CRISTIN TERRILL

DISPARIȚIA LUI DANIEL TATE

virtual project

CRISTIN TERRILL

DISPARIȚIA LUI DANIEL TATE

Original: *Here Lies Daniel Tate* (2017)

Traducere din limba engleză de:
ANDRA ELENA AGAFIȚEI

virtual-project.eu

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

2018

Prima întrebare pe care ți-o adresează toată lumea este: *Cum te cheamă?*

N-o să-ți dezvălui, pentru că nu vreau să te mint. Măcar o dată vreau să spun adevărul; fără nume false, ca alea pe care le foloseam când mă întrebau oamenii. Pe atunci, nu aveam de ales. Sunt mincinos din născare și, oricum, până să înceapă totul, abia dacă îmi aduceam aminte de numele meu adevărat. Pe băiatul ăla l-am omorât și l-am îngropat într-un oraș din Saskatchewan, unde, cumva, zăpada devine cenușie de cum atinge pământul. Nu vorbesc în metafore, ca și cum am scăpat, pur și simplu, de numele și de trecutul lui, cu toate că am făcut-o și pe asta. Adică eu chiar l-am *omorât.*

Într-o noapte, m-am strecurat înapoi în oraș, ocolind zonele luminoase de sub felinarele stradale și evitând casele unde știam că latră câinii. Zăpada veche și fleșcăită îmi scârțâia sub picioare. În buzunarul hainei, am pipăit o legitimație lucioasă de baseball, care era îndoită și roasă pe la colțuri de la cât fusese de folosită. Nu era un act în toată regula, ci doar o fotografie a mea în echipament sportiv, cu numele scris în partea de jos, cu litere mari. Aveam șase ani în poză și deja îmi lipsea un dinte, scos de un pumn încleștat. Dar încă zâmbeam.

Când am ajuns la casa mamei mele, am rămas în întuneric, ascunzându-mă după copaci, și am urmărit-o pe fereastră. Stătea ca de obicei pe scaun și schimba canalele la televizor. Trecuse un an de când nu o mai văzusem și presupun că m-am așteptat să simt… ceva. Dar nu am simțit. În inima mea, acolo unde ar fi trebuit să fie sentimentul, era doar golul cunoscut.

Am format numărul din memorie. Zăpada cădea și mi se lipea de gene, iar eu am alungat fulgii clipind, ca să o pot privi. După trei apeluri, s-a

ridicat din scaun și s-a îndreptat spre telefonul vechi, montat pe perete.

— Alo? a spus ea, iar cuvântul a fost parțial înăbușit de o țigară.

— Doamna Smith? am zis eu.

Desigur, nu m-am exprimat chiar așa, de vreme ce nu mă cheamă „Smith”.

— Sunt ofițerul Green, de la Poliția Regală Călare.

— Da? a întrebat ea.

Nu o surprindea să fie sunată de un polițist.

— În legătură cu fiul dumneavoastră, am spus. Îmi pare rău să vă informez că a avut loc un accident.

I-am spus că am murit, lovit de o mașină în viteză, când am traversat o stradă acoperită de gheață. I-am urmărit reacția cu atenție. Nu s-a mișcat și nici nu a zis nimic multă vreme.

Apoi, a spus:

— Nu am niciun fiu.

A închis, s-a întors la scaunul ei și asta a fost tot. Am plecat și l-am lăsat în urmă pe băiatul care fusesem, mort și îngropat în zăpada cenușie, murdară.

•

Dar povestea asta nu începe aici – nu chiar. A început într-o altă noapte cu ninsoare, câțiva ani mai târziu, cu luminile poliției care scăldau lumea în roșu și albastru.

De frig, m-am lipit de unul dintre puținele telefoane cu fise care mai rămăseseră în partea de est a orașului Vancouver. Era prea frig ca să scoți nasul din casă. Am sunat la 911 și am numărat apelurile. După al șaptelea, cineva a răspuns.

— 911. Care este urgența dumneavoastră?

— Alo?

M-am străduit să vorbesc din gât, ca să pară o voce profundă și aspră.

— Soția mea și cu mine tocmai ne-am întâlnit cu un puști și… ei bine, ceva e în neregulă cu el.

Pare dezorientat.

Am auzit-o pe centralistă cum se căznea să își înăbușe un căscat. Fie era plictisită, fie era nouă în schimbul de noapte.

— Câți ani are?

— Aș zice că cincisprezece sau șaisprezece, am răspuns.

Până atunci, învățasem cât de importantă era partea asta a escrocheriei și, din fericire, aveam un chip destul de copilăros, încât să-mi reușească.

— Cred că s-a rătăcit. Ar trebui să vină să-l ia cineva. E un ger…

Femeia mi-a cerut adresa și mi-a spus că va trimite o mașină. M-am așezat pe trotuar, într-o firidă adăpostită care, cândva, fusese ușa unei farmacii. Simțeam cimentul rece ca gheața prin blugi, dar nu aveam să mai rămân acolo multă vreme. Mi-am tras șapca de baseball pe frunte, mi-am ridicat gluga hanoracului și am așteptat.

Mașina echipajului a parcat cu sirena oprită, dar luminile intermitente proiectau raze roșii și albastre pe perdeaua dantelată de zăpadă. M-am făcut și mai mic în hanoracul meu și am plecat capul, ca să-mi ascund fața sub cozorocul șepcii.

— Bună! a spus cel mai tânăr dintre polițiști când a coborât din mașină.

Mi-a vorbit cu blândețe, dar a păstrat distanța. Abia ieșise de pe băncile academiei și încă era un pic sperios.

— Ești bine?

Mai puțin precaut, polițistul mai în vârstă s-a lăsat pe vine lângă mine.

— Hei, amice, cum te cheamă?

Nu i-am răspuns. Nici măcar nu mi-am ridicat privirea.

— Haide, sigur știi cine ești, a insistat polițistul, tachinându-mă pe un ton degajat. Toți știu cum îi cheamă.

Nu era adevărat.

— Bine, a spus când am continuat să păstrez tăcerea. Ce-ar fi să vii cu noi? Cred că ești pe jumătate înghețat.

A dat să mă apuce de braț, dar m-am retras violent. Nu era o reacție greu de simulat.

Polițistul și-a ridicat mâinile goale, în vreme ce partenerul său a făcut un gest rapid spre tocul de la brâu.

— Hei, hei, e în ordine, a spus el și s-a uitat în spate la partenerul lui, care era pregătit să înhațe arma, în cazul în care m-aș fi dovedit violent. Iisuse, Pearson! Ce-ar fi să te relaxezi? Fiule, te asigur că nu o să-ți facem rău!

Încet, încet, m-am lăsat convins să mă ridic de pe trotuar și să intru în mașina de patrulă. În drum spre secția de poliție, au încercat să mă antreneze în conversație, dar eu mi-am ținut capul plecat și gura închisă. Înainte, vorbeam; le spuneam vreo poveste sentimentală, dar am învățat că, dacă taci, ești mai puternic.

Până să-și dea seama ce să facă cu mine, m-au împins într-o sală de așteptare, cu un sandvici de la un automat și o cană cu ciocolată caldă. Aș fi preferat să nu fi implicat autoritățile – era mai riscant așa –, dar adăpostul Convenant era plin și era frig. Tipii ăștia erau cea mai bună șansă a mea de a face rost de un pat. Le-a luat aproximativ o oră să se întoarcă însoțiți de o femeie mărunțică albă în blugi și cu părul prins într-o coadă de cal dezordonată. În acest răstimp, mă mutasem în colțul camerei, pe covorul subțire, cu genunchii strânși la piept. Ea s-a lăsat pe vine până la nivelul ochilor mei, dar destul de departe, deci era evident că făcea asta de ceva vreme. Cu vocea cu care par să se nască oamenii care lucrează cu animale sălbatice sau cu copii cu probleme, mi-a spus că o cheamă Alicia. Lucra la un centru de asistență susținut de stat și voia să mă ducă acolo, ca să pot să dorm.

— Mâine-dimineață o să vedem cum stau lucrurile, a spus ea.

Polițiștii m-au pasat femeii de parcă aș fi fost un bagaj pierdut. Alicia a stat cu mine pe bancheta din spate a mașinii de patrulă cu care un polițist ne-a dus la Short Term 8. Când am ajuns acolo, colegul Aliciei, Martin, un negru vânjos, cu cel mai larg și mai strălucitor zâmbet pe care îl văzusem vreodată, m-a preluat. Omul m-a condus într-o baie și a așteptat afară cât Alicia mi-a adus niște haine de schimb. Mi-am spălat murdăria de pe față, m-am încruntat la tuleiele blonde care-mi apăreau din nou de-a lungul maxilarului și m-am uitat prin dulăpioare, ca să văd ce era înăuntru. Am găsit un tub de pastă de dinți pe jumătate plin și, cu un deget, mi-am frecat dantura. Martin a bătut la ușă și mi-a dat un tricou și o pereche de pantaloni de trening care miroseau a naftalină și a detergent de rufe. După ce m-am schimbat, m-a condus într-o cameră în care doi băieți dormeau deja și mi-a făcut semn spre patul liber.

— Ai nevoie de ceva? m-a întrebat el.

Am observat cum își aduna umerii, încercând să pară mai mic. Era copilul ăla pe care toți îl credeau un bătăuș din cauza staturii impresionante, dar care nu ar fi omorât nici măcar o muscă. Înțelegeam de ce ajunsese să lucreze aici.

Am scuturat din cap și m-am urcat în pat. Pentru că fuseseră spălate de mii de ori, cearșafurile erau subțiri, dar reci și moi. Era mult mai bine decât să dorm pe trotuar sau în cine știe ce adăpost de rahat pentru adulți și, câtă vreme îmi țineam gura, probabil că puteam să mai rămân câteva săptămâni.

•

Am deschis ochii. Visam un spațiu mic și întunecat, când, deodată, am simțit cum cineva stătea deasupra mea și mă atingea. Înainte ca privirea să mi limpezească suficient, încât să văd

cine era, am îndepărtat brațul străin cu o lovitură și m-am smucit până m-am lovit cu spatele de perete.

— Omule, îmi pare rău!

Un băiat negru și slăbănog stătea lângă patul meu, masându-și brațul. Cu nodul degetului, și-a împins ochelarii mai sus pe nas.

— Voiam să-ți spun că micul dejun este gata.

M-am simțit prost – după cât de tare mă durea mâna, îmi dădeam seama că îl lovisem cu putere –, dar nu am putut să-mi cer scuze. Și, oricum, nu ar fi trebuit să mă atingă în timp ce dormeam.

— Hei, cum te cheamă, omule? a întrebat celălalt puști din cameră.

Era ras pe cap și, pe partea laterală a gâtului, avea un tatuaj care părea să fi fost făcut de un amator, cu un ac de siguranță și cerneală, la școala de corecție. M-a privit atent în încercarea de a-și da seama ce vârstă aveam. I-am susținut calm privirea.

— Ești surd sau ce ai? a întrebat el.

— Hei, băieți!

Alicia a apărut în pragul ușii cu hainele mele, curate și împăturite.

— Duceți-vă în sala de mese, bine? Martin a făcut clătite.

Amândoi băieții mi-au aruncat priviri neîncrezătoare înainte să iasă din cameră. Alicia a închis ușa în urma lor și s-a așezat pe patul cel mai apropiat de mine, împreunându-și degetele în față.

— Bună! a spus ea. Cum te simți în dimineața asta?

Am ridicat din umeri.

— Ești pregătit să vorbești?

Am clătinat din cap că nu.

— Este în regulă, nu trebuie să o faci, a acceptat ea. Dar poți măcar să-mi spui cum te cheamă? Avem mulți băieți pe aici, așa că nu prea merge să-ți zic „hei, tu”.

Drept răspuns, am înghițit și m-am uitat la cuvertură, frământând-o între degete.

— Bine, nu e nicio problemă, a zis ea, dar trebuie să-ți spunem într-un fel. Te-am luat de la secția de poliție Collingwood, deci, ce-ar fi să-ți spunem Collin? Este un nume destul de frumos.

Am ridicat din nou din umeri.

— În regulă, o să-l iau drept un „da”.

Mi-a zâmbit și a vrut să-mi pună o mână pe umăr, dar a fost suficient de înțeleaptă să se răzgândească. În schimb, mi-a dat hainele.

— Îmbracă-te și apoi o să mergem să luăm micul dejun! O să-i cunoști pe ceilalți băieți.

Alicia a așteptat afară cât m-am îmbrăcat cu blugii mei vechi, tricoul și hanoracul, apoi m-a condus către sala din mese, în celălalt capăt al clădirii. Camera era plină de băieți și de zgomote. Peste tot se simțea căldura numeroaselor trupuri înghesuite într-un spațiu minuscul. Am simțit că Alicia mă urmărea, așteptând să vadă dacă o să cedez nervos. Probabil că ar fi trebuit să mă prefac în continuare traumatizat, să mă ascund în baie și să refuz să ies, dar, la naiba, îmi era foame.

Alicia a luat loc, iar eu m-am așezat pe scaunul liber de alături. Femeia mi-a dat un platou cu clătite și mi-am luat trei cu furculița, în timp ce simțeam privirile celorlalți ațintite asupra mea.

— Băieți, el este Collin, a făcut prezentările Alicia. O să stea la noi o vreme. Este cam retras, așa că să nu-l necăjiți, bine?

Ceilalți băieți, aproximativ doisprezece, au reacționat în moduri diferite. Unii m-au salutat, unii au mormăit, iar câțiva nu au răspuns deloc. După aceea, toți s-au întors la clătitele lor și cam de atât a fost nevoie ca să devin unul dintre ei.

După a treia zi la Short Term 8 în care am refuzat să vorbesc – să spun personalului sau poliției cine eram sau de unde veneam, ca să mă poată trimite înapoi, m-au dus la un psiholog de-al guvernului. M-am străduit din răsputeri pentru această întâlnire. Cu o seară înainte, mi-am ros unghiile până mi-au sângerat, pentru că știam că o

să observe. M-am ghemuit pe scaun când mi-a vorbit și m-am legănat ușurel înainte și înapoi când a început să insiste. Ea le-a spus să-mi acorde timp, lămurindu-i că o să vorbesc atunci când o să fiu pregătit.

Așa cum mă așteptam să o facă.

Mă gândeam că asta îmi prelungise șederea cu cel puțin o săptămână.

— Jason! Tucker! a strigat Martin de pe hol.

Așa eram treziți în majoritatea dimineților. Singurul lucru pe care-l aveau în comun cei doi colegi de cameră era că urau să se dea jos din pat devreme.

— Am spus să vă treziți!

Jason a suspinat, iar Tucker s-a rostogolit, trăgându-și perna peste cap.

— Și Collin? a întrebat Jason.

S-a ridicat în șezut și a pipăit noptiera, după ochelari.

— El nu trebuie să se trezească acum?

— Nu!

— Nu-i corect!

— Știu. Viața e nasoală.

Martin a apărut în pragul ușii deschise, cu un pistol cu apă.

— Acum, treziți-vă! a zis el și i-a împroșcat pe amândoi băieții.

Tucker i-a spus să se ducă dracului, iar Jason a protestat, bolborosind că era deja treaz.

— Nu mă faceți să aduc furtunul, a amenințat Martin. În cinci minute, să fiți în sala de mese. Collin, coboară când ești gata!

— Ce naiba-l face să fie atât de special? a vrut Tucker să știe, dar Martin plecase deja.

Am zâmbit, m-am întors pe partea cealaltă și m-am culcat.

Îmi plăcea la Short Term 8. Mâneam de trei ori pe zi, aveam un pat, iar gălăgia celorlalți paisprezece băieți era suficientă cât să înece vocile din mintea mea. În afară de Jason, un pușt

prietenos care-mi aducea biscuiți Oreo de fiecare dată când dădea iama prin cămară, pe la spatele angajaților, și Tucker, care era un cretin, ceilalți băieți mă ignorau. Dacă nu vorbești destul de mult timp, în cele din urmă, oamenii nu te mai consideră un ciudat, ci o piesă de mobilier, lucru care-mi convenea de minune. Îmi plăcea să mă integrez în haosul pe care-l creau până dispăream. Uneori, când ceilalți îi lăsau în pace, Alicia sau unul dintre angajații din timpul zilei își amintea că exist și mă lua deoparte ca să-mi spună o vorbă bună și să mă aline cu o mână pe umăr. Asta era tot ce-mi trebuia.

Știam însă că lucrurile nu aveau cum să mai rămână mult timp așa.

Polițiștii au fost primii care și-au pierdut răbdarea. Voiau să închidă dosarul despre copilul pe care îl găsiseră în zăpadă și să treacă mai departe, așa că au trimis câțiva detectivi să stea de vorbă cu mine. Directorul de zi, Diane, tocmai sosise ca să o înlocuiască în tură pe Alicia și a preluat sarcina de a merge cu băieții afară, în vreme ce Alicia a rămas lângă mine, pe hol. Detectivii din fața noastră și-au scos carnețelele și pixurile, iar eu mi-am plecat capul și m-am uitat la podea. Unul dintre ei – cel mai masiv, al cărui păr tuns foarte scurt sugera că nu uitase armata, nici după ani buni în care-și reluase viața de civil – mă cerceta cu atenție din momentul în care sosiseră, iar mie nu-mi plăcea asta.

— Fiule, trebuie să ne spui cum te cheamă, a zis în cele din urmă cel mai firav, după o perioadă de așteptare acceptabilă.

Am început să mă legăn înainte și înapoi pe scaun și mi-am mușcat unghia de la degetul mare. Probabil era prea târziu pentru ca schemele mele să mai aibă vreun efect, dar nu strica să încerc.

— Ai fugit? a întrebat detectivul mai firav. Ai fost rănit?

Nu am spus nimic, iar Alicia și-a pus mâna pe genunchiul meu, în semn de încurajare.

— Putem să te protejăm, a continuat el, dar trebuie să știm cine ești.

— Alicia!

Detectivul masiv a vorbit pentru prima dată.

— Dacă băiatul ăsta chiar este atât de traumatizat, încât nu poate să răspundă la o simplă întrebare, nu cred că se cade să rămână aici. Ar trebui trimis la secția șaisprezece.

Secția șaisprezece. Toți copiii care stau în cămine sau pe străzi știu ce este asta: un spital de psihiatrie.

— Haide, Frank! a zis Alicia. Doctorul Nazadi a spus că, pur și simplu, are nevoie de ceva timp.

Detectivul s-a întors spre mine.

— Fiule, trebuie să știm cine ești. Vreau să-mi spui cum te cheamă și de unde ești; dacă nu, va trebui să-ți luăm amprentele, să-ți facem o fotografie și să aflăm noi.

— Nu este necesar, Frank, a spus Alicia.

— Nu este? a întrebat el. Nu sunt o sută de alți copii cărora le-ar prinde bine patul ăla?

Alicia s-a uitat la mine cu coada ochiului, iar în privirea detectivului am citit o strălucire neînduplecată.

Se terminase.

•

În noaptea aia, am așteptat ca liniștea și întunericul să se lase peste Short Term 8 înainte să mă dau jos din pat. O dusesem bine aici, dar era capăt de linie. În niciun caz n-aveam de gând să mă las internat într-un spital de psihiatrie sau să le permit polițiștilor să-mi introducă amprentele în sistem. Patul în care dormeam nu merita să-mi asum riscul ăsta.

M-am îmbrăcat cu cele mai călduroase haine, inclusiv cu haina decentă de iarnă de care-mi făcuse rost Martin, și mi-am pus în rucsac tot ce mai aveam. Pentru o secundă, m-am uitat la Jason.

Am presupus că o să-mi fie dor de el, mă rog, cât putea să-mi fie mie dor de cineva. Nu m-am deranjat să mă uit la Tucker.

M-am strecurat prin clădirea liniștită în șosete, cu bocancii în mână. Martin și Alicia erau de serviciu la ora aceea din noapte, dar erau previzibili. Cu siguranță, Martin se afla în camera comună, urmărind cine știe ce emisiune sportivă de la televizor, cu volumul dat la minimum, iar Alicia, la calculatorul din birou. De fapt, erau în centru doar ca să se asigure că nimeni nu murea sau incendia clădirea.

Am traversat sala de mese și, când am trecut pe lângă locul unde stăteam de obicei, am atins cu degetele masa de lemn. Am aruncat o privire pe după ușă, ca să văd biroul de la intrare. Așa cum bănuisem, Alicia era acolo, punându-se la curent cu bârfele despre celebrități care circulau pe internet. Ca să ajung la ușa de la intrare, trebuia să trec pe lângă birou, dar pereții încăperii erau vitrați.

M-am gândit să încerc să mă furișez pe lângă ea. Dacă m-aș fi ghemuit suficient de mult, aș fi putut să trec pe sub geamuri, însă asta nu m-ar fi ajutat să ies neobservat pe ușa deschisă. Poate doar dacă Alicia era într-o comă ușoară, indusă de clanul Kardashian. Aș fi putut să folosesc ieșirea de urgență, dar aș fi declanșat alarma și ideea era să ies fără să-mi observe cineva dispariția înainte să se facă dimineață. Orice lucru care ar fi putut să-i trezească pe Jason și pe Tucker sau să-i determine pe Alicia și Martin să verifice paturile era prea riscant.

În cele din urmă, am ales calea cea mai ușoară: să aștept. Aveam senzația că mi se mișcau niște furnici pe sub piele stând acolo, dar aveam toată noaptea la dispoziție. Important era să dispar, pur și simplu.

M-am așezat în spatele ușii sălii de mese. Nici Martin, nici Alicia nu aveau vreun motiv să vină

aici și, dacă deschideam un pic ușa, puteam să o văd pe Alicia în birou. În cele din urmă, avea să se ducă la baie sau în bucătărie, să-și mai ia o Coca-Cola dietetică. Trebuia doar să am răbdare.

Nu sunt sigur cât am așteptat. Poate o oră. Într-un final, Alicia s-a ridicat de pe scaun. Am urmărit-o mergând pe hol spre toaleta personalului, apoi m-am ridicat și eu și mi-am luat bocancii. Probabil că aveam la dispoziție aproximativ un minut ca să mă fac nevăzut. Am scos capul pe hol și m-am uitat în stânga și în dreapta. Alicia dispăruse, iar strălucirea din camera comună, aflată în direcția opusă, îmi dădea de înțeles că, aproape sigur, Martin era în fața televizorului. Am făcut un pas pe hol. Piciorul stâng îmi amorțise din cauză că-l ținusem sub mine și am simțit niște furnicături dureroase când m-am furișat spre intrarea din față. Lângă ușă era un panou de alarmă. Am început să formez codul, așa cum o văzusem făcând pe Alicia în prima noapte în care mă aduseseră aici. Am auzit sunetul distant al apei trase în toaletă. Degetul mi-a alunecat și am apăsat butonul greșit. Lumina de pe panou a pâlpâit roșu.

— La naiba, am șoptit și am introdus repede codul corect.

Lumina s-a făcut verde, iar eu am auzit o ușă deschizându-se. Am împins brusc ușa și m-am strecurat, închizând-o aproape de tot în urma mea. Cât am stat afară, cu urechile ciulite, am încercat să respir mai lent. Oare Alicia ajunsese acolo la timp să zărească ușa închizându-se după mine? Oare vedea micul spațiu pe care-l lăsasem ca să nu se audă zgomotul zăvorului când s-ar fi închis ușa? Am așteptat, dar nu s-a întâmplat nimic. Liniștea încă domnea în Short Term 8.

M-am încălțat cu bocancii. După aceea, am închis ușurel ușa milimetru cu milimetru, zgomotul zăvorului fiind prea slab ca să se audă. Nu se întâmplase nimic. Eram afară.

Mi-am tras fermoarul de la noua haină și m-am îndreptat spre stația de autobuz. Nu aveam decât puținii bani pe care-i primisem pe sub mână îndeplinind niște sarcini ciudate în primele mele zile în Vancouver, dar îmi erau de ajuns să-mi cumpăr un bilet și să plec de aici. Strivind sub tălpi sarea de pe trotuar, am ajuns curând în centrul orașului, unde erau destui oameni printre care să mă amestec, și mi s-a părut că eram în siguranță dacă-mi dădeam jos gluga. Am încercat să-mi aduc aminte de cât timp făceam asta, de cât timp mă mutam dintr-un oraș în altul și reușeam să obțin un loc în centrele de îngrijire pentru adolescenți pretinzând că sunt mai tânăr. Plecasem de acasă de la șaisprezece ani. La ceva timp după aceea, mă implicasem într-un jaf care a decurs foarte, foarte prost și, dintr-un tip care se ascundea pentru o vreme, m-am transformat într-un fugar. Pericolul de a fi prins trecuse, dar, odată ce începi să fugi, este greu să te oprești, așa că nu am rămas niciodată prea mult într-un loc anume. Nu știam exact de câtă vreme făceam asta, dar trăisem atât de multe vieți, încât îmi era greu să țin socoteala.

Am ajuns în stația de autobuz, unde și la miezul nopții ardeau niște neoane fluorescente care învăluiau locul într-o strălucire palidă și gălbuie, și m-am dus la ghișeul unde se vindeau bilete.

— Cât…

Mi-am dres vocea. Nu mai vorbisem de zile întregi.

— Care este cel mai ieftin bilet de autobuz pe care-l aveți?

Casiera a ridicat o sprânceană perfect desenată la mine.

— Nu-ți pasă unde mergi?

— Nu!

Femeia mi-a enumerat câteva opțiuni, iar eu am ales biletul de 82 de dolari pentru autobuzul care pleca spre Calgary în mai puțin de o oră. După ce mi-a dat restul, mi-au mai rămas suficienți bani cât

să-mi cumpăr o brioșă și o cafea acum și un sandvici mai târziu, pe drum.

Stăteam la rând la restaurantul McDonald's din stație când l-am văzut pe Martin. Era și greu să nu o faci, de vreme ce era cu un cap mai înalt decât majoritatea celor din jur.

Nu mai simțeam multe, dar încă simțeam frica. Toate animalele simt frica. De fapt, era o schimbare plăcută față de nimicul obișnuit. Mi-am plecat capul, am ieșit din rând și am început să merg încet în direcția opusă lui Martin. În toiul nopții, nu erau destui oameni ca să mă pierd în mulțime, așa că trebuia să am grijă și să nu fac nimic care să-i atragă atenția. M-am îndreptat spre toaleta bărbaților pe care o ochisem mai devreme. Avea să o verifice, dar poate nu m-ar fi găsit dacă m-aș fi ascuns într-o cabină.

De unde știa că dispărusem? Poate că Jason și Tucker se treziseră și anunțaseră că lipseam.

Un polițist cu o stație de emisie-recepție s-a îndreptat spre toaletă în același timp cu mine. El a intrat, iar eu mi-am schimbat direcția, trăgându-mi gluga peste cap. În schimb, m-am plimbat tacticos spre o ieșire. Aveam de gând să-mi petrec după colț minutele de dinaintea plecării autobuzului meu și apoi să mă strecor înăuntru.

— Collin! a strigat o voce.

Am fugit.

— Hei, Collin!

Persoana din spatele meu se mișca repede. M-am grăbit spre ieșire tocmai când o femeie cu un geamantan imens ieșea pe ușa spre care mă îndreptam. Asta m-a încetinit doar câteva secunde, dar a fost suficient. Martin m-a ajuns din urmă, însoțit de un polițist săritor. Am căzut imediat la pământ și mi-am acoperit capul cu brațele, lipindu-mi fața de genunchi. Când nu știi ce să faci, pretinde că ești un copil traumatizat.

— Este în regulă, omule, a spus Martin și a îngenuncheat lângă mine, atingându-mi atent

spatele cu o mână. Știu că ești speriat, dar totul o să fie bine. Haide, să mergem acasă!

•

M-am întors cu Martin la Short Term 8, iar Alicia m-a îmbrățișat de îndată de ce am intrat. M-au dus înapoi în camera mea. Jason și Tucker erau amândoi treji și m-am întrebat care dintre ei mă pârâse. Pariam – nu că mi-ar mai fi rămas mulți bani – că Jason. Tucker era un cretin și nu i-ar fi păsat dacă aș fi murit într-un șanț, pe undeva. Puștiul și-a dat ochii peste cap la mine și s-a întors în pat pe partea cealaltă când am intrat, în vreme ce Jason mi-a oferit un Snickers mini din rezerva de dulciuri pe care o ascundea în dulap. Eram supărat pe el, dar îmi era și foame, așa că l-am luat.

Am mușcat batonul în drum spre baia din capătul holului. Am auzit niște voci slabe dinspre bucătărie și m-am apropiat. Probabil că vorbeau despre mine, așa că voiam să știu ce spuneau.

Bucătăria avea uși batante duble și mi-am lipit ochiul de spațiul dintre ele. Alicia făcea ceai.

— Cred că polițiștii l-au speriat groaznic, spunea ea în timp ce turna un pic de lapte în două căni, una pentru ea și una pentru Martin. Să-l amenințe așa că-l trimit la secție! Dacă a înțeles ce vor să spună, nu-i de mirare că a fugit.

— Da, dar acum îl vor lua cu siguranță, a spus Martin.

Alicia a oftat.

— Bietul puști!

•

Nu aveam de gând să merg la niciun nenorocit de spital de psihiatrie.

Să fiu închis. Cu pereții și întunericul apropiindu-se de mine și sufocându-mă. Cu aerul stătut din cauza respirației mele…

Nu, nu din nou.

Aș fi făcut tot ce era necesar să împiedic asta, indiferent ce își doreau ei.

•

— Trebuie să vă spun ceva, am zis în dimineața următoare.

Furculițele au lovit farfuriile și liniștea s-a lăsat peste masă, ca într-un film.

Alicia a fost prima care și-a revenit.

— Sigur, Collin! Hai să mergem în birou și o să…

— Numele meu este Daniel, am întrerupt-o. Daniel Tate.

•

Daniel Tate nu însemna nimic pentru Alicia. Ea nu crescuse în California de Sud, unde numele meu ajunsese pe primele pagini ale ziarelor.

Daniel Tate, fiul moștenitoarei imperiului ambalajelor alimentare. Daniel Tate, prințul american. Daniel Tate, băiatul care a dispărut.

•

M-ai crezut când am spus că sunt un fugar fără nume din sălbăticia canadiană? Nu ar fi trebuit! Doar ți-am *zis* că sunt un mincinos. Băiatul ăla era doar una dintre multele mele născociri. L-am inventat pentru că era suficient de dur, încât să supraviețuiască atunci când eu nu eram și pentru că până și viața lui îngrozitoare era mai bună decât adevărul.

•

Era însorit în ziua în care s-a întâmplat. Mergeam pe lângă bicicletă pentru că-mi căzuse lanțul și nu știam cum să îl repar. O duceam acasă la tata, pentru că el știa. Tata știa de toate.

O furgonetă albă a apărut de după colț și a tras lângă mine. Eram prea naiv să fiu speriat. Portiera s-a deschis prin alunecare și niște mâini au ieșit din umbră. Unele m-au apucat și m-au tras în întuneric, înăbușindu-mi țipetele. Altele mi-au ridicat bicicleta, ștergând astfel orice urmă a existenței mele. Asta a fost tot. Am dispărut în zece secunde, fără să observe nimeni. Cineva poate să fie răpit atât de repede și pe nevăzute,

chiar și de pe o stradă însorită dintr-un cartier sigur.

Ei au încercat să mă facă să uit cine sunt și, multă vreme, au reușit. Mi-am imaginat zeci de vieți diferite când m-au mutat dintr-o cameră întunecată în alta, când m-au pasat de la un străin la altul. Când mă durea, închideam ochii și deveneam altcineva. Eram un supererou, prins de rivalul său malefic. Un rege care se ascundea. Un nelegiuit dintr-un orășel înzăpezit, care fugea de polițiști. Oricine altcineva în afară de Daniel Tate.

•

— Am fugit, i-am spus Aliciei. Într-o zi, au lăsat din întâmplare ușa deschisă și am fugit. Nu știam unde și nici în ce an sunt.

Ochii Aliciei erau plini de lacrimi, dar ea nu le-a lăsat să curgă.

— De ce nu ai spus nimănui?

— Sunt atât de multe lucruri pe care nu mi le amintesc. Multă vreme nici nu am știut cine sunt. Și…

— Și ce? a insistat ea cu blândețe.

— Sunt puternici, am spus și mi-am încleștat pumnii în poală. Mai puternici decât poliția. Dacă mă găsesc, o să mă ia înapoi.

Mi-a acoperit mâna cu a ei.

— Nu o să se întâmple așa ceva, a spus ea cu încrederea oarbă a cuiva care nu știe cu cine are de-a face.

— Nu înțelegi! Nu știi cine sunt oamenii ăștia, pe cine *cunosc.* Dacă sunt în vreun spital de-al guvernului sau în vreo clinică de psihiatrie, o să mă găsească. O să mă scoată și o să dispar din nou și… n-o să mai am ocazia să scap a doua oară.

— Nimeni nu te duce nicăieri, a spus ea cu înverșunare. O să mergem la poliție…

— Nu! am izbucnit. Nu poți să le spui cine sunt!

— Trebuie, a insistat Alicia, dar atunci o să fii în siguranță. Daniel, o să reușești să ajungi acasă.

•

Alicia m-a dus înapoi la secția de poliție Collingwood și, curând, intram în biroul detectivului Barson, cel care amenințase să mă interneze. Acesta a împins într-o parte un sandvici mâncat pe jumătate și ne-a întrebat cu ce ne putea fi de ajutor.

I-am spus că eram Daniel Tate și că fusesem răpit din Hidden Hills, California, în urmă cu șase ani. M-a privit bulversat, dar nu puteam să-l învinovățesc. Știam că suna nebunește.

— Cum spuneai că te numești? m-a întrebat când și-a deschis calculatorul.

— Daniel Tate.

Mi-a introdus numele într-un motor de căutare, iar primul rezultat a fost Centrul pentru Copii Dispăruți și Abuzați. Barson a accesat linkul și a apărut un poster cu informațiile pe care tocmai i le dădusem. Cu numele meu, vârsta și locul din care dispărusem. Alături, era o fotografie. Păr de un blond murdar, cu câteva nuanțe mai deschis decât al meu, ochi căprui, pistrui pe nas și o bărbie ascuțită. Barson s-a uitat când la mine, când la imagine.

— Ești sigur că ăsta ești tu? m-a întrebat. Ai spus că nu-ți aduci aminte prea multe.

— Îmi aduc aminte cine sunt.

Ticăloșiile, am adăugat în sinea mea.

— Nu prea seamănă cu tine.

— Haide, Frank! a zis Alicia. Are zece ani în fotografia aia. Știi cât de mult se schimbă copiii între zece și șaisprezece ani!

Barson s-a gândit la asta, iar ridurile de expresie de pe chip au părut să i se adâncească.

— De ce nu ai recunoscut până acum?

Brusc, Alicia și-a pierdut orice urmă de răbdare și și-a aruncat mâinile în aer.

— Băiatul a fost închis și traumatizat! E un miracol că reușește să recunoască acum!

— Stai un pic, Alicia! Întrebările astea nu sunt absurde…

Barson s-a mai uitat atent la mine un minut sau cam așa ceva, apoi a înclinat monitorul calculatorului astfel încât să nu-l pot vedea.

— Când te-ai născut?

Înaintea ochilor mi-a apărut imaginea unui tort albastru și a unui mănunchi de baloane metalizate strălucind în soare.

— În noiembrie. Pe 16.

— În ce an?

— 2000.

Barson, cu maxilarul încleștat, s-a ridicat.

— Așteptați un minut aici! a spus și a ieșit din birou.

M-am întors către Alicia.

— Nu mă crede.

Vocea îmi tremura.

— Te va crede, a căutat ea să mă liniștească. Sunt prea multe informații la care trebuie să se gândească.

Minutul s-a transformat în două și, apoi, în zece. Barson și-a vârât din nou capul în birou.

— Îți aduci aminte adresa la care locuiești? m-a întrebat el. Numărul de telefon?

Am scuturat din cap.

— Îmi… îmi aduc aminte că am locuit în Hidden Hills.

— Dar nu și strada?

Alicia mi-a pus o mână pe umăr.

— Nu te îngrijora, Daniel! Nimeni nu se așteaptă să îți amintești așa ceva după atâta timp și după toate prin câte ai trecut.

Barson a mormăit și a dispărut din nou. După o oră, încă nu se întorsese. Unul dintre polițiști ne-a adus niște sandviciuri cu curcan și sucuri și ne-a spus că Barson vorbea cu șeful. Atunci am luat un caiet cu spiră de pe colțul biroului lui Barson și am început să desenez.

Alicia s-a uitat peste umărul meu la cum îl desenam pe Tucker, încruntat și ridicând degetul mijlociu.

A izbucnit în râs.

— Te pricepi. Poți să-l desenezi și pe Martin?

Cât timp Alicia a sunat-o pe Diane și a pus-o la curent cu toate, l-am desenat pe Martin învârtind clătite și purtând un șorț înflorat. Alicia abia își terminase tura de noapte, dar nu părea că plănuia să plece undeva.

— Îmi pare rău, i-am spus. Cred că ești obosită.

— Șșș, mi-a răspuns.

După încă o jumătate de oră în care l-am așteptat pe Barson și am desenat pe mai bine de douăsprezece pagini din caietul cu spiră, nu am mai putut să stau locului. Am început să mă plimb prin biroul detectivului, care avea o lățime de exact patru pași. M-am gândit la autobuzul care pleca spre Calgary. La cum aș fi putut și eu să mă îmbarc, dacă l-aș fi zărit pe Martin cu un minut mai devreme sau dacă aș fi mers un pic mai repede.

— Și dacă vin să mă ia chiar acum? am spus.

Nu puteam să nu mă întreb. Oriunde mă uitam, vedeam mâini care se întindeau din beznă, ca să mă apuce.

— Și dacă o să mă ducă înapoi acolo și…

— Nu o să te ia nimeni, Daniel! a spus Alicia, care a încercat să mă ia de mână și să mă oprească din a mă tot plimba, dar am respins-o.

— Nu ai de unde să știi asta!

Chiar atunci s-a deschis ușa. M-am îndepărtat brusc, dar era doar Barson, urmat de un alt bărbat. Barson a rămas lângă peretele alb cât celălalt tip i-a ocupat locul de la birou și m-am așezat și eu.

— Daniel, sunt comisarul-șef Harold Warner, s-a prezentat bărbatul. Îmi pare rău că a trebuit să aștepți.

— Nu-i nicio problemă, am răspuns cu o voce tremurată.

— După cum poți să-ți imaginezi cu siguranță, s-au întâmplat multe de când detectivul Barson mi-

a adus la cunoștință situația ta, dar, dacă ești pregătit, fratele tău așteaptă la telefon.

M-am simțit de parcă aș fi lovit pământul după o căzătură de la mare înălțime și aș fi rămas fără aer.

— Poftim?

— În ultima jumătate de oră, am stat de vorbă la telefon cu cei de la Departamentul de poliție din Malibu, care mi-au confirmat povestea ta, a spus el. Ei m-au pus în legătură cu Patrick McConnell. Este fratele tău vitreg, nu-i așa?

Am dat aprobator din cap.

— Ei bine, acum este la telefon, a spus Warner. Vrei să vorbești cu el?

— O, Daniel, a șoptit Alicia.

Gâtul îmi era prea uscat ca să vorbesc, dar amândoi mă fixau cu privirea, așa că am dat din nou din cap. Warner mi-a spus ceva când a ridicat receptorul de pe biroul lui Barson și a apăsat o tastă, dar nu auzeam decât sângele care-mi vuia în urechi și mintea care repeta *Patrick, Patrick, Patrick*. Îmi aminteam doar frânturi din trecut – și, chiar și puse cap la cap, îmi arătau doar cât de multe nu-mi aduceam aminte –, dar majoritatea aveau legătură cu fratele meu mai mare. Cu Patrick, care mă învăța cum să țin o bâtă de baseball, care mă ajuta cu tema la matematică și mă lăsa să stau treaz până târziu și să mă uit la filme de groază când părinții noștri erau plecați seara în oraș.

Warner mi-a dat receptorul, dar l-am scăpat imediat. Alicia l-a prins pentru mine și m-a strâns ușor de umăr.

— Este în regulă, a spus ea.

Am dat din cap și am dus receptorul la ureche.

— Danny? s-a auzit o voce. Danny, tu ești?

— Patrick? m-am înecat.

Alicia s-a ridicat și i-a făcut semn lui Barson. Deși reticent, acesta a urmat-o afară din birou, iar Warner a ieșit după ei, lăsându-mă singur.

— Ești…

Patrick a ezitat o clipă.

— Chiar ești fratele meu?

Am dat din cap, chiar dacă nu putea să mă vadă.

— Eu sunt, Patrick.

— Mi-au spus că ești în *Vancouver?*

— M-au adus aici, am spus. Am fost cu ei multă vreme, d-dar am scăpat…

— O, Dumnezeule! a exclamat Patrick, care a început să plângă. Chiar ești tu.

Am început și eu să plâng.

— Vreau să vin acasă.

— Nu-ți face griji! a spus el. Venim să te luăm!

•

A doua zi, Alicia m-a dus înapoi cu mașina la secția de poliție. Frații mei vitregi, Patrick și Alexis, copiii mamei din prima căsătorie, se urcaseră într-un avion în acea dimineață și veneau să mă ia. Cel puțin așa spunea toată lumea. Eu știam că, de fapt, veneau să mă *vadă.* Să vadă dacă într-adevăr eram cine spuneam că eram, și nu vreun escroc sociopat care se dădea drept fratele lor. Era singurul motiv pentru care veneau ei, și nu mama; pentru că, într-un fel, se temeau că eram un impostor.

Mă durea, dar nici nu prea puteam să-i învinovățesc. Probabil că nici eu nu m-aș fi crezut.

În drum spre secția de poliție, mi-am ros unghiile.

— Ai emoții? m-a întrebat Alicia.

Am încuviințat.

— Totul va fi bine, Daniel! a spus ea. Va fi minunat!

Cu degetul mare, mi-am masat dosul mâinii și am aprobat dând din cap.

— Da.

Polițistul Warner ne aștepta când am sosit. Acesta ne-a condus pe mine și pe Alicia într-o cameră de interogatoriu, aceeași în care mă aduseseră în noaptea în care mă luaseră de pe

stradă. Părea mai mică și mai mizerabilă decât îmi aminteam. Brusc, am văzut totul foarte limpede, de la petele de cafea de pe covor, la vopseaua sărită din jurul tocului ușii. *Aici o să-i revăd pe Patrick și pe Alexis,* m-am gândit. Înconjurat de bucățile astea de vopsea și de pete.

M-am uitat în jos la hainele mele, luate dintr-un teanc de lucruri la mâna a doua pe care cei de la Short Term 8 le păstrau într-un dulap. Am tras de mânecile un pic prea scurte ale puloverului. Ce aveau să creadă văzându-mă așa? Stropul de panică pe care-l simțisem toată ziua s-a transformat într-un șuvoi constant care-mi umplea golul obișnuit din piept.

Ușa s-a deschis și am tresărit, însă era doar Warner.

— Tocmai au sunat, a spus el. Sunt în taxi. Ar trebui să ajungă în aproximativ zece minute.

Am început să măsor camera cu pasul. Încăperea asta era mai mare decât biroul lui Barson; avea o lățime de aproape șase pași. I-am numărat de mai multe ori cât m-am plimbat dinspre un perete spre celălalt. Când eram copil, am văzut la zoo o tigroaică făcând același lucru într-o cușcă: se plimba încolo și încoace prin fața geamului, iar pericolul părea că i se ascunsese în mușchii care i se mișcau pe sub blană. M-am întrebat dacă făcea asta pentru că și ei îi era frică.

— Daniel, a spus Alicia cu duioșie. Cum te mai simți? Vrei să îți aduc ceva?

— Nu pot s-o fac, am răspuns. Nu pot s-o fac, Alicia! Trebuie să plec de aici!

— Hei, va fi bine, mi-a spus cu cea mai liniștitoare voce. Îți promit!

— Nu poți! m-am răstit la ea. Nu știi că o să fie bine. Nu știi nimic!

Apoi, ușa s-a deschis și lumea a început să se miște foarte lent.

•

Warner a intrat primul. În spatele lui, am reușit să văd doar o parte a unei siluete, imaginea unui păr șaten, frumos pieptănat. Apoi, a apărut din spatele lui Warner și l-am văzut bine. Avea umerii mai lați decât îmi aduceam aminte, dar era mai tras la față. Era înalt, chipeș și bine făcut, cu excepția nasului patrician ascuțit. Purta un costum gri impecabil, la care nu mă așteptasem. Presupun că nu eram singurul care se schimbase în ultimii șase ani.

În spatele lui, ținându-l de mână, era Alexis, la fel de firavă pe cât era Patrick de solid: blondă și delicată, o ființă gingașă. Patrick fusese mereu ca un zeu pentru mine – măreț – și încă era așa, dar Alexis părea să se fi micșorat.

Cei doi au rămas chiar în ușă, cercetându-mă cu atenție. I-am fixat cu privirea la rândul meu. Articulațiile, nervii și vasele de sânge erau gata, gata să cedeze în orice moment. O vreme, Alexis și Patrick s-au privit cu subînțeles și au făcut schimb de impresii, apoi s-au uitat din nou la mine.

Patrick a fost primul care s-a mișcat, făcând un mic pas în direcția mea.

— Dumnezeule, a șoptit el. Chiar tu ești, nu-i așa?

Mut, am dat aprobator din cap.

El a expirat prelung, pe urmă s-a grăbit spre mine și m-a îmbrățișat strâns, umplându-mi nările cu mirosul de lână scumpă și aftershave. Umerii i-au tremurat când a râs sau a plâns sau ambele. Mă credea, iar eu m-am simțit din nou ca un băiețel în brațele lui.

Însă asta nu mi-a potolit teama. La drept vorbind, a înrăutățit situația. Speranța urmată de dezamăgire poate să fie letală și, în spatele lui Patrick, Alexis rămăsese pe loc. Fixându-mă cu privirea. În ochi i se citea teama pe care o simțeam eu.

Patrick s-a îndepărtat de mine, s-a întors către sora noastră și i-a întins o mână.

— Este în regulă, a spus el. E Danny!

Ochii i s-au umplut de lacrimi și a scuturat ușor din cap.

— Nu-ți fie teamă, a spus ferm Patrick. Vino să-ți îmbrățișezi fratele!

Ea s-a tot uitat la mine și la Patrick și, apoi, s-a apropiat un pas.

— Danny? a întrebat încet Alexis.

Am încuviințat dând din cap, iar ea s-a întins lent, atingându-mi obrazul cu vârfurile degetelor. Ca și când s-ar fi temut că mâna ei ar fi putut să treacă prin mine.

— Nu-mi vine să cred, a rostit ea.

A început să plângă și mi-a cuprins gâtul cu brațele, ținându-mă mult mai puternic decât aș fi crezut-o în stare.

— Bună, Alexis, am șoptit.

Patrick a râs.

— De ce ești atât de formal, frățioare?

Am înghițit nodul din gât. Warner i-a făcut semn din cap Aliciei și amândoi au ieșit în tăcere din camera de interogatoriu, lăsându-ne pe noi trei singuri. Alexis mi-a dat drumul.

Printre lacrimi, râsete și discuții, timpul a trecut pe nesimțite. Nu puteam să nu mă holbez la ei, să nu observ atent cum mă priveau. Patrick m-a întrebat ce mi se întâmplase, unde fusesem în ultimii șase ani. Warner le spusese tot ce îi povestisem, dar el încă mai avea atât de multe întrebări. Alexis nu a făcut decât să se uite la mine și să-și șteargă în tăcere lacrimile, câtă vreme Patrick m-a asaltat cu întrebările.

Însă răspunsurile mele nu se lăsau auzite. Îmi rămâneau blocate în gât, în mine. Patrick mi-a spus că era în regulă, că ei nu aveau de gând să insiste să vorbesc, dacă nu eram pregătit să o fac. Acum era momentul lucrurilor fericite.

— Polițistul spune că nu-ți aduci aminte multe, a zis Patrick. Despre noi sau despre viața ta.

Am dat din cap.

— Cred… Cred că mi-a fost mai ușor așa. Să uit cine am fost.

Patrick i-a aruncat o privire lui Alexis și a strâns-o ușor de mână.

— Înțelegem.

Apoi, a zâmbit strâmb.

— Este atât de ciudat să te aud cum vorbești cu accent canadian.

— O…

Nu mă gândisem la asta.

— Presupun că… oamenii care m-au ținut…

— Nu trebuie să vorbești acum despre asta, a spus el.

— Mulțumesc.

Am încercat să pronunț vocalele mai deschis, așa ca Patrick.

— Lex, unde este telefonul tău? a întrebat el.

Alexis – *Lex* – a căutat prin poșetă și a scos telefonul mobil. Părea să înțeleagă exact ce-i cerea Patrick, pentru că a accesat fotografiile pe care le salvase acolo, iar noi trei ne-am aplecat deasupra ecranului.

— Ea este Mia, a spus Lex când mi-a arătat fotografia unei fetițe brunete cu codițe, într-o rochie galbenă. Îți vine să crezi cât de mult a crescut? Practic, era un copil când…

Nu a reușit să termine fraza. Patrick s-a întins în spatele meu ca să-i atingă mijlocul cu o mână.

— Seamănă cu tatăl tău, nu? a spus el și a dat într-o parte fotografia Miei, care a fost înlocuită de alta, a unui băiat slab, palid, cu ochelari și cu un mic rânjet. Și uite-l pe Nicholas! Acum câteva luni, a început să meargă în vizită pe la facultăți și jură că nu o să aleagă nicio școală pe o rază de o mie șase sute de kilometri de California.

Am zâmbit.

— Tipic pentru Nicholas.

Lex și-a ridicat privirea spre mine, apoi s-a uitat din nou la telefonul ei, căutând printre fotografii până când a găsit una de-a mamei, care era

combinația perfectă între ea și Patrick. Era înaltă și bine făcută, ca Patrick. Blondă și frumoasă, chiar dacă frumusețea începea să se șteargă, ca Lex. În imagine, mama stătea lângă Mia, în timp ce sufla în lumânările de pe un tort aniversar. Zâmbea, dar expresia nu i se citea în privirea concentrată undeva, în depărtare.

— Ce face? am întrebat.

— Ea este…

Patrick și-a dres vocea.

— Va fi fericită să te vadă.

Mi-au mai arătat alte zeci de poze. Cu tatăl meu, cu casa noastră, cu labradorul nostru auriu, Honey, cu cel mai bun prieten al meu, Andrew, despre care Lex mi-a spus că s-a mutat împreună cu familia în Arizona, în urmă cu câțiva ani. Cu vecini, verișori și tovarăși de joacă ale căror nume nu le știam. De dragul lor, m-am prefăcut că-i recunosc pe câțiva, dar mă îndoiam că eram convingător. Era ca și când mă uitam la pozele din viața unei alte persoane.

Însă era o viață pe care mi-o doream.

— Nu te îngrijora! m-a liniștit Lex. O să te ajutăm să-ți aduci aminte.

Ușa spre camera de interogatoriu s-a deschis, iar Warner și-a vârât capul înăuntru.

— Cum vă descurcați?

Patrick s-a ridicat.

— Când putem să ne luăm fratele acasă?

— Ei bine, asta e o întrebare cam dificilă, a spus Warner. Nu poate să treacă granița pur și simplu. Nu are nici pașaport, nici vreun alt act de identitate.

Lex a căutat prin poșetă și a scos un dosar pe care i l-a înmânat polițistului.

— Certificatul lui de naștere și cardul de asigurări sociale.

— Cu asta rezolvăm problema identității, a spus Patrick.

Warner s-a uitat la documentele din dosar și niște riduri superficiale i s-au format între sprâncene.

— Ei bine, sunt sigur că vor fi de ajutor, dar…

— Ce? a întrebat Patrick.

Warner mi-a aruncat rapid o privire și s-a întors către Patrick.

— Nu ar fi mai bine să discutăm pe hol, domnule McConnell?

Patrick l-a urmat pe Warner afară, în timp ce Lex a rămas cu mine. Chiar și cu ușa închisă, le-am auzit vocile înăbușite, însă nu suficient de bine încât să distingem cuvintele. Totuși, nu trebuia să aud ca să știu. Certificatul de naștere al lui Daniel Tate dovedea doar că se născuse, nu că eram el.

— Nu-ți face griji! mi-a spus Lex. Patrick o să lămurească lucrurile.

Părea sigură. Cum de putea să fie atât de sigură?

— Da? am întrebat.

— Este foarte convingător. Și *foarte* încăpățânat, a adăugat Lex și și-a îndreptat privirea spre ușă. Mereu obține ceea ce-și dorește.

Vocile de pe hol se auzeau din ce în ce mai tare. Acum puteam să înțeleg cuvintele.

— În niciun caz!

Warner era mai calm și, prin urmare, mai greu de auzit.

— … un simplu test… ca să verificăm…

Mi-am înfipt unghiile în carnea palmelor.

— … nu o să facem un test ADN! Băiatul a fost abuzat și noi nu o să-l supunem… nu vrem să creadă că avem vreo îndoială…

M-am uitat la Lex. Ea și-a plecat privirea, dar mi-a cuprins umerii cu un braț, iar eu i-am simțit puloverul de cașmir cald și moale acolo unde-mi atingea pielea goală a gâtului. Am simțit-o cum tremura. Ușa s-a deschis brusc, iar Patrick a intrat din nou în camera de interogatoriu.

— Domnule polițist, el *este* fratele meu, a spus el. Credeți că e posibil ca sora mea și cu mine să

ne înșelăm?

— Nu are legătură cu faptul că nu vă credem, a zis Warner, dar, dacă ne-ați lăsa să confirmăm…

— N-avem de gând să așteptăm săptămâni bune ca să primim rezultatul unui test care o să ne spună ceea ce știm deja, a insistat Patrick. Fratele meu o să ne însoțească acasă cât mai curând posibil.

— Nu sunt expert, dar sunt sigur că autoritățile vă vor cere și alte dovezi, în afară de cuvântul vostru, înainte să-i permită să treacă granița, a zis Warner.

— Rămâne de văzut! Am sunat deja la ambasadă și urmează să trimită pe cineva încoace. Între timp, nu aveți voie să-l atingeți.

Vocea lui Patrick era fermă.

— Danny este minor, iar procura din partea mamei noastre mă desemnează tutorele lui legal, așadar v-o interzic. Vom vedea ce are de spus ambasada!

•

Oficialul din partea ambasadei a ajuns surprinzător – sau poate nu atât de surprinzător – de repede. Femeia s-a prezentat ca fiind Sheila Brindell. Deși costumul ei nu ar fi avut cum să coste nici măcar jumătate din cât costa al lui Patrick, avea aura și părul încărunțit ale unei persoane cu autoritate. Nu purta verighetă, dar avea la gât un pandantiv în formă de inimă. Numai copiii le cumpără femeilor bijuterii cu inimi, așadar am presupus că era o birocrată de carieră, care se zbuciumase prea mult să avanseze profesional pentru a se mai deranja să iasă la întâlniri și care acum le zâmbea cu melancolie bebelușilor din cărucioare, sufocându-și nepoatele și nepoții cu iubire, ca să-și ia revanșa. Era dură, însă, în sinea ei, rămânea o sentimentală. A luat loc în fața mea, a lui Patrick și a lui Lex, în timp ce Warner ne supraveghea de pe un scaun din colț.

— Domnule McConnell, sunt sigură că veți înțelege că aceasta este o situație extrem de

neobișnuită, a spus ea, apăsând fără să-și dea seama butonul pixului.

— Nimeni nu înțelege asta mai bine decât noi, i-a răspuns Patrick. Apreciem faptul că ați sosit într-un timp atât de scurt.

— Da, desigur. Consulul mi-a cerut să mă ocup *personal* de asta și să mă asigur că totul se rezolvă cât mai repede posibil.

Patrick a zâmbit calm. Nu înțelegeam ce se întâmpla aici; între fratele meu și femeia asta avea loc un schimb nerostit.

— Totuși, înainte să-i putem emite lui Daniel un pașaport în regim de urgență, trebuie să-i adresez câteva întrebări, a continuat domnișoara Brindell. Trebuie să fiu sigură că este cine spuneți.

— Desigur, a zis Patrick.

— În lipsa unui test ADN…

Am simțit-o pe Lex încordându-se lângă mine.

— … ne vom mulțumi cu acest interviu. Daniel, poți să-mi spui care este al doilea prenume al tău?

— Stați așa, a sărit Patrick. Fratele meu suferă de grave pierderi de memorie din cauza traumei…

— E în regulă, am zis eu. Știu răspunsul. Al doilea prenume al meu este Arthur.

Femeia a dat aprobator din cap.

— Și data nașterii?

— 16 noiembrie 2000.

— Poți să-mi spui cum îi cheamă pe cei din familia ta? a întrebat ea. E de ajuns să-mi spui numele celor mai apropiate rude.

Aveam gâtul uscat, așadar, cu vârfurile degetelor, am apucat sticla cu apă pe care mi-o adusese un polițist mai devreme și am sorbit prelung înainte să răspund.

— Părinții mei sunt Jessica și Robert Tate. Patrick și Alexis McConnell sunt frații mei vitregi. Nicholas este fratele meu mai mare, iar Mia, sora mea mai mică.

Îmi dădeam seama că domnișoara Brindell se străduia să afișeze o expresie neutră, așa că am

adăugat:

— Sunt cea mai bună familie din lume.

Brindell s-a uitat rapid la blatul mesei, apoi a mai schimbat o privire plină de înțeles cu Patrick. Pe urmă, și-a deschis servieta și a scos un teanc de hârtii.

Mi-a înmânat filele, iar eu mi-am dat seama că sunt fotografii imprimate pe coli obișnuite de scris.

— Daniel, poți să-i identifici pe oamenii despre care tocmai mi-ai vorbit?

Am început să frunzăresc fotografiile.

— Aici e Nicholas, am spus și am scos ceea ce părea a fi o poză de la școală, împingând-o spre ea.

Am trecut peste câteva fotografii ale unor oameni pe care nu-i recunoșteam, căutându-i pe părinții mei sau pe Mia, când am zărit un alt chip cunoscut printre străini. Pulsul mi s-a mărit. Am scos fotografia: era a unei adolescente cu obraji plini și păr sârmos, pozând cu un snowboard. Dacă Lex nu mi-ar fi arătat poza ei cu doar câteva ore mai devreme, nu aș fi recunoscut-o niciodată.

— Ea este verișoara mea. Se numește… Ravenna.

Norocul meu că avea un nume atât de stupid; îmi era mai ușor să-l țin minte.

— După orașul italian în care s-a născut.

Domnișoara Brindell a ridicat o sprânceană, apoi a zâmbit ușor. Fusese un test. Voia să vadă dacă puteam să identific oameni din trecutul meu, fără să mi se spună în mod explicit să-i caut. M-am uitat mai atent la restul fotografiilor, alegând fețele pe care le recunoșteam din telefonul lui Lex.

— Aceasta este bunica mea. A murit când eram mic. El seamănă cu cel mai bun prieten al meu, Andrew.

Simțeam că Lex și Patrick se priveau peste capul meu, dar niciunul din noi nu a zis nimic. Am trecut pe lângă o fotografie a Miei pe un leagăn fără să comentez și, într-un final, am ajuns la ultima, în care o femeie blondă și un bărbat cu

părul închis la culoare, îmbrăcați elegant, dansau la un fel de petrecere.

— Ei sunt părinții mei.

— Nu ai recunoscut-o pe sora ta, Mia, a spus domnișoara Brindell.

Eu am clipit.

— Era doar un copil când am văzut-o ultima dată.

Brindell a dat aprobator din cap. I-am înmânat teancul cu fotografii. Lângă mine, Patrick a icnit și m-a apucat de încheietură, lucru care m-a făcut să tresar.

— Dumnezeule! a exclamat el, uitându-se cu atenție la mica porțiune de piele închisă la culoare de pe dosul palmei mele, la jumătatea distanței dintre degetul mare și cel arătător.

Am simțit că-i tremura mâna, iar el și-a ridicat privirea dinspre pată ca să-mi întâlnească ochii mari.

— Iisuse Hristoase!

M-am încruntat. De ce…

— Domnule McConnell?

Patrick și-a mutat privirea de la mine la domnișoara Brindell.

— Vreți o dovadă? a spus el cu o voce tremurândă. Verificați-vă dosarul! Danny s-a născut cu semnul acesta.

Domnișoara Brindell s-a uitat la pata de pe mâna mea și apoi la hârtiile din fața ei. Lex s-a aplecat să se uite și ea și și-a acoperit gura cu o mână.

— Aveți dreptate. *Pată de culoarea cafelei cu lapte deasupra degetului mare stâng,* a citit domnișoara Brindell din raport, apoi și-a ridicat privirea spre noi și a zâmbit. Sunt mulțumită.

— Deci… veți aproba emiterea unui pașaport de urgență? a întrebat Lex cu sufletul la gură.

Domnișoara Brindell a început să-și adune lucrurile.

— Ne vom ocupa imediat de documente. Daniel, mâine o să pleci acasă!

•

Să pleci acasă, să pleci acasă, să pleci acasă. Cuvintele mi-au răsunat în urechi ca bătăile inimii cât mi-am împachetat puținele obiecte personale.

•

În dimineața următoare, cu noul meu pașaport țeapăn în buzunarul hainei, mi-am luat rămas-bun de la Alicia în fața Ambasadei Americane. Ea m-a îmbrățișat și mi-a șoptit la ureche:

— Mult noroc, Danny!

Patrick mi-a făcut semn cu mâna din mașina pe care o închinase să ne ducă la aeroport. În momentul ăla, nu am vrut decât să mă întorc la Short Term 8 cu Alicia, să dispar din nou în mulțimea de acolo. Eram chiar pe punctul de a obține tot ce-mi dorisem dintotdeauna, dar, dacă nu aș fi știut că o să mă prindă înainte să ajung la cinci cvartale distanță, aș fi fugit ca apucatul.

În schimb, am urcat în mașină și am privit-o pe Alicia făcându-mi cu mâna până când ne-am îndepărtat.

Ne-am așezat la clasa întâi. Înainte să decolăm, însoțitoarea de zbor le-a adus lui Patrick și lui Lex câte un pahar cu șampanie, pe care Lex l-a băut repede, iar mie mi-a oferit câteva fursecuri calde. Săptămâna trecută, dormisem într-o stație de autobuz și rezistasem mâncând chipsuri și batoane de ciocolată șterpelite din micile magazine de cartier.

Ar fi trebuit să fiu fericit. Nu ar fi trebuit să mă forțez să înghit fursecul care mi se părea uscat și fără niciun gust, dar poate că nu mai eram în stare să fiu fericit. Chiar dacă aș fi fost, nu credeam că aș fi reușit să simt fericirea din cauza groazei care îmi bubuia prin vene ca un val care nu se spărgea și care se înălța din ce în ce mai mult în mine, până nu mai puteam să respir.

La sosire, cei din familia Tate promiseseră că ne vor întâmpina la aeroport. Ei aveau să se uite la mine și totul urma să se sfârșească, iar asta mă speria până peste poate.

Pentru că, bineînțeles, nu eram Daniel Tate.

•

Știu, am zis că o să îți spun adevărul. Dar am mințit. Așa sunt eu. Sincer, dacă m-ai crezut chiar și o secundă e doar vina ta.

Totuși, de acum înainte, totul este adevărat. Nici măcar eu nu aș putea să inventez ce s-a întâmplat în continuare.

•

Eram terminat. Cumva, îi păcălisem pe Patrick și pe Lex, dar nu aș fi avut cum să păcălesc întreaga familie. Nu puteam.

Lex m-a apucat de mână când mi-am dus-o la gură ca să mușc o unghie ruptă.

— Nu te agita, mi-a spus ea, cu toate că părea la fel de neliniștită pe cât mă simțeam eu.

Mi-a lăsat mâna înapoi în poală și mi-a strâns degetele.

— Toată lumea va fi atât de fericită să te vadă!

— Cine o să fie acolo? am întrebat.

— Doar mama și copiii. Nu am vrut să te copleșim.

Am dat din cap. Doar Jessica, mama lui Daniel, și frații lui, Nicholas și Mia. Cu o zi în urmă, aflasem de la Patrick și Lex că tatăl lui Daniel era închis de doi ani pentru evaziune fiscală și deturnare de fonduri și că Mia era prea mică în momentul dispariției lui Daniel ca să-și mai aducă aminte de el, deci nu trebuia să-mi fac griji decât în privința a doua persoane. La fel de bine ar fi putut să fie și o sută, pentru că nu puteam să-mi imaginez o mamă care se uită în ochii unui străin și crede, o clipă măcar, că este fiul ei. Indiferent de cât de mult și-ar fi dorit să fie așa.

Însoțitoarea de zbor a observat că nu mai aveam suc aproape deloc și mi-a adus un altul, împreună

cu un al treilea fursec fără gust. Era prima mea călătorie cu avionul și am încercat să-mi imaginez cât de diferită ar putea fi a doua, când m-ar deporta în Canada și aș ajunge în închisoare, după ce-aș fi dat în vileag ca impostor.

Nu asta trebuia să se întâmple.

Lex s-a aplecat peste cotieră și m-a sărutat pe tâmplă. Mirosea a șampon scump și a detergent de rufe cu lavandă, iar eu mă gândeam doar la cât de disperată și de *proastă* trebuia să fie ca să înghită minciunile ridicole pe care i le spusesem. Când s-a uitat la mine, ochii au început să-i strălucească. De când o întâlnisem, fie făcuse ochii mari, fie tremurase, fie plânsese, uneori toate trei la un loc. Ar fi trebuit să-mi pară rău pentru ea sau să mă simt vinovat din cauza a ceea ce făceam, dar nu eram în stare.

— Suntem din nou împreună și asta e tot ce contează, a spus ea. Acum, totul va fi bine!

•

Am traversat burduful de îmbarcare ca un om care trebuie să urce pe eșafod. Târșâindu-mi picioarele, cu ochii în pământ, recurgând din nou la obiceiurile copilului traumatizat la care apelasem ca să păcălesc oamenii de atât de multe ori în trecut. Mi-am tras și mai mult șapca de baseball pe frunte, așa cum făceam mereu, și mă bărbierisem cu grijă dimineață, cu toate că tuleiele blonde abia se vedeau. De obicei, chestiile astea două erau eficiente în a-mi ascunde adevărata vârstă în fața polițiștilor dezinteresați, dar nu puteam să sper că ar fi întârziat lucrurile prea mult pentru familia Tate. Poate, dacă aveam noroc, șarada ar fi durat destul încât să scap de ei și să dispar, lucru pe care încercam să-l fac fără succes de când începuse toată treaba asta.

Cât am mers, Patrick mi-a cuprins umărul cu un braț ca să mă liniștească și să mă împingă înainte. Nu *părea* prost. Poate că, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le știam despre înșelătorii,

subestimasem capacitatea oamenilor de a se păcăli atunci când le convine.

Când am coborât de pe pasarelă în aeroport, rafala înghețată dinspre aparatul de aer condiționat a fost șocantă. Dincolo de ferestrele din tavan și până la podea, cerul era o întindere strălucitoare de un albastru neîntrerupt, iar soarele făcea pista să strălucească precum apa. În Vancouver, rigolele erau încă pline cu zăpadă murdară. Din avionul ăla, coborâsem într-o altă lume.

•

Vrei să știi cum s-a întâmplat?

Am născocit planul în noaptea în care Martin m-a prins în stația de autobuz. În niciun caz nu intenționam să mă las internat, dar îmi cheltuisem o mare parte din bani pe un bilet de autobuz pe care nu aveam să-l folosesc vreodată, iar angajații de la Short Term 8, care schimbaseră și codul sistemului de securitate, mă urmăreau ca niște șoimi. Aveam nevoie de o escrocherie care să-i țină ocupați pe polițiști o vreme, oferindu-mi, în același timp, răgazul necesar pentru a găsi o cale să scap de acolo și să-mi pun în aplicare schema adolescentului traumatizat găsit de un turist în alt oraș.

Lucrurile nu ar fi trebuit niciodată să ajungă atât de departe.

În noaptea aia, Martin m-a trimis înapoi în patul meu cam pe la ora unu. Am rămas întins, gândindu-mă la următoarea mișcare. La fiecare jumătate de oră, Alicia a deschis ușa camerei ca să se asigure că mai eram acolo, iar eu m-am prefăcut că dormeam. La cinci minute după verificarea de la ora 4 dimineața, când am fost sigur că s-a întors în birou, m-am strecurat din pat și am scos banii care-mi mai rămăseseră din buzunarul secret al rucsacului. Aveam o bancnotă de zece, una de cinci și ceva mărunt. Nu erau mulți bani, dar ar fi trebuit să-mi ajungă.

M-am furișat din camera mea și am intrat în cea alăturată. Era una dublă, ocupată de doi băieți: Marcos, în vârstă de doisprezece ani, care era mai mare decât majoritatea jucătorilor din defensivă și vorbea aproape la fel de puțin ca mine, și Aaron, un puști sfrijit, predispus la ieșiri necontrolate și cleptoman pe deasupra. Ca să-l trezesc pe Aaron, l-am scuturat de umăr. El mi-a clipit confuz.

— Vrei zece dolari? l-am întrebat.

— Ce vrei?

— Să țipi.

Prudent, s-a uitat la mine.

— Să văd banii!

Am scos bancnota de zece dolari din buzunar și i-am arătat-o.

— Ce ai de gând să faci? m-a întrebat.

— Nu te privește!

Aaron s-a ridicat în capul oaselor.

— Cincisprezece.

Mi-am încleștat maxilarul. Așa aș fi rămas aproape fără niciun ban, dar nu-mi permiteam luxul de a pierde timp prețios negociind cu nenorocitul ăsta mic.

I-am dat cei cincisprezece dolari și i-am spus lui Aaron ce voiam să facă, după aceea, am revenit în camera mea. După câteva minute, Aaron a început să țipe. Tucker a mormăit o înjurătură, dar nu a deschis ochii, Jason, pur și simplu, s-a întors pe o parte și și-a acoperit capul cu o pernă. Când crești într-un centru, înveți să dormi în orice condiții. Câteva secunde mai târziu, pașii greoi ai lui Martin și cei mai ușori ai Aliciei s-au auzit pe hol. Atunci când pe Aaron îl deranja ceva, nu numai că urla din toți rărunchii, dar mai și lovea cu pumnii și picioarele. Doi oameni trebuiau să-l țină de brațe ca să-l stăpânească până se calma. Și, în tura de noapte, *erau* doar doi oameni de serviciu.

De îndată ce i-am auzit pe Martin și pe Alicia intrând în camera lui Aaron, m-am dat din nou jos din pat. Aveam timp doar cât l-ar fi ținut plămânii

pe Aaron, așa că m-am mișcat repede. M-am dus țintă spre birou, dar am găsit ușa închisă. Speram că Alicia avea să o lase deschisă, dar, ghinion! Ușa se încuia automat de fiecare dată când era închisă, așa că trebuia să găsesc o cale să intru. M-am uitat cu atenție la mâner. Era doar o broască standard, fapt care mi se părea convenabil și cam naiv, având în vedere puștii care locuiau la Short Term 8. Puteam să o sparg ușor.

Am traversat holul spre camera de recreere și am scotocit printr-o cutie cu materiale pentru cursurile de artă. Pe fundul acesteia am dat peste o mână de agrafe pentru hârtii și ace de siguranță. Am luat o agrafă lungă și argintie și am îndreptat-o în timp ce mă întorceam la biroul încuiat. Aaron încă se dădea în spectacol.

Mi-a luat un minut sau două să bâjbâi și să schimb forma agrafei, dar, în cele din urmă, am deschis ușa încăperii. M-am strecurat în spatele biroului vechi și am mișcat mouse-ul ca să îl activez. Alicia juca solitaire; probabil că era *foarte* plictisită. Am micșorat fereastra și am deschis un motor de navigare pe internet.

După câteva minute de căutare, l-am găsit pe Daniel Arthur Tate pe site-ul Centrului pentru Copii Dispăruți și Abuzați al Statelor Unite. M-am simțit destul de inteligent pentru că mă gândisem să pretind că eram un copil american dispărut. Ei nu ar fi internat un sărman puști răpit, iar numeroasele proceduri birocratice care trebuiau puse în aplicare în cazul unei răpiri internaționale ar fi trebuit să dureze suficient cât să fac rost de niște bani și să plec din Vancouver. Daniel părea acoperirea perfectă. Îmi semăna vag și probabil că era cu câțiva ani mai mic decât pretindeam că aveam. Era dispărut de îndeajuns de mult timp încât vechile lui fotografii să nu mă dea imediat de gol.

Pentru că timpul nu era în favoarea mea, am printat afișul în care era dat dispărut și primul

articol pe care l-am găsit despre dispariția lui, ca să-l citesc mai târziu. În mod normal, îmi plănuiam escrocheriile mai bine, dar nu știam cât de mult putea Aaron să-i țină ocupați pe Martin și pe Alicia. Am împăturit hârtiile printate și le-am ascuns la betelia pantalonilor de pijama, am șters istoricul de navigare, am mărit din nou fereastra cu jocul Solitaire și am lăsat calculatorul în modul de hibernare. Apoi, am închis ușa biroului și m-am strecurat înapoi în camera mea. După ce am ajuns cu siguranță în pat, am lovit peretele cu pumnul. Era semnalul pe care-l stabilisem cu Aaron. În următoarele câteva minute, s-a prefăcut că este calm și totul a revenit la normal în Short Term 8.

Am citit afișul și articolul tipărit în strălucirea slabă a luminii albastre de veghe de dincolo de fereastra mea, memorând detaliile ca să am niște informații de bază cu care să-mi susțin afirmațiile. Dacă mi-ar fi adresat niște întrebări cărora nu aș fi putut să le răspund, aș fi pretins că nu-mi aduceam aminte din cauza traumei. M-am holbat la fața lui Daniel Tate, imaginându-mi cine era, imaginându-mi că deveneam el. Am inventat o poveste despre locul în care fusesem în cei șase ani și am simțit cum Daniel începea să se nască în mine.

Mi se păruse un plan bun. Nu aveam de unde să știu în ce mă băgăm.

•

Lucrurile nu ar fi trebuit să ajungă atât de departe. Mi-am tot repetat asta de parcă ar fi putut să schimbe ceva, când m-am dus cu Patrick și Lex să ne luăm bagajele. Începusem să simt fizic durerea inimii care-mi bătea cu putere. O ceață întunecată îmi împâclea vederea. Urma să-i vedem în orice moment.

Am ajuns în dreptul scărilor rulante și ne-am îndreptat spre banda cu bagaje. Deodată, am fost învăluiți de luminile care veneau dinspre zecile de fotografi care așteptau mai jos. M-am holbat

prostește la ei, fără să înțeleg imediat ce se întâmpla.

Ne aflam lângă vreo celebritate?

— O, Dumnezeule! a exclamat Lex și m-a tras în spatele ei, protejându-mă cu trupul său.

— Ticăloșii naibii! a bombănit Patrick. De unde au știut că suntem aici?

Așteaptă!

— Patrick, nu… a spus Lex și a vrut să-l apuce, dar el se grăbea deja, coborând câte două trepte odată.

Blițurile au continuat să se declanșeze și, acum, oamenii strigau numele lui Danny. *La naiba!* Erau aici pentru mine. Cei din presă știau și le *păsa* că Daniel Tate fusese găsit. Eram furios pe mine că nu luasem în calcul posibilitatea asta. Fusesem mereu atât de lipsit de importanță, încât nu mă gândisem niciodată că nu era și cazul lui Daniel Tate. Familia Tate însă era bogată, iar oamenii erau atenți la ceea ce li se întâmpla bogătașilor.

Situația era incredibil de gravă.

Patrick s-a avântat în grupul de paparazzi, care s-au despărțit și s-au regrupat în jurul lui ca un banc de pești în jurul unui rechin. Roșu la față și vorbind ca un avocat, l-a împins cu putere pe bărbatul cel mai aproape de el. I-am observat pe gardienii care se luptaseră cu fotografii numai când unul dintre ei l-a apucat pe Patrick de braț ca să-l oprească.

— Patrick! a strigat Lex.

Doi polițiști s-au grăbit spre noi, iar panica mea s-a dublat. Patrick îmi spusese că nu trebuia să stau imediat de vorbă cu polițiștii, că urma să se ocupe el de toate. Contasem pe timpul ăla ca să scap înainte ca autoritățile din Statele Unite să mă prindă.

— Pe aici, doamnă! a zis unul din ei.

Și, dintr-odată, ne mișcăm împinși de valul de oameni. Lex l-a strigat din nou pe Patrick, iar el și-a făcut loc prin mulțime lângă ea, apucând-o de

mână. Polițiștii ne-au condus către o ușă pentru care aveai nevoie de o cartelă de securitate. Unul a deschis ușa și a intrat, cât cel de-al doilea a rămas afară, să o închidă în urma noastră. Pe cât de repede începuse circul, pe atât de repede ne-am trezit într-un hol liniștit.

Lex m-a atins ca să se asigure că încă mai eram întreg.

— Ești în regulă? a întrebat ea. Îmi pare atât de rău, Danny! Habar n-aveam că…

Tremuram. Ce greșeală teribilă și catastrofală făcusem venind aici!

— Nu-ți face griji, mi-a spus Lex. O să ajungem curând acasă. Acolo o să fii în siguranță.

Nu știam de ce credea asta. Danny nu fusese în siguranță acasă.

— Vă rog să ne urmați, a spus polițistul rămas. Familia dumneavoastră vă așteaptă, iar noi am aranjat să ieșiți pe o ușă laterală.

— Vă mulțumesc, domnule polițist! a spus Patrick.

Nici n-apucasem bine să-mi trag sufletul după ce îmi dădusem seama că polițiștii erau doar o escortă și că nu veniseră să mă chestioneze în fața ușii care mă separa de restul membrilor familiei Tate. I-am zărit prin gemulețul de deasupra clanței și am avut la dispoziție doar o fracțiune de secundă ca să-i evaluez. O fostă regină a frumuseții, un băiat slăbănog și o fată cu codițe. Apoi, polițistul a deschis ușa.

Cei trei au sărit de la locurile lor atunci când s-a deschis ușa. Îmi dădeam seama cât erau de agitați. Măcar nu eram singurul. Pentru o clipă, toți au rămas înlemniți și tăcuți, fixându-mă cu privirea. Mi-am ținut capul plecat, ascunzându-mi fața sub cozorocul șepcii. Am așteptat ca unul din ei să mă dea de gol, să înceapă să țipe.

Mia a fost prima care a vorbit.

— Danny!

Copila a fugit spre mine, șchiopătând din cauza atelei stânjenitoare de la unul dintre picioare. Mi-a cuprins talia cu brațele, iar eu am sărit. Lex a îndepărtat-o cu blândețe de lângă mine.

— Ușurel, scumpo! a spus ea. Hai să nu-l sufocăm pe Danny, bine?

Fata a dat aprobator din cap. Spre deosebire de toți ceilalți, fața îi strălucea de un pur entuziasm. Era ciudat. Nici măcar nu-l cunoscuse pe Daniel, nu ar fi avut cum să-i simtă lipsa cu adevărat.

Nicholas a fost următorul la care m-am uitat pe sub cozoroc. Mă studia din cap până-n picioare și nu se deranja să o ascundă. El era primul de care trebuia să trec.

— Uite cine este aici, Nicholas, a spus Patrick.

Băiatul a schițat un zâmbet nesigur.

— Danny? a întrebat el.

Voia să creadă că totul era real.

Am dat din cap.

— Bună!

Din instinct, am vrut să-i spun „Nicky” și, de obicei, când aveam încredere în instinctele mele, spuneam cele mai bune minciuni. Dar deja încurcasem borcanele când mă adresasem lui Lex rostindu-i tot numele, lucru pe care, curând, am observat că Patrick nu-l făcea niciodată. Era mai bine să greșesc fiind prudent și să nu mai trezesc suspiciuni, indiferent cât de neînsemnate.

Nicholas a scuturat din cap, ca și când i-ar fi răspuns unei voci interioare, apoi a făcut un pas în față ca să mă îmbrățișeze. Gestul a fost ciudat de tăios, la fel ca el, numai unghiuri și oase.

Îi convinsesem pe doi dintre ei.

Am riscat să arunc o privire scurtă spre Jessica. Acum aveau să se împută lucrurile. Nicio mamă, nici măcar femeia care-mi dăduse viață, nu ar fi putut să se uite în ochii unui străin și să își vadă fiul, eram sigur de asta. Jessica se holba la mine. Buzele-i date neuniform cu ruj descriau două linii subțiri. Am așteptat să deschidă gura și să țipe.

— Mamă!

Patrick s-a întins către ea. Pe sub fardul de obraz, pielea ei avea o nuanță cenușie.

— Este în regulă! E Danny!

Ea s-a întors ușor spre ușă, de parcă ar fi fost gata să fugă. Aerul condiționat mi-a făcut pielea de găină pe brațe cât am așteptat să văd ce avea de gând. Femeia m-a țintuit cu privirea, iar eu mi-am adus aminte cum, odată, cineva din trecutul meu dat uitării m-a învățat că trebuie să mențiI contactul vizual cu o pumă dacă vrei să nu te atace.

— Mamă! a spus Patrick mai apăsat. Hai să-l îmbrățișezi pe Danny!

Jessica a făcut un pas ezitant spre mine, iar eu m-am forțat să nu mă îndepărtez. Când m-a privit în tăcere, două lacrimi imense i s-au rostogolit pe obraji.

— Fiule, a spus ea în cele din urmă și s-a întins să mă ia în brațe.

În ciuda îmbrățișării lipsite de vlagă, m-a ținut destul de aproape, încât să simt mirosul de țigară mascat de parfum.

Eram uimit. Chiar credea că eram Daniel? Sau, pur și simplu, ceda în fața încântării momentului și a presiunii din partea lui Patrick?

— Hai să mergem acasă! a spus Lex.

•

Am ieșit pe o ușă pentru angajați și ne-am urcat într-o mașină închiriată pentru călătoria spre casa familiei Tate. De la aeroportul din Los Angeles și până în Hidden Hills, California, făceai aproape o oră de-a lungul coastei. Din știrile pe care le citisem despre dispariția lui Daniel, aflasem că familia Tate era bogată, dar nimic nu mă pregătise pentru ce urma să văd. Întregul oraș era izolat în spatele unei porți, unde un gardian într-o uniformă apretată i-a vorbit Jessicăi înainte să-i facă semn șoferului să înainteze. La asta se referise Lex când spusese că o să fim în siguranță aici; nimeni din

presă nu ar fi reușit niciodată să intre în oraș. Dincolo de poartă, erau numai dealuri verzi și vile elegante scăldate în lumina soarelui și ascunse de lume. Haina-mi era făcută ghem la picioare; de îndată ce ieșisem din aeroport și fusesem întâmpinat de temperatura perfectă de douăzeci și patru de grade, îmi dădusem seama că nu mi-ar fi fost de folos aici. Aș fi aruncat vechitura dacă n-aș fi fost sigur că aveau să mă trimită înapoi în Canada în orice clipă, după ce adrenalina nu și-ar mai fi făcut efectul și și-ar fi dat seama că eram doar un impostor.

Am înaintat în orașul în care casele se îndepărtau din ce în ce mai mult de șosea. În vârful unui deal sinuos, mașina s-a oprit în fața unei porți de fier forjat, pe care șoferul a deschis-o formând un cod. Am intrat pe o alee flancată de copaci. Razele soarelui se îndulceau când pătrundeau prin frunzele verzi și bobocii albi și mov ai pomilor. Apoi, frunzișul s-a rărit, iar pe o coastă a dealului, cu munți roșiatici la orizont, am văzut înălțându-se o vilă din piatră de un galben-deschis și cu nenumărate ferestre.

Simțindu-mi brusc gâtul uscat, am încercat să înghit. Ce naiba făcusem? Fără măcar să fi vrut, mă implicasem în cea mai mare escrocherie din viața mea.

— Casă, dulce casă! a spus Patrick atunci când șoferul a oprit pe aleea circulară în mijlocul căreia se afla o fântână. Ți se pare cunoscută?

— Un pic, am răspuns.

Șoferul ne-a dat jos bagajele și a plecat. Am simțit că toată lumea era cu ochii pe mine în timp ce ne îndreptam spre casă. Nu știam ce se așteptau oamenii ăștia să fac, deci habar nu aveam cum să acționez. Nu puteam decât să încerc să-i dau înainte cu înșelătoria. Să nu par prea speriat. Să nu par prea șocat.

Patrick a deschis ușa și m-a condus înăuntru.

— Bine ai venit acasă, Danny!

— Mulțumesc, am îngăimat.

Poate că doar îmi imaginam, dar vocea mea părea să răsune în foaierul lung și gol, tot din marmură, cristal și sticlă.

Stăteam toți în ușă. Familia Tate mă fixa cu privirea.

Lex a fost cea care a vorbit în cele din urmă.

— Probabil că ești obosit, nu-i așa, Danny? Vrei să te odihnești un pic?

— Da, m-am grăbit să răspund. Mi-ar prinde bine.

Nimeni nu s-a mișcat. Mi-a luat o clipă să îmi dau seama, cu groază, de ce. Așteptau să plec, să mă duc în dormitorul meu. În dormitorul *lui Danny.* Dacă aș fi mers în direcția greșită, aș fi riscat să mă dau de gol, dar dacă aș fi rămas acolo, ca un idiot…

Lex și-a apucat valiza de mâner.

— Haide! a spus ea. Și eu trebuie să-mi las lucrurile.

Lex mă salvase din nou. Poate că nu era inteligentă, dar era de ajutor.

Am urmat-o pe scara în spirală. Pe palier, a cotit la dreapta. Pe o parte, peretele era plin de ferestre supradimensionate care dădeau spre peluza catifelată de dedesubt și munții din depărtare. În mers, am numărat ușile. Lex s-a oprit în fața celei de-a patra.

— Am ajuns! a zis ea. Coboară când o să fii pregătit, bine?

Lex s-a întors în direcția din care venisem, iar eu am deschis încet ușa de la dormitorul lui Danny.

Ca toate celelalte părți ale casei pe care le văzusem până în clipa aceea, camera era curată. Era o ordine ca de muzeu, care, deopotrivă, mă speria să ating ceva și mă tenta să distrug totul. Era evident că nimeni nu intrase aici de mult timp, cu excepția menajerei angajate de familia Tate. Camera părea veche și demodată, ca și când ar fi făcut parte dintr-o lume care nu mai exista. Era

viziunea unui decorator de interioare pentru camera de vis a unui băiețel, cu pereți de un albastru-închis, postere vechi cu jucători de baseball și mobilier ales cu gust. Pe panoul de deasupra micului birou se aflau fotografii de la pescuit sau din timpul excursiilor la plajă, mici anunțuri pentru probele de admitere în Liga Juniorilor și bilete de la diferite evenimente sportive. Ceva din mine a început să se năruie când am privit toate obiectele astea. Am deschis sertarul din mijloc al dulapului și am găsit hăinuțe pentru băieți. Pliurile țesăturilor erau de acum permanente pentru că nu le mai atinsese nimeni de atât de mult timp.

Nu era un dormitor. Era un mormânt. Un mausoleu pentru un cadavru pe care nu-l găsiseră.

Am fugit pe hol și am început să deschid ușile până când am găsit o baie. Am închis ușa în urma mea și m-am holbat în oglindă. Ce făceam aici? Ce *mama dracului* făceam aici?

•

Poate că nu o să mă crezi, dar chiar nu mi-am dorit să-i iau viața lui Daniel Tate. El nu trebuia decât să mă ajute să trag de timp și să mă lase să respir ca să pot scăpa de la Short Term 8. Nu știam cât de repede urmau să se pună lucrurile în mișcare de îndată ce m-aș fi dat drept el.

M-am oprit la Daniel pentru că era primul băiat dispărut peste care dădusem care avea vârsta și înfățișarea corespunzătoare. Probabil că era cea mai proastă alegere pe care aș fi putut să o fac, deoarece, după cum mi-am dat curând seama, familia Tate nu era una normală. Mă bazam pe multele zile sau săptămâni de birocrație ca să am șansa să scap, apoi intervenise Patrick McConnell. El și Lex se urcaseră într-un avion în dimineața următoare. Cu banii și legăturile lor, unseseră osia la Ambasada Americană ca să-mi facă rost de un pașaport în câteva ore, după doar o scurtă evaluare a afirmațiilor mele. Până și Alicia comentase.

„Nu am asistat niciodată la un caz care să se rezolve atât de repede”, îmi mărturisise ea când ne-am întors cu mașina la Short Term 8 pentru ultima mea noapte acolo. „Detectivul Barson a spus că americanii au insistat ca totul să fie clarificat rapid. Știi, ești norocos că familia ta este atât de influentă și că te iubește atât de mult”.

Ăsta eram eu. Domnul Norocos!

Totul s-a întâmplat prea repede, iar eu nu am putut să încetinesc lucrurile fără să risc să mă dau în vileag ca fiind un impostor. Așadar, am fost obligat să intru în joc, iar acum, eram în California cu o familie care, cumva, îmi înghițea minciunile, dar când m-ar fi prins, aș fi fost terminat. Nu știam sigur ce legi încălcasem, dar influența la care apelaseră membrii familiei Tate ca să mă scoată din Canada cu siguranță avea să joace un rol mult mai important când avea să se dovedească faptul că eram doar un escroc care se dăduse drept fiul lor dispărut.

Mi-am mângâiat falsul semn din naștere de pe dosul palmei cât m-am gândit ce să fac în continuare. Îl aveam doar de câteva zile, dar se transformase deja într-un tic nervos. Micul semn fusese menționat pe afișul cu dispariția lui Daniel, așadar, cu o noapte înainte ca Patrick și Lex să vină în Vancouver să mă vadă, îmi făcusem unul. Inspirat de tatuajul lui Tucker făcut la școala de corecție, șterpelisem un evidențiator maro și o agrafă de birou din cutia cu materiale pentru cursurile de artă din camera de recreere și-mi petrecusem o oră într-o toaletă băgându-mi cerneala pe sub piele, iar majoritatea nopții ținându-mi peste el o pungă cu gheață, sustrasă din trusa de prim ajutor de pe peretele din bucătărie, ca să reduc roșeața și umflătura. Arăta surprinzător de convingător dacă nu te uitai prea atent, lucru pe care, până atunci, nu-l făcuse nimeni, nici măcar Patrick.

Altfel, nu aș fi reușit niciodată să scap basma curată.

Aveam o singură opțiune, și anume să fac ceea ce intenționasem dintotdeauna. Să fug. Înainte ca emoțiile intense ale celor din familia Tate să se risipească și să își dea seama că eram un șarlatan. Sigur, acum eram într-o țară străină, în care nu eram în elementul meu, dar măcar aici era cald. Nu aveam niciun ban pe numele meu și oamenii m-ar fi căutat, dar trecusem prin situații și mai rele de atât.

M-am întors în dormitorul lui Daniel și am scotocit prin rucsac. Am scos legitimația de baseball pe care o păstram ascunsă în săculețul din interior și am vârât-o în buzunar. Era singurul obiect pe care merita să-l păstrez, așa că aș fi fost pregătit oricând.

Cu prima ocazie, aveam să o iau din loc.

•

M-am gândit să plec imediat, dar am renunțat repede la idee. Mă aflam într-un cartier bine păzit, practic, într-o închisoare de lux. Casa era la câțiva kilometri de cea mai apropiată poartă și era posibil ca familia Tate să observe că dispărusem înainte să pot măcar să ajung la una. Până în clipa de față, fusesem destul de convingător în rolul lui Daniel; mascarada ar mai fi ținut măcar câteva ore, poate zile. O parte din mine voia să mă-nchid pur și simplu în camera asta până când ar fi fost suficient de târziu, încât să mă strecor afară, dar ar fi părut o chestie prea dubioasă. În concluzie, am inspirat adânc și am plecat în căutarea familiei. Odată ajuns în hol, am urmărit vocile care se auzeau dinspre partea din spate a casei. Din obicei, m-am oprit și m-am uitat de după un colț, ca să-mi dau seama ce se întâmpla în încăpere înainte să intru. Parțial, îl vedeam pe Patrick sprijinindu-se de un blat din bucătărie.

— … trebuie să avem răbdare, spunea el. Nu mai este așa cum îl știam noi. E cu totul altul și nu-

și mai aduce aminte multe lucruri. Abia își amintește de noi. Doctorul a spus că nu ar trebui să-l forțăm să vorbească despre ce i s-a întâmplat înainte să fie pregătit. Trebuie doar să-l tratăm în mod normal, bine?

— De ce nu își amintește de noi? s-a auzit vocea subțire a Miei.

— E greu de explicat, scumpo, a intervenit Lex. Cât a fost dispărut, i s-au întâmplat multe lucruri rele și creierul lui a încercat… să-l protejeze într-un fel. I-a ascuns amintirile.

— Ce a pățit Danny? a întrebat Mia.

S-a auzit hârșâitul unui scaun, apoi, Patrick a spus:

— Mamă, stai…

— Nu ascult așa ceva…

Jessica a cotit, mișcându-se repede, s-a izbit în mine și s-a retras îngrozită.

Știa. Brusc, eram sigur de asta.

Însă nu a început să țipe sau să mă acuze.

— Îmi pare rău, a spus ea. Îmi… îmi pare rău.

A urcat grăbită scările, urmată de Patrick și de Lex.

— Mamă! a strigat Patrick după ea. *Mamă!*

— Mă ocup eu, a spus Lex și a urcat treptele două câte două în urma Jessicăi.

Patrick s-a întors spre mine, iar enervarea lui s-a transformat în grijă când mi-a văzut fața. Probabil că arătam la fel de pregătit să o iau la fugă pe cât mă simțeam.

— Hei, te simți bine?

Undeva, deasupra noastră, o ușă s-a închis cu zgomot. În bucătărie, telefonul a început să sune.

— Eu…

Alungă-ți teama! Joacă-ți rolul!

— Nu e fericită că m-am întors, am spus, sperând să par suficient de afectat, încât să-i ating punctul sensibil și să-l împiedic să observe că nu eram fratele lui.

— Nu, nu, a zis el, mai îndurerat decât aș fi putut să sper. Nu e vorba despre asta, Danny! Doar că…

Telefonul suna în continuare. Patrick a aruncat o privire spre bucătărie, unde încă se mai aflau Nicholas și Mia.

— Nicholas, poți să răspunzi tu?

Patrick mi-a pus o mână pe umăr și m-a condus într-o cameră de zi, unde s-a așezat pe o canapea care arăta de parcă n-ar mai fi stat nimeni pe ea de ani în șir. Am luat loc lângă el.

— Uite, sunt niște lucruri pe care trebuie să le înțelegi despre mama! Nu este mama pe care ți-o amintești. Totul a început cu sinuciderea tatălui meu, dar tu erai atât de mic, încât s-ar putea să nu-ți mai aduci aminte.

Am încercat să nu-mi arăt mirarea. Nu știam că tatăl lui Patrick și al lui Lex se sinucisese. Nici măcar nu știam că era mort.

— Erau divorțați de mulți ani, dar tot erau apropiați, așa că moartea lui a afectat-o teribil, a continuat el. Apoi, la mai puțin de un an, ai dispărut tu, iar asta a distrus-o. Luni întregi abia s-a dat jos din pat. În cele din urmă, a mers la un centru de reabilitare și lucrurile s-au îmbunătățit pentru o vreme. După aceea, tatăl tău a intrat la închisoare, au divorțat și situația s-a înrăutățit din nou.

Am dat aprobator din cap și am memorat toate faptele. Patrick mă scutea de a mai face cercetări.

— Nu vreau să te supăr spunându-ți chestiile astea, a continuat el, dar vreau să înțelegi de ce reacționează așa. Orice schimbare, chiar și una bună, o afectează. Și, acum că te-ai întors, trebuie să se confrunte cu toată vina și vechea ei durere. Este copleșitor pentru ea!

Vești proaste pentru Jessica, dar bune pentru mine! Poate că, până la urmă, nu mă bănuia, iar, dacă ar fi făcut-o, instabilitatea ei ar fi acționat în favoarea mea. Părea că Patrick și Lex erau, de fapt,

cei responsabili de familia asta și amândoi mă credeau.

— O să-și revină, a spus Patrick. Are nevoie doar de un pic de timp și spațiu. Noi toți trebuie să o lăsăm în pace până o să accepte situația. Ai înțeles?

— Am înțeles.

Asta îmi convenea de minune.

Cineva și-a dres vocea. Patrick și cu mine ne-am întors și am dat cu ochii de Nicholas stând în pragul ușii. Niciunul dintre noi nu îl auzise apropiindu-se.

— Cine era la telefon? a întrebat Patrick.

Nicholas s-a uitat o dată la mine și apoi la Patrick. În loc să răspundă, a întrebat:

— Mama este sus?

Patrick a dat aprobator din cap.

— Lex vorbește cu ea.

Nicholas a pufnit.

— Grozav! Nu o să mai iasă niciodată.

Patrick i-a aruncat o privire.

— Mă ocup eu de asta, a spus el și s-a îndreptat spre scări.

Peste umăr, a adăugat:

— Apropo, Mia moare de foame și în casă nu-i nimic de mâncare.

•

Înlocuită de Nicholas, Lex s-a ocupat de cină și a dat comandă la un restaurant local de la care, după o oră, ni s-a livrat o cantitate obscenă de mâncare. Patrick s-a strâmbat la ea când i-a dat șoferului de la livrări câteva bancnote noi de o sută de dolari din portofelul său, dar Lex a ridicat pur și simplu din umeri.

— Nu știam ce o să-i placă lui Danny, a zis ea.

În ciuda faptului că Nicholas își petrecuse douăzeci de minute vorbindu-i prin ușă, Jessica nu a vrut să iasă din camera ei, ceea ce era un pic îngrijorător. Îmi imaginam că o mamă și-ar fi *dorit* să ia cina cu fiul pe care nu-l mai văzuse de șase

ani. Din câte se părea însă, Patrick avea dreptate și totul era prea mult pentru ea. Sau bănuia că nu eram fiul ei.

Dar, câtă vreme convingerea ei mai rezista câteva ore, oricum nu ar mai fi contat, pentru că aș fi dispărut.

Noi, ceilalți, ne-am așezat la masa elegant sculptată care, probabil, costa mai mult decât casa în care crescusem, și am mâncat cina din recipiente de plastic, cu tacâmuri din argint. A fost una dintre cele mai stânjenitoare mese din viața mea, lucru care spune ceva. Mia era singura neafectată de atmosfera încordată din cameră. Ea mi-a vorbit bucuroasă, povestindu-mi totul despre profesoara ei, despre cea mai bună prietenă a sa, despre lecțiile de echitație și cățelușul pe care și-l dorea cu disperare. La o singură masă, a încercat să mă pună la curent cu partea din viață pe care Danny o ratase.

— Am vrut să renunț la echitație pentru că prietena mea, Daisy, a fost aruncată din șa și și-a rupt mâna, dar mama a spus că o să am și eu calul meu când voi împlini doisprezece ani dacă o să continui cu lecțiile, pentru că la vârsta asta a primit *ea* unul de la bunicul ei…

— Bunica și bunicul sunt în Europa acum, altfel ar fi fost aici să îți ureze bun venit, a intervenit Lex.

— Este în regulă, am zis eu.

Cu cât mai puține rude în jur, cu atât mai bine.

— O să ne ia ceva timp să te înscriem pe lista de vizitatori ca să-ți vezi tatăl, a adăugat Patrick, dar știe că ești acasă, așa că sunt sigur că o să sune în curând.

Când, în cele din urmă, Mia nu a mai avut ce să spună, tăcerea s-a lăsat peste masă. Practic, puteam să-i văd pe Patrick, pe Lex și pe Nicholas străduindu-se să se gândească la un subiect de discuție care să nu facă referire la un lucru pe care nu mi-l aminteam sau la chinul prin care trecusem.

— Cum este bibanul-de-mare? a întrebat Lex în cele din urmă.

Deja mă întrebase de zece ori despre mâncare, despre ce îmi plăcea să mănânc, dacă să-mi dea sarea sau să-mi aducă altceva.

Mâncarea era un subiect care nu punea probleme.

M-am uitat la recipientul din fața mea. Nici măcar nu știusem că mâncam biban-de-mare.

— Este bun, am spus.

— Bine, a zis ea și a schițat un zâmbet.

M-am uitat la pendula de pe perete. Era aproape suficient de târziu, încât să spun că mă simțeam epuizat și voiam să merg la culcare. Telefonul a sunat, iar Patrick s-a ridicat și s-a dus în camera cealaltă ca să răspundă, apoi s-a întors după o clipă.

— Cine era? a vrut să știe Mia.

— Nimeni, i-a răspuns el, în același timp în care Lex a întrebat „Cine vrea desert?”

După terminarea cinei, Patrick ne-a anunțat că ar fi mai bine să plece acasă la el, în Los Angeles. De vreme ce nu mai fusese la birou în ultimele zile, trebuia să ajungă devreme a doua zi dimineață, ca să înceapă să recupereze. Le-a îmbrățișat pe Lex și pe Mia, pe urmă, s-a întors către mine. S-a întins în direcția mea, a ezitat, apoi a râs de el însuși și s-a întins din nou către mine. Îmbrățișarea a fost rigidă și rapidă.

— Danny, ne bucurăm atât de mult că ești acasă! a spus el.

— Și eu mă bucur, am zis, conștient că toți ne urmăreau.

Patrick mi-a dat drumul.

— O să mă întorc mâine-seară. Ar trebui să mai stăm de vorbă.

— Sigur, i-am răspuns.

Nu intenționam să mai fiu aici la ora aia.

— Te conduc, i-a spus Lex fratelui ei.

Când a ieșit din cameră împreună cu Patrick, a zis peste umăr:

— Nicky, Mia, vreți să vă ocupați voi de masă?

Cei doi au dat aprobator din cap și au început imediat să curețe, adunând recipientele de mâncare și șervețelele de hârtie, ca să le arunce la coșul de gunoi, iar tacâmurile de argint, ca să le pună în mașina de spălat vase. Am presupus că am scăpat de făcut curățenie din cauză că fusesem răpit, lucru care m-a făcut să rămân stângaci prin preajmă, neștiind cum să reacționez. Pentru o vreme, am stat în fața uneia dintre ferestrele din tavan și până-n podea din camera în care am mâncat, pretinzând că mă interesau peluza umbrită și munții din depărtare. Apoi, am hotărât să o găsesc pe Lex și să-i spun că mă duceam la culcare.

Am trecut printr-un hol întunecat în drum spre vestibul. Lex și Patrick erau în pragul ușii, iar becurile din fântâna de afară le luminau chipurile în timp ce stăteau de vorbă în liniște. M-am oprit în umbră și i-am urmărit. Chiar dacă nu îi auzeam, felul în care se priveau indica faptul că purtau o conversație aprinsă. Lex a scuturat din cap și, după buzele-i strâns lipite, mi-am dat seama că plângea din nou. Patrick i-a cuprins umerii cu mâinile și i-a spus ceva care a făcut-o să inspire adânc și să dea din cap. Cei doi au mai schimbat câteva vorbe înainte ca Lex să dea să plece, dar Patrick a prins-o de încheietură și a tras-o înapoi. El și-a înclinat capul într-o parte și a întrebat-o ceva. Ea l-a privit îndelung înainte să dea iar aprobator din cap și să-i îndepărteze cu blândețe mâna de pe încheietura ei. Patrick a sărutat-o pe obraz și s-a îndepărtat, iar după ce a închis ușa, Lex a rămas sprijinită de ea multă vreme.

Atmosfera mi s-a părut încărcată și stânjenitoare, așa că m-am strecurat fără să-i spun nimic.

•

M-am întors în dormitorul neatins al lui Danny și am încuiat ușa după mine. Nu știam ce să fac. Aveam nevoie să îmi ocup timpul cu ceva până să pot să mă strecor, dar, sincer, abia reușeam să-mi țin ochii deschiși. Nu prea dormisem în noaptea precedentă, iar faptul că mă dădeam în continuare drept Danny era istovitor. Epuizarea îmi intrase în oase. Am observat pe noptieră un ceas deșteptător și l-am luat. Mi-am spus că puteam să-mi permit să dorm câteva ore înainte să plec pe furiș. Probabil că ar fi fost mai bine. Când ești obosit, faci greșeli. Am setat alarma la ora trei și am redus volumul pe cât de mult posibil. Nu voiam să trezesc pe nimeni și, oricum, dormeam iepurește.

Nu aveam nimic în care să mă schimb pentru culcare și, oricum, nu aș fi purtat hainele ciudate și mumificate ale lui Danny, chiar dacă nu erau pentru copii. Tocmai voiam să-mi scot blugii și bluza ca să dorm în boxeri, când am auzit o bătaie la ușă. Am deschis-o, iar în fața ei era Nicholas.

— M-am gândit că ți-ar prinde bine astea, mi-a spus el, întinzându-mi un tricou și o pereche de pantaloni de trening. Mă îndoiesc că ți-ar mai veni ce este prin dulap.

Am luat hainele.

— Mulțumesc!

Nicholas a continuat să se uite la mine. Era prima dată când mă privea mai mult de o secundă sau două și când se apropia de mine, asta dacă nu puneam la socoteală îmbrățișarea de la aeroport. O adâncitură ușoară a început să i se contureze între sprâncene.

— Pentru nimic, a spus el. A… mai ai nevoie de ceva? Sunt sigur că Lex o să…

— Ce-i cu mine? a întrebat Lex voioasă când a apărut pe hol, din spatele lui Nicholas.

Părea o cu totul altă persoană față de fata fragilă care se sprijinise de ușă de parcă nu ar fi putut să se țină pe picioare la plecarea lui Patrick. Zâmbea larg, iar privirea îi era blândă și somnoroasă. Aș fi

spus că era amețită, dar eram destul de sigur că băuse un singur pahar de vin la cină.

— O, bun, i-ai împrumutat niște haine, a spus ea. Danny, mă gândeam să mergem mâine la cumpărături și să-ți luăm ce ai nevoie. Sună bine? Între timp, uite o periuță și o pastă de dinți!

Lex mi-a înmânat articolele de toaletă.

— Mai ai nevoie de altceva în seara asta?

Eventual de un dormitor mai puțin înfiorător în care să dorm – probabil că într-o casă atât de mare erau măcar câteva camere de oaspeți –, dar nu puteam să cer așa ceva. În plus, nu intenționam să mai rămân mult.

— Nu, mulțumesc!

— Bun, camera mea este a cincea după scări dacă îți vine vreo idee, a spus ea.

Nicholas plecase la un moment dat, așa că eram doar noi doi.

— Să nu-ți faci griji că mă trezești, da? Nu mă deranjează.

Am dat din cap.

— Mulțumesc, Lex!

— Cu plăcere!

S-a uitat la mine și a zâmbit, iar, după aceea… ceva s-a schimbat. Nu știu cum să descriu exact. De parcă textura contactului nostru vizual s-ar fi transformat. Mi s-a părut că într-adevăr mă *vedea,* nu doar că se uita la mine, și asta m-a făcut să simt o durere în piept.

S-a întins și m-a îmbrățișat și, de data asta, i-am simțit brațele sigure, nu slabe și tremurânde.

— Mi-a fost dor de tine, Danny, a spus ea încet, iar suflarea ei mi-a încălzit gâtul. Mă bucur atât de mult că acum ești în siguranță!

•

Am stat întins în pat, nereușind să adorm. Cearșafurile erau prea apretate, iar în casă era prea liniște. M-am holbat la tavan, unde abia am zărit conturul abțibildurilor de plastic în formă de stea, care-și pierduseră de mult strălucirea.

Nu puteam să-mi liniștesc mintea. Prima dată, am hotărât să rămân peste noapte. Mi-am spus că o făceam din cauză că era mai bine să fug a doua zi, pe înserat, după ce Lex mi-ar fi cumpărat niște haine noi și alte lucruri. Adevărul, pe care cred că-l știam chiar și atunci, era că simțisem… *ceva* când se uitase la mine și-mi spusese că se bucura că mă aflam acolo. Că eram în siguranță. O crezusem și nu voiam să renunț la asta atât de repede.

Și oare chiar ar fi fost atât de rău dacă aș fi rămas? Pentru totdeauna? Cei din familia Tate îmi crezuseră povestea și, într-un fel, le făceam o favoare. Danny era dispărut de mult, probabil mort, și cu siguranță nu se mai întorcea. Faptul că eram aici îi făcea fericiți. Și, în ceea ce mă privea, mă băgasem cumva într-o escrocherie pe viață. În înșelătoria cu cele mai mari riscuri pe care mi le asumasem vreodată, dar și cu cele mai mari recompense. Dacă aș fi putut să devin Danny Tate, aș fi putut să am o viață adevărată, mult mai bună decât cea la care doar ar fi putut *să viseze* băiețelul din Saskatchewan. Chiar voiam să renunț la așa ceva? Nu era o prostie să mă întorc să trăiesc pe străzi și în centre, când aveam un pat foarte bun într-o vilă grozavă, în care locuia o familie iubitoare?

În cele din urmă, nu am mai putut să stau întins, derulându-mi scenarii în minte și pregătind minciuni. Era târziu; toți ceilalți membri ai familiei dormeau. Dacă tot nu plecam în seara asta, trebuia să învăț planul casei. Era mai puțin probabil ca familia Tate să mă bănuiască dacă păream în largul meu.

Am mers în picioarele goale până în capătul holului și am început de acolo. Cea mai îndepărtată cameră era un birou plin cu biblioteci încastrate și dominat de un birou masiv. Încăperea următoare era baia în care mă ascunsesem mai devreme, apoi o debara cu așternuturi și dormitorul lui Danny. Știam că lângă dormitorul meu era cel

al lui Nicholas. M-a surprins să văd lumina aprinsă pe sub ușă și am trecut foarte atent mai departe. Alături era camera Miei, lângă ușa căreia o lampă de veghe era băgată în priză. Pe partea asta a scărilor mai era o ultimă cameră, una de oaspeți, care, probabil, fusese cândva a unei bone. Jessica nu-mi părea genul de femeie care să schimbe scutece la miezul nopții.

Am ajuns la scări și am urcat un etaj, unde am descoperit un singur rând de uși duble încuiate. Pesemne că întregul nivel era dormitorul principal. M-am întors la etajul meu și am făcut la stânga ca să explorez restul încăperilor. Am găsit două camere de oaspeți, încă o baie, un dormitor pe care l-am considerat vechea cameră a lui Patrick și, apoi, camera lui Lex. Înăuntru era aprinsă o lumină. Din câte se părea, toți locatarii vilei aveau probleme cu somnul.

Mi-am petrecut încă douăzeci de minute cercetând parterul și subsolul, mergând de la o cameră la alta până când am reținut planul casei. Am verificat panoul de alarmă de lângă ușa de la intrare – nu era activat –, apoi m-am aventurat pe ușile vitrate și în curtea interioară din spate. Deasupra, atârna un grilaj de lemn sufocat de iederă și de niște flori albe, iar dincolo de el, era o piscină care strălucea în întuneric precum o lună palidă. Am vârât un picior în apă. Era bună, suficient de caldă în aerul rece al nopții. Cred că era încălzită.

Am aruncat o privire înapoi spre casă. Era întuneric; probabil că Nicholas și Lex se duseseră, în cele din urmă, la culcare. La naiba! mi-am spus. Era posibil să fiu bogat o singură noapte, așa că trebuia să mă bucur de avantaje cât mai puteam. Am rămas în boxeri și am intrat în piscină, în capătul mai puțin adânc, de vreme ce nu înotam chiar atât de bine. Lumea a amuțit sub suprafața apei. Am lovit cu picioarele, m-am răsucit, m-am

întors și m-am ridicat deasupra apei râzând. Apoi am plutit, uitându-mă la cerul înstelat.

Când într-un final m-am întors în camera lui Danny, am adormit imediat.

•

La un moment dat, în puterea nopții, m-am trezit. Am deschis ochii și am clipit la persoana care stătea în pragul ușii. La început, nu i-am zărit decât silueta în strălucirea de pe hol. Uitând unde mă aflam, m-am gândit că era Jason, care se întorcea după o raită în cămara de la Short Term 8.

Apoi, mi-am adus aminte.

— Nicholas? am murmurat eu.

El s-a întors în liniște și a plecat, închizând ușa în urma lui, iar fiorul de pe șira spinării nu avea nimic de-a face cu aerul condiționat agresiv din California.

•

Când m-am trezit a doua zi dimineață, nu am fost sigur că se întâmplase cu adevărat. Amintirea părea neclară pe margini și goală în centru, ca într-un vis.

Însă ceea ce era reală cu siguranță era greutatea din pat, de lângă mine. M-am retras și am aruncat pătura într-o parte. Dedesubt, am găsit-o pe Mia ghemuită, cu degetul mare în gură. Am inspirat adânc de câteva ori ca să-mi calmez pulsul, apoi am înghiontit-o.

— Hei, i-am spus.

Era norocoasă că nu o lovisem când încercase să se urce în pat lângă mine. Probabil că fusesem epuizat de nu simțisem.

Ea s-a încruntat și a clipit când s-a trezit.

— ’Neața! mi-a zis Mia confuză.

— De când ești aici? am întrebat-o.

Ea a dat din umeri și s-a ridicat în șezut.

— *Ce* cauți aici? am vrut să știu.

— Uneori, când erai plecat, veneam și dormeam aici, a spus ea. Lex m-a prins o dată și s-a supărat.

Să nu-i spui, bine? A vrut să stau cu ea, în camera ei, dar lovește cu picioarele în somn.

Am înghițit cu greu.

— De ce a vrut să dormi cu ea?

— A spus că nu vrea să te deranjez din întâmplare dacă mă trezesc în miezul nopții, a zis ea. Uneori mă trezesc noaptea și Magda mă ajută să adorm la loc, dar a plecat acasă, în Ucraina, pentru câteva zile.

— Magda e dădaca ta? am întrebat-o eu.

Mia a dat aprobator din cap.

— Lex a spus că pot să dorm în camera mea doar dacă rămân înăuntru și țin ușa încuiată, ca să nu deranjez pe nimeni. Nu vreau să știe că nu mi-am ținut promisiunea.

— N-o să-i spun, i-am promis.

Oare Lex se temea că frățiorul ei zdruncinat, potențial violent, ar fi putut să-i facă Miei ceva? Nu era un gând tocmai nebunesc, dar, cu siguranță, contrazicea felul în care mă trata.

— Mulțumesc, Danny, a spus Mia. Ai dormit bine?

— Eu… nu prea, i-am răspuns.

Nu știam cum trebuia să-i vorbesc unui copilaș. Pentru mine, era ca o mică ființă extraterestră.

— Mereu e ciudat când ești într-un pat nou, a spus ea. De aia îmi iau perna cu mine de fiecare dată când plecăm în excursie, ca patul să nu mi se pară *cu totul* nou.

Am zâmbit.

— E o chestie destul de inteligentă.

— Ei bine, în seara asta, patul tău nu o să mai fie nou, a zis ea, așa că sper că o să dormi mai bine.

Mia s-a dat jos din pat cu mișcări stângace. M-am gândit din nou la atela de la piciorul ei. Avea ace care îi intrau în piele. Se rănise sau se născuse cu vreo dizabilitate? Dacă problema ei era ceva despre care Danny ar fi știut, ar fi fost dubios să o

întreb, dar dacă Danny nu ar fi știut, ar fi fost dubios să nu o fac.

— Mai bine mă întorc în camera mea înainte să se trezească Lex, a spus, apoi s-a aplecat spre mine și mi-a cuprins gâtul cu mânuțele, strângându-mă cu atât de multă pasiune, că-mi era greu să respir. Chiar mi-a fost dor de tine, Danny! a zis ea.

Și părea să vorbească serios, cu toate că îi era imposibil să-și aducă aminte de un frate care dispăruse când ea era doar un copil ce învăța să meargă.

Am mângâiat-o ușor și cam lipsit de pricepere de câteva ori pe spate.

— Și mie mi-a fost dor de tine!

•

Mia s-a întors în camera ei, iar eu m-am spălat pe dinți și m-am schimbat cu singurul meu rând de haine curate înainte să cobor. Nicholas era în bucătărie, iar părul său ud părea aproape negru și-i umezea gulerul cămășii. Turna suc de portocale în pahare. Pe masa din colțul în care se mânca micul dejun era deja o farfurie cu pâine prăjită.

— 'Neața! a spus el când am intrat.

Am încercat să zâmbesc așa cum mi s-a părut că ar trebui să o fac.

— 'Neața!

— Cum ai dormit? m-a întrebat Nicholas.

M-am uitat atent la el. Întrebarea părea aproape prea firească din partea lui, ca și când m-ar fi provocat să îl întreb de ce mă trezisem în puterea nopții și-l văzusem stând peste patul meu, ca o fantomă înfiorătoare.

Dar se putea să fiu paranoic.

— Bine, i-am răspuns.

— Minunat, a zis și s-a întors la fructele pe care le tăia. Hai la masă! Micul dejun este aproape gata.

Când m-am așezat la masă, Mia a intrat țopăind și a luat loc în fața mea. Mi-am băut sucul de portocale cât ea și-a uns o felie de pâine prăjită cu gem de zmeură. Nicholas avea un telefon fără fir

pe blatul de lângă el, iar când acesta a început să sune, a apăsat un buton și nu s-a mai auzit nimic.

— Deci, ce planuri ai astăzi, Mimi? a întrebat el.

— Nu știu. Magda trebuia să mă ducă acasă la Eleanor, a spus Mia.

— Pot să te duc eu, a zis Nicholas. Ce vreți să faceți?

— Să lucrăm la piesa noastră, a spus ea cu gura plină de pâine prăjită.

— Aveți o piesă? am spus, întrebându-mă în sinea mea de ce oare plecase Magda din senin.

Mia a dat din cap și și-a lins gemul scurs pe deget.

— Lucrăm la ea de multă vreme. Este despre o sirenă cu puteri magice. Eu sunt sirena, pentru că, într-o zi, vreau să fiu actriță.

— Actoria e o treabă destul de interesantă, am spus. Ai șansa să pretinzi că ești altcineva.

— Da, chiar mă pricep la asta. Eleanor se ocupă de costume.

— Vrea să fie designer? am întrebat.

S-a dovedit că, de fapt, era ușor să stau de vorbă cu puștoaica.

— Nu neapărat, a spus ea. Doar că nu e o actriță foarte bună și trebuia să facă ceva.

Am început să râd, dar m-am oprit când Nicholas s-a apropiat de noi, ținând în echilibru câteva farfurii. Puștiul a lăsat un covrig cu stafide și cremă de brânză și miere în fața Miei și un castron cu fulgi de porumb și căpșune proaspăt tăiate în fața mea.

— Astăzi am hotărât să le pregătesc tuturor micul dejun preferat, în onoarea faptului că Danny este acasă, a spus el cu un zâmbet.

— Mulțumesc, Nicky! a zis Mia și a împins într-o parte pâinea prăjită în favoarea covrigului. Și pentru mama ce-ai pregătit?

Nicholas s-a așezat lângă ea cu farfuria lui cu omletă și a luat jumătatea nemâncată de pâine cu gem de zmeură a Miei.

— Nu cred că o să coboare o vreme. Mănâncă înainte să se răcească!

Ceva părea diferit la el. M-am încruntat când am încercat să-mi dau seama ce anume, iar Nicholas a observat.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat el.

Am scuturat din cap. În spatele lui, Lex a intrat în bucătărie, masându-și capul și îndreptându-se direct spre cafetieră.

— 'Neața! băieți, a mormăit ea.

— 'Neața! am răspuns toți.

Am dus o lingură plină de cereale la gură și, brusc, Lex a traversat camera în fugă și mi-a dat peste mână.

— Danny! Nu mânca! s-a răstit ea. Cine i-a dat căpșune?

— Eu, a spus Nicholas.

— Este alergic! a zis ea. La ce te gândeai?

Nicholas s-a uitat la Lex și apoi la mine cu ochi mari.

— Îmi pare atât de rău, Danny! Am uitat…

Atmosfera era tensionată. Nicholas m-a fixat cu privirea și m-am holbat și eu la el. Cu coada ochiului, am văzut-o pe Lex încleștându-și pumnii.

Apoi a oftat și toată încăperea a părut să expire odată cu ea.

— Ei bine, nu s-a întâmplat nimic rău, a zis Lex. O să-ți pregătesc altceva de mâncare, Danny. Ce ți-ar plăcea?

Lex a luat castronul cu cereale și l-a golit în coșul de gunoi, în vreme ce m-am uitat la Nicholas, iar el s-a holbat la mine. Bănuia ceva?

— Și tu ai uitat? m-a întrebat el.

Am dat încet din cap și am început să lăcrimez. Reușeam să plâng ori de câte ori voiam. Era un truc folositor.

— Presupun… am zis eu. A trecut atât de mult timp de când nu am mai mâncat fructe proaspete, încât…

Ezitarea se citea pe chipul împietrit al lui Nicholas.

— O, dragule… a spus Lex.

— Îmi pare rău!

M-am ridicat de la masă.

— Îmi pare rău, trebuie să…

Am fugit din bucătărie. În spatele meu, am auzit cum Lex îl certa pe Nicholas, iar el își cerea iertare, și am zâmbit.

•

Eram ascuns în dormitorul lui Danny de vreo zece minute înainte ca o bătaie ușoară în ușă să mă anunțe că Lex venise după mine.

M-am ghemuit cât mai penibil posibil pe pat.

— Intră!

— Hei, a rostit ea încet când a deschis ușa. Ești bine?

— Cred că da, am răspuns.

M-am ridicat și m-am frecat la ochi.

— Îmi cer scuze. Îmi cer scuze că m-am speriat. Vreau doar să fiu normal, știi? Dar nu pot și uneori asta mă înnebunește atât de mult, încât…

— Hei, hei…

Ea s-a așezat lângă mine și mi-a pus o mână pe umăr.

— Nu ai greșit cu nimic.

— V-am supărat pe toți.

Lex m-a mângâiat pe umăr.

— Ba nu, nu ne-ai supărat! Noi nu facem decât să… încercăm să înțelegem situația. O să dureze ceva vreme și o să existe niște obstacole. Dar să nu te mai învinovățești niciodată, ai înțeles?

Am înghițit și am dat aprobator din cap.

— Știi că poți să stai de vorbă cu mine oricând, despre orice, nu? a zis ea. Nu vreau să insist, dar sunt mereu aici pentru tine.

— Știu, am zis.

Lex a zâmbit și m-a înghiontit în picior.

— Și nu-l lăsa pe Nicholas să te supere, bine? Îl iubesc foarte mult, dar uneori este un idiot.

Am schițat un zâmbet.

— Ooo, uite-l pe frățiorul meu! a spus Lex, zburlindu-mi părul. Haide, ce-ai zice să mergem să facem niște cumpărături? O să fie distractiv!

Ne-am urcat în mașina lui Lex și am plecat în oraș ca să-mi cumpere lucrurile esențiale care-mi lipseau. S-a dovedit că definiția mea pentru „lucruri esențiale” era destul de diferită de a ei. Ore în șir am intrat dintr-un magazin în altul, cumpărând haine, articole de toaletă, încălțăminte, un telefon mobil și un laptop, toate plătite cu strălucitorul card de platină scos de Lex din portofel. Dacă îmi plăcea un lucru, cumpăra două la fel, fără să se uite la nicio etichetă cu prețul. Asta nu ar fi trebuit să mă surprindă după ce văzusem casa și urcasem în BMW-ul tunat al lui Lex, dar modul în care putea să cumpere orice își dorea, cu o singură mișcare a cardului de plastic, era aproape magic.

— Luni o să mergem la bancă și-o să-ți facem și ție un cârd, a spus ea când am luat un prânz târziu. Toți avem unul pentru contul familiei. Pentru situații de urgență.

Presupun că și definiția noastră pentru „situații de urgență” era diferită. Pentru mine, însemna să nu am bani pentru un bilet de autobuz când voiam să dispar. Pentru ea, însemna să vadă ceva strălucitor ce-și dorea, în vitrina unui magazin.

Preferam definiția ei.

— Mereu mi-a plăcut cum te prinde culoarea asta, a spus Lex când mi-a netezit mâneca noii bluze albastre cu nasturi pe care o purtam.

M-am uitat în jos, la bluză. Înțelesesem dintotdeauna lipsa banilor; sărăcia te marca profund. Dar în hainele pe care Lex mi le împinsese în brațe ca să le încerc, în bluza asta elegantă de bumbac, începeam să înțeleg cum este viața când ai bani. Era ușor să stai drept și să te faci remarcat când toate lucrurile care îți atingeau pielea erau curate, moi și scumpe.

— Îți face ochii să pară aproape verzi.

Strălucirea de pe chipul ei era atât de plină de căldură și de afecțiune când mi-a zâmbit, încât am simțit cum ceva mi se mișca în piept. Bătaia unei inimi adormite, care încerca să se trezească.

— Mă întorc imediat, am spus și m-am îndreptat spre toaletă.

Cumva, mă tot trezeam ascunzându-mă în băi. M-am spălat pe mâini și apoi m-am privit fix în oglindă până când fața a încetat să-mi mai fie ceva cunoscut și s-a transformat într-o adunătură de forme și umbre. Am clipit la umbre și am inspirat adânc până când mi-au înapoiat chipul.

Când m-am întors la masă, Lex înghițea o pastilă cu un pahar de vin pe care îl comandase odată cu masa de prânz. Atunci când m-a văzut, a ridicat ușor din umeri.

— Durere de cap, a spus ea și a îndesat flaconul înapoi în poșetă. Ești gata de plecare?

Am dat din cap și, cu încă o mișcare a plasticului ei magic, prânzul a fost plătit, iar noi am plecat de la restaurant.

— Deci, a zis când ne-am urcat în mașină, cred că acum ai tot ce îți trebuie, nu? Trebuie să spun că prefer să merg la cumpărături decât la cursuri.

— Acolo ești de obicei? am întrebat.

— Da! Sunt ratata care încă e la facultate la douăzeci și patru de ani.

Zâmbetul îi era ușor amar.

— Nu am fost chiar o studentă model.

— Cred că din vina mea, nu-i așa? am spus și am direcționat aerul condiționat departe de mine.

— Te rog! a zis ea. A fost numai *vina mea.* Dar m-am adunat și ar trebui să absolv semestrul următor. Acum am și propria locuință, în Century City. E o dărăpănătură, dar măcar e a mea.

— O, am spus. Credeam că locuiești…

Lex a scuturat din cap.

— Nu, stau doar o vreme în vechea mea cameră. Patrick și cu mine ne-am gândit că ar fi mai bine

pentru toată lumea dacă aș fi prin preajmă cât te acomodezi.

Brusc, am devenit agitat. Ce presupunea acomodarea? Dacă Lex pleca, practic rămâneam singur în casa aia cu Jessica și Nicholas, cei doi membri ai familiei cu care abia mă înțelegeam.

Asta dacă hotărâm să rămân.

— Cât o să dureze asta? am întrebat.

Lex s-a uitat la mine și a zâmbit.

— Nu-ți face griji, nu o să scapi de mine mult timp. Ba chiar am lăsat-o pe bona Miei să plece, de vreme ce o să mai rămân pe aici.

Încet, i-am zâmbit și eu.

•

Pe drumul înapoi spre Hidden Hills, Lex a oprit la Starbucks. Bancheta din spate a mașinii care, de altfel, era destul de curată, era plină cu pahare goale de cafea și, când a parcat, l-a aruncat pe cel gol din suport în grămadă.

Am urmat-o înăuntru, surprins din nou de rafala de aer rece care m-a lovit când am intrat. Presupun că oamenii din California de Sud trebuiau să-și producă propria iarnă. Lex s-a așezat la rând, scoțându-și telefonul din poșetă și începând imediat să scrie un mesaj. Mă uimea cât de repede își mișca degetele mari. Nu avusesem niciodată un smartphone, doar un rahat de telefon care se stricase destul de repede de când renunțasem să mai plătesc cartela.

Fiindcă Lex era ocupată, m-am uitat prin cafenea, un loc pe care îl cunoșteam din fosta mea viață. Starbucks era Starbucks, chiar dacă erai un boschetar din Canada sau un adolescent bogat din California. Era ciudat de liniștitoare. Și iritantă. De parcă ar fi încercat să-mi aducă aminte cine eram cu adevărat.

M-am uitat la mulțimea de produse de patiserie din vitrina de lângă casa de marcat și apoi la clienții din zona cu mese. Un latino-american în vârstă, cu un ziar, probabil un văduv care încerca

să-și umple ziua. O femeie caucaziană plictisită, în pantaloni de yoga și cu ochelari de soare scumpi – o casnică dezinteresată –, care vorbea la telefon în timp ce copilașul ei fărâmița o brioșă. O asiatică un pic mai tânără decât mine, care lucra la un laptop pe unul dintre scaunele de piele de lângă perete, cu picioarele adunate sub ea într-un mod care părea extrem de incomod. Am urmărit-o un pic mai mult decât pe ceilalți, încercând să-mi dau seama ce era cu ea, cum făceam automat cu toată lumea, așa că desigur că și-a ridicat privirea și m-a văzut. M-am uitat imediat în altă parte.

— Vrei ceva, Danny? m-a întrebat Lex.

Am scuturat din cap, iar Lex a comandat și și-a întins cardul de credit. M-am uitat printre CD-urile de lângă casă cât Lex și-a așteptat bonul, dar m-am trezit că privirea mi-a alunecat din nou spre fata de pe scaun.

Pentru a doua oară, s-a uitat în sus și m-a surprins. *La naiba!* Am întors capul. Însă când am privit-o pentru a treia oară, tot mă urmărea.

Ea s-a uitat cruciș.

Am râs.

Mi-a luat o secundă să-mi dau seama că asta fusese sunetul. Am închis gura. Fata rânjea.

— Ce e așa de amuzant? a întrebat Lex când vânzătoarea i-a dat o cafea cu lapte.

— Nimic, i-am răspuns.

M-am uitat în spate când am plecat de la cafenea, dar fata se concentra din nou asupra laptopului.

•

Patrick a venit la cină. Jessica nu era acasă. Nimeni în afară de Mia nu părea îngrijorat sau curios în privința absenței mamei, care tot nu se întorsese când Lex l-a convins pe Patrick să rămână peste noapte, apoi toată lumea s-a dus la culcare. Dacă aș fi crezut că devenind Danny Tate ar fi însemnat să am o mamă mai iubitoare și mai grijulie decât cea alături de care crescusem, aș fi

fost dezamăgit, dar eu eram ușurat. Pe Lex puteam s-o joc pe degete, însă Jessica mă neliniștea. Nu o înțelegeam și nu știam cum să mă port cu mamele.

Nu m-am dus la culcare odată cu toți ceilalți. În schimb, m-am așezat pe podeaua din camera lui Danny, cu toate lucrurile pe care Lex mi le cumpărase întinse în fața mea. Erau chestiile de care aveam nevoie ca să încerc să scap de aici. Haine, inclusiv un palton nou care mi-ar fi ținut destul de cald chiar și în Vancouver, și câteva perechi de încălțări bune din care să aleg. Un laptop și un smartphone pe care aș fi primit bani frumoși de la orice amanet. Pașaportul cu numele lui Danny Tate lângă fotografia mea. Dacă m-aș fi mișcat suficient de repede, zburând înapoi în Canada, înainte ca familia Tate să-și dea seama că lipsesc și să sune alarma, aș fi putut să-l folosesc ca să trec granița, în cazul în care aș fi vrut.

Aveam tot ce-mi trebuia ca să plec.

Dar, după mai mult de o oră în care m-am holbat la obiectele din fața mea, m-am ridicat și am început să le dau deoparte. Am atârnat hainele în șifonier, am băgat laptopul de pe birou în priză și am pus noua periuță de dinți în paharul de lângă chiuveta din baia lui Danny. Aveam de gând să rămân. Dacă era să fiu sincer cu mine, luasem hotărârea în noaptea precedentă, cât plutisem în piscină și privisem cerul. Intenționam să-mi duc escrocheria la capăt, să profit de șansa la o viață adevărată.

Voiam să devin Danny Tate.

Aveam un milion de argumente. De fapt, să rămân era, în mod ciudat, varianta mai sigură. Acum, probabil cu excepția lui Nicholas, ei credeau că eram Danny. Dacă aș fi fugit, toți ar fi știut că nu eram. Puterea și bogăția celor din familia Tate trecuseră peste birocrația guvernamentală precum cuțitul prin unt când venise vorba să mă scoată din Canada și cu siguranță ar fi apelat la aceeași influență ca să mă

găsească și să mă bage la închisoare pentru că mă dădusem drept ruda lor. Ani la rând mă bazasem pe abilitatea mea de a citi oamenii și eram convins că, dacă ar fi început să mă bănuiască, mi-aș fi dat seama de asta. Aveam timp să fug, dacă aș fi fost nevoit. Și, între timp, aș fi trăit ca un rege.

Pentru că mă pricep să mă mint la fel de bine cum îi mint și pe alții, chiar am crezut că astea erau adevăratele mele motive.

Nu îmi era somn, așa că am hotărât să mă mai mișc prin casă cât toți ceilalți dormeau. M-am plimbat pe holurile de la etaj, verificând dacă știam ce se afla în camera din spatele fiecărei uși, apoi am coborât la parter. M-am uitat prin toate dulapurile și sertarele din bucătărie, învățând unde-și țineau cei din familia Tate furculițele și tăvile pentru prăjituri și ce fel de cereale mâncau. Mă aflam în sufrageria luxoasă – în cea în care nimeni nu părea să intre – și mă uitam prin sertarele unei măsuțe când lumina farurilor a intrat pe ferestre.

Se întorsese Jessica.

După câteva secunde, zgomotele puternice și bruște de afară m-au făcut să tresar. Fâsâitul unei pungi de plastic deschise și urletul unui claxon.

Rahat! M-am îndreptat spre scări în liniște, cât de repede am putut. Prea târziu însă. Am auzit o ușă deschizându-se și închizându-se și pași apăsați la etajul de deasupra. M-am întors în sufragerie când Lex și Patrick au coborât împreună scările, în fugă.

— Drăcia naibii, spunea Patrick în drum spre ușa de la intrare.

— Trebuie să-i pună capăt sau…

Noaptea i-a înghițit replica lui Lex când aceasta a ieșit din casă, după Patrick. I-am urmat în tăcere și, ascuns în umbrele ușii deschise, am aruncat o privire spre alee. Jessica intrase cu SUV-ul ei pe peluză și într-un stâlp de beton de care atârna un

ghiveci cu foarte multe flori. Din botul boțit al mașinii ieșeau aburi.

— Mamă? a strigat Patrick.

Jessica a ieșit din SUV clătinându-se.

— Sunt bine, a zis ea.

— Nu ești bine! s-a răstit el.

În mod clar, era beată.

— Iisuse, mamă! a exclamat Lex. Puteai să mori!

Patrick s-a apropiat de mama lui și a luat-o de braț când femeia s-a împiedicat. Ea s-a clătinat pe tocurile ascuțite care se afundau în iarbă și a încercat să-l împingă.

— Ce se întâmplă?

M-am întors. Nicholas era în spatele meu. Se furișase mai bine decât mine.

— Eu…

Nu aveam o minciună pregătită pentru asta.

— Nu sunt…

Pe lângă mine, Nicholas s-a uitat la ușa deschisă și a oftat.

— Minunat!

— N-o să… spunea Jessica în timp ce Patrick o conducea spre casă, iar Lex urca în mașina distrusă ca să oprească motorul. N-o să mă întorc.

— Ar trebui să te duci sus, mi-a spus Nicholas, apoi a ieșit ca să-i dea lui Patrick o mână de ajutor cu mama lor.

Jessica plângea, mormăind cuvinte pe care nu le înțelegeam.

Pironit de groază, am urmărit totul, văzându-mi fantomele suprapuse peste chipul de fostă regină a frumuseții al Jessicăi.

După aceea, am auzit-o spunând:

— Nu este fiul meu, a zis, cuvintele fiind neclar articulate, dar inconfundabile.

•

Inima mi-a căzut ca o ancoră pe fundul mării. Asta era.

•

— Mamă! a strigat Patrick. Încetează!

— Nu este fiul meu! i-a spus Jessica lui Lex.

Înainte ca ultimul cuvânt să se stingă în aerul cald de aprilie, am auzit pocnetul mâinii lui Patrick peste fața ei. Jessica s-a clătinat în spate. Nu o lovise atât de tare – îmi dădeam seama –, dar ea a primit lovitura ca și când ar fi fost una fatală și a căzut pe peluză. Lex a țipat la Patrick, lovindu-l în piept cu palmele, și a îngenuncheat lângă mama lor, care acum gemea pe iarbă. Nicholas s-a întors și m-a privit în ochi.

— Tacă-ți gura! a spus Patrick atunci când s-a ridicat deasupra mamei sale căzute.

Jessica s-a uitat întâi la el, apoi la Nicholas și i-a urmărit privirea spre mine, care stăteam în pragul ușii, iar Lex și Patrick s-au întors în direcția mea. Pentru o clipă, s-a lăsat liniștea și totul a încremenit – eu mă holbam la Jessica, iar ei mă țintuiau cu privirea.

Jessica s-a uitat în pământ și și-a înfipt unghiile în iarbă când s-a străduit să se ridice.

— Nu ești fiul meu, a repetat ea, dar când și-a înălțat capul, nu la mine se uita, ci la Patrick.

Lex a apucat-o de braț și a încercat să o ajute să stea în picioare, dar Jessica a împins-o.

— Nu ești fiica mea. Niciunul din voi nu e copilul meu! Copiii nu s-ar purta așa cu mama lor!

Un fior dureros de ușurare m-a străbătut.

— *Niciunul din voi nu e copilul meu!* a rostit ea printre suspine.

De sus, Patrick a privit-o cum se străduia din răsputeri să se ridice. Trupul său îi umbrea chipul, ascunzându-i expresia.

— Să nu mai spui asta niciodată! a zis el.

Apoi s-a întors și a intrat în casă, trecând în drumul lui pe lângă mine și făcându-mă să înghețe în urma sa.

— Nicky, a zis Lex după ce plecarea lui Patrick, făcându-i semn lui Nicholas să se apropie.

Cei doi au reușit să-și strecoare brațele pe sub ale mamei lor și să o ajute să stea în picioare.

— Totul este în ordine, Danny, a spus Lex veselă, părând sigură de vorbele ei. Du-te înapoi la culcare!

M-am întors în camera mea, am închis ușa după mine și am blocat fantele aparatului de aer condiționat cu un teanc de cărți, ca să încerc să mă încălzesc din nou.

Din pat, am ascultat cum Lex și Nicholas o duceau pe Jessica la etaj și apa care a început să curgă, undeva deasupra mea. În cele din urmă, am ațipit. Poate după o oră, cineva a bătut ușor la ușă. S-a auzit atât de slab, încât am crezut că îmi imaginasem până am întredeschis ușa și am văzut strălucirea lămpii de veghe a Miei reflectându-se din părul blond și mătăsos al lui Lex.

— Dormeai? a șoptit ea.

— Nu.

— Pot să intru?

Am încuviințat dând din cap, iar ea a intrat, închizând ușa în urma ei ca să rămânem amândoi pe întuneric. S-a așezat pe marginea patului cât m-am sprijinit pe perne.

— Îmi pare rău că ai văzut asta, a spus ea abia șoptit.

— Este în regulă, am zis eu.

— Nu, nu este.

Lex mi-a atins genunchiul cu o mână, deși abia am simțit atingerea prin cuvertura groasă.

— Sper că nu te-a speriat cu toată trăncăneala asta. Nu vorbește serios; așa spune când este beată. *Nu sunteți copiii mei, asta nu-i casa mea, asta nu-i viața mea…* Este… uneori, este o femeie foarte nefericită.

M-am gândit la mama mea – la cea adevărată – și am dat din cap.

— Cred că s-a lăsat un pic copleșită de toate, a continuat Lex, demonstrând un fler demn de laudă

pentru afirmațiile evidente. Dar o să fie bine. O să avem noi grijă de asta. Nu trebuie să-ți faci griji.

M-am străduit să îmi aduc aminte de teama pe care o simțeam când eram copil și mama dispărea zile în șir. Am încercat să las sentimentul de mult uitat să mi se citească pe chip când am încuviințat dând din cap.

— Și Patrick…

Lex s-a foit, stânjenită.

— El nu este… Adică vreau să știi că nu este… o persoană violentă. Nu ne-ar face rău niciodată, deci nu trebuie să-ți fie teamă de el. Ai înțeles?

M-am încruntat, pentru că nu m-aș fi gândit niciodată să-mi fie frică de Patrick, bine, câtă vreme nu ar fi aflat cine eram cu adevărat. Atunci, n-ar mai fi avut nicio importanță dacă era sau nu violent de felul lui.

— Am înțeles, am spus. El doar mă proteja.

— Da.

Lex s-a agățat de cuvintele mele ca un înotător care se luptă să apuce un colac de salvare.

— Da, exact. Nu este un om rău.

— Bineînțeles că nu, am spus uluit.

— Bun.

Ea a zâmbit și s-a întins să-mi atingă fața. Totuși, în ultimul moment, s-a răzgândit. Nu știu dacă din cauza mea sau a gândurilor ei, dar a sfârșit prin a contura aerul de lângă obrazul meu. În locul pielii ei, am simțit molecule de aer.

Lex și-a retras mâna și s-a ridicat, privindu-mă de sus.

— Noapte bună, Danny! a spus și a plecat.

•

După ce a plecat Lex, m-am dat jos din pat și m-am dus la biroul de lângă fereastră, unde-mi lăsasem noul laptop. Știam că nu o să pot dormi și acum era momentul potrivit să fac ceea ce amânam de zile bune.

Am deschis motorul de căutare și am căutat pe internet *Daniel Tate.*

Primul rezultat a fost de la Centrul pentru Copii Dispăruți și Abuzați, locul în care-l descoperisem pe Daniel. Cel de-al doilea rezultat a fost articolul de ziar apărut la două zile după dispariția lui, pe care îl scosesem la imprimantă în aceeași seară și-l citisem după ce mă strecurasem înapoi în pat. Nicio noutate.

Cel de-al treilea rezultat era o relatare a Associated Press despre întoarcerea mea, însoțită de o fotografie făcută la aeroport în care, din fericire, nu mi se vedea decât cozorocul șepcii și o parte a maxilarului. „Daniel Tate, copilul dispărut, subiectul celui mai nou articol al revistei *LA,* care a suscitat din nou interesul publicului față de cazul său, a revenit alături de familia sa…”

Am introdus o nouă căutare.

Daniel Tate revista LA

A apărut articolul – „După două mii de zile: Dispariția lui Daniel Tate” –, o cercetare detaliată a cazului, cu ocazia celei de-a șasea aniversări a ultimei zile în care fusese văzut Danny. Era publicat de mai bine de trei săptămâni.

Ușa camerei mele s-a întredeschis, iar eu am trântit capacul laptopului.

— Danny?

Mia și-a vârât capul în cameră.

— Bună, am șoptit eu. S-a întâmplat ceva?

— Mi-e sete, a spus ea.

— Nu ai un pahar în baia ta?

— Nu-mi place apa aia, a zis Mia. Magda îmi lăsa un pahar cu apă de la bucătărie, dar Lex a uitat. Vrei să vii cu mine la parter? Este întuneric.

Mi-am zis că ar fi bine să-mi aduc aminte să încui ușa de la dormitor, apoi m-am gândit la cum este să fii un copilaș care se strecoară prin întuneric, fără să știe ce pericole pândesc acolo și la cât de mult ar fi însemnat pentru mine să mă țină cineva de mână. Brusc, l-am văzut pe băiatul în costum de baseball și cu strungăreață stând în fața mea în locul Miei și i-am zâmbit.

— Desigur, i-am spus. Să mergem!

•

A doua zi și următoarele au trecut la fel. Mic dejun, duș, haine noi și frumoase care păreau prea bune pentru o zi în care doar stai prin casă. Îi urmăream pe ceilalți cum plecau la școală, în timp ce rămâneam în urmă, cu Lex pe lângă mine. Tot așteptam întâlnirea cu cei de la poliție, pregătindu-mă pentru ea în fiecare dimineață când coboram la parter pentru micul dejun, dar orice făcea sau spunea Patrick ca să o amâne dădea rezultat. Asta însemna că nu aveam altceva de făcut decât să-mi pierd vremea cu Lex. Ne-am petrecut ore în șir împreună uitându-ne la televizor pe canapeaua din sufrageria fără pretenții. Ea m-a pus la curent cu ce se întâmpla în serialele ei preferate – Harrison o iubea în secret pe Savannah, Lucinda îl înșela pe Jack cu Mateo, Clark fusese cel care-i sabotase Sabinei frânele de la mașină –, iar eu am început să înțeleg de ce mai era încă studentă. Totuși, nu puteam să dau vina numai pe ea. În mod ciudat, serialele îți dădeau un soi de dependență, iar mie îmi plăcea să le urmăresc împreună cu Lex, pasându-ne unul altuia un castron cu floricele, peste care ea adăugase și mai mult unt topit.

Am citit articolul despre dispariția lui Daniel din revista *LA*. Era ca un roman de acțiune prost, povestea unei tragedii fără sens care distrugea imaginea idilică și plină de farmec a orașului Hidden Hills. Era plin de detalii referitoare la pantofii pe care-i purtase Jessica la conferința de presă și prea puține fapte, dar, judecând după sutele de comentarii lăsate de oameni, atinsese un punct sensibil. Nu era de mirare că paparazii apăruseră la aeroport.

Am vorbit de două ori la telefon cu Robert Tate, aflat în închisoarea de minimă securitate din nordul statului, unde trebuia să-și petreacă următoarele optsprezece luni. În cea mai mare parte a primei convorbiri, a plâns.

Cu cea de-a doua ocazie, chiar am reușit să legăm o discuție, iar el mi-a crezut povestea la fel de ușor ca toți ceilalți. I-am promis că o să-l vizitez în curând.

Abia dacă o vedeam pe Jessica. Rareori ieșea din camera ei, iar când ieșea, o făcea doar ca să se urce în mașina închiriată și să plece. Nu știam unde se ducea și nici ceilalți nu păreau să aibă habar. Și mai ciudat era că niciunuia dintre ei nu părea să-i pese.

Într-o dimineață, după ce au plecat toți, Lex a coborât la subsol și s-a întors cu albumele de fotografii ale familiei și cu o mână de DVD-uri.

— Nu vreau să te forțez, a spus ea, dar m-am gândit că astea ar putea să te ajute să-ți aduci aminte mai multe. Vrei să te uiți?

Am încuviințat dând din cap. Nu mai puteam să mă pretind a fi amnezic prea mult timp; trebuia să încep să învăț chestiile astea dacă intenționam să-i fac pe toți să creadă că într-adevăr eram Danny.

Lex a răsfoit albumul, spunându-mi numele tuturor și povestindu-mi evenimentele surprinse în fotografii. Din când în când, se uita la mine și mă întreba „Îți pare cunoscut?” sau „Recunoști asta?”. Cum îi dădeam un răspuns evaziv, nu mai insista. Era exact ce-mi trebuia. Cu cât reușeam să memorez numele mai multor verișori, cu cât mai multe petreceri vizionam pe DVD-urile etichetate cu markerul, cu atât mai mult puteam să încep să mă transform în Daniel Tate. Pentru prânz, Lex mi-a pregătit un sandvici cu unt de arahide crocant și jeleu, iar eu l-am mâncat bucuros, chiar dacă nu mă dădeam în vânt după untul de arahide. Fusese preferatul lui Danny și acum avea să fie al meu. Ca să spui o minciună bună, o parte din tine trebuie să creadă că este adevărată.

Cu fiecare fragment din trecutul lui și cu fiecare zi petrecută în casa și cu familia asta, simțeam că Danny creștea în mine. El era parazitul, iar eu

eram doar gazda. Într-un final, avea să preia controlul până ce eu aș fi fost singura lui identitate.

Era tot ce-mi dorisem vreodată. Să-l îngrop în sfârșit pe băiatul din Saskatchewan care nu contase pentru nimeni și să devin o altă persoană. Una mai bună.

Însă era un proces lent, iar zilele erau lungi în casa aia. Nu eram obișnuit să mi se urmărească fiecare mișcare, să fiu nevoit să-mi cântăresc atât de atent toate cuvintele și acțiunile. Când eram la centru, nu trebuie decât să-mi țin gura și toată lumea mă ignora. Aici era o cu totul altă poveste. Lex nu mă lăsa niciodată singur în timpul zilei, Mia se ținea după mine când venea de la școală, iar eu mă temeam să fac și cea mai mică greșeală în fața lui Nicholas, care era distant cu mine, dacă nu bănuitor de-a dreptul.

— Adam Sherman mi-a trimis un mesaj pe Facebook, ca să mă întrebe de tine, a zis el într-o zi la prânz. Pot să-ți dau adresa lui de e-mail, dacă vrei să vorbești cu el.

Am clipit.

— Vrei să spui Andrew?

Aflasem de la Patrick și de la Lex că Andrew Sherman fusese cel mai bun prieten al lui Danny și că se mutase în urmă cu câțiva ani.

— O, ai dreptate, a spus el vag. Vrei adresa lui de e-mail?

Era posibil să fie o greșeală sinceră, dar n-aș fi băgat mâna în foc pentru asta. Dacă *fusese* un test, măcar îl trecusem.

Singurele momente pe care mi le petreceam singur erau când mă duceam la culcare, lucru pe care-l făceam din ce în ce mai devreme, ca să mai scap de a fi urmărit. Nu eram făcut pentru asta. Mă obișnuisem să fiu invizibil și, până acum, nu-mi dădusem niciodată seama cât de liber eram.

În cea de-a douăsprezecea zi în casa familiei Tate, am izbucnit în cele din urmă. Lex mă urmărise dintr-o cameră în alta toată dimineața,

niciodată la mai mult de un metru și jumătate distanță, întrebându-mă la fiecare zece minute dacă putea să-mi aducă sau să facă ceva pentru mine. Nicholas mă privea de la calculatorul său de fiecare dată când mă mișcam sau respiram. Dar ultima picătură a fost Mia. De obicei, nu mă deranja atât de mult să fiu în preajma ei, pentru că nu avea cum să mă bănuiască, dar căpătase obiceiul de a se urca lângă mine ori de câte ori mă așezam, atingându-mă cu mâinile-i prea calde și lipicioase de parcă ar fi încercat să absoarbă prin piele toate momentele pierdute alături de Danny. Era înnebunitor! Ca și cum pereții s-ar fi apropiat de mine, iar încăperile mari și luminoase din vila familiei Tate s-ar fi micșorat și întunecat, prinzându-mă într-o cămăruță, într-un dulap, într-un sicriu.

M-am îndepărtat de ea și m-am ridicat cu intenția de a mă duce în baia de pe hol, ca să-mi trag răsuflarea. Însă picioarele au continuat să mi se miște, scoțându-mă pe ușa de la intrare, pe alee și pe stradă. Am mers și-am tot mers, cuprins de-un soi de frenezie, cu transpirația adunându-mi-se pe frunte și făcându-mi ochii să mă usture. Mușchii îmi ardeau din cauza dealurilor urcate, dar puteam să respir. Pereții pe care-i simțisem apăsându-mă se îndepărtaseră. Nimeni nu se uita la mine. Nimeni nu aștepta nimic de la mine.

La poartă, un paznic m-a întrebat dacă eram Daniel Tate, pentru că sora mea sunase și le ceruse să mă caute. Am tăcut și am mers mai departe.

Ce-am aflat destul de repede a fost că oamenii din California nu merg pe jos. Voiam să dispar, în schimb, toți se holbau la mine din mașinile lor.

De ce merge pe jos?

Ce-i în neregulă cu el?

Dumnezeule, omul ăla merge pe jos? NU AM MAI VĂZUT NICIODATĂ AȘA CEVA.

Trebuia să mă îndepărtez.

Am traversat o stradă extrem de aglomerată și m-am trezit într-un fel de mall în aer liber. În capătul îndepărtat, am zărit un cinematograf. Perfect! Un loc în care puteam să stau în întuneric preț de câteva ore și să nu fiu privit. Cu o mișcare a noului meu card magic, am cumpărat un bilet pentru filmul care trebuia să înceapă cel mai curând și am sperat să fie o tâmpenie destul de zgomotoasă, încât să-mi amuțească o vreme vocile din cap.

M-am așezat la rând ca să cumpăr o Coca-Cola și atunci am văzut-o. La început, era doar o perdea de păr negru aflată la o distanță de doi oameni în fața mea, dar când a întors capul și i-am văzut profilul, am recunoscut-o pe fata de la Starbucks.

Habar n-am de ce m-am simțit brusc atât de expus. De parcă ar fi putut să mă recunoască și să-mi strice evadarea, ceea ce era ridicol. Oamenii obișnuiți nu recunosc o persoană pe care au văzut-o cinci secunde într-o cafenea cu două săptămâni în urmă și, chiar dacă fata ar fi făcut-o, ce mai conta?

Nu aveam niciun motiv ca prezența ei să mă agite.

Am urmărit-o cum a comandat o pungă de popcorn, un suc și o cutie de bomboane. Era ciudat să o văd cum le ținea pe toate; într-o mână avea băutura, în cealaltă popcornul, iar cutia de bomboane, sub braț. O etichetasem drept o solitară timidă, genul de fată care se ducea de una singură la cafenea și la film, apoi i-a spus casierului ceva care l-a făcut să râdă cu hohote, iar eu a trebuit să-mi evaluez din nou presupunerile, lucru care se întâmpla rar.

Fata s-a îndreptat către o zonă din apropiere, de unde puteai să te servești cu paie, șervețele și unt, și am urmărit-o, în încercarea de a-mi da seama ce era cu ea. Între timp, casierul mi-a dat Coca-Cola comandată. Necunoscuta terminase până ce îmi luasem sucul și s-a îndreptat spre controlorul de

bilete aflat chiar în fața mea, încercând să scoată biletul din buzunar, cu toate gustările în brațe. Eram atât de ocupat să o urmăresc strofocându-se, că nu am văzut bucata de mochetă ruptă din față. M-am împiedicat și m-am izbit de spatele ei. Popcornul i-a zburat, iar cutia de Sno-Caps a ajuns pe podea și s-a rostogolit până când s-a oprit sub scaunul angajatului de la cinema.

— Iisuse, îmi pare rău! am exclamat.

Grozavă metodă de-a rămâne neobservat! Nu erau prea mulți oameni în holul cinematografului, dar toți se holbau la noi.

Fata a izbucnit în râs. Nu era reacția la care mă așteptasem.

— Măcar n-am scăpat băutura! a spus ea.

— Îmi cer scuze, am zis. Lasă-mă să-ți cumpăr altă pungă cu floricele!

Ea a zâmbit.

— Mulțumesc!

Ne-am întors la bar, unde puștiul din spatele tejghelei s-a oferit să-i dea popcorn, gratis. Cât a căutat o nouă pungă, ea m-a privit, iar eu m-am uitat în pământ. Purta sandale maro și unghiile de la picioare îi erau date cu o ojă de un verde intens.

Mă purtam ciudat; simțeam asta. Nu voiam să mai fiu ciudat. L-am invocat pe noul personaj Danny pe care îl cream, unul care era prietenos, sigur de sine și calm, și mi-am ridicat bărbia.

— Deci, ce film vezi? am întrebat.

— O, *The College Try,* a spus ea. Pare să fie o porcărie, dar voiam doar să ies din casă și să mănânc niște floricele. Tu?

— Și eu, am zis.

De fapt, biletul meu era pentru o continuare a unui film de acțiune. Nu știu sigur de ce am mințit, în afară de faptul că era prima mea reacție în majoritatea situațiilor. Casierul i-a dat punga cu floricelele proaspăt făcute și ne-am întors către controlorul de bilete.

— S-ar putea să fim singuri pe aici, a spus ea. Oricum, mulțumesc pentru floricele!

— Sper că sunt așa cum dorești.

Ea a dat din cap și a pornit-o înaintea mea. În sală mai erau câțiva oameni, iar reclamele pentru filme începuseră. Fata a ocupat un scaun din mijlocului unui rând de pe centru. Eu m-am așezat în stânga, la câteva rânduri în spatele ei. M-am trezit urmărind-o aproape la fel de mult ca filmul. Râdea zgomotos și am încercat să râd ori de câte ori o făcea ea.

Mă simțeam destul de bine.

•

După ce s-a terminat filmul, m-am întors pe jos spre casa familiei Tate, gândindu-mă cum să fac să ies din casă în mod regulat, ca să nu-mi pierd mințile. În fața porții orașului Hidden Hills era același paznic. Când m-am legitimat cu cardul de credit pe numele lui Danny ca să mă lase să intru în comunitatea bine păzită, s-a încruntat la mine.

— Ai spus că nu ești Daniel Tate, a zis el.

Am ridicat din umeri.

— Am mințit.

Până să ajung înapoi, s-a întunecat. Acasă, mi-am adus aminte. Mașina Jessicăi nu se afla în locul obișnuit de pe aleea circulară. A lui Lex era în garajul deschis. Nu se vedeau nici automobilele celor doi băieți.

Am intrat în casă, bucuros să simt rafala de aer rece pe obrajii înfierbântați.

— Hei! a strigat Lex dinspre bucătărie. Danny?

— Eu sunt, i-am răspuns.

Lex a venit în fugă în hol, cu pantofii ei roz fără toc atingând ușor marmura, și m-a luat în brațe. Am căutat să mă retrag, dar ea m-a ținut și mai strâns.

— O, mulțumesc lui Dumnezeu! a spus Lex. Ești bine?

Lex a făcut un pas în spate și s-a uitat la mine din cap până-n picioare, de parcă ar fi vrut să

verifice dacă nu cumva eram rănit.

— Sunt în regulă, i-am spus.

Lex și-a dus telefonul mobil la ureche.

— E aici, a zis ea. Da… Știu… Mulțumesc.

Și-a vârât telefonul înapoi în buzunar, m-a îmbrățișat încă o dată și apoi m-a lovit tare în braț cu pumnul.

— Au! am exclamat.

— Daniel Arthur Tate, să nu ne mai faci asta *niciodată!* a spus și a izbucnit în lacrimi.

— Îmi… îmi pare rău, am zis, uimit de ieșirea sentimentală la care tocmai asistasem.

Lex și-a șters lacrimile de pe obraji.

— Nu ai voie să pleci de aici fără să spui nimănui, bine? Pur și simplu nu ai voie!

După aceea am înțeles. Privind retrospectiv, era atât de evident. Bineînțeles că era normal să o ia razna dacă sărmanul ei frate răpit dispărea pentru câteva ore. Era ceva de care mi-aș fi dat seama de m-aș fi gândit măcar o secundă la hotărârea mea de a ieși naibii din casă, dar nu o făcusem. Îmi dorisem o pauză, așa că mi-o luasem. Nu eram obișnuit ca acțiunile mele să-i afecteze pe alții.

— Unde ți-e telefonul? m-a întrebat ea. Te-am sunat de vreo sută de ori.

Mi-am scos mobilul din buzunarul de la spate. Nici măcar nu era deschis. Sunase la poliție? Cu cei de la poliție vorbise la telefon? Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca autoritățile să se intereseze de mine, când încă încercam să-mi consolidez relația cu membrii familiei Tate.

Era grav și aveam nevoie de o scuză bună. Mi-am mușcat buza de jos și mi-am impus să lăcrimez.

— Îmi pare rău, Lex! Nu am vrut să te sperii. O, la naiba, îmi pare atât de rău!

— Danny…

— Cred că am fost copleșit, am spus, intenționând să apelez la un șuvoi de cuvinte care să o dezorienteze și să o dezarmeze. Nu sunt

obișnuit cu toate astea și, brusc, nu am mai putut să respir, apoi m-am trezit mergând pe stradă…

Ea nu făcea decât să mă fixeze cu privirea. Am lăcrimat și mai mult și am început să respir mai greoi, ca și când aș fi rămas fără aer.

— M… M-am uitat în sus și nu am știut unde sunt, am zis. Eram atât de speriat și de confuz și eu… eu…

Lex a oftat și a închis ochii un moment, de parcă s-ar fi pregătit pentru ceva, apoi m-a îmbrățișat.

— Este în regulă, Danny. Totul o să fie bine. Doar că am fost atât de îngrijorați, știi? Patrick și Nicholas au condus prin cartier o oră. Eram pe punctul de a chema poliția.

Tensiunea dintre umerii mei s-a domolit. Nu sunase la poliție.

— Nu o să se mai repete! Promit!

— Poți să pui pariu că așa o să fie, a spus ea cu un zâmbet blând, pentru că n-am să te mai scap din ochi.

Minunat!

— Ți-e foame? m-a întrebat. Pot să-ți fac un sandvici.

Nu-mi era foame, dar am dat oricum din cap. Lui Lex îi plăcea să aibă grijă de mine.

Stând în bucătărie cât Lex mi-a făcut un alt sandvici cu unt de arahide și jeleu, m-am gândit pentru o clipă la Danny Tate. Cel adevărat. La băiatul care plecase din casa asta și nu se mai întorsese. S-ar putea să sune ciudat, dar din prima seară în care îi văzusem hainele încă împăturite în dulapul de la etaj, nu prea mă gândisem la el ca la o persoană care exista independent de mine. M-am întrebat ce i se întâmplase. Probabil că era mort, și asta din ziua în care dispăruse. Dacă aș fi fost o persoană obișnuită, m-aș fi simțit vinovat pentru ce făceam, pentru că-i furam identitatea și-i păcăleam familia. Întreabă pe cine vrei și o să-ți spună că sunt un monstru.

Însă în momentul în care Lex mi-a zâmbit când mi-a împins sandviciul și un pahar de lapte – ca și când aș fi fost băiețelul pe care-l cunoscuse cândva –, m-am întrebat de ce ar fi trebuit să mă simt vinovat că o făceam atât de fericită.

•

— Îți spun, ar trebui să se ducă la psiholog, a zis Nicholas cu o voce joasă, dar nu șoptit. În cel mai bun caz.

A doua zi dimineață, am înghețat în mijlocul holului în drum spre micul dejun. Vorbeau despre mine.

— Am mai discutat despre asta. Nu credem că este pregătit pentru așa ceva, a răspuns Patrick.

După ce Lex îl sunase și-i spusese că eram în siguranță acasă, fratele cel mare hotărâse să rămână peste noapte. Își petrecuse o bună parte a serii învățându-mă să joc table cu un set încrustat cu onix și fildeș în camera de recreere de la subsol. Lex dispăruse în timpul ăsta, iar eu am avut sentimentul că Patrick mă supraveghea pentru ca ea să poată lua o pauză.

— Glumești? a întrebat Nicholas. Nu poți să-l ții închis în casă pur și simplu. O să o ia razna din nou. Are nevoie…

— Este *bine,* a zis Lex.

— Ba nu este! Cum ar putea să fie, după ce-a pățit? a spus Nicholas. Are nevoie de ajutor! Ce naiba e în neregulă cu voi doi?

Pentru o clipă, s-a lăsat liniștea. Încordat, am așteptat să văd ce aveau să-i răspundă Patrick și Lex. Trăisem cu certitudinea că familia Tate avea să mă trimită la psiholog de când sosisem, în urmă cu aproape două săptămâni, și mă temeam de asta de tot atâta vreme. Avusesem de-a face cu destui profesioniști din domeniul sănătății mintale, dar era riscant, și habar nu aveam cum s-ar fi comportat un copil care chiar fusese răpit. Eram tulburat, dar nici pe departe cum ar fi fost adevăratul Danny Tate, răpit și abuzat ani în șir.

— Când o să fie pregătit să primească ajutor, o să i-l oferim, a spus Patrick. Încă nu e gata să vorbească despre ce i s-a întâmplat.

— Ei ne-au spus să nu insistăm, a adăugat Lex. Are nevoie de ceva timp să se acomodeze. Să se readapteze.

— Sunteți nebuni de legat, a spus Nicholas. Mama ce părere are? Și cum rămâne cu polițiștii? De ce îl ascundeți aici?

— Nu îl ascundem; îi dăm timp să se pună pe picioare, a spus Patrick.

— Și Morales e de acord? a întrebat Nicholas pe un ton dubios.

— M-am ocupat de asta, a spus Patrick. Dacă te face să te simți mai bine, o să o întreb din nou despre terapie. La urma urmei, Danny știe mai bine decât noi pentru ce este pregătit și de ce are nevoie. O s-o lași mai moale după aia, Nicky?

— Poate.

Am auzit cum s-a mișcat un scaun. Am făcut câțiva pași înapoi, ca să pară că abia intram pe hol când Patrick a ieșit din bucătărie.

— Hei, D! a spus el. Cum ai dormit?

— Bine, i-am răspuns.

— Vrei să mai jucăm table după micul dejun? m-a întrebat el.

— Sigur.

Lex mi-a oferit un covrig și mi-a turnat un pahar cu suc de portocale, apoi l-am urmat pe Patrick la masa de table. Cât a aranjat piesele, m-a întrebat dacă voiam să urmărim un meci de baseball împreună mai pe seară și mi-a povestit despre echipele care urmau să joace. M-a învățat niște strategii pentru jocul de table și mi-a spus o poveste despre o vacanță dezastruoasă petrecută în familie, în care mașina închiriată de tatăl meu luase foc și, după câteva jocuri, am uitat complet despre conversația din bucătărie.

•

Nu a durat prea mult ca Nicholas să vină acasă într-o zi și să spună altceva la care mă așteptam.

— Toată lumea mă întreabă când se întoarce Danny la școală, a zis el.

— Încă nu e pregătit pentru asta, a spus Lex imediat.

De când cu mica mea ieșire din săptămâna precedentă, ea se ținuse de cuvânt: exceptând momentele în care făceam baie sau dormeam, mă păzise aproape tot timpul, iar eu doar bănuiam că mă lăsa în pace când dormeam. În drumul străbătut pe jos de la cinematograf acasă, hotărâsem că Danny trebuia să se întoarcă la școală, unde puteam să scap de supravegherea constantă a lui Lex și să-mi trag sufletul. Nu voiam să trăiesc închis în casă pentru totdeauna. Era o casă mare, dar cu fiecare zi mi se părea mai mică și, dacă aveam de gând să fiu Danny Tate, *trebuia să fiu Danny Tate.* Să încep să trăiesc din nou, cu adevărat.

— De fapt, cred că sunt, am replicat.

Nicholas s-a holbat la mine.

— Serios?

— Da, am spus.

Aruncasem pastile toată săptămâna, punându-i întrebări despre școală lui Nicholas și asigurându-mă că Lex mă vedea citind cărțile de istorie și știință pe care le găsisem într-un raft din biblioteca lui Robert. Rămăsesem treaz până noaptea târziu, uitându-mă la site-ul web al Liceului Calabasas și la paginile de Facebook ale viitorilor mei colegi, ca să mă pregătesc. Știam că, pentru o vreme, urma să fiu subiectul unei curiozități imense, lucru greu, de altfel. Însă lucrurile nu aveau să dureze la nesfârșit, apoi aș fi putut să dispar în masa de trupuri și zgomote, așa cum făceam mereu.

— Ar trebui să revin la normal, nu credeți?

— Danny, scumpule, ești sigur? a întrebat Lex. Abia te-ai întors acasă. Nu este nevoie să te grăbești.

— Nici măcar nu știu dacă te-ar lăsa să te întorci, a zis Nicholas. Ai lipsit multă vreme de la școală.

— Știu, am spus. Am pierdut multe și nu o să înțeleg majoritatea lucrurilor, dar vreau să fiu acolo. Trebuie să încep să mă port din nou ca o persoană obișnuită, sau o să o iau razna.

— Știu și eu… a spus Lex.

Mi-am dat seama că nu era impresionată, așa că am luat-o de mână.

— Vreau să-mi continui viața și… vreau să ți-o continui și tu. Nu ar trebui să-ți petreci toată ziua aici, cu ochii pe mine. Amândoi am pierdut deja destule.

Lex s-a cam încruntat la mine, dar am văzut că începea să ezite.

— Te rog? am insistat. Am nevoie de asta.

Lex a oftat. O convinsesem.

— O să discut cu Patrick despre asta.

•

Patrick a fost mai greu de convins decât Lex. Când a venit acasă mai târziu în seara aia, l-am încolțit singur în bucătărie după cină, ca să stăm de vorbă. Lex încercase deja fără niciun rezultat, dar eu eram hotărât. Patrick era un zid de eschivare și negare. Toată pălăvrăgeala mea despre faptul că eram pregătit să mă integrez din nou în societate și că-mi doream o viață normală nu părea să aibă efect asupra lui, așa cum avusese asupra lui Lex.

— Danny, nu! mi-a tăiat-o el. Pur și simplu nu cred că este o idee bună. Nu încă.

M-am uitat urât la el. Patrick era inteligent și ambițios și lucra peste program pentru o firmă de prestigiu din Los Angeles. De când sosisem, își petrecuse mult timp cu familia, dar asta nu părea o regulă. Abia vorbea cu mama lui și nici nu părea deosebit de apropiat de Nicholas sau de Mia. Sentimentalismul o convingea pe Lex, dar nu era metoda potrivită de a-l aborda pe Patrick. Cu el aveam nevoie de o altă strategie.

Am făcut un pas mai aproape de el și i-am vorbit încet.

— Te rog, Patrick! Trebuie să ies din casa asta!

M-a privit, iar eu am simțit un fior blând pe șira spinării. Chestia asta avea să funcționeze.

— Mă bucur atât de mult că sunt acasă – nici nu poți să-ți imaginezi cât de mult mă bucur –, dar să stau închis aici toată ziua? am continuat. Încep să mă simt ca într-o altă închisoare și nu suport așa ceva.

Expresia i s-a schimbat, îmblânzindu-se un pic.

— De asta am fugit alaltăieri, am spus. Mă simt prea izolat aici. Prea închis. Te rog să mă ajuți.

Și așa l-am convins pe Patrick.

•

— Vrea să se întoarcă la școală, am auzit-o pe Lex spunând.

Vocea îi plutea de sus, pe scări, dinspre ușa de la dormitorul Jessicăi, către locul unde stăteam ascuns în umbre, pe palierul primului etaj.

— Și?

— Și am nevoie să te duci să-l înscrii, a spus Lex. Știi, nu eu sunt *de fapt* părintele lui.

O vreme, casa a rămas cufundată în liniște. Apoi, ușa s-a închis cu o izbitură.

•

După o săptămână și jumătate, am început cursurile la Liceul Calabasas. Fusesem surprins să aflu că Nicholas mergea la o școală de stat, dar nu era una obișnuită. Dacă propriile cercetări și faptul că Nicholas era înscris acolo nu mi-ar fi dat de înțeles asta, procentul de mașini de lux din parcare ar fi făcut-o.

Ce m-a șocat însă *cu adevărat?* Jessica a fost cea care m-a dus să mă înscriu.

În dimineața aia, coborâsem la parter, așteptându-mă să o găsesc pe Lex îngrijorată toată și gata să mă întrebe dacă eram sigur că-mi doream să mă întorc la școală. Și chiar peste asta am dat… În plus, Jessica era machiată și coafată și

purta o bluză elegantă de mătase, echivalentul armurii în cazul unei doamne albe și bogate. Și nici nu părea mahmură.

În timp ce Lex, Mia și cu mine ne luam micul dejun, Jessica s-a întors în direcția mea și m-a întrebat cu un zâmbet slab:

— Cum ai dormit?

Am înghițit o bucată de pâine prăjită.

— Bine, mulțumesc.

— Ești emoționat?

— Un pic, am răspuns.

— Știi, nu trebuie să te duci, a zis Lex. Am putea să mai amânăm o săptămână sau să renunți, dacă ești neliniștit…

— O să fiu bine, am spus.

— Este în regulă, Alexis. Emoțiile sunt normale.

Jessica s-a întors către mine.

— Sunt sigură că o să meargă bine.

Lex a strâns din buze și s-a întors la micul ei dejun. Jessica și-a băut cafeaua. Era una dintre cele mai lungi conversații purtate vreodată.

Mia s-a aplecat peste masă și mi-a dat o monedă.

— Am găsit-o ieri pe terenul de joacă, a spus ea. Ca să ai noroc în prima zi de școală.

Mama lui Eleanor a venit să o ia pe Mia la școală, iar Lex a strigat după Nicholas, care era la etaj. Când a coborât, am plecat toți patru către Liceul Calabasas. Mă aflam într-o companie impresionantă când am intrat în secretariatul școlii cu Lex și Jessica de-o parte și de alta a mea și urmat de Nicholas. Nu mă îndoiam că fusese instruit să rămână cu mine, să se asigure că eram în regulă și să o sune pe Lex dacă mă panicam prea tare. Era câinele meu de pază. Și, fără îndoială, Lex era acolo ca să o supravegheze pe Jessica.

Secretarele și-au ridicat privirea când un clopoțel a sunat deasupra capului Jessicăi la

intrarea noastră. După ochii lor mari, mi-am dat seama că știau exact cu cine aveau de-a face.

— Bună dimineața! Sunt Jessica Calvin Tate. Cred că fiica mea v-a vorbit despre fiul meu la telefon?

Surprins, m-am uitat la Jessica. Era diferită. Își ținea spatele drept, avea ochii limpezi și vorbea cu o voce fermă, nu murmura, ca de obicei. Armura ei era surprinzător de eficientă.

— A, da, a zis una dintre secretare.

Avea trupul în formă de pară și era prea elegant îmbrăcată; probabil că era o gospodină care fusese nevoită să-și ia o primă slujbă după pierderea soțului. Am observat că nu o privea în ochi pe Lex. S-a întors către cealaltă femeie, care stătea în spatele unui birou și mă țintuia fățiș cu privirea.

— Poți să o chemi pe doamna doctor Singh, te rog?

Clopoțelul a sunat din nou când un puști a intrat în birou.

— Doamnă Day, am un bilet de la mama…

Băiatul s-a oprit când s-a uitat în sus și m-a văzut.

— Știți ce… o să revin.

A ieșit grăbit din birou, iar Nicholas, care se lăfăia pe un scaun de lângă peretele din spate, a pufnit în barbă. Brusc, m-am îngrijorat. Trecuseră săptămâni bune de când fotografii apăruseră la aeroport și presupusesem, pur și simplu, că interesul față de Danny scăzuse. Se părea însă că enclava protejată Hidden Hills mă împiedicase să-mi dau seama ce proporții căpătase de fapt situația.

Am inspirat adânc și m-am calmat. Puteam să fac față câtorva priviri curioase. Mai întâi ești o ciudățenie, apoi, o piesă de mobilier. Adolescenții sunt prea egocentrici, ca să le pese de altcineva prea mult timp.

Secretara i-a dat Jessicăi niște documente pe care trebuia să le semneze și, în timp ce le citea, o persoană despre care am bănuit că ar fi doamna

doctor Singh a apărut de pe un hol care nu avea legătură cu zona administrativă din spatele pupitrului. Era o indiancă în jur de cincizeci sau șaizeci de ani într-un costum gri elegant, care se potrivea cu părul ei cărunt și privirea ageră.

Femeia m-a privit fără să ezite sau să se holbeze când s-a prezentat ca fiind consilierul de orientare al școlii.

— Doamnă Tate, Daniel, vă rog să vă urmați și ne vom ocupa imediat de dumneavoastră, a spus ea.

Ne-a condus pe mine și pe Jessica în biroul ei, iar Lex și Nicholas au rămas să aștepte în biroul din afara zonei de primire. Cât am mers, mi-am vârât mâinile în buzunare și am pipăit moneda norocoasă a Miei. Am prins-o între degete.

Doamna doctor Singh a închis ușa în urma noastră, iar noi ne-am așezat în fața biroului imens care domina încăperea.

— Așadar, Daniel, a spus doamna doctor Singh, împreunându-și degetele deasupra unui dosar cu documente, acesta este un pas important pentru tine.

— Cred că da, am răspuns.

Înainte de a da aprobator din cap și de a continua, nu a făcut decât să mă privească insistent.

— Îmi pare bine să vă cunosc, doamnă Tate! Am discutat pe larg cu fiul și fiica dumneavoastră despre cea mai bună metodă de a-l ajuta pe Daniel să se reintegreze în mediul școlar, iar directorul Clemmons și cu mine le-am expus situația profesorilor lui. Daniel, vreau să fiu absolut sigură că înțelegi un lucru: suntem aici să te sprijinim. Știm că s-ar putea să nu fie cea mai ușoară tranziție, așa că vrem să putem dialoga, bine?

Eu unul nu voiam decât să ies naibii din camera aia. Era mică și neaerisită și-mi dădeam seama că doamna doctor Singh nu era vreo proastă. Cu cât

îmi petreceam mai puțin timp cu ea, cu atât mai bine.

— Da, în regulă.

Peste birou, mi-a împins o hârtie.

— Acesta este orarul pe care l-am gândit pentru tine. Pentru moment, te-am înscris în clasa a noua. Nimeni nu se așteaptă să te implici în rezolvarea temelor. Trebuie doar să fii atent și să te concentrezi asupra acomodării. Semestrul acesta Nicholas nu are în orar nicio disciplină opțională, așa că singurul curs la care am reușit să te înscriu a fost cel obligatoriu de educație pentru sănătate, dar veți fi împreună în pauza de prânz. Dacă, la un moment dat, vei simți că vrei să-ți schimbi orarul, nu o să fie nicio problemă. Nicholas te va conduce în sălile de curs până o să te obișnuiești cu locul și, dacă te vei simți prea copleșit, bineînțeles că ți se va permite să o suni pe mama ta – doamna doctor Singh și-a ridicat privirea spre Jessica – sau pe sora ta, ca să vină să te ia. Nu este nevoie să le faci singur pe toate, de prima dată.

— Cred că o să fiu în regulă, am spus.

— Asta este o atitudine grozavă, a zis doamna doctor Singh. De asemenea, mi-ar plăcea să ne întâlnim în mod regulat, ca să văd cum te descurci. În următoarele câteva săptămâni, aș vrea să vii aici, în loc să participi la ora de dirigenție. După aceea, dacă lucrurile merg bine, poate că ne vom întâlni o singură dată pe săptămână.

— Nu, am spus.

Nu puteam să-mi petrec atât de mult timp cu Singh. Îmi dădeam seama că mi-ar fi fost prea greu să o păcălesc. Dacă m-aș fi purtat prea normal, ar fi început să intre la bănuieli, dar, dacă aș fi revenit la rolul meu de victimă traumatizată, i-ar fi obligat pe cei din familia Tate să mă ducă la psiholog sau să facă altceva care m-ar fi dat de gol. Trebuia să stau departe de ea. M-am întors către Jessica.

— Te rog! Nu vreau decât să fiu tratat ca toți ceilalți.

— Daniel…

— Doamnă doctor, a intervenit Jessica, eu susțin decizia fiului meu. Am discutat pe larg despre această etapă acasă, iar pentru Danny este foarte important să revină la o viață normală. Nu are nevoie de niciun tratament special care să-l scoată în evidență.

— Chiar nu pot să recomand așa ceva, doamnă Tate, a spus Singh. Acestea sunt niște împrejurări deosebite, iar Daniel va avea nevoie…

Jessica nu a clipit.

— Mă tem că trebuie să insist.

Am căscat ochii. Cine știa că femeia asta dură se ascundea în vicioasa de Jessica?

Doamna doctor Singh a vrut să o contrazică, dar Jessica i-a aruncat o privire intimidantă și, cu un efort evident, femeia a sfârșit prin a da aprobator din cap.

— Bine, hai să vedem cum vor merge lucrurile. Ne vom adapta, dacă va fi necesar. Și, Daniel, vreau să știi că, dacă dorești, poți oricând să vii să stăm de vorbă. Ai înțeles?

— Am înțeles.

•

Documentele au fost întocmite și am plecat din birou. Lex m-a îmbrățișat strâns și nervos și m-a întrebat dacă eram sigur că voiam să fac asta.

— Putem să ne întoarcem acasă, a spus ea. Astăzi Cane ar trebui să o ceară de soție pe Brooke.

Am zâmbit.

— Mă simt bine. Vorbesc serios!

Lex a oftat.

— Bine, atunci! Sună-mă dacă te răzgândești! O să vin imediat să te iau.

Îmi dădea prea multă atenție. Mi-a îndreptat gulerul de la cămașă și mi-a aranjat părul. Am tresărit și ea s-a retras.

Jessica era acolo.

— Mulțumesc! am spus.

Și, pentru că Lex părea atât de neliniștită, am adăugat:

— O să fiu bine.

M-am întrebat imediat de ce simțisem nevoia să o calmez.

— Mamă? a zis Lex. Vrei să-i spui ceva lui Danny?

Jessica și-a ridicat privirea spre mine și, deja, ființa încrezătoare pe care o văzusem în birou dispăruse.

— Succes! a spus ea încet. Alexis, ar trebui să plecăm!

Lex m-a strâns ușor de mână pentru ultima dată și cele două au plecat, dispărând în lumina strălucitoare a soarelui care pătrundea pe ușa din față a clădirii.

•

Prima oră a fost de engleză. Nicholas m-a condus în cealaltă parte a școlii, iar eu m-am întrebat oare ce-i spusese Lex ca să-l facă să accepte rolul de paznic. Părea că ar fi preferat să se afle oriunde altundeva.

Am ajuns cu câteva minute înainte să se sune. Nicholas mi-a făcut cunoștință cu profesorul, domnul Vaughn. După sacoul de stofa cu petice de piele pe coate și părul lung care aproape că-i atingea gulerul, puteai să-ți dai seama că își dorea să fie profesorul teribilist. Își suflecase mânecile cămășii cât să i se vadă un pic din tatuajul de pe antebraț, desigur ca să le arate elevilor lui că era la modă, și, probabil, chiar credea că putea să le schimbe viețile prin puterea lui Shakespeare.

Vaughn mi-a strâns mâna și m-a condus către o bancă goală de pe rândul din spatele clasei. Nicholas mi-a spus că o să se întoarcă pentru a mă însoți la următoarea oră și a dispărut. Am luat loc în bancă, iar domnul Vaughn s-a așezat pe marginea ei.

— Nu vreau să-ți faci griji, Danny, a zis el. Preferi să ți se spună „Danny”, nu-i așa?

— Da.

— Totul o să fie în regulă, da? a spus el. Tu rămâi aici în spate și urmărește-ne o vreme, iar noi o să te ajutăm să te adaptezi. Dacă te vei simți copleșit și vei vrea să pleci, e în ordine.

— Bine, am zis.

Ce idiot!

Clopoțelul s-a auzit la puțin timp după aceea, iar copiii au început să apară. M-am uitat în jos la exemplarul din *Jane Eyre* pe care mi-l dăduse domnul Vaughn și am simțit toate privirile ca pe niște atingeri nedorite pe piele. Poate că știau cine eram – poate chiar îl cunoscuseră pe Danny – sau poate eram doar pușt iul nou venit. Oricum ar fi fost, avea să treacă, mi-am amintit.

Când clopoțelul a sunat la sfârșitul primei ore, am ignorat nonșalant privirile celor din clasă și încurajările domnului Vaughn. Așa cum îmi promisese, Nicholas mă aștepta deja pe hol.

— Te simți bine? m-a întrebat el.

Am dat aprobator din cap și mi-am aruncat rucsacul pe umăr.

O brunetă cu păr ondulat a trecut pe lângă mine.

— Bun venit acasă, Danny! a spus ea.

Un tip masiv, într-o jachetă de piele, m-a bătut cu mâna pe umăr când a urmat-o și mi-a zis:

— Omule, îmi pare bine că te-ai întors!

Zâmbetul îmi era mai mult o grimasă.

— Mulțumesc!

M-am întors către Nicholas.

— Crezi că *toată lumea* știe cine sunt?

— Cam așa ceva, a spus el. Directorul a făcut ieri un anunț și a trecut pe la toți colegii tăi ca să-i avertizeze să se poarte normal.

— Perfect!

Poate că era cea mai proastă idee avută vreodată. Acum, simțeam privirile tuturor ca pe niște insecte care-mi traversau rapid pielea și era mult mai rău decât mă așteptasem. Nu voiam decât să dispar și știam că puteam să o fac. Lex ar fi

venit și m-ar fi luat de aici într-o clipă dacă aș fi sunat-o și nu m-ar fi obligat să mă întorc.

Dar…

Dar dacă voiam să profit de ocazia asta peste care dădusem – de a duce o viață adevărată ca Danny Tate, una pe care nu aș fi putut să o am fiind eu însumi, trebuia să continui. Puteam să o fac. Nu trebuia decât să încetez să mai fiu eu și să încep să fiu el, acel Danny căruia îi dădusem viață din albumele de fotografii, poveștile de familie și imaginația mea. Acel Danny calm, încrezător și pe care nu-l afecta nimic.

— Te simți bine? m-a întrebat Nicholas.

Am inspirat, mi-am ridicat bărbia și m-am pus masca Danny.

— Da, sunt bine. Încotro?

Am ignorat privirile și șoaptele pe care le simțeam urmărindu-mă când Nicholas m-a condus pe hol și nu mi s-a părut că mă mai deranjau atât de mult. Următoarele două ore s-au desfășurat la fel ca prima. O discuție rapidă în fața clasei cu profesorii, care mi-au vorbit șoptit și liniștitor, de parcă aș fi fost un iepure sperios. Am urmărit totul în tăcere din banca din spatele clasei, pretinzând că nu observam privirile aruncate pe furiș și pe cei care se holbau de-a dreptul la mine. Câțiva colegi mai curajoși m-au încurajat, iar Nicholas m-a așteptat să mă conducă la următoarea oră.

— Bine!

Nicholas se uita la orarul meu când am ieșit de la ora de biologie. Ce bine că nimeni nu se aștepta să mă implic, pentru că oricum nu înțelesesem nimic!

— Acum ai educație plastică pentru începători cu domnișoara Scofield.

În sfârșit o oră la care chiar aș fi putut să fac ceva! Dintotdeauna îmi plăcuse să desenez.

Nicholas m-a condus în tăcere spre clasă, care se afla în celălalt capăt al școlii. Cât am mers, nu s-a uitat la mine și nici nu mi-a vorbit, ca de

fiecare dată când îmi petreceam timpul cu el. Între noi nu se crease încă nicio legătură și asta îl făcea să fie unul dintre cei mai periculoși oameni pentru scopul meu de a-i lua locul lui Danny Tate pentru totdeauna.

— Îmi pare rău că trebuie să mă conduci peste tot, am spus. Dar măcar ieși din clasă în fiecare pauză, nu?

El a încercat să zâmbească, dar nu a reușit.

— Da, presupun…

M-am uitat la încălțările mele și am încercat să par vulnerabil și vinovat, chestie care funcționa atât de bine cu Lex.

— Îmi pare rău, să știi! Pentru toate problemele pe care ți le provoc…

Nicholas a oftat și, pentru o clipă, chiar m-a privit în ochi.

— Nu-i nicio problemă! Nu-ți cere scuze!

Am schițat un zâmbet.

— Chiar ești un frate mai mare grozav.

Mereu îmi dorisem unul.

El nu a știut cum să reacționeze la vorbele mele. Câteva emoții diferite i-au traversat chipul înainte să zâmbească. Era un surâs timid, dar părea sincer.

— Mulțumesc, a spus și apoi și-a dres vocea. Am ajuns! O să te aștept aici înainte de prânz.

A plecat în grabă, iar eu l-am urmărit îndepărtându-se. Poate că, în cele din urmă, făceam progrese.

Domnișoara Scofield m-a tratat la fel ca restul profesorilor. M-a condus lângă un șevalet aproape de biroul ei și mi-a explicat că elevii învățau cum să picteze o natură moartă. Pe taburetul din fața clasei se afla un vas cu fructe de plastic. La celelalte șevalete, aranjate într-un semicerc pe lângă taburet, câțiva copii începuseră deja să lucreze.

— Desenează cum poți mai bine! mi-a spus ea.

Am luat o bucată de cărbune de lângă șevalet și am început să trasez conturul unei piersici. În

mijlocul prefăcătoriei ăsteia teribile, era plăcut să fac în sfârșit un lucru care chiar părea normal.

Înainte, aveam un caiet pe care-l luam cu mine și în care desenam când aveam ocazia. În afară de legitimația de baseball, era singurul meu bun de care-mi păsa. Cineva mi-l furase într-un centru social din Edmonton.

Cu desenul la care să mă concentrez, mi-a fost mai ușor să ignor privirile mirate și șoaptele elevilor care intrau în clasă. Dar când a apărut fata de la cinematograf, partea aceea din creier care nu înceta niciodată să supravegheze tot ce se întâmpla în jurul meu a observat și mi-am ridicat capul. Ea nu m-a văzut, iar eu m-am întors la vasul cu fructe și am încercat să fiu atent la desenul meu. Însă i-am reținut numele când domnișoara Scofield a strigat catalogul: Himura.

Elevii s-au apucat de lucru, iar domnișoara Scofield s-a plimbat printre șevalete, comentând lucrările și îndrumându-i. Fata de la film s-a așezat în partea cealaltă a semicercului, așa că, de fiecare dată când mă uitam la vas, ea era în spatele lui. Am zărit o licărire întunecată și ceva strălucitor când și-a dat pe spate părul de pe umeri. Puloverul ei de un roz-aprins s-a mișcat precum capa unui matador când s-a aplecat să vadă vasul mai bine. Îmi era imposibil să nu mă mai uit la ea. Ăsta era unul dintre lucrurile obișnuite pe care nu le făcusem niciodată, dar normale pentru Danny, nu-i așa? Să observe o fată?

Ea și-a înălțat capul și m-a surprins urmărind-o. Înainte să se întoarcă la desenul ei, a ridicat două degete în semn de salut.

Își aducea aminte de mine. De obicei, oamenii nu făceau asta. Îmi petrecusem ani în șir învățând cum să mă integrez perfect în mediul meu și să fiu uitat, dar ea își amintea.

După ore, Nicholas mă aștepta să mă însoțească la prânz. Puștii din California nu mănâncă într-o cantină imensă, așa cum se întâmpla când eram la

școală în Canada. Vremea este atât de minunată tot timpul, încât elevii de la Calabasas mănâncă afară, la mese întinse într-o curte plină cu iarbă. Nicholas și cu mine ne-am cumpărat sucuri și felii de pizza și l-am urmat spre o masă care, evident, era locul lui obișnuit. Umerii îi păreau mai încordați decât de obicei și m-am întrebat dacă din cauză că toți oamenii se uitau la noi. La *mine.*

— Deci, a spus el după un minut de tăcere. Cum a fost la oră?

— Cred că bine, i-am răspuns. La tine cum a fost?

— Bine.

Ne-am reluat masa în tăcere. Poate că nu făceam atât de multe progrese cu el pe cât credeam. Nu pentru prima dată, m-am întrebat dacă reacționa așa față de mine sau față de Danny. În toate filmările și fotografiile la care mă uitasem cu Lex, Nicholas părea să stea un pic mai departe de restul familiei. Danny trăgea mai degrabă spre frații vitregi cu mult mai mari decât spre fratele doar cu un an mai în vârstă. Poate că el și Nicholas nu se înțeleseseră niciodată. Poate că Nicholas încă se simțea vinovat din cauza asta.

M-am uitat pe la mese, în căutarea fetei de la film. În schimb, am zărit-o pe doamna doctor Singh, care stătea în picioare sub o copertină de pânză și mă urmărea cu brațele încrucișate la piept. Ea a zâmbit și a dat din cap de la distanță, iar eu i-am zâmbit la rândul meu ca să-i arăt cât de bine mă simțeam și că nu trebuia să stea de vorbă cu mine. Femeia s-a întors ca să discute cu un profesor de lângă ea. Când am văzut-o pe fata de la film, stătea singură la o masă, în apropiere de aripa de est a școlii. M-am întrebat unde erau prietenii ei, dacă avea vreunul. Citea o carte și mânca niște cartofi prăjiți de pe tava din fața ei, reușind să nu pară singură, chiar dacă era. O șmecherie isteață, pe care ajunsesem să o perfecționez de-a lungul anilor.

Cu coada ochiului, am surprins o mișcare și m-am întors. Un zdrahon blond, cu un zâmbet la fel de larg ca umerii lui, se furișa pe lângă Nicholas, din spate. Când privirile ni s-au întâlnit, a rânjit și și-a dus un deget la gură. Nicholas lua o înghițitură de suc din sticlă atunci când celălalt băiat a sărit înainte, înfigându-și degetele în coastele lui. Puștiul a râs pe înfundate când Nicholas a tresărit.

— Ticăloșiile! a spus Nicholas, plesnindu-l peste mâini.

— Scuze! a zis celălalt băiat, fără urmă de sinceritate.

Puștiul s-a așezat lângă Nicholas și i-a cuprins gâtul cu degetele, trăgându-l pentru un sărut rapid pe buze.

— N-am putut să mă abțin. E vina ta că te gâdili atât de ușor.

— Era să mă înec, a spus Nicholas, iar eu nu mi-am dat seama dacă era amuzat sau supărat. Data viitoare așteaptă măcar să termin de băut, idiotule!

— Hei, tu trebuie să fii Danny, a zis celălalt băiat, deloc surprins, și mi-a întins mâna. Eu sunt Asher.

— E iubitul meu, a adăugat Nicholas.

Ca un fin observator al naturii umane, îmi dădusem seama de asta. Destul de reticent, am dat mâna cu Asher, temându-mă nu care cumva să mi-o strivească.

— Îmi pare bine să te cunosc!

— Și eu mă bucur să te cunosc, a spus el. Nicky nu vrea să mă prezinte familiei. Îi este rușine cu mine.

— Nu de *tine* îmi este rușine, a zis Nicholas.

— Frumos vorbești de față cu fratele tău! a spus Asher, strângându-l bine de umăr cu o mână.

Erau o pereche ciudată. Nicholas era slab, avea pielea măslinie și trăsături delicate, dominate de ochelarii cu ramă neagră. Era chipeș într-un mod ciudat, care se potrivea cu personalitatea lui. Era

opusul lui Asher, un tip blond, bronzat și bine făcut, mereu gata să zâmbească.

Nicholas s-a uitat la mine.

— Nu te supăra, Danny! Dar nu mă înțeleg întotdeauna cu familia.

— Ei bine, câteva luni și… a spus Asher, iar Nicholas i-a aruncat o privire. Ă, adică, Danny, cum a fost prima zi înapoi la școală?

Ei bine. Ce treabă interesantă! Mi-am propus să mă gândesc mai târziu la asta.

— În regulă, am spus.

— Cred că a fost destul de intens, a continuat Asher. Mai ales că nu-ți aduci aminte nimic, nu-i așa?

Nicholas s-a ridicat abrupt.

— Mă duc să iau o înghețată. Voi vreți ceva?

Eu și Asher am scuturat din cap, iar Nicholas s-a întors către clădire.

— Nu-l băga în seamă, a spus Asher. În ultima vreme e mai capricios decât de obicei. Cred că nu și-a dat încă seama cum să facă față situației, dar chiar se bucură că ești acasă.

— O ascunde destul de bine.

— Nu glumesc, a zis Asher. Dar, sincer, a plâns ca un copil când ai fost găsit. Știi cum e Nicky. Cu cât se întâmplă mai multe, cu atât e mai tăcut și mai nepoliticos.

— Atunci înseamnă că *debordează de fericire* că m-am întors.

Asher a râs.

— Este un compliment, crede-mă.

Asher s-a uitat împrejur și a spus:

— Omule, *toată lumea* se holbează la tine. Nu e ciudat?

M-am frecat cu mâna la frunte.

— Destul de ciudat.

— Vrei să înceteze? m-a întrebat el.

— Ar fi grozav, dar…

Asher s-a ridicat. Avea peste un metru optzeci înălțime și era ditamai vlăjganul. Așa că, atunci

când a urlat „Vedeți-vă naibii de treburile voastre!” oamenii s-au conformat. Toți care își întorseseră capetele în direcția noastră s-au uitat instantaneu în altă parte.

Era o metodă eficientă, chiar dacă mai puțin subtilă decât aș fi sperat.

— Mmm, mulțumesc, am spus.

El a zâmbit.

— Evident.

•

Lex m-a năucit când am ajuns acasă. M-a împins în bucătărie, unde, spre surprinderea mea, Patrick aștepta bând o ceașcă de cafea.

— Deci, cum a fost? a întrebat ea. Cumva prea copleșitor? Știam eu că e prea devreme pentru asta…

— Lexi, lasă-l să vorbească, a spus Patrick.

— A fost bine, am răspuns.

Patrick și-a luat servieta de pe taburetul de lângă el și m-am așezat. Lex a început să facă curat.

— În mare parte, nu am făcut decât să stau și să fiu atent.

— Cum te-au tratat oamenii? m-a întrebat ea.

— S-au holbat mulți, dar chiar nimeni nu…

— S-au holbat la tine?

Ea a aruncat în chiuvetă prosopul de vase pe care încerca să-l folosească pentru a șterge blatul din bucătărie.

— Nu te mai duci la școală!

— Este în regulă, am spus. O să fie bine!

Însă Lex scutura din cap.

— Nu! Nu! Nu-mi place asta!

— Lex… a început Patrick.

— Nu, Patrick! Este prea mult! Nu pot să îndur așa ceva! Patrick s-a ridicat și i-a prins mâinile când a încercat să-l îndepărteze.

— Uite ce e, băiatul este bine! Exagerezi!

Lex și-a eliberat mâinile și l-a împins.

— Nu-mi spune cum să reacționez! Habar n-ai…

— Lex!

Ea a tăcut și apoi, spre surprinderea mea, a început să plângă. Lex plângea din aproape orice, garantat, dar acum părea să nu aibă niciun motiv serios. Chiar simțea că mă protejează atât de mult, încât simpla menționare a unor adolescenți care se uitau la mine putea să o răvășească în halul ăsta?

Lex s-a prăbușit la pieptul lui Patrick, ascunzându-și fața, iar el s-a întors către mine când a luat-o în brațe.

— Vrei să ne lași un minut?

Cu plăcere! Am ieșit din cameră și, după o jumătate de oră, Patrick a venit să mă caute. Eram cu Mia la masa ei de lucru din camera de odihnă și-i desenam un elefant cu un creion mov, în timp ce ea colora o hartă a lumii pentru o temă.

— Poți să-i desenezi niște urechi mari de tot? a întrebat Mia. Ca ale lui Dumbo, dar mai mari?

— Desigur, i-am spus, trasând conturul unei urechi gigantice.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Patrick intrând. Când mi-am ridicat privirea, mi-a făcut semn cu mâna.

— Mă întorc imediat!

— Hei, a zis cu o voce joasă Patrick. Voiam doar să mă asigur că ești în regulă după tot ce s-a întâmplat mai devreme.

— Sunt bine, am zis eu. Lex e în regulă?

El a dat aprobator din cap.

— Da, da, doar că… îi este greu, știi? Vrea să te poată proteja, iar perioada asta e plină de emoții pentru toată lumea. În principal, îi este rușine că s-a lăsat copleșită.

— Nu trebuie să îi fie, am spus.

Era drăguț din partea ei. Cam nepotrivit, dar drăguț.

— Ei bine, s-a dus în camera ei să se odihnească, a spus el. Probabil că nu o să mai coboare în seara asta, așa că o să rămân peste noapte. O să își revină până mâine.

Am dat aprobator din cap. Era doar cinci după-amiaza, dar probabil că lui Lex i se părea normal să-și petreacă cea mai mare parte a zilei în dormitor, de vreme ce, practic, Jessica locuia în camera sa. Patrick m-a strâns ușor de umăr în drum spre ieșire, iar eu m-am întors la Mia și la elefant.

•

Când am văzut-o doua zi dimineață, la micul dejun, Lex era în apele ei. Zâmbea, era cam poruncitoare și pretindea că nimic nu se întâmplase în ziua precedentă.

— Ouă jumări? m-a întrebat când am intrat în bucătărie.

— Sigur, i-am spus, iar ea s-a întors la tigaia în care amesteca deja.

Adevărul era că nu-mi păsa prea mult de micul dejun – de obicei, mi se făcea foame doar la câteva ore după ce mă trezeam –, dar, dacă nu mâneam ceva, se agita. Și, ei bine, îmi plăcea să aibă cineva grijă de mine.

Am îmbrățișat-o din instinct, cuprinzându-i talia din spate. Ea a înghețat. Lex mă mai îmbrățișase de câteva ori, dar asta era prima dată când o luam eu în brațe. Nici măcar nu știam de ce o făcusem și voiam să mă retrag când și-a lăsat mâna pe brațul meu.

— Mulțumesc! i-am spus.

I-am dat drumul și mi-am tras brațele înapoi, mâna zăbovindu-i pe pielea mea când am făcut-o.

Lex și-a dres vocea.

— Cu plăcere, mi-a spus fără să se întoarcă.

M-am așezat la masă uimit de mine însumi și încercând să scap de senzația caldă și supărătoare din adâncul stomacului.

•

Lui Nicholas i-a sunat telefonul în timp ce conducea spre școală. Pe ecranul tactil din mașină scria „Asher”. Nicholas a atins butonul care închide telefonul.

— Ce-i? a spus când a văzut că îl priveam. O să ne întâlnim într-o oră.

Telefonul a început imediat să sune din nou. Asher. Nicholas s-a încruntat și a apăsat un alt buton.

— Hei, nu-mi închide!

Vocea lui Asher s-a auzit în mașină.

— Este important.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Nicholas.

— Tocmai am primit un mesaj de la Vanessa Reyes, știi tu, majoreta care a ieșit cam un minut cu Ben Peznick și acum se crede regina universului?

— Da? a spus Nicholas.

— Este… sunt pe difuzor? a întrebat Asher.

— Da.

— Ei bine, scoate-mă!

Nicholas și-a luat telefonul din suportul pentru pahare din consola centrală, a apăsat câteva butoane și l-a dus la ureche.

— Bine, și… Rahat. Era… Bine. În regulă, ne vedem peste câteva minute.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat când Nicholas a închis telefonul.

În mod sigur avea legătură cu mine.

— Cineva te-a filmat ieri la prânz și a urcat videoclipul pe YouTube, a spus el. Se pare că e foarte vizionat peste tot și oamenii vorbesc. S-ar putea ca astăzi să fie și mai distribuit.

Minunat!

— Pot să te duc acasă dacă vrei, a spus el.

Am scuturat din cap. Deci, toată școala știa cine eram. Situația nu era cu mult diferită de ziua precedentă, când doar unii știuseră.

— E în regulă, am zis eu.

— Ești sigur?

Am dat aprobator din cap.

Niciunul dintre noi nu se așteptase la cele șase dube noi, parcate în afara școlii.

— Iisuse Hristoase! a exclamat Nicholas, ieșind de pe șosea și oprind pe banda de urgență de cealaltă parte a străzii, ca să putem urmări scena.

— Ce caută ei aici? am întrebat.

Nu a trebuit să simulez neliniștea din vocea mea. Număram deja oamenii care ar fi putut să recunoască o fotografie sau un videoclip cu mine, care ar fi putut să depună mărturie că mai mult ca sigur nu eram un puști din California pe nume Daniel Tate. Nu erau mulți, dar vedeam cum viața asta îmi scăpa printre degete; simțeam mușcătura rece a cătușelor în jurul încheieturilor.

Nicholas a ridicat din umeri.

— Am primit multe telefoane din parte presei, cereri de interviuri și altele. Totul a început cu un articol stupid care a fost publicat luna trecută, dar lucrurile au luat-o razna când te-ai întors. În cele din urmă, Lex a desființat linia telefonică din casă, dar au aflat că te-ai întors la școală din cauza videoclipului de pe YouTube…

— La naiba! am bombănit. De ce Lex și Patrick nu mi-au spus ce se întâmplă?

— Au încercat să te protejeze.

— Grozav! Și *acum* ce facem?

— Ar trebui să te duc acasă. Asta ar vrea Lex.

Am vrut să spun „da”. Voiam să mă ducă înapoi în Hidden Hills, unde aș fi fost invizibil și în siguranță, dincolo de porțile păzite.

Dar atunci așa aș fi trăit. Închis în casa aia. Ca în șifonierul din dormitorul în care crescusem, unde-mi petrecusem atât de multe ore ascunzându-mă în întuneric, cu palmele peste urechi, încercând să scap de orice se întâmpla afară. Nu mai puteam să fac asta. Nu voiam.

— Nu, am spus. O să intru!

Să intru nu era o problemă. Elevii aveau o parcare și o intrare separată, destul de departe de intrarea principală unde așteptau reporterii. Nicholas și cu mine am rămas în mașină până când Asher a venit să ne întâmpine și am intrat în școală

flancat de trupul masiv al lui Asher și de privirea letală a lui Nicholas. Am observat cum oamenii întorceau capetele și șopteau cu mâna la gură, dar nimeni nu s-a apropiat. Privirile încă îmi provocau mâncărimi, dar măcar acum expresia multora era una de compasiune, nu de pură curiozitate. În filme, oamenii zic mereu că nu vor să fie compătimiți atunci când li se întâmplă ceva rău, dar, ascultă la mine, e o prostie. Mila poate să fie un sentiment foarte plăcut. Seamănă mult cu grija și chiar cu afecțiunea. Aș fi putut să o suport.

Însă nu a durat. La începutul primei ore, directorul Clemmons a venit la microfon ca să vorbească despre chestiunea care-i făcea pe toți să se agite.

— Unui elev al liceului nostru i s-a violat intimitatea într-un mod de neiertat, a spus el. Până la noi dispoziții, toți elevii îi vor preda telefoanele și alte dispozitive profesorului la prima oră și le vor primi înapoi după terminarea cursurilor. Liceul Calabasas este un loc în care se învață, nu unul în care să vă lăsați distrași de mesaje și de rețelele de socializare.

Domnul Vaughn avea o cutie pregătită, în concluzie a mers printre rânduri și a adunat telefoanele și tabletele. M-am holbat la banca mea. Simțeam că oamenii se uitau la mine, știind că eu eram motivul și urându-mă din cauza asta. Indignarea tăcută s-a transformat în mormăituri audibile când am încercat să-i dau telefonul meu lui Vaughn, iar el mi-a spus să-l păstrez.

— Liniștiți-vă! a zis Vaughn. Haideți să discutăm despre *Jane Eyre!*

•

Reporterii au continuat să vină în fiecare zi a săptămânii. Câțiva chiar au încercat să intre. Însă școala își îmbunătățise sistemul de securitate, iar ei și-au pierdut interesul. Niciunul nu m-a fotografiat, iar videoclipul de pe YouTube era neclar și filmat de la distanță, așa că m-am crezut în siguranță.

Prezența celor din presă, așteptând în afara Liceului Calabasas, fusese un semnal de alarmă dur, dar necesar. Ajunsesem să mă simt prea confortabil. Ceea ce făcea Patrick pentru a nu fi nevoit să mă duc și să-mi spun povestea polițiștilor nu avea să dureze o veșnicie, iar eu trebuia să fiu pregătit. Am început să repet povestea în minte ori de câte ori aveam parte de liniște, înflorind-o și modificând-o în funcție de ceea ce aflam, în încercarea de a nu fi prins pe picior greșit.

Era ~~însorit~~ înnorat în ziua în care s-a întâmplat. Mergeam pe lângă bicicletă pentru că îmi căzuse lanțul și nu știam cum să îl repar. O duceam acasă la tatăl fratele meu mai mare, pentru că el știa. ~~Tata~~ Patrick știa de toate.

O furgonetă albă a apărut de după colț și a tras lângă mine. Eram prea naiv să fiu speriat. Portiera s-a deschis și mâinile au ieșit din întuneric. Am dispărut în zece secunde, fără să observe nimeni. Cineva poate să fie răpit atât de repede și pe nevăzute, chiar și pe o stradă ~~însorită~~ dintr-un cartier sigur cu porți.

Speram că o să fiu pregătit.

•

Marți, cineva mi-a adus un bilețel la ușa clasei în care aveam ora de educație plastică. Toată lumea s-a holbat la mine cât l-am citit. Era de la Nicholas; avea să întârzie la prânz. Din fericire, ani la rând trăisem pe cont propriu pe străzi, așa că eram încrezător în capacitatea mea de a ajunge la cantină fără însoțitor. Totuși, nu eram atât de sigur de ceea ce aș fi făcut odată ajuns acolo.

După oră, m-am îndreptat spre cantină și am zărit-o pe doamna doctor Singh în celălalt capăt al holului, venind spre mine.

— *Danny,* a spus ea și a dat din cap când am trecut unul pe lângă celălalt.

Am fost ușurat că nu voise să stăm de vorbă, apoi m-am întors și am urmărit-o intrând în clasa domnișoarei Scofield.

Mă verifica.

La naiba! Oamenii nu uitau de mine atât de repede pe cât crezusem. Presupun că ar fi trebuit să-mi iau rămas-bun de la această speranța naivă când telefoanele tuturor au fost confiscate. Acum Singh discuta cu profesorii mei despre mine și, oriunde mă uitam, privirile, șoaptele și conversațiile întrerupte brusc mă urmau. Nu mă integram, iar ăsta era singurul lucru pe care reușisem mereu să-l fac, singura abilitate pe care mă bazam.

Mi-am cumpărat un sandvici și o felie de pizza pentru că puteam, la naiba, și m-am grăbit afară. Masa la care stăteam de obicei împreună cu Nicholas era liberă; sperasem că Asher avea să fie deja acolo. Am observat-o pe fata de la film la locul ei dintotdeauna, mâncând singură. M-am întrebat din nou cum de reușea să dea impresia că nu-i păsa – dacă era pe bune sau o mască atât de convingătoare, încât nici eu nu puteam să văd dincolo de ea. Deja simțeam că eram urmărit și mi-am imaginat cât de mult s-ar fi înrăutățit situația dacă m-aș fi așezat la masa mea obișnuită; brusc, am fost bombardat de amintiri din copilărie în care mâncasem singur pe podea o cină încălzită la cuptorul cu microunde, uitându-mă la *Frosty, omul de zăpadă,* sau în care scormoneam într-o pungă de chipsuri și înfulecam un baton de ciocolată pe o bancă din stația de autobuz. Am trecut pe lângă masa neocupată, am ieșit din curte și am înconjurat una dintre clădiri. M-am sprijinit de zidul de cărămizi și m-am uitat la pistele de atletism.

Imediat m-am simțit mai bine. Și mai rău, în același timp. Singurul scop de a pretinde că eram Danny Tate era să am șansa unei noi vieți, *adevărate,* nu doar o reluare a celei vechi, de rahat.

Ceva trebuia să se schimbe.

•

A doua zi, i-am spus lui Nicholas că nu mai aveam nevoie să mă însoțească la ore. Îmi

dădusem seama că nu îi plăcea și că asta nu făcea decât să atragă și mai mult atenția asupra mea. A fost de acord.

Am ajuns din nou înaintea lui și a lui Asher la cantină și m-am îndreptat spre masa la care fata de la film stătea singură. Mă gândisem la asta toată dimineața. Aveam de gând să schimb lucrurile.

— Pot să iau loc? am întrebat când și-a ridicat privirea din carte.

Eram noul Danny. Calm, liniștit, deasupra tuturor.

— O, sigur, dacă găsești loc, a spus ea, arătându-mi masa liberă. Eu sunt Ren.

— Danny.

— Da, a zis ea zâmbind pe jumătate. M-am prins!

— Desigur…

Multă vreme nu ne-am spus nimic. Poate că era o greșeală teribilă.

— Dacă nu te supără că te întreb, a spus ea în cele din urmă, de ce stai cu mine?

Era o întrebare bună. Așa voiam să schimb lucrurile, dar de ce o alesesem pe ea? Stătea mereu singură, ceea ce însemna că nu risca să fie luată în vizor, și mai vorbisem cu ea înainte, dar era mai mult decât atât. Pe majoritatea oamenilor puteam să-i citesc dintr-o privire, în cazul ei însă era destul de complicat. Ori juca un rol, la fel ca mine, ori era cu totul altceva, de neînțeles. Pentru mine, era interesantă.

Am ridicat stângaci un umăr.

— Fratele meu nu a ajuns încă. Mă gândeam că putem să ne ținem de urât.

Ea a zâmbit, dar nu mi-am dat seama dacă din recunoștință sau de jenă.

— Bine, a spus și a îndoit pagina, lăsând cartea la o parte, îți place ora lui Scofield?

— Nu e tocmai rea, am spus. Ție îți place?

— O urăsc! Nu sunt deloc talentată la desen, a zis ea. Nu m-aș fi înscris niciodată, dar era una

dintre puținele ore la care puteam să mă prezint când m-am transferat.

— Când s-a întâmplat asta? am întrebat.

— Luna trecută, mi-a răspuns. De asta sunt și atât de populară. Probabil că aș fi putut să-mi găsesc un loc la una dintre mesele de la etajele inferioare, dar prefer să-i las pe oameni să se apropie de mine.

— Și cum îți merge?

— Destul de bine. Adică, tocmai *l-am întâlnit* pe cel mai cunoscut elev din școală.

M-am strâmbat, iar ea a zâmbit.

— Scuze, poate că n-a fost amuzant.

— Ah, nu, am spus. A fost oarecum amuzant.

S-a aplecat spre mine.

— Serios, cât de fantastică e viața ta acum?

Cuvintele ei erau calde și pline de înțelegere, dar deloc ezitante. Alesesem bine; era posibil să fie singura persoană de la Calabasas care nu avea nicio legătură cu Danny și pe care notorietatea mea nu părea să o uimească.

Dar, în același timp, își îndrepta toată atenția asupra mea. Brusc, am avut senzația ciudată că mă vedea *pe mine* și nu umbra lui Danny Tate din jurul meu. Se uita direct la mine și senzația dată de ochii ei de un căprui catifelat era aproape derutantă.

— Eu… ă.

Mi-am dres vocea.

— E destul de… ciudată. Acum mă simt ca o *chestie*…

— Și nu o persoană adevărată?

Am clipit.

— Da.

A văzut că eram surprins și mi-a explicat:

— Felul în care vorbesc oamenii despre tine. Parcă ai fi un personaj de la televizor pentru ei. Este ciudat.

— Ce spun despre mine? am întrebat.

Fata a scuturat din cap.

— Nu vrei să știi.

— De fapt, cam vreau.

De când ajunsesem aici, înțelesesem cât de mulți îl cunoscuseră pe Danny. Poate că nu era comunitatea restrânsă din care mă trăgeam, unde toți se cunoșteau la școală, dar era aproape la fel de izolată. Trebuia să știu dacă nu mă credeau.

— Păi, bine, dar nu sunt lucruri foarte frumoase, a spus ea.

Dând din cap, i-am făcut semn să continue.

— În general, spun că ai fost răpit de mic și că ai fost cumva spălat pe creier și vândut ca sclav sau așa ceva până când ai pus la cale o evadare îndrăzneață, ca în *Jason Bourne*[1]. Și că acum ești o creatură delicată care ar putea oricând să-și piardă mințile și să ne ucidă pe toți sau să se transforme într-o fiară și să trăiască într-o colibă în pădure, undeva, ca *Unabomber*[2]. Numai prostii de genul ăsta!

Nimic însă despre faptul că aș fi un impostor. Eram înclinat să cred că o fată care mă compara cu Unabomber la zece secunde după ce mă cunoscuse nu ar fi avut suficient tact încât să omită așa ceva, dacă oamenii o spuneau.

— De fapt, cam așa este, am zis eu. Mai puțin partea cu coliba din pădure.

— Oh, bine…

Ren s-a strâmbat, făcând o față parțial îngrozită, parțial comică.

— Rahat!

Am râs și asta m-a surprins. Nu se întâmpla prea des să mă surprindă ceva.

— Aveam zece ani când s-a întâmplat, am spus.

Mi-am zis că trebuia să testez povestea asta pe cineva care nu prezenta o amenințare, ca parte a efortului meu de a mă pregăti pentru întâlnirea cu poliția, dar cred că pur și simplu voiam să mai stau de vorbă cu ea. Să încerc să-i aflu punctul sensibil.

— Era cam perioada asta a anului și mă plimbam cu bicicleta. Mama mi-a spus să nu ies,

pentru că stătea să plouă, dar am ieșit oricum.

O încruntătură ușoară a început să i se formeze între sprâncene.

— Din cauza lanțului care mi-a căzut și pe care nu știam să îl repar, mergeam pe lângă bicicletă. O duceam acasă la fratele meu mai mare, pentru că el se pricepea să o repare. Mă temeam că o să înceapă să plouă înainte să apuce să pună lanțul la loc și că, apoi, mama nu o să mă mai lase să mă duc până acasă la Andrew, așa cum trebuia.

Minciunile mi se rostogoleau de pe buze, prinzând viață și cu multe detalii în timp ce povestea mi se derula în minte. Ca o amintire adevărată. Câțiva puști de la masa de alături ne urmăreau. Dar, în loc să mă îndemne să mă fac mic, privirile lor m-au făcut să simt un fior ciudat. Mi-am dat seama că nu la mine se uitau. Ci la Danny Tate. Puteau să se holbeze cât voiau și, câtă vreme eram el în exterior, aveam să fiu invizibil și în siguranță în sinea mea.

— Urcam dealul abrupt din apropierea casei și îmi dădeam silința să-mi mișc picioarele. Presupun că de asta nu am observat furgoneta care a tras lângă mine. În plus, pe ce puști de pe aici îl îngrijorează furgonetele străine?

Și Ren îi observase pe cei care trăgeau cu urechea de la masă.

— Nu-i o idee bună, a spus ea.

Însă nu puteam să mă opresc din povestit. Elevii de la masă ascultau fățiș acum și asta m-a făcut să simt un lucru pe care nu-l puteam identifica, dar pe care mi-l doream mai mult.

— Îmi aduc aminte vag cum furgoneta s-a oprit lângă mine și am auzit cum s-a deschis portiera. Și, apoi, m-au cuprins niște brațe și m-au tras înăuntru. Am încercat să țip, dar ei mi-au acoperit gura. Era întuneric în furgonetă, așa că nu știam decât că mai erau trei bărbați. Puteam să le deslușesc numai siluetele, nu să și văd cum arată. Își vorbeau într-o limbă pe care nu o cunoșteam.

După ce m-au legat și mi-au pus un căluș în gură, nu prea s-au uitat la mine. Ca și când nici măcar nu eram acolo.

Grupul care se aduna în jurul meu începuse să atragă atenția, iar publicul meu era din ce în ce mai mare. Doisprezece elevi, apoi douăzeci, apoi douăzeci și cinci mă ascultau în timp ce le povesteam despre răpirea lui Danny Tate. Despre cursa către graniță alături de un băiat luat în ziua următoare și despre cum am fost trecuți ilegal în Canada, în compartimentul ascuns al unui autovehicul cu optsprezece roți, împreună cu alți trei copii. Ren se încrunta din ce în ce mai mult, iar eu nu-mi dădeam seama dacă o făcea din cauza poveștii tot mai sumbre sau a grupului din ce în ce mai mare de ascultători.

Apoi, mi-am dat seama ce se întâmpla.

Toată viața mea, încercasem să fiu neobservat și asta le dădea putere tuturor celorlalți. Să mă observe lipsit de orice protecție, însă nu puteau să-mi ia nimic, dacă eu le ofeream totul de bunăvoie. Puterea trecuse în mâinile mele. Ăsta era pârâitul electricității pe care-l simțisem de-a lungul spinării. Puterea de a-i face să privească și să asculte în condițiile impuse de mine.

Pentru prima dată în viața mea, m-am simțit bine să fiu privit de atât de mulți oameni. Puștii ăștia nu încercau să mă doboare. Privirile lor erau pline de compasiune, fascinație și aproape admirație. Sau chiar afecțiune. Toată lumea s-a aplecat, din dorința de a se apropia de mine. Asta era tot ce își doriseră de când ajunsesem aici, cu ocheadele și fotografiile făcute pe furiș. Să fie aproape de mine. Acum înțelegeam și asta mă făcea să mă simt invincibil.

— Ce naiba?

Am simțit vocea lui Nicholas ca pe un șiroi de apă rece pe spate. Prin mulțime, și-a făcut loc lângă mine.

— Hai să mergem, Danny!

Nicholas m-a apucat de încheietură și m-a ridicat de la masă, trăgându-mă înapoi spre școală. Încă-i simțeam pe toți urmărindu-mă.

— Sunteți bolnavi, l-am auzit pe Asher spunând în urma noastră. Dispăreți!

— Ce naiba faci? m-a întrebat Nicholas după ce m-a tras în clădire.

— Eu… ei m-au întrebat ce s-a întâmplat, am răspuns. Credeam că ar trebui să încerc să cunosc câțiva oameni, știi. Să-mi fac prieteni.

— Danny, nu îți sunt prieteni, sunt niște capete goale, a zis el. Nu vor decât să se holbeze la tragedie. Doar asta ești pentru ei.

Simțeam furia și durerea care radiau din el, dar nu le împărtășeam. De ce conta că îi interesa doar povestea mea? Voiau să o afle, iar eu voiam să le-o spun.

Totuși, nu puteam risca să-l îndepărtez și mai mult pe Nicholas, nu când și așa relația mea cu el era atât de delicată. Mi-am trecut o mână prin păr și, când am vorbit, m-am asigurat că aveam o voce pierită și fără vlagă.

— Îmi pare rău, am spus. Nu gândeam. Am vrut doar… Am vrut să mă placă și…

Nicholas a oftat, dar nu era sunetul blând pe care-l presupune cuvântul. Era unul dur, ca și când încerca să scape de toată furia cu răsuflarea aia.

— E în regulă. Nu ai greșit cu nimic.

S-a întors și s-a uitat prin curte.

— Știi ce, la naiba cu locul ăsta! Hai să plecăm de aici!

•

Nicholas m-a dus la un restaurant aflat la câțiva kilometri de școală și am comandat burgeri și băuturi cu lapte și înghețată.

— De ce ți-ai dorit atât de mult să te întorci la școală? m-a întrebat el. Puteai să nu te duci.

Era o ocazie minunată să ne apropiem și aveam de gând să profit la maximum, apelând la toate trucurile mele. Am ridicat și am strâns din umeri până când am semănat cu Nicholas și am încercat să-i invoc atitudinea cinică și tăioasă.

— Este mai bine decât să stau acasă toată ziua.

El a schițat un zâmbet.

— Lex te înnebunește?

Am zâmbit și eu.

— Un pic.

— Are intenții bune, dar…

— Dar uneori e o nesuferită, da, am spus. Oricum, toți se așteaptă doar să fac act de prezență, deci nu e chiar o povară.

Nicholas a pufnit zgomotos.

— Ca un jucător de fotbal. Asher spune că atât timp cât vine, nimănui nu îi pasă ce face. Locul ăsta e o glumă. Totuși, nu te deranjează? a întrebat el. Toți șoptesc și se holbează la tine…

— Ba da, un pic, dar am supraviețuit și în condiții mai rele, am spus.

— La dracu', a zis el, scăpând un cartof pai plin de ketchup înapoi în farfurie. Corect! Scuze!

— Nu-i nimic, am spus. Nu trebuie să fii atât de atent în preajma mea, știi? Nu am să mă sparg. De asta m-ai evitat?

— Nu te-am evitat.

I-am aruncat o privire.

— Nicky! Haide!

Ceva… i-a traversat rapid chipul. Era îndoială? Dacă într-adevăr bănuia că nu eram fratele lui, fie

trăgea de timp până ar fi putut să o dovedească, fie se convinsese că era paranoic. Probabil că neîncrederea în instinctele lui, atunci când mințea și toți ceilalți din jur îi spuneau că Danny se întorsese, îl făcea să se simtă vinovat.

Puteam să profit de asta.

— Îmi este greu să mă simt în apele mele acasă, pentru că… încă îmi lipsești, am spus. Chiar dacă suntem în aceeași casă, parcă suntem atât de departe unul de celălalt.

Nicholas s-a uitat la masă și a oftat încet și prelung.

— Bine, a zis el. Poate că te-am evitat un pic. Dar probabil doar din cauză că, în general, zilele astea îi evit pe toți din familie.

— Și? am zis, provocându-l să spună apoi că nu mă credea.

— Și… Nu știu cum să mă port în preajma ta, mi-a mărturisit.

Și-a împreunat mâinile în față, pe masă.

— Este ciudat. Lucrurile sunt diferite. *Tu ești* diferit.

Serios?

Mi-am reprimat un zâmbet și mi-am împreunat mâinile așa cum o făcuse el.

— Și tu ești diferit.

— Ei bine, nu pot să te contrazic.

— Poate că ar trebui să… încercăm să ne cunoaștem ca oamenii care suntem acum, am spus.

Nicholas a dat din cap și chiar *s-a uitat* la mine de data asta.

— Da. Sună bine.

— Bine, am spus.

Foarte bine. Acum, ori de câte ori Nicholas s-ar mai fi îndoit de mine, și-ar fi adus aminte de conversația asta și s-ar fi simțit atât de prost, că s-ar fi convins singur că nu avea dreptate.

— E plăcut să pot sta din nou de vorbă cu tine.

Fruntea i s-a încrețit.

— Da?

— Da, am spus. Mi-ai lipsit atât de mult!

Brusc, s-a uitat pe fereastră, dar nu pentru că avea la ce să se uite, ci pentru că nu voia să mă privească.

— Serios?

— Desigur, i-am zis.

Tremurul buzelor lui m-a făcut să cred, oricât de ciudat ar fi părut, că mai avea un pic și plângea. Niciodată nu se arătase bucuros că m-am întors și, deodată, îmi doream asta atât de mult! Voiam să îmi spună că se bucura că mă întorsesem.

— Nicholas, nu ești doar fratele meu. Știu că în copilărie nu ne-am înțeles întotdeauna, dar, în sinea mea, te consideram cel mai bun prieten.

El s-a încruntat atât de repede, încât majoritatea oamenilor nu ar fi observat. Am simțit un gol în stomac. S-a uitat la ceas și a spus:

— Ar fi bine să plecăm.

S-a strecurat din separeu fără să se uite la mine și s-a îndreptat spre ieșire.

•

A doua zi la școală, o secretară a venit să mă ia de la a doua oră. Era cursul la care mergeam împreună cu Nicholas și ne-am aruncat o privire când am urmat-o afară de la ora de doamnei Whelan. Femeia m-a condus la biroul din față și mi-a spus să iau loc.

— Doamna doctor Singh va veni imediat, a zis ea.

Să stau de vorbă cu Singh era ultimul lucru pe care voiam să îl fac, dar nu puteam să mă dau în spectacol împotrivindu-mă. În schimb, am scos telefonul din buzunarul de la spate și i-am trimis rapid un mesaj scurt lui Lex.

— Domnule Tate, vă rog să lăsați telefonul, a spus secretara. Nici măcar nu ar fi trebuit să îl aveți.

M-am strâmbat, dar am vârât telefonul în rucsac.

Am așteptat acolo cel puțin zece minute până când Singh a ieșit din biroul ei, încă de vorbă cu un alt elev. I-a spus fetei să plece și mi-a făcut semn să vin.

— Intră, Danny, mi-a zis ea.

Am urmat-o înăuntru, unde s-a așezat la birou, și mi-a indicat să iau loc pe unul dintre scaunele din fața ei. Am ascultat-o, iar ea m-a studiat în tăcere și sperând să vorbesc primul.

Avea să aștepte mult și bine.

— Așadar, ieri ai plecat mai devreme de la școală, a spus în cele din urmă. Voiam să stăm de vorbă și să văd cum te simți.

— Sunt bine, am zis eu.

— Mi s-a spus că la prânz a avut loc un fel de incident. Ai vrea să-mi explici ce s-a întâmplat? m-a întrebat ea.

— Nu a fost mare lucru, am spus. Cineva m-a întrebat de ziua în care am fost răpit și copiii m-au ascultat. Fratelui meu nu i-a plăcut.

— Nu mi se pare că n-a fost mare lucru, a spus ea. Ce le-ai spus celorlalți elevi?

— Mama știe că vorbiți cu mine? am întrebat. Mi-a spus că nu ar trebui să fiu interogat.

— Îmi cer scuze dacă ți se pare că te interoghez, Danny.

Singh s-a sprijinit de spătarul scaunului. Privirea tăioasă, care mi-a trecut prin oase, îi contrazicea postura relaxată.

— Încerc doar să mă asigur că te readaptezi la viața școlară. Asta este meseria mea.

— Trebuie să mă întorc la oră, i-am întors vorba.

— Am vorbit deja cu doamna Whelan, a zis ea. Astăzi ești învoit de la oră.

Pulsul mi s-a mărit. Din momentul în care o văzusem pe această femeie, știusem că nu era o țintă la fel de ușoară precum celelalte. Iar acum eram blocat cu ea pentru încă o jumătate de oră în

camera asta, care părea să se micșoreze cu fiecare secundă.

— Crezi că ai putea să-mi spui despre ce-ai vorbit cu ceilalți elevi ieri, în pauza de la prânz? a întrebat ea.

Era psiholog; se aștepta să mă arăt mai traumatizat decât mă deranjam de obicei să o fac. M-am uitat în spate la ușa biroului și apoi în pământ, strecurându-mi mâinile între coaste și șezutul scaunului.

— Aș vrea să o sun pe sora mea, am spus încet.

— Desigur, a zis doctorul Singh, dar am putea să vorbim un minut mai întâi? Nu trebuie să discutăm despre lucruri pentru care nu ești pregătit. Vreau doar să mă asigur că te acomodezi cu mersul la școală. Ce-ar fi să-mi spui cum îți merge?

— Bine, am zis eu.

— Cum sunt orele?

— În regulă, am răspuns și mi-am mușcat buza. Îmi place ora de educație plastică.

— Te înțelegi cu ceilalți elevi?

— Cred, am spus. Majoritatea mă ignoră.

— Acesta este motivul pentru care le-ai spus ieri la prânz povestea aceea? a întrebat ea. Pentru că nu ai mai vrut să te ignore?

— Danny?

Pe hol s-a auzit o voce înăbușită. Cineva a spus tăios „Scuzați-mă”, apoi, ușa de la biroul doamnei doctor Singh s-a deschis. Lex stătea în spatele ei ca un înger răzbunător, frumoasă și înfricoșătoare.

— Ce naiba faceți? a întrebat-o pe Singh.

— Intrați, domnișoară McConnell, a zis Singh, ridicându-se de pe scaun. Eu tocmai…

— Nu trebuie să stați de vorbă cu fratele meu, a spus Lex.

Ea m-a tras de pe scaun și departe de Singh. Mâinile îi tremurau.

— A fost abuzat și traumatizat și ultimul lucru de care are nevoie este să fie chestionat de…

— Îmi pare rău că sunteți supărată, domnișoară McConnell, a spus doamna doctor Singh păstrându-și calmul, dar nu încerc decât să-mi fac treaba, și anume să mă asigur că Danny se reintegrează în mediul școlar. Vă asigur că doar despre asta discutam.

— Mama noastră a fost foarte clară în legătură cu subiectul acesta, a spus Lex. Danny nu vrea decât să fie tratat în mod normal…

— Și ieri a chiulit de la școală, a zis Singh. Așa aș proceda cu orice alt elev care a făcut același lucru.

Lex și-a adunat umerii. Nu era pregătită pentru o confruntare în cele mai bune condiții, iar acum, mânia ei îndreptățită ceda în fața atacului răbdător al logicii doamnei doctor Singh.

— Trebuie să mi se permită să-mi îndeplinesc sarcinile, domnișoară McConnell, a continuat Singh. Nu sunteți de acord?

— Ei bine, da, a spus Lex, dar…

— Vă rog, domnișoară McConnell.

Doamna doctor Singh a pășit între noi și, cu toate că era cu câțiva centimetri mai scundă decât Lex, părea mai înaltă.

— Luați loc și vom sta de vorbă în particular. Danny, ce-ar fi să aștepți afară, cu doamna Day?

I-am aruncat o privire lui Lex, iar ea a dat aprobator din cap.

— Vin într-un minut, Danny.

Am vrut să protestez, dar nu știam cum să o fac fără să par suspect. După aceea, Singh a închis ușa și a fost prea târziu. Despre ce aveau de gând să vorbească? Doamna Day mă aștepta în capătul holului, iar eu m-am întrebat cât de multe auzise. Am început să mă îndrept spre ea înainte să observ toaleta din fața biroului doamnei doctor Singh.

— Am nevoie la baie, am zis.

Doamna Day s-a încruntat, dar a încuviințat dând din cap. Cu ușa întredeschisă, am rămas în baie și am așteptat.

După mai puțin de un minut, am auzit clopoțelul care semnala că cineva intra în biroul din afara zonei de primire, o persoană de care doamna Day trebuia să se ocupe. Am ieșit din baie, am traversat holul și mi-am lipit urechea de ușa biroului doamnei Singh. Aveam șanse mari să fiu prins, dar trebuia să știu ce se discuta acolo.

— … știu că vă este greu să auziți asta, spunea Singh cu o voce joasă, dar sunt foarte îngrijorată în privința lui Danny. Nu se comportă așa cum m-aș aștepta să se comporte o persoană care a trecut printr-o experiență traumatizantă. Este foarte important ca Danny să vadă pe cineva – un psihiatru – în mod regulat. Zilnic.

— Cred că se descurcă destul de bine, având în vedere… a spus Lex.

— Se descurc*ă* *foarte* bine. Asta mă îngrijorează. Văd semnele traumei, dar nu sunt cele pe care m-aș aștepta să le văd la o persoană aflată în situația lui, a spus ea. Fie își risipește o cantitate imensă de energie ca să-și reprime sentimentele, lucru care, în timp, nu va face decât să-i cauzeze și mai multe probleme, fie…

Tăcerea din birou era asurzitoare.

— Ce încercați să spuneți? a întrebat Lex.

— Știu că nu se cuvine din partea mea, a spus doamna doctor Singh, dar simt că aș comite o neglijență dacă nu v-aș întreba…

— Ce anume?

Singh a vorbit tot mai încet, până când abia am reușit să disting cuvintele.

— Sunteți absolut *sigură* că băiatul acesta este fratele dumneavoastră?

•

La naiba!

•

— Danny!

M-am retras de lângă ușă și am dat peste secretara care mă privea cu asprime. Cu stomacul întors pe dos, m-am îndreptat spre zona de birouri

și m-am așezat, lăsând-o să mă supravegheze peste documentele ei până la întoarcerea lui Lex. Numai faptul că-mi simțeam picioarele cum tremurau m-a împiedicat să fug.

Sunteți sigură că băiatul acesta este fratele dumneavoastră?

Era?

Pentru prima dată, chiar m-am gândit la închisoare ca la o posibilitate reală, nu doar ca la o amenințare abstractă. Gândul de a fi arestat mă umplea de groază, dar poate nu avea să fie atât de rău. La urma urmei, pușcăria nu era cu mult diferită de centrele sociale în care mă dădusem peste cap să rămân și mereu mă ținusem tare în fața delincvenților și a infractorilor care le populau. În viața mea, fuseseră ani întregi în care trei mese pe zi și un acoperiș deasupra capului, chiar dacă în spatele gratiilor, ar fi fost binevenite. O parte din mine bănuise dintotdeauna că, într-un final, acolo urma să ajung, dacă aveam noroc. Așa că poate nu era atât de rău să fiu prins.

Doar că a fi prins însemna ca familia Tate să afle că eram un impostor, iar gândul ăsta, am fost uluit să descopăr, mă mâhnea din cale afară. Nu mă puteam opri din a-mi imagina. Mia ar fi plâns. Patrick mi-ar fi dat un pumn. Nicholas m-ar fi urât pentru totdeauna, iar Lex nu și-ar fi revenit niciodată. Nu… nu voiam să le fac asta. Nu meritau.

Lex a apărut de pe hol. M-am ridicat cu mințile înfierbântate și am așteptat să se uite îngrozită la mine, să țipe sau ceva de genul ăsta. Însă nu a făcut-o. Abia dacă mi-a aruncat o privire și poate că asta era mai grav.

— Haide! mi-a spus ea.

Nu făcuse decât să stea de vorbă cu Singh, dar arăta de parcă ar fi fost bătută. Fața îi era palidă și umedă, iar părul îi era răvășit. S-a chinuit să își pună geanta înapoi pe umăr.

— Plecăm!

Am urmat-o pe Lex afară din școală și spre mașina ei, atent la toate mișcările pe care le făcea, încercând să-mi dau seama ce gândea. Nu a spus nimic, doar a scotocit prin geantă și a înghițit câteva bomboane mentolate din cutiuța pe care o avea mereu cu ea. Ne-am urcat în mașină, unde aerul era la fel de înțepător ca tăcerea. Lex a oftat adânc și s-a topit în scaunul ei, cu ochii închiși, și a rămas așa multă vreme. Am stat încordat lângă ea, așteptând să facă… ceva.

Apoi, fără niciun avertisment, s-a îndreptat, a dat drumul la aerul condiționat, și-a pus ochelarii de soare și a spus:

— Ce nenorocită! Vrei o înghețată?

•

Lex nu a mai spus nimic despre ce se întâmplase. N-am avut încotro și am presupus că nu pusese la suflet îngrijorările lui Singh. M-a dus să mâncăm înghețata aia și după aceea ne-am întors în Hidden Hills cu geamurile lăsate și cu radioul dat la maximum, ajungând acasă la timp ca să o vedem pe Sabine cum își împușca sora geamănă pentru că-i otrăvise soțul. Lex nu era cine știe ce actriță; își afișa toate sentimentele. Dacă doamna doctor Singh i-ar fi stârnit îndoieli în privința mea, eram sigur că mi-aș fi dat seama.

Însă când Patrick a venit acasă de la serviciu în seara aia – lucru neobișnuit pentru el, de vreme ce, în mod normal, își petrecea serile de weekend în Los Angeles –, ea i-a spus imediat:

— Nu vrei să te uiți la mașina mea? Iar scoate sunetul ăla ciudat, ca un păcănit.

— Sigur, i-a răspuns el și a urmat-o în garaj.

Eu unul nu sesizasem niciun păcănit.

Ceafa mi s-a încălzit. Vorbeau despre mine – cu siguranță. Oare Lex mă păcălise? Oare îi spunea acum lui Patrick că se îndoia că eram Danny? M-am întors și am văzut că și Nicholas îi urmărise plecând. Privirile ni s-au întâlnit pentru o clipă, apoi el s-a uitat din nou la laptopul său. Nu mă

întrebase de ce plecasem de la școală mai devreme.

Ori nu-i păsa, ori auzise de la altcineva.

Mia s-a trântit pe scaunul de lângă Nicholas și și-a lăsat capul pe umărul lui.

— M-am *plictisit.* Vrei să te joci cu mine?

— Trebuie să termin lucrarea asta, a spus el, îndepărtându-și cu grijă umărul de sub capul ei.

— Mă joc eu cu tine, i-am spus.

Nu puteam să stau acolo și să mă holbez la ușa garajului, întrebându-mă ce se întâmpla dincolo de ea. În plus, îmi părea rău pentru puștoaică; ceilalți o ignorau atât de des.

Privirea Miei s-a aprins.

— Serios?

Am zâmbit. Nu avea nevoie de prea multe ca să fie fericită.

— Desigur. Vrei să înotăm?

— Da! a spus ea. Mă duc să-mi pun costumul de baie!

— Mia, mama nu vrea să…

Nicholas a oftat și nu și-a mai terminat fraza, căci Mia ieșise deja grăbită din cameră.

— Mama urăște când înoată cu atela. Elementele de susținere sfâșie prosoapele și împroașcă apa peste tot.

— Ei bine, mama nu este aici, am spus.

Mașina Jessicăi nu era când plecasem la școală de dimineață și încă nu se întorsese. Mi se părea o cruzime fără margini să lași un copil să crească cu o piscină în curtea din spate și să nu-i dai voie să înoate, iar dacă polițiștii aveau să apară și să mă scoată de aici în orice clipă, puteam să mă gândesc la lucruri mai rele pe care să le fac în timpul rămas, decât să înot cu Mia.

Copila s-a schimbat într-un costum mov și cam deteriorat, iar eu mi-am pus pantalonii scurți de baie, care făceau parte din mulțimea de haine cumpărate de Lex la întoarcerea mea. După ce mi-am văzut în oglinda din baia lui Danny pieptul gol,

cu cicatrice, și un pic prea dezvoltat pentru un pușți de șaisprezece ani, mi-am luat și un tricou.

Nicholas m-a oprit în drum spre piscină.

— Trebuie să o supraveghezi cu atenție, bine? a spus el.

— Așa o să fac, am zis.

— Serios, a insistat Nicholas. Nu înoată prea bine.

— Am înțeles.

Nici eu nu înotam prea bine, dar piscina nu era atât de adâncă.

Mia a traversat în fugă curtea interioară și a sărit în piscină cu un scârțâit. S-a ridicat la suprafață împroșcând apa, iar eu am sărit imediat după ea, prinzând-o de sub brațe și scoțând un sunet ca de barcă cu motor când am tras-o în apa un pic adâncă, unde putea să stea pe degetele de la picioare. Ochii mă usturau din cauză că loveam apa cu ei deschiși.

— Ești bine? am întrebat-o.

Ea a dat din cap și mi-a cuprins gâtul cu brațele ude.

— Putem să ne jucăm de-a mașina de spălat?

— Putem, dacă îmi arăți cum.

Mia m-a învățat să mă joc de-a mașina de spălat, de-a rechinii și momelile și m-a învins la șase runde de stat în mâini sub apă. Mi-a promis plină de bunăvoință că o să mă ajute să fiu mai bun și i-am mulțumit pentru asta. Am rămas la o distanță de un braț de ea pentru că, ori de câte ori se chinuia din pricina piciorului drept, cel cu probleme, se întindea după mine. Avea încredere că o să fiu acolo și ideea de a cere ajutor și de a nu mă găsi îmi făcea rău. De fiecare dată când mă cuprindea cu mânuțele, simțeam în gât o chestie caldă și încordată, căreia nu voiam să-i acord prea multă atenție.

M-am uitat spre casă. Lumina din garaj era încă aprinsă și, la fel ca în cea mai mare parte a ultimei ore, Nicholas stătea la fereastră, urmărindu-ne.

•

Începea să se întunece atunci când Mia a decis că degetele i se muraseră suficient, încât să iasă din apă. Mi se făcuse pielea de găină de ceva vreme, dar nu mă lăsase inima să o abandonez.

Când m-am îndreptat spre camera mea ca să mă schimb, am dat peste Patrick la baza scărilor. Lumina din garaj se stinsese cu doar câteva minute mai devreme.

— Hei, să mă suni dacă te mai deranjează consilierul de la școală, bine? Este inacceptabil ce a făcut astăzi.

— În regulă, am spus, brusc ușurat.

Despre asta discutaseră. Despre cum Singh își depășise limitele, nu despre faptul că eram un șarlatan care se dădea drept fratele lor.

— Totuși, nu cred că o să-ți mai facă probleme, a adăugat el.

Probabil că apelase deja la niște metode avocățești sau avea să o facă în curând.

— Ai planuri weekendul ăsta?

Am scuturat din cap.

— Vrei să mergi cu mine la meciul echipei Dodgers? Firma are o lojă.

— Da, sigur, i-am spus.

Să mergem împreună la un meci de baseball părea un lucru obișnuit pentru doi frați. M-am gândit la camera lui Danny, cu afișele de baseball și mingea semnată din cutia de plastic. Lui Danny îi plăcea baseballul. Și mie îmi plăcea baseballul.

— Ar fi grozav.

— Să nu-i spui lui Lex, a zis Patrick aplecându-se către mine, dar mă gândeam să-ți dau și o lecție de condus. Ce spui?

— E minunat, am răspuns.

În sfârșit, un lucru pentru care nu trebuia să mă mai prefac! Habar n-aveam să conduc.

— Putem să luăm Jaguarul?

Patrick a izbucnit în râs.

— Sigur. Dar numai pentru că tatăl tău o să iasă din închisoare abia peste un an.

— Grozav!

Chiar era *distractiv* să fii bogat.

— Bine, du-te și te schimbă! a spus Patrick. Cred că îngheți. Mi-am adus aminte că așa era. Am urcat scările, dar m-am oprit pe palier când am auzit voci ridicate în stânga mea. Prima dată m-am gândit la Jessica; era singura din familia Tate pe care o auzisem țipând. Însă vocile veneau din camera lui Lex.

— … ca un copil idiot, spunea Nicholas când a ieșit din încăpere.

— Atunci maturizează-te dracului, Nicky! i-a răspuns Lex dinăuntru.

— Cățea ce ești!

Nicholas a dat să plece, dar a înghețat când m-a văzut.

— Și nu cumva să…

Lex a apărut în prag și s-a oprit. Furia din privire i-a dispărut și vocea i-a fost dulce și blândă când a spus:

— Hei, Danny. Îți este foame?

Nicholas i-a aruncat o privire sceptică și dezgustată, apoi a trecut pe lângă mine în drum spre dormitorul său. *Clicul* încuietorii s-a auzit pe holul tăcut.

•

A doua zi la prânz, am stat din nou cu Ren. Am vorbit despre ora de educație plastică și *A Life of Love,* serialul preferat al lui Lex, care, din întâmplare, îi plăcea și lui Ren. Nicholas mă urmărea de la masa lui din partea cealaltă a curții, iar doamna doctor Singh, de la fereastră. Niciunul nu a încercat să îmi vorbească.

În situația asta, vechiul eu ar fi fugit.

Noul eu începea să aibă prea multe de pierdut.

•

— Vrei să vii mai târziu pe la mine? a întrebat Ren când clopoțelul a sunat la sfârșitul pauzei de

prânz.

Am clipit surprins.

— De ce?

Scăpasem cuvintele fără să gândesc și mă temeam că ar fi putut să se simtă ofensată, dar Ren a râs.

— Scuze, ai alte planuri? m-a întrebat ea.

Cu toate că batjocura era fină, tot batjocură rămânea. Ren era destul de îndrăzneață pentru cineva care vorbea cu victima fragilă a unei răpiri.

— În plus, compania ta nu-mi displace în totalitate.

— Eu, ă…

Am înghițit.

— E-n ordine. Nu trebuie să vii, dacă nu vrei. Sau aș putea să inventez o scuză bună, dacă te ajută? Cum ar fi că nu mă pricep deloc la desen și mă tem că ora asta idioată o să-mi scadă media generală dacă nu învăț cum să fac un vas cu fructe să semene măcar vag cu un vas cu fructe. De fapt, nici măcar nu-i inventată. E pe bune.

Ren nu era înfricoșătoare. Ren nu putea să mă dea de gol. Însă mă agita într-un fel ciudat, pe care nu puteam să mi-l explic.

Când nu i-am răspuns, a fluturat o mână.

— Este evident că nu ai chef. Nu-i nicio problemă.

— Da, bine, am spus repede. O să vin.

De asta voiam să devin Danny Tate, nu? Să am prieteni, o familie și ocazii pe care nu aș fi putut să le am niciodată dacă aș fi fost eu însumi. Cu siguranță pe lista aia trebuia să se afle și o fată drăguță.

Când clopoțelul a sunat în cele din urmă la terminarea orelor, Nicholas nu mă aștepta la ușile dinspre parcarea pentru elevi, ca de obicei. Abia îmi vorbise din ziua precedentă, dar îmi era greu să cred că m-ar fi lăsat să găsesc singur drumul spre casă. Știa că Lex l-ar fi ucis pentru asta. Avea istorie ultima oră, așa că am întrebat-o pe

profesoara lui, care își aduna lucrurile ca să plece când mi-am băgat capul în clasă.

— A fost chemat în biroul de consiliere, a spus ea. Verifică acolo!

Stomacul mi s-a întors pe dos.

— Bine. Vă mulțumesc!

Am mers repede spre biroul de la intrare. Doamnei doctor Singh nu i se permitea să stea de vorbă cu mine, așa că, în schimb, avea de gând să-mi intervieveze rudele? Nu ar fi îndrăznit să-i spună lui Nicholas același lucru pe care i-l spusese lui Lex despre identitatea mea, nu-i așa? Am grăbit pasul. Era grav. Îl supărasem foarte mult pe Nicholas când luasem prânzul la restaurant și spusesem prostia aia cum că era cel mai bun prieten al meu, iar el nu fusese sigur în privința mea de la bun început, deci nu știam ce ar fi putut să-i zică lui Singh.

Am ajuns în fața biroului tocmai când Nicholas ieșea împreună cu doamna doctor Singh. Femeia a dat din cap spre mine – „Danny” – și a dispărut înapoi în încăpere.

— Ești gata? a întrebat Nicholas ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Ce-ai vorbit cu ea? l-am întrebat.

— Nimic.

— Ba nu, i-am zis eu.

Mai devreme, hotărâsem că o să mă străduiesc mai mult cu Nicholas, că o să fiu foarte drăguț cu el și o să-l câștig din nou de partea mea, dar nu puteam să-mi stăpânesc vocea nervoasă.

— Ai stat acolo de la mijlocul ultimei ore. Ți-a pus întrebări despre mine?

— Nu totul are legătură cu tine, a spus el. Ești gata să mergem acasă?

— Vreau doar să știu ce ai căutat acolo.

Știam că mă pierdeam cu firea, dar nu mă puteam opri.

— Știi cât de supărată a fost Lex…

— Uite ce e, chiar nu te privește, a spus el. Nu are nimic de-a face cu tine.

— Spune-mi ce naiba a zis! am izbucnit.

Preț de o clipă, Nicholas s-a holbat perplex la mine.

— Nu, a spus în cele din urmă, încet. Nu cred că o să-ți zic. Acum, să mergem, bine?

Am inspirat adânc. Mi-am reprimat toate sentimentele. Nu aș fi făcut decât să înrăutățesc lucrurile dacă aș fi continuat să mă dau în spectacol. Am scuturat din cap.

— Nu am nevoie să mă duci cu mașina.

— Ce? Nu fi prost!

— Mă duc acasă la o colegă, am spus.

— La cine, la fata aia cu care ai stat la prânz? a întrebat el.

— Da.

Se uita atât de confuz la mine, încât am adăugat:

— Are nevoie de ajutor la o temă.

El a râs.

— Ajuți pe cineva la teme? Abia ai început din nou școala. *Tu* nici măcar nu ai teme.

Nu înțelegeam de ce mă ura atât de mult. Ok, Danny și Nicholas nu se înțeleseseră de minune în copilărie, dar tot eram fratele lui iubitor, care se întorsese la el în mod miraculos. Asta nu ar fi trebuit să compenseze toate neînțelegerile de când eram puști?

Dacă nu cumva adevărata problemă era că bănuia că nu eram fratele lui.

— Este o temă la desen, am spus. Am talent la desen. În plus, și ea este nouă aici.

Nicholas m-a privit cu atenție.

— Danny, tu nu ești *nou* aici.

Am înghițit.

— Știi la ce mă refer. Oricum, spune-i lui Lex că o să ajung acasă peste câteva ore.

M-am îndreptat spre bibliotecă, unde Ren și cu mine aranjaserăm să ne întâlnim.

— Încă nu i-ai spus? a strigat Nicholas după mine. Nu o să-i placă…

— Spune-i și gata, bine? am zis când am cotit și nu l-am mai văzut pe Nicholas.

Aveam să încep să mă port foarte frumos cu el de mâine.

•

După câteva minute, m-am urcat în mașina lui Ren. Am cercetat-o cu atenție; orice loc în care o persoană își petrece suficient timp poate să-ți spună surprinzător de multe lucruri despre ea, dacă știi unde să te uiți. De exemplu, BMW-ul lui Nicholas: era gri, curat și mereu răcoros. Mașina lui Ren era un dezastru. În Mercedesul albastru decapotabil din anii 1970 sau 1980, care avea ornamentul de pe capotă potrivit ca să se încadreze în parcarea elevilor, dar a cărui formă dură și colțuroasă refuza să se conformeze, era dezordine, dar nu murdărie. Mirosea a piele veche și a crema de mâini cu castravete care stătea pe locul din dreapta împreună cu niște hârtii mototolite, o sticlă de apă pe jumătate goală, un încărcător de telefon, un ambalaj de ciocolată și un tub de luciu de buze. Ren le-a strâns pe toate fără să-și ceară scuze și le-a aruncat pe bancheta din spate, alături de celelalte lucruri mărunte de adolescentă care-i ocupau scaunele de piele. Muzica rock agresivă a unei formații de fete a răsunat din boxe când a pornit motorul, iar ea a dat volumul mai încet, fără să închidă, când ne-am îndreptat spre casa ei din Calabasas. Am căutat să rețin detaliile ca să le analizez mai târziu, pentru că, în ciuda celor câteva zile de cercetare atentă, încă nu reușisem să-mi dau seama ce era cu Ren.

Casa ei era una ultramodernă, din sticlă și oțel, fapt care o plasa în top, dar nu era destul de mare sau somptuoasă ca a familiei Tate, însă tot ar fi găzduit douăsprezece case precum cea în care crescusem. Ea a parcat mașina pe alee și m-a condus înăuntru pe o ușă laterală, care dădea în

bucătărie. A luat câteva doze de suc din frigider și mi-a dat una.

— Când te-ai mutat aici? am întrebat-o.

— Acum șase săptămâni, a spus ea. Este locuința mătușii și a unchiului meu. Anul ăsta, părinții mei lucrează la un zgârie-nori din Dubai, așa că o să rămân aici până se întorc.

— Nu ai vrut să mergi cu ei? am întrebat.

Ea s-a strâmbat.

— În niciun caz. Adică îmi iubesc părinții, dar nu mi-aș schimba toată viața pentru ei. Și așa e destul de rău să te transferi în altă școală în clasa a unsprezecea. Unchiul și mătușa mea sunt de treabă. Nu stau prea mult pe aici și, practic, mă lasă să fac tot ce vreau.

— Hei, var-mea!

Ren și cu mine am tresărit și ne-am întors să ne uităm la tipul care intrase în bucătărie în urma noastră. Era poate cu patru sau cinci ani mai mare decât mine, purta o bluză șifonată și era încălțat cu o pereche de șlapi uzați, care se potriveau cu părul ciufulit și expresia goală. Bineînțeles, duhnea a iarbă.

Ren a oftat.

— El este vărul meu, Kai.

Băiatul a dat din cap spre mine.

— Salut!

— El este Danny, a spus Ren.

Kai m-a privit pierdut, apoi expresia i s-a schimbat încet – dureros de încet – când și-a dat seama.

— O, a zis el. Rahat!

Ren i-a tras un pumn în braț.

— Dumnezeule, Kai!

— Nu îți face griji, am spus. Asta e reacția obișnuită.

— Bun, a zis Kai. Deci, ce mai face sora ta? E la fel de sexy?

Am clipit. Ren arăta de parcă se gândea să-l lovească și în altă parte, nu doar peste braț.

— O cunoști pe sora mea? l-am întrebat.

— Pe sexy Lexi? Evident! mi-a răspuns. Eram destul de apropiați în liceu. Mă înțelegeam bine și cu Patrick. Îmi făcea rost de cea mai bună iarbă.

Nu eram sigur cum să-i răspund. Nu știam ce să spun despre faptul că Patrick îi procurase droguri și cu siguranță n-aveam de gând să-i confirm că, într-adevăr, Lexi *era sexy.* Așa că i-am spus doar atât:

— Super!

— Da, omule, a spus Kai.

Băiatul a deschis ușa frigiderului și a început să adune mâncarea în brațe: felii de curcan și brânză, o sticlă de suc de portocale, orice pe care putea să pună mâna.

— Nu ai voie să dai iama prin frigiderul din casa mare, *omule,* a spus Ren.

— Da, cum zici tu, a mormăit Kai. Deci, Lex e bine? Mereu mi-am făcut griji pentru ea. Am încercat să dau de ea, dar era – o, dar hei, nu-ți face griji! Nu ne-am combinat niciodată sau așa ceva. Nu că nu mi-aș fi dorit, pentru că, *la naiba,* era…

— Iisuse, Kai, a spus Ren. E *sora* lui!

Kai a început să chicotească.

— O, corect! Ce rahat!

A deschis ușa cămării și a mai adăugat o cutie de biscuiți peste grămada de mâncare din brațe.

— Trebuie să plec.

Kai a ieșit din bucătărie, iar Ren a scuturat din cap în urma lui.

— Cât de jalnic este? a zis ea și s-a întors spre mine. Vrei să mergem la etaj?

— Sigur, i-am răspuns și am urmat-o pe hol.

— Știu că suntem rude și așa mai departe, a spus când am urcat la etaj, dar este un idiot. De parcă părinții lui nu o să observe că frigiderul este gol când o să se întoarcă acasă. Mereu îi spun să ia mai puțin de mâncare, și nu totodată. Trebuie să poată nega plauzibil!

Am zâmbit. Ar fi fost o escroacă destul de pricepută.

— Locuiește aici? am întrebat-o.

— *Practic,* locuiește în casa de lângă piscină, a zis ea. Ar trebui să-și cumpere de mâncare și să-și plătească chiria, dar, după cum vezi, nu este cazul. Nu face decât să se drogheze și să joace toată ziua jocuri video.

Probabil că majoritatea copiilor cu care fusesem la școala în trecut duceau vieți asemănătoare, deși în locuri mai puțin impresionante. Poate că și eu aș fi făcut la fel, dacă lucrurile ar fi stat în mod diferit.

— Nu-i o viață tocmai rea, am spus.

— Cred că s-ar putea și mai rău, a zis ea când a deschis ușa dormitorului.

Nu fusesem în camerele multor fete. Am devenit brusc conștient de asta când am intrat. Mă interesa să aflu ce alte indicii mai puteam să adun de aici despre Ren, dar mi-am dat imediat seama că încăperea asta nu avea să mă ajute prea mult. Chiar dacă nu mi-ar fi spus mai devreme că era casa unchiului și a mătușii ei, dintr-o privire aș fi putut să văd că, de fapt, mă aflam într-o cameră de oaspeți. Avea aerul ăla steril și dădea impresia că era nelocuită, la fel ca dormitorul lui Danny. În plus, era decorată în nuanțe triste de crem și albastru-închis, în vreme ce locatara purta haine de un galben și albastru electric. Dar, împrăștiate peste baza asta netulburată și antiseptică, erau lucrurile aceleiași Ren care condusese harababura de Mercedes. Haine colorate aruncate peste spătarele scaunelor, cărți îngrămădite pe un șifonier de vreme ce nu avea o bibliotecă, sticluța cu ojă verde pe noptieră. Obiecte ale unei fete în mișcare. Ale uneia căreia nu-i păsa prea mult de ce credeau oamenii. Ale unei fete încrezătoare, pe care nu o deranja să-i arate unui străin dormitorul ei, chiar dacă era cam vraiște. În încăperea asta, care nu era chiar a ei, își lăsase amprenta mai mult

decât aș fi făcut-o eu vreodată în dormitorul care nu-mi aparținea cu adevărat din casa familiei Tate.

Ren a dat la o parte hainele de pe spătarul scaunului de la birou ca să pot sta acolo și apoi s-a așezat pe pat, cu picioarele încrucișate.

— Deci, a zis ea. Cum îți merge?

— Bine, am spus.

Apoi n-am făcut decât să mă holbez la ea, neștiind ce să mai spun, în vreme ce ea mi-a zâmbit. Ar fi trebuit să fie ușor. Era singura persoană în preajma căreia nu trebuia să am grijă, față de care puteam să fiu eu însumi, pentru că nu îl cunoscuse pe Danny Tate. Însă faptul de a fi pe lângă ea mă transformase într-o persoană insipidă. Într-un individ plictisitor, mut și agitat. Oare doar din cauza emoțiilor? Asta simțeau oamenii obișnuiți când stăteau de vorbă cu o fată pe care chiar o plăceau și de la care nu voiau nimic?

— Să ne mai distrăm un pic pe seama lui Kai? a spus ea în cele din urmă. E un nesfârșit subiect de conversație. De exemplu, în ultima vreme, încearcă fără prea multă tragere de inimă să devină surfer profesionist, ceea ce sunt sigură că ți se pare șocant…

— Îmi pare rău, am spus. Știu că nu sunt o persoană cu care poți sta ușor de vorbă.

— Nu e doar vina ta, a zis Ren. Eu am gura slobodă, lucru care a fost mereu o problemă pentru mine, și nu vreau să-ți spun vreo prostie, așa că mă străduiesc din greu.

— Este în regulă, am spus. Nu sunt chiar atât de fragil pe cât cred oamenii.

Ren și-a înclinat capul spre mine.

— Chiar pari ciudat de bine adaptat, având în vedere situația.

Am dat oarecum din cap și am ridicat din umeri. De ce venisem aici? Nu puteam să stau de vorbă cu fata asta, nu așa, fără o mulțime în fața căreia să joc un rol. Deseori alegeam să nu discut cu oamenii, dar nu din cauză că *nu puteam.* Mereu

reușeam să invoc personalitatea potrivită în orice împrejurare; asta mă ajutase să ajung atât de departe. De ce nu puteam să-i vorbesc?

Apoi mi-am dat seama.

Nu puteam să stau de vorbă cu Ren pentru că nu știam cine voia să fiu. Nu părea să vrea să fiu altcineva decât eram, iar eu nu eram nimeni. Îmi petrecusem o viață întreagă transformându-mă într-o oglindă care afișa reflexia persoanei pe care alții voiau să o vadă, dar ea nu voia nimic. Așa că eram un nimic.

— Îmi pare rău, am spus cuprins de panică.

Era o prostie. Ren era doar o fată, nu ar fi trebuit să fiu atât de speriat, dar simțeam din senin că traversam un teren periculos.

— Eu doar… poate ar trebui să plec.

— N-ai de gând să mă ajuți cu desenul?

Ren a căutat prin rucsac și și-a scos caietul.

— Uite, chiar e varză și nu-mi dau seama cum să-l îmbunătățesc. Ai vreo idee?

S-a ridicat și a pus desenul pe biroul la care stăteam și ne-am uitat amândoi la el. Semăna cu un castron cu fructe, dar doar atât. Ca și când cineva ar fi plimbat desenul prin fața unei oglinzi distorsionante.

— Oh! am exclamat.

Înțelegeam ce era în neregulă cu desenul. Știam cum să-l îmbunătățesc. Valul furios de sânge fierbinte din vene a început să mi se domolească.

— Da… Proporțiile sunt de vină. Vezi mărul ăsta?

— Da.

— Este prea mic. Vezi ce sfrijit e în comparație cu portocala?

— Dar asta-i din cauză că e mai departe, a spus ea. Am încercat să redau perspectiva.

— Ai prins ideea, am zis eu, dar ai exagerat. Ai niște coli de hârtie?

Ren a găsit niște coli și câteva creioane și și-a tras un fotoliu lângă mine, la birou. Am schițat

rapid o copie a desenului ei, dar cu fructele mai bine proporționate.

— Vezi? am întrebat-o.

Ren s-a aplecat peste hârtia mea. Când părul i-a căzut peste umăr, i-am simțit mirosul șamponului – un miros dulce și intens care nu aducea a nimic din natură –, dar am încercat să mă concentrez asupra desenului.

— Da, dar cum faci asta?

Nu fusesem niciodată nevoit să explic așa ceva și m-am chinuit.

— Pur și simplu… te uiți la liniile lucrului din fața ta și le redai, i-am spus.

Ea a râs.

— Nu zău, dar cum te asiguri că e corect? Nu pot să desenez ce văd doar uitându-mă.

— Trebuie să…

M-am uitat prin cameră și am zărit o vază cu un mic aranjament floral elegant pe noptieră.

— Vrei să-mi dai aia, te rog?

Ea a luat vaza și a așezat-o în capătul îndepărtat al biroului.

— În regulă, deci să începem cu crinul din stânga, am spus. Eu cel puțin nu pot să mă uit la tot ansamblul. Sunt prea multe la care trebuie să fiu atent. Așa că îl iau pe bucăți. Uită-te la petala din exterior. Ai înțeles?

Ren s-a încruntat în direcția florii.

— Da.

— Acum, segmenteaz-o și mai mult! i-am spus. Uită-te doar la vârful petalei!

— Bine.

— Acum, uită-te la linia unde vârful petalei întâlnește aerul! Nu te uita la toată petala! Numai la linia aia.

Împreună, linie după line, petală cu petală, am desenat floarea.

— Este greu, a spus ea în timp ce lucram. Cum faci să te concentrezi la un lucru atât de mic?

Am ridicat din umeri.

— Prin exercițiu, presupun. Folosește-ți mâinile dacă este nevoie!

— Ha?

— Așa…

M-am întors la ea și mi-am poziționat mâinile de-o parte și de alta a ochilor ei, ca pe niște ochelari pentru cai.

Ea s-a uitat direct la mine, ochii fiindu-i mai aproape decât m-aș fi așteptat. Brusc, am devenit extrem de conștient de locurile în care pielea degetelor mele întâlnea pielea feței sale.

Un gând a preluat controlul. *Ai putea să o săruți.* Asta făceau oamenii normali.

Mi-am îndepărtat mâinile și m-am întors la desenul meu.

— O să mă simt tare prost să fac asta în clasă, a spus ea, uitându-se la vază cu mâinile pe lângă ochi. Ți-a plăcut mereu să desenezi?

— Cred că da.

Am netezit o linie cu partea laterală a degetului mare. Nu mă gândeam decât la linia aia; îmi concentram toată atenția asupra ei.

— Ce anume îți place? m-a întrebat ea. Poate că e din cauză că nu mă pricep, dar nu înțeleg ce poate să te atragă.

Am ridicat din umeri.

— Mereu mi-a plăcut să studiez lucrurile și să văd cum funcționează. Cu desenul, aș putea să folosesc asta ca să creez ceva.

— E o chestie profundă, a spus Ren pe când ștergea o linie care nu o mulțumea.

Am pufnit zgomotos.

— Presupun. Cel mai mult îmi place să desenez oameni, înainte, o desenam pe mama când ea…

M-am oprit.

— Hop, a spus Ren. Am atins cumva o coardă sensibilă?

— Nu, eu… este în regulă.

Desigur, nu la Jessica mă gândisem, ci la mama mea. La cum stăteam pe podea și mă holbam la ea,

studiindu-i cu atenție toate liniile și rotunjimile chipului, în timp ce ședea pe scaunul ei, fumând țigară după țigară și certându-se cu televizorul. Ca și cum înțelegerea formelor ar fi putut să mă ajute să o înțeleg și să îmi dau seama de ce mă ura atât de mult. Aveam un caiet plin cu portrete de-ale ei, pe care-l găsise și-l aruncase, țipând la mine că risipeam hârtiile.

Nu voiam să-i spun asta lui Ren. Nu spuneam niciodată nimănui ceva adevărat despre mine. Era prima regulă, și pe bună dreptate.

— Ar fi mai bine să plec, am spus.

— Ești sigur?

— Da, am zis. Sora mea o să se supere.

Ea s-a încruntat un pic atunci când m-a privit. Nu am reușit să-i descifrez expresia. Ar fi putut să fie confuzie, dezamăgire, supărare sau o mulțime de alte trăiri. Pentru o persoană care parcă era o carte deschisă, uneori era greu de citit.

— Bine, a spus ea. Te duc acasă.

•

Lex *era* nervoasă.

— Nu știu ce-a fost în capul tău! a spus când m-a împins în bucătărie. Nici puteai să mă suni mai întâi? Și cine e aia?

— Doar o colegă de școală, am răspuns. Este nou venită.

Lex s-a uitat la podea și, când m-a privit din nou, mi-a zâmbit slab.

— Ei bine… Mă bucur că îți faci prieteni.

Însă nu eram sigur că voi mai putea vorbi cu Ren vreodată. Eram încă afectat de modul în care renunțasem la a mai fi Danny și revenisem la a fi eu însumi fără să-mi dau seama. Nu mai puteam permite să se întâmple așa ceva. Îmi simțeam poziția amenințată așa cum nu o mai simțisem înainte, nici măcar în seara în care mi se păruse că Jessica mă dibuise.

Am plecat să-l caut pe Nicholas. *Trebuia* să îndrept fără întârziere orice mersese prost între noi.

Să mă asigur că mă credea într-adevăr fratele lui era singurul lucru la care mă puteam gândi ca să mă simt din nou în siguranță.

L-am căutat prin casă, dar nici urmă de el. Trebuia să fie pe acolo, pe undeva, totuși, pentru că mașina lui era în garaj și, așa cum aflasem, oamenii din California nu pleacă nicăieri pe jos.

— Bună, am spus când am dat peste Mia în camera de odihnă, urmărind un film despre un cal care putea să vorbească. L-ai văzut pe Nicholas?

Ea a scuturat din cap.

— Uneori îi place să stea ascuns pe unul dintre șezlongurile de lângă piscină. Nu-i spune că ți-am zis.

— Promit! Mulțumesc!

Am ieșit în curtea din spate și am scrutat zona piscinei în căutarea lui Nicholas. Nu mi-am dat seama cum ar fi putut să se ascundă într-unul dintre șezlonguri până când nu am observat că unul din partea îndepărtată a piscinei era înclinat astfel încât să se vadă numai spatele. Apoi, în strălucirea slabă a luminilor subacvatice, am văzut o dâră de fum albastru care se ridica dinspre șezlong. Fie luase foc, fie îl găsisem.

M-am dus până la șezlong, iar Nicholas s-a uitat în sus, la mine.

— Rahat! a exclamat el.

— Sincer să fiu, nu e chiar cea mai bună ascunzătoare.

El a tras un fum din țigara dintre degete.

— Până acum nu m-a mai găsit nimeni.

— N-ar trebui să caute prea mult, am spus.

Respectându-mi promisiunea, așa cum o făceam ocazional, nu am pârât-o pe Mia.

Nicholas nu mi-a răspuns, ci doar a suflat un fuior de fum spre stele.

— Te deranjează dacă iau loc? l-am întrebat.

El nu s-a uitat la mine.

— Mi-e indiferent.

M-am așezat pe iarba răcoroasă de lângă șezlong. Nicholas s-a întors la fumat și la contemplat cerul.

— Scuze că am fost un ticălos în după-amiaza asta, am spus.

— Nu-i nimic, a zis el. De fapt, sunt surprins că n-ai reacționat așa mai devreme.

— Da, faptul că m-am întors la școală mă stresează un pic mai mult decât îmi dau seama.

Nicholas a râs încet ca pentru sine – o fi fost vreo glumă pe care o înțelegea numai el. Am ignorat-o și am continuat cu strategia mea de tip superamabil.

— Știu că probabil îți este mult mai greu decât își dau ceilalți seama, am spus. Mă simt prost, știi? Toți își fac griji pentru mine, dar asta ni s-a întâmplat tuturor. Vreau să știi că îmi pare rău că ți-am perturbat viața din nou și că apreciez cu adevărat tot ce ai făcut pentru mine. Știu că nu ți-a fost ușor, dar tot ai fost grozav.

Nicholas s-a uitat la mine și, din privirea lui, mi-am dat seama că în sinea lui se dădea un război.

— Nu am fost grozav, iar tu nu trebuie să-ți ceri scuze, a spus el cu blândețe.

— Dar vreau să o fac, am ținut-o pe a mea. Vreau să-ți fiu un frate la fel de bun cum îmi ești tu mie. Nu vreau să mai existe neînțelegeri între noi. Niciodată. Îmi pare rău, pentru tot.

Reluasem în minte conversația de la restaurant de zeci de ori. Îmi era clar că mă străduisem prea mult să stabilesc o relație cu el când îi spusesem că era cel mai bun prieten al meu. Distanța dintre Nicholas și Danny trebuie să fi fost mai mare decât presupusesem din răceala și certurile copilărești văzute în filmările familiei. Asta era încercarea mea de a îndrepta situația, dar într-un mod suficient de vag, încât să nu mai cauzez și alte probleme, în caz că m-aș fi înșelat.

Cât am stat acolo și-am așteptat să îmi răspundă, mi-am dat seama că problema mea cu Nicholas era

similară celei pe care o aveam cu Ren. Nu reușeam să înțeleg cum îl percepuse pe Danny, așa că nu știam cum să mă port cu el. Dacă aș fi putut să aflu, eram sigur că aș fi fost în stare să-i alung neliniștile odată pentru totdeauna.

Mărul lui Adam i s-a mișcat când a înghițit. Îi luă mult să vorbească, iar eu eram din ce în ce mai încordat. Și-a trecut mâna liberă prin păr și a oftat.

— Sună destul de bine, a spus el.

— Deci putem să încercăm să lăsăm trecutul la o parte? Să o luăm de la început?

El a dat aprobator din cap.

— Da. Putem să încercăm.

Am zâmbit și m-am întins pe spate în iarbă. Nicholas mi-a dat o pernuță de pe șezlong ca să-mi sprijin capul și ne-am uitat la stele într-o tăcere rezonabil de liniștitoare.

— Deci, Lex s-a ofticat? a întrebat el după un minut.

— Evident. Cred că m-ar ține în lesă, dacă ar putea.

El a schițat un zâmbet.

— Ca pe un copil la mall.

— Exact.

— Cine-i fata?

— O cheamă Ren, am spus. Suntem colegi la ora de educație plastică.

Nicholas a mai tras o dată din țigară.

— Este drăguță.

— Nu-i ce crezi tu, am spus. Pe bune. Nu este.

— Cred că insiști cam mult.

— N-am făcut decât să o ajut cu o temă la desen, am spus, apoi mi-am amintit cum se uitase la mine când îi pusesem mâinile pe față și căldura pielii ei.

— Sigur, a zis Nicholas. Bine…

Am stat împreună cât și-a terminat țigara și a început-o pe a doua. L-am întrebat despre orele lui și el m-a întrebat despre ale mele. Mi-a povestit despre excursia la Barcelona din vară, pe care o

plănuia cu Asher. Nu era cine știe ce subiect extraordinar, dar tot era cea mai lungă conversație purtată vreodată, în jurul nostru, noaptea era liniștită și răcoroasă și până și mirosul înțepător de fum părea ciudat de plăcut.

— Ar fi bine să intrăm, a spus Nicholas în cele din urmă. Am cam patru ore de făcut teme.

— Eu nu am niciuna, am zis, dar Lex o să cumpere lesa aia dacă nu o să mă vadă prea mult timp.

El a zâmbit și ne-am ridicat. Și-a stins țigara de talpa pantofului și a înghesuit cele două mucuri în pachetul pe care l-a băgat în buzunar.

— Nu știam că fumezi, am spus.

— De obicei, nu fumez. Doar din când în când. Ai noștri ar lua-o razna dacă ar afla.

S-a uitat oarecum îngrijorat la mine.

— Să nu spui nimănui, bine? Rămân dator.

— Nu-ți face griji în privința asta, am spus. Pot să păstrez un secret.

— *Te rog,* Danny!

— Ce, n-ai încredere în mine?

Expresia lui Nicholas s-a înăsprit.

— Haide! Nu e amuzant!

Pielea mi s-a răcit. Ratam ceva. Ceva important.

— Nicky, așteaptă, am spus și-am încercat să-l prind de braț când a plecat de lângă mine.

N-am reușit decât să-i ating ușor mâneca, dar tot s-a întors să se uite la mine. M-a fixat cu privirea de parcă aș fi fost un străin, iar eu am rămas locului când s-a îndepărtat și a dispărut în casă.

•

În noaptea aia, m-am dat jos din pat după ce toți s-au dus la culcare. Fusese cea mai proastă zi a mea de când venisem aici, începând cu faptul că lăsasem să se întrezărească o parte din vechiul eu în discuția cu Ren și terminând cu o altă greșeală de neînțeles față de Nicholas, și nu mă puteam gândi decât la o singură soluție. Trebuia să aflu mai multe – *mult* mai multe – despre Danny Tate.

Aveam un motiv pentru care nu mă deranjasem cu asta până acum: nu contase. Îmi dădeam seama ce-și doreau cei mai mulți din familia Tate. Lex își dorea un băiețel de care să aibă grijă. Patrick își dorea o persoană pe care să o învețe diverse lucruri. Mia voia un partener de joacă. Nu trebuia decât să joc toate rolurile astea și ei ar fi fost fericiți.

Dar, dacă nu-mi dădeam seama ce se aștepta Nicholas să fiu, aveam să o tot dau în bară cu el. Era un risc pe care nu puteam să mi-l asum.

După ce toți ceilalți s-au culcat, m-am strecurat în camera de recreere de la subsol, la proiectorul și ecranul unde Mia vizionase mai devreme filmul cu acel cal. Lex îmi arătase deja câteva filmări în încercarea de a-mi ajuta memoria, dar eu îmi petrecusem majoritatea timpului concentrându-mă asupra celorlalți membri ai familiei, învățând tot ce puteam despre *ei,* ca să înțeleg cine voiau să fiu și cum îl percepuseră pe Danny. Era prima dată când aveam să-l urmăresc pe Danny singur, să încerc să înțeleg cine fusese cu adevărat.

Înregistrările erau păstrate într-un dulap de lângă perete. Am luat una pe care scria CRĂCIUN 2008/KLOSTERS[3] 2009 și am pus-o în DVD player. M-am tolănit pe imensa canapea de piele din fața ecranului și am dat volumul la minimum, deși cea mai apropiată ființă se afla la două etaje distanță.

Filmul a început cu o pată și focalizarea obiectului, apoi am văzut sufrageria, cu un uriaș brad de Crăciun în colț, cu decorațiuni aurii și argintii. Sub el, grămada de cadouri se revărsa pe podea, camera fiind plină de panglici, fundițe și hârtii strălucitoare. Jessica, a cărei sarcină era avansată, stătea pe un fotoliu, în pijamale și cu un halat de mătase, iar Nicholas ședea turcește pe podea, la picioarele ei.

— Zâmbește, mamă! spunea Patrick din spatele camerei.

Ea a zâmbit și i-a făcut cu mâna, o femeie cu mult diferită de cea pe care (abia) o cunoșteam. Nicholas s-a strâmbat la cameră, iar Jessica i-a răvășit părul.

Era ca o felicitare de Crăciun, un instantaneu al unei familii perfecte. Inima mi-a bătut greoi în piept, cu toate că știam cât de puține din povestea familiei Tate surprindeau imaginile.

Camera s-a mișcat spre dreapta, unde l-am văzut pe Danny. Înregistrarea era din 2008, deci avea opt ani. Nu peste mult timp, avea să fie răpit. Stătea la marginea grămezii de cadouri, blond și îmbrăcat cu niște pijamale ca ale lui Nicholas, doar că ale lui erau albastre și nu verzi. Rupsese hârtia de ambalat din colțul unei cutii și se uita la ce era dedesubt.

— Nu trage cu ochiul, Danny! s-a auzit o voce de undeva departe de cameră.

Părea să fie Lex.

— Hei, ăla e al meu! a strigat Nicholas.

— Mă uitam doar! a spus Danny. Nu te prosti!

Tatăl lui Danny a intrat în cameră cu o tavă plină cu căni aburinde. Încă nu-l cunoscusem personal pe Robert Tate, ci doar vorbisem cu el la telefon. Nimeni nu părea să se grăbească să mă ducă la penitenciarul de stat din Lompoc, unde își executa sentința, ceea ce-mi convenea.

Cei din familie au băut ciocolată caldă și au început să deschidă mormanul uriaș de cadouri. Nicholas a scos cu grijă panglicile și hârtia de pe cutiile lui și s-a uitat cu atenție la toate darurile, în timp ce Danny a sfâșiat frenetic ambalajele, ca să descopere mai repede ce primise. A aruncat o privire la mașina cu telecomandă pe care i-o dăruise Jessica înainte să o lase deoparte pentru a desluși misterului următoarei cutii. Era un comportament destul de obișnuit pentru un puști, remarcabil doar prin cât de diferit era față de al lui Nicholas. Patrick o rugase pe Lex să stea lângă el și să-i despacheteze cadourile ca să poată filma în

continuare, lucru care a durat o vreme, deoarece Lex tot intra și ieșea din încăpere. Robert i-a dăruit Jessicăi brățara cu diamante despre care spunea că o văzuse ea în vitrina unui magazin din New York, în luna precedentă. Jessica a mormăit un „mulțumesc", iar când el s-a aplecat să o sărute, ea a întors capul spre unul dintre copii, iar buzele lui i-au atins obrazul.

Aici era totul. Tot ce trebuia să știu despre oamenii ăștia, dacă aș fi reușit să urmăresc destul de atent.

Pentru o clipă, am închis ochii și m-am imaginat în locul lui Danny, am simțit ambalajele foșnindu-mi în mâini, gustul dulce al ciocolatei fierbinți pe limbă și căldura din trup, care se datora faptului de a fi iubit și de a avea un colțișor al meu în sânul familiei. Aș fi putut să cred că era o amintire adevărată.

Am urmărit toată înregistrarea de Crăciun/Klosters – care s-a dovedit a fi o luxoasă stațiune de schi – și încă una, cu aniversarea căsătoriei bunicilor. În mare parte, filmările mi-au confirmat ceea ce deja aflasem despre Danny. Era extravertit, amuzant, plin de viață și înclinat să nu țină cont de ceilalți, îl adora pe Patrick, dar el și Nicholas se certau frecvent, lucru care trebuia să explice oarecum îndoiala lui Nicholas față de mine, deși părea un pic cam mult să-i poarte pică fratelui răpit din cauza unor certuri din copilărie.

Apoi, pe jumătate adormit și gata să pun capăt serii, am observat un lucru nou. Nu-mi venea să cred că-mi scăpase atât de mult timp. Într-un fel, Danny îmi semăna. Era un observator.

Urmăream de ceva vreme înregistrarea aniversării când am sesizat, pentru că el era surprinzător de subtil, dar când am derulat înapoi DVD-ul, am văzut lucruri pe care le ratasem prima dată. Danny trăgea cu urechea la conversația părinților lui, prefăcându-se că-și mai punea ceva de băut, în vreme ce Jessica și Robert stăteau încet

de vorbă la doar câțiva metri distanță. Se uita pe după umărul lui Lex, ca să citească ce mesaj scria pe telefon. Ba chiar arunca un ochi la cadoul lui Nicholas. Crezusem că nechibzuința lui Danny era rezultatul unei neatenții copilărești la mediul în care se afla, dar acum mă gândeam că lui Danny îi scăpau foarte puține.

Pentru prima dată, am simțit cu adevărat că eram înrudiți.

La finalul înregistrării, abia mai puteam să-mi țin ochii deschiși. Restul cercetării mele trebuia să aștepte o altă noapte. Am închis DVD playerul și am înlocuit DVD-urile pe care le scosesem. În drum spre camera mea, m-am oprit în bucătărie. Trecuseră multe ore de la cină și stomacul îmi chiorăia. Am luat o sticlă de apă din frigider; căutam prin cămară după o gustare, când am auzit ușa de la intrare deschizându-se. Am înghețat când sunetele scoase de cineva care introducea codul de siguranță pe panoul de alarmă au răsunat din pardoseala de marmură din hol și în bucătărie. Nu aveam cum să mă întorc la etaj.

Am auzit atingerea ușoară a pantofilor pe hol și apoi, înainte să pot hotărî ce să fac, m-am trezit cu Jessica în fața mea.

Ea a tresărit când m-a văzut și, după rapiditatea reacției ei, mi-am dat seama că era trează. S-a întins automat după întrerupător, dar mâna i-a căzut fără să-l atingă.

— Ce faci aici? m-a întrebat.

— Mi-a fost sete, am răspuns.

— A, a făcut ea.

Tăcere.

— Cred că o să mă întorc la culcare, am spus.

— Cum e la școală? m-a întrebat, rostind grăbit cuvintele.

— Mmm, este în regulă.

Jessica a dat aprobator din cap.

— Asta-i bine.

— Da…

Jessica și-a răsucit cele două inele pe care le purta la mâna dreaptă de nenumărate ori.

— Îmi pare rău că n-am fost prea mult prin preajmă în ultima vreme. Nu m-am simțit bine.

Asta pățești din cauza alcoolismului.

— Este în regulă, am spus. Sper să te simți curând mai bine.

— Mulțumesc, a zis ea.

Era ciudat. Trebuia să plec.

— Mă duc înapoi la culcare, am spus.

— Bine.

Ca să ajung la scări, trebuia să trec de ea. Jessica și-a încleștat pumnii când m-am apropiat, ca și când s-ar fi temut ca nu cumva să mă atingă din greșeală.

— Noapte bună, mamă! i-am spus peste umăr când m-am îndepărtat.

Ea nu s-a întors să se uite la mine.

— Noapte bună!

•

După primele zile petrecute în casa familiei Tate, nu m-am prea gândit la Jessica. Cu excepția zilei în care „înviase” ca să mă înscrie la școală, era atât de neglijabilă, încât uneori uitam că exista. În afară de Mia, care întreba câteodată unde este, nimeni nu vorbea niciodată despre ea.

Poate din cauza mamei pe care o avusesem, atunci nu mi se păruse ciudat.

Încă nu-mi vine să cred cât de orb am fost.

•

— Mă urăște, i-am spus lui Lex a doua zi dimineață. Nici măcar nu vrea să se uite la mine.

— Danny, ți-am spus că este bolnavă, a zis Lex.

Ea făcea o omletă, în timp ce eu urmăream prăjitorul de pâine. Era sâmbătă dimineață și eram singuri acasă. Patrick era la serviciu, Mia era acasă la Eleanor, iar Nicholas plecase cu Asher într-o drumeție, ceea ce am presupus că era o minciună, pentru că nu mi-l puteam imagina pe Nicholas făcând așa ceva. De când cu întâmplarea de la

piscină, mă ignorase în mod evident, iar de dimineață, la plecare, chiar îi reproșase ceva ce n-am auzit lui Lex.

— Pe toți ne ține la distanță, nu doar pe tine, a continuat Lex. Și cred că… Sincer? Cred că se teme un pic de tine.

Pâinea a sărit din prăjitor, iar eu am tresărit.

— Poftim? De ce?

Ea a ridicat din umeri.

— Dacă își permite să creadă că te-ai întors, ai putea să dispari din nou. Știu că pare o prostie, dar cred că doar încearcă să se protejeze. Pentru că te iubește foarte mult.

— Asta-i și scuza lui Nicholas? am întrebat.

Lex era cu spatele la mine, dar am văzut-o cum încremenise.

— Ce vrei să spui?

— Pare supărat pe mine tot timpul, am spus.

Ea s-a întors și mi-a pus în farfurie niște ouă din tigaie, zâmbindu-mi strâmb.

— Ei bine, lucrurile au fost mereu tensionate între voi, iar el nu face față prea bine schimbărilor. Sunt sigură că mai are nevoie de ceva timp ca să se obișnuiască cu toate astea.

— Poate, am spus.

— Nu-ți face griji în privința mamei și a lui Nicky! a zis ea. O să fie bine!

•

În seara aia la cină, și Jessica, și Nicholas și-au făcut apariția. M-am întrebat cu ce-i amenințase sau îi mituise Lex pentru asta.

Mia ne punea la curent cu progresele la piesa *Sirena magică,* iar Jessica era deja la al doilea pahar de Chardonnay când, deodată, s-a uitat la mine și m-a întrebat:

— Cum a fost ziua ta, Danny?

Toată lumea a amuțit.

— Eu… bine, am spus.

Ea a dat din cap, abia întâlnindu-mi privirea.

— Asta-i minunat. Îți plac orele?

— Îmi place ora de educație plastică.

Nicholas s-a ridicat brusc, scaunul său zgâriind podeaua de lemn, și a ieșit din cameră.

Patrick și-a lăsat furculița și și-a luat paharul. Supărarea i se citea pe chip.

— Îmi mai trebuie suc, a spus el. Mai vrea și altcineva suc?

Toți am scuturat din cap, iar el s-a dus după Nicholas, spre bucătărie.

— Deci, Mia, a spus Lex de parcă nu se întâmpla nimic ieșit din comun. Ce se întâmplă după ce sirena se luptă cu Regele Caracatiță?

Până și Mia, care, de obicei, era prea copil ca să simtă tensiunea din cameră, era bulversată. S-a chinuit să continue de unde rămăsese, iar eu am văzut că începea să lăcrimeze. Un val puternic de căldură – ca mânia, dar diferită – m-a cuprins. M-am întins și am luat-o de mână, așa cum nimeni nu făcuse asta pentru mine.

— Hei, i-am spus și i-am strâns ușor degetele. Este în regulă. Adu-ți aminte; cu puterile ei magice, sirena i-a înghețat Regelui Caracatiță patru dintre tentacule, dar celelalte patru erau încă libere, iar el încerca să o prindă cu ele. Ce-a făcut ea după aceea?

Mia mi-a zâmbit timid.

— A înotat în jurul lui până când i s-au încurcat tentaculele.

— O mișcare destul de inteligentă din partea ei, am spus, iar Mia a încuviințat dând din cap.

În camera cealaltă, am auzit sunetele înăbușite ale certei dintre Nicholas și Patrick și, apoi, ușa trântită de la intrare. Patrick s-a întors după un minut cu încheieturile degetelor albe de la cât de strâns își ținea paharul plin cu suc.

— Dați-mi fasolea, a spus el când s-a așezat.

•

Nu știam cum să procedez. Cu cât încercam mai tare să îmi îmbunătățesc relația cu Nicholas, cu atât mai mult o dădeam în bară. Nu reușeam să mă

prind dacă nu mă credea sau dacă, pur și simplu, nu mă plăcea, dar, oricum, era ghimpele din coasta mea, singurul care-mi strica escrocheria perfectă. În orice moment, putea să-i convingă pe Patrick și pe Lex că eram un impostor sau să se ducă la poliție, iar eu nu puteam decât să aștept să se întâmple și să încerc să fiu pregătit, pentru orice eventualitate. În șifonierul meu și în dulapul de la școală îmi păstram un rucsac și luasem legitimația de baseball – singurul obiect cu adevărat incriminator pe care-l aveam – și o ascunsesem în dulap, între paginile unei cărți. Mă gândeam că ar fi fost mai în siguranță acolo, unde era închis, decât în camera mea, unde Nicholas și Lex ar fi putut să o găsească cu ușurință. Acum trebuia să fiu foarte atent. Cumva, obținusem ce-mi dorisem, dar, de fiecare dată când mă uitam la Nicholas, mi se părea că-mi scăpau toate printre degete.

Din fericire, nu trebuia să simt asta prea des, pentru că Nicholas doar că nu se dădea peste cap ca să mă evite. Tot trebuia să mă ducă și să mă ia de la școală cu mașina, dar acasă mă ignora, și la singura oră la care eram colegi, nu mai stătea lângă mine. La prânz luam loc lângă Ren, iar el se așeza cu spatele la noi, în vreme ce Asher îmi făcea ocazional cu mâna din partea cealaltă a curții.

— Bună, Danny! m-a salutat o majoretă al cărei nume nu-l știam pe când mă îndreptam spre masa la care stăteam de obicei la prânz.

Tipul care era cu ea și-a întins pumnul ca să i-l lovesc cu al meu atunci când am trecut pe lângă ei. Asta era atmosfera la școală. Din ziua în care le povestisem elevilor despre răpirea mea și-mi dădusem seama că aveam puterea să fiu perceput în condițiile mele, mă transformasem din dubios, în celebru. Semnele cu mâna și lovitul pumnilor înlocuiseră privirile fixe și șoaptele. Toți voiau să fie prietenii mei, să râdă la glumele mele, să mă invite în diverse locuri după ore, și se purtau de parcă așa fuseseră lucrurile dintotdeauna. Dacă nu

ar fi fost atât de amuzantă, transparența lor ar fi fost grețoasă.

Lui Ren cu siguranță i se părea grețoasă, dar tot mă lăsa să stau la aceeași masă la prânz. După ziua în care fugisem de la ea de acasă ca un ciudat și jurasem să păstrez distanța, m-am trezit urmărind-o din nou din cealaltă parte a clasei la ora de educație plastică, iar ea mi-a zâmbit de fiecare dată când mi-a întâlnit privirea. Treaba asta a avut un efect asupra mea. M-a făcut să nu-mi pese că nu știam cum să mă prefac pentru ea, pentru că nu mai era vorba *despre mine.* Era vorba despre ea. Nu-mi doream decât să o cunosc, dacă m-ar fi lăsat, și, când am abordat-o la prânz în ziua aia, m-a strigat și și-a mutat rucsacul într-o parte, ca să mă pot așeza. De atunci, am stat cu ea în fiecare zi, chiar dacă asta presupunea să suporte tot circul care mă urmărea. Cred că o și amuzau cei care încercau să-mi atragă atenția cu disperare.

— Cum o cheamă pe blonda aia? Taylor? a întrebat când ne-am îndreptat după prânz spre aripa care adăpostea laboratoarele de științe naturale.

— Da, cred că da.

— Vrei să spui că nu ți-o amintești de când erați *cei mai buni prieteni* în clasa a doua? a spus, imitând vocea lui Taylor și felul în care aceasta își dădea părul pe spate. *Mereu* te lăsa să copiezi tema la matematică de la ea!

Am izbucnit în râs.

— Cum de nu te înnebunește chestia asta? m-a întrebat.

Am ridicat din umeri.

— Cumva, îmi face plăcere. Niciodată nu am fost popular.

Ne-am oprit pe holul de lângă laboratorul de biologie. Mai erau câteva minute până să se sune de intrare, așa că ne-am sprijinit de perete.

— Nu te supăra, mi-a spus, dar știi că toți se prefac, nu? Lipitorile! Vor să stea pe lângă tine

datorită faimei tale.

— Știu, i-am zis, dar tot *vor* să fie în preajma mea.

— Poți să te descurci și fără ei, a spus ea.

M-am uitat în sus și, când i-am întâlnit privirea, mi s-a părut *diferită.* Nu știam în ce fel anume. Ochii îi erau la fel ca întotdeauna – frumoși, dar nu deosebiți. Totuși, textura nouă și ciudată a privirii m-a făcut să simt un gol ciudat în stomac. Asta simțeau oamenii obișnuiți? Simțea și ea? Faptul că nu-mi dădeam seama mă înnebunea.

— Crezi? i-am spus și m-am apropiat de ea.

Nici măcar nu intenționasem; corpul meu o făcuse, pur și simplu.

Ea a dat aprobator din cap.

— Da.

— Interesant…

— Ascultă-mă!

De data asta, ea s-a apropiat de mine.

— Știu că n-am petrecut atât de mult timp împreună, dar vreau să mă asigur că știi că nu sunt o altă Taylor.

— Știu, i-am spus.

Ea mi-a zâmbit ușor și misterios.

— Bine.

— Da?

— Da. Sper că asta înseamnă că, odată, o să am șansa să-l văd pe tipul din spatele măștii.

Am simțit un nod în piept.

— Care mască?

Ea mi-a aruncat o privire.

— Te rog! Te prefaci de minune cu prefăcuții, dar eu te văd cu adevărat. Ai face bine să pleci; o să se sune imediat de intrare.

Însă nu m-am mișcat. Mă gândeam la vorbele ei, la cum *voia,* de fapt, să mă vadă și poate la cum voiam să o las să o facă. O casă confortabilă, o familie iubitoare și o prietenă care să te adore. Era tot ce și-ar fi putut dori cineva vreodată, nu?

— Pământul către Danny! a spus ea.

Mi-am alungat gândurile.

— Scuze.

Ren a mijit ochii la mine.

— Niciun profesor nu-i pune vreodată absent băiatului-miracol, nu-i așa?

— Te-ai prins! i-am spus.

— Ești nerușinat și-mi cam place asta, a zis ea. Acum, pleacă de aici!

— Vrei… am inspirat adânc. Vrei să facem ceva? După ore?

Ea a zâmbit.

— Da, bine.

Am dat aprobator din cap și ne-am despărțit.

•

La sfârșitul zilei, m-am întâlnit cu Nicholas la ușile de sticlă care dădeau spre parcarea pentru elevi ca să-i spun că nu aveam nevoie să mă ia cu mașina, dar el mi-a stricat planurile.

— Lex tocmai mi-a trimis un mesaj, mi-a zis Nicholas, rostind deja mai multe cuvinte decât îmi adresase toată săptămâna. Vrea să venim direct acasă.

— O, am spus dezamăgit. Bine!

În drum spre casă, i-am trimis un mesaj lui Ren, anunțând-o că intervenise o problemă de familie, iar ea mi-a răspuns cu poza unui bărbat care scoate limba. Când Nicholas și cu mine am ajuns acasă, m-am dus să o caut pe Lex. Era în bucătărie, pregătindu-i Miei o gustare.

— Ce se întâmplă? am întrebat.

— Nu știu sigur, mi-a răspuns. Patrick e pe drum.

Brusc, mi-am simțit mâinile reci. Dacă Patrick pleca de la serviciu în mijlocul zilei, ceva era în neregulă.

— Ia loc, Danny! Îți pregătesc ceva de mâncare cât așteptăm, a spus Lex și i-a dat Miei o farfurie cu felii de măr și niște unt de arahide.

Nicholas s-a așezat lângă Mia, iar eu m-am încruntat la el. În rarele după-amiezi pe care nu și

le petrecea cu Asher, se ducea de obicei în camera lui.

— Iau și eu un măr, a spus el.

Din câte se părea, hotărâse să aștepte cu noi.

Între sprâncenele lui Lex apăruse adâncitura aceea care indica faptul că era supărată, dar a început să-i taie ascultătoare un măr. M-am așezat lângă Mia, care lovea piciorul scaunului cu călcâiul într-un ritm care-mi oglindea bătăile inimii, și am așteptat.

Patrick a intrat pe ușa din față după doar câteva minute. Era roșu la față, probabil din cauza faptului că venise cu acoperișul decapotabilei lăsat. Prima dată s-a uitat după Lex și i-a comunicat ceva fără să deschidă gura.

— Ce se petrece? am întrebat.

— Nu mare lucru, a spus Patrick, ceea ce însemna că era. Ne așteptam la asta. Cei de la FBI vor să te prezinți la o discuție cu ei.

Lex a închis ochii. Nicholas s-a uitat la mine. Eu am simțit un gol în stomac.

— I-am amânat cât de mult am putut, Danny, a continuat Patrick, dar nu îmi mai permit să o fac. Le-am spus că încă nu ești în stare să discuți despre ce s-a întâmplat, dar insistă. Vor să vii joi.

— E în regulă, am spus, alungând valul subit de teama care mă cuprinsese.

Puteam să fac față situației.

— Sunt pregătit.

— Nu! Nu ar trebui să faci asta. Nu încă, a spus Lex.

Lex s-a uitat la Patrick cu ochii ei mari, care, probabil, o ajutaseră de multe ori să-și atingă scopul.

— Nu poți să faci nimic?

— Am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să trag de timp, a spus Patrick.

— De ce nu putem să refuzăm, pur și simplu? a insistat ea.

— Ți-o aduci aminte pe agenta Morales. Nu o să renunțe și nu cred că vrem să-i supărăm pe cei de la FBI.

— De ce nu? a întrebat Mia.

— Ai crede că *vrei* să vorbești cu ei, a spus Nicholas. Știi tu… să-i ajuți să-i prindă pe oamenii care ți-au făcut asta.

La naiba, la naiba, la naiba!

Lex a scuturat din cap.

— Nu este…

— Nu vrei, Danny? a spus Nicholas.

— De ce nu vrei să-i enervezi pe cei de la FBI? a întrebat Mia.

— Nu vorbi așa, i-a zis Nicholas.

— Ba da, am spus. E în regulă, Patrick. Vreau să merg!

— Nu! a repetat Lex.

— Lexi, trebuie să se ducă, a spus Patrick. Mâine o să anunț la serviciu că sunt bolnav. Danny, tu o să rămâi acasă și o să ne pregătim pentru întâlnirea asta.

— Ce-i de pregătit? a comentat Nicholas.

El și-a luat farfuria și a lăsat-o în chiuvetă când a ieșit din bucătărie.

Abia mult mai târziu mi-am dat seama că nimeni nu-i răspunsese Miei la întrebare.

•

În noaptea aia, după ce toți s-au dus la culcare, am coborât din nou la subsol ca să mă mai uit la niște înregistrări. Mai erau câteva pe care nu le văzusem și trebuia să aflu cât de multe posibil despre Danny și familia lui înainte de întâlnirea cu cei de la FBI. La viața mea, păcălisem destui oameni ai legii, fără să am vreodată emoții, dar acum miza era mult mai mare. Dacă nu puteam să fiu Danny Tate pentru ei, aveam să schimb vila asta pe-o celulă de închisoare.

Am găsit un DVD pe a cărui etichetă scria BARBADOS 2009/CUM VĂ PLACE 2010. După anul acela, numărul înregistrărilor era considerabil

mai mic. Danny dispăruse în primăvara lui 2010, așa că puteam să pariez că astea erau ultimele filmări cu el.

Prima jumătate a DVD-ului prezenta încă o vacanță de familie într-un loc frumos și exotic. Neamul Tate își petrecea Anul Nou în Caraibe înconjurat de plaje albe și ape străvezii turcoaz, așa cum văzusem numai în imaginile de fundal de pe monitoarele calculatoarelor.

Însă nu era aceeași familie pe care o urmărisem schiind în Alpii elvețieni. Vocea lui Robert Tate părea tensionată în timp ce povestea din spatele camerei. Jessica era vizibil distantă și deseori filmată cu un cocktail în mână. Danny și Nicholas se certau constant, iar Lex avea cearcăne vinețiii și era șocant de slabă în costumul de baie din două piese. Mia nu era prezentă, probabil fusese lăsată acasă cu vreo bonă, și nici Patrick, a cărui absență nu era comentată. Unele lucruri puteam să le explic. Primul soț al Jessicăi – tatăl lui Lex și al lui Patrick, Ben McConnell – se sinucisese recent, ceea ce explica înfățișarea lui Lex. Probabil că Robert Tate se implicase deja în chestiunile financiare pentru care Comisia de Valori Imobiliare și Burse avea să-l prindă peste câțiva ani. Mia se născuse cu un defect congenital la piciorul drept, fapt care fusese probabil foarte stresant pentru părinți. Familia Tate nu trăia vremuri bune, iar lucrurile urmau să se înrăutățească și mai mult.

Am fost surprins de cât de rău îmi părea pentru ei.

Al doilea eveniment de pe DVD începea aici, acasă. Robert îl rugase pe Nicholas, care purta costum și avea părul lins pe spate, să explice în fața camerei că se duceau să o vadă pe Lex jucând în piesa de teatru a școlii. Camera s-a îndreptat spre Danny, care stătea pe podea și se juca împreună cu Mia cu niște cuburi. Era prima dată când o vedeam pe Mia atât de mică într-o filmare

și m-am trezit zâmbind. Avea bucle șatene și delicate, obraji incredibil de pufoși și râdea din toată inima când Danny îi dărâma turnul din cuburi.

Deodată, am simțit o gelozie bolnavă și profundă.

Mi-am dorit să fi fost eu în locul lui.

Nu știam dacă eram în stare să iubesc, dar, dacă aș fi fost, atunci pe Mia aș fi iubit-o. Îmi plăcea cine eram când mă privea. Îmi doream să fie sora *mea.* Voiam să fiu fratele ei, și nu doar pentru că Danny provenea dintr-o familie care locuia într-o vilă și-și petrecea vacanța în Barbados. Nu pentru că nu se dusese niciodată flămând la culcare, sau nu fusese pălmuit, sau nu i se spusese că era inutil, ci pentru că…

— Danny?

Mi-am ridicat capul brusc atunci când Patrick, îmbrăcat cu pantalonii de pijama și cu părul ciufulit, a intrat în cameră.

— Hei, am spus, întinzându-mă după telecomandă și punând filmarea pe pauză.

Cum aveam să-i explic asta? Probabil că păream al naibii de suspect, având în vedere momentul.

— Nu ai putut să dormi? m-a întrebat el și s-a așezat lângă mine.

Am scuturat din cap.

— Te-am trezit?

— Nu, îmi luam o gustare și am auzit televizorul.

El s-a uitat la ecran.

— Ce înregistrare e asta?

Nu părea să creadă că era ciudat că urmăream înregistrări vechi în toiul nopții – probabil pentru că era prea somnoros să se gândească la asta –, așa că inima a început să-mi bată din nou normal.

— Mmm, cu piesa lui Lex, i-am răspuns eu.

— A, da.

El a zâmbit, mi-a luat telecomanda și a pornit din nou filmarea. Parcarea Liceului Calabasas a

fost înlocuită cu o sală de spectacol întunecată, unde singurul lucru vizibil era o cortină roșie, luminată de becurile de la baza scenei. Patrick a derulat înainte.

— Nu a apărut în primul act. Îți amintești ceva din toate astea?

— Nu chiar, am spus.

El a apăsat pe butonul de redare când primul decor s-a schimbat. Lex era pe scenă într-o rochie albă, buclele din jurul feței îmblânzindu-i linia ascuțită a bărbiei și pomeții. Era tot alarmant de slabă și părea atât de fragilă, că-mi era greu să cred că putea măcar să stea în picioare, dar zâmbea sincer. Își spunea replicile clar și tare, zbenguindu-se, râzând și flirtând pe scenă – era o ființă încrezătoare și îndrăzneață, complet diferită de Lex pe care o cunoșteam eu.

— Era talentată, am spus.

El a încuviințat fără să scoată vreun sunet.

— A încercat vreodată să facă mai mult?

Patrick a ridicat din umeri.

— Când era mai tânără. A apărut în câteva reclame.

Așadar, renunțase. M-am întrebat dacă din cauza lui Danny.

Pentru o fată atât de sensibilă, trebuie să fi fost devastator să-și piardă tatăl și fratele atât de repede unul după altul. Dumnezeule, cât îl invidiam pe Danny pentru că era atât de iubit, pentru că *i se ducea dorul* atât de mult! Deodată, am simțit aerul rece suflat de aparatul de aer condiționat ca pe mușcătura unei furtuni de zăpadă de acum mulți ani și am tremurat. Nimănui nu-i lipsea persoana care fusesem.

— Hei, a spus Patrick încet. Ești bine?

Am simțit un nod în gât. Nu voiam să mi se ia toate astea. Nu doar pentru că însemna că aș fi ajuns din nou pe străzi, într-un centru social sau la închisoare. Nu pentru că viața asta era ușoară sau pentru că însemna că nu mai trebuia să fiu

niciodată cu însumi. Ci deoarece, oricât de improbabil părea, chiar începuse să-mi pese de oamenii ăștia și simțeam că și lor le păsa de mine. Nu voiam să pierd asta.

Mi-am mușcat buza cu putere.

— Danny?

Patrick și-a pus o mână caldă pe umărul meu, iar eu nu am mai rezistat.

— Mi-e frică, i-am spus încet.

Patrick m-a luat strâns în brațe, iar eu m-am mai calmat.

— Știu, mi-a spus Patrick.

Cu mâna, m-a masat pe spate, în sus și-n jos. Fratele meu.

— Știu.

•

În cea mai mare parte a următoarei zile, Patrick și cu mine am stat la masa din sufragerie, recapitulând povestea mea pentru cei de la FBI. Mi-a spus că nu voia să avem surprize. Mi-ar fi fost mai ușor dacă aș fi știut la ce să mă aștept și că era cu atât mai probabil ca FBI-ul să-i poată prinde pe oamenii care-mi făcuseră asta, cu cât povestea mea era mai clară.

— Mergeam pe lângă bicicletă, pentru că îmi căzuse lanțul și nu știam cum să îl repar, am spus. I-o duceam acasă fratelui meu, Patrick, deoarece el s-ar fi priceput să-l pună la loc. O furgonetă albă…

— O să te opresc aici, Danny, a spus Patrick. Povestea asta sună foarte asemănător cu ce ne-ai spus mie și lui Lex prima dată că s-a întâmplat. Sunt sigur că te-ai gândit la evenimentele alea de o mie de ori și tocmai de asta cei de la FBI o să-ți ceară să le mai povestești o dată. Mă tem că s-ar putea să urmeze o pistă greșită, dacă relatarea o să li se pară cumva pregătită dinainte.

— Corect, am spus cu inima sărindu-mi în gât.

La naiba! Cum de nu mă gândisem la asta?

— Eu, ăăă, presupun că folosesc aceleași cuvinte pentru că e mai ușor, știi? Nu trebuie să mă

gândesc la… ce mi-au făcut… prea mult.

— Te înțeleg perfect, s-a grăbit el să mă liniștească.

Patrick și cu mine am continuat să lucrăm la povestea mea, iar eu m-am străduit să nu o relatez așa cum repetasem în minte. Între timp, Patrick a făcut comentarii și mi-a adresat întrebări și, cu toate că eram sigur că nu asta era intenția lui, m-a ajutat să-mi dezvolt minciuna, să găsesc și să umplu golurile.

Jessica a ieșit din camera ei înainte de miezul zilei. Am văzut-o trecând pe lângă sufragerie în drum spre bucătărie, în vreme ce Patrick și cu mine recapitulam cum răpitorii mă trecuseră ilegal peste graniță în Canada, împreună cu ceilalți copii. Născocirile mi se păreau din ce în ce mai reale pe măsură ce înfloreau în mine. Așa se întâmpla mereu când spuneam o minciună cu voce tare; prindea viață și energie. Începeam să mă simt de parcă respiram aerul stătut din compartimentul ascuns al vehiculului cu optsprezece roți, ascultând scâncetele înăbușite ale celorlalți puști îngrămădiți lângă mine, în timp ce încercam să-mi scot legăturile de la mâini și să scap de banda adezivă de pe gură.

Însă o parte din mine era tot în sufragerie, urmărind reacțiile lui Patrick, iar partea aia a observat când Jessica a apărut în pragul ușii cu o sticlă de apă franțuzească de fițe, pe care familia Tate o cumpăra cu lada. A zăbovit acolo, ținând-o strâns în loc să o desfacă. Patrick i-a aruncat o privire și apoi încă una, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că era acolo. Ceea ce era de înțeles.

— Scuze, Danny, a spus el, oprindu-mă. Mamă, ai nevoie de ceva?

Ea a scuturat din cap.

— Nu.

El s-a încruntat.

— Ei bine, atunci poate ar trebui…

Jessica a rămas pe loc, fără să se miște și, în cele din urmă, Patrick s-a întors din nou către mine.

— În regulă, Danny, a spus el. Ce s-a întâmplat după aceea?

— Am mers multă vreme cu mașina. Din compartiment, îmi era greu să-mi dau seama, dar cred că am călătorit cel puțin o zi.

— Te-au ținut acolo tot timpul? a întrebat Patrick. Ți-au dat să mănânci sau să bei ceva?

Am scuturat din cap.

— Nu ne-au dat de mâncare. Nici măcar nu ne-au scos călușurile. Mi s-a făcut atât de greață din cauza fricii, a foamei și a zdruncinăturilor din compartiment, încât am vomitat, dar am fost nevoit să înghit din nou.

Jessica s-a întors brusc și a ieșit din cameră. După o clipă, am auzit ușa de la intrare închizându-se în urma ei.

— Nu am vrut să audă asta, a spus Patrick. Este prea dificil pentru ea. Crede că este vina ei.

— Ce? De ce? am întrebat.

Studiasem dispariția lui Danny. În afara zonei din apropiere, fuseseră surprinzător de puține știri – presupusesem că era efectul bulei Hidden Hills, deși părea cam ciudat –, dar povestea era clară. Fusese una dintre întâmplările alea ciudate, genul de tragedie aleatorie care alimenta coșmarurile din suburbii și filmele artistice de pe Lifetime la care lui Lex îi plăcea să se uite.

Patrick a ridicat din umeri.

— Pentru că nu a fost o mamă mai bună. Pentru că a băut prea mult și te-a lăsat să te plimbi cu bicicleta prin cartier. Pentru că nu a observat mai devreme că ai dispărut. Pentru toate lucrurile din cauza cărora ar putea cineva să se învinovățească.

— Nu a fost vina ei, am spus.

El s-a uitat la ceas, răsucindu-l în jurul încheieturii, astfel încât să vadă cât era ora.

— Nu, nu a fost.

Când nu și-a ridicat din nou privirea, am spus:

— Patrick?

— Ce s-a întâmplat după aceea? m-a întrebat el.

•

Ne-am petrecut restul zilei revizuindu-mi povestea. Patrick ascundea în spatele măștii de avocat orice ar fi simțit auzind ce-i spuneam, în mare parte lucruri pe care nu i le mai dezvăluisem. Era o mască bună. Aproape la fel de bună ca a mea.

Lex era mai puțin pricepută în a-și ascunde sentimentele. Deși a evitat sufrageria, a fost agitată toată ziua, găsindu-și mereu ceva de făcut și răstindu-se la toată lumea din nimic. Când am fost gata în dimineața următoare, era palidă, iar mâinile îi tremurau vizibil.

— Este atât de nedrept să fii nevoit să treci prin asta! a spus ea când m-a forțat să mai iau o clătită din muntele pe care îl făcuse înainte să cobor pentru micul dejun. Să fii interogat, ca și când ai fi vreun infractor…

— Vor doar să-i ajut, am spus.

Eram mai agitat decât fusesem vreodată în viața mea, dar păream zen în comparație cu ea.

— Danny are dreptate, a spus Patrick. Poate că ar trebui să rămâi acasă. Nu arăți prea bine.

— Exclus, a zis ea. Vin și eu!

Patrick i-a aruncat o privire, iar ei au început să discute fără cuvinte, așa cum îi văzusem făcând de o sută de ori. Orice ar fi spus, Lex a câștigat.

În hol, ușa de la intrare s-a deschis.

— Mamă? a strigat Lex.

Jessica a apărut în bucătărie. Purta niște haine nedefinite și nu era machiată, ceea ce o făcea să semene cu o fantomă.

— De ce nu ești gata? a întrebat Lex. Plecăm curând.

— Nu merg, a spus Jessica pe un ton atât de jos, încât părea că abia avea energie să vorbească. Nu ai nevoie de mine acolo, nu-i așa, Patrick?

Patrick și-a întors capul spre ea, dar nu suficient cât să o privească.

— Nu. Procura pe care ai semnat-o este încă valabilă, deci stăm bine.

— Mamă, a spus Lex. Chiar cred că Danny ar avea nevoie de sprijinul tău…

Jessica s-a înviorat brusc, de parcă s-ar fi curentat.

— N-am să intru în jocul ăsta al tău, Alexis! a izbucnit ea.

Lex a părut uluită, ca și când ar fi primit o palmă. Patrick a sărit în picioare.

— Este în regulă, mamă, a spus el. Ne descurcăm. Ce-ai zice să urci la etaj?

Jessica a plecat, iar Lex s-a întors spre chiuvetă și a început să spele viguros vasele. M-am uitat la Patrick.

— Mai vrei o clătită? a întrebat el.

După zece minute, noi trei ne îndreptam spre automobilul lui Patrick. Pe drum, am trecut pe lângă mașina închiriată a Jessicăi, parcată la întâmplare pe alee, ca de obicei. Era acoperită de un strat subțire de praf portocaliu până la geamuri, iar eu m-am întrebat unde fusese.

Întâlnirea trebuia să aibă loc la sediul local al FBI-ului din Los Angeles. Clădirea părea să mă domine, fiind mai înaltă decât cele cu care eram obișnuit, și m-am întrebat dacă nu cumva fusese special concepută ca să intimideze. Inima a început să-mi bată mai tare, iar eu am încercat să mă conving că era doar o versiune mai mare a secției de poliție Collingwood. Trecuseră câțiva ani de când înșelam polițiști. Era ușor.

Când am intrat, Patrick a umplut aerul dintre noi cu aluzii și asigurări de ultim minut.

— Să spui aceeași poveste pe care mi-ai zis-o mie, și dacă începi să te simți stânjenit, să mă anunți și ne oprim.

— Va fi bine, i-am zis.

— Bineînțeles că va fi! Morales o să încerce să te atace, să te facă să te simți de parcă ai greșit cu ceva. Să nu te lași intimidat! Așa procedează ea ca să obțină mai multe informații.

— O urăsc pe cățeaua aia! a spus Lex.

Îmi făcusem însă temele în legătură cu agenta Morales, anchetatoarea principală a FBI-ului în acest caz încă de la început. În fața presei nu făcea decât declarații oficiale, așa că-mi era greu să îi judec personalitatea, dar insista mereu asupra faptului că investigația era în desfășurare chiar și la câțiva ani după eveniment. Fusese intervievată în urma articolului din revista *LA* – în care se menționau zvonuri despre relația încordată dintre ea și cei din familia Tate, inclusiv faptul că ei trăseseră niște sfori ca să i se ia cazul – și lăsase să se înțeleagă că, recent, se făcuseră progrese, deși refuzase să dea mai multe detalii. Era adevărat sau era doar o declarație ca să-și acopere spatele, de vreme ce nici după șase ani nu rezolvase cazul? Gândul că FBI-ul ar fi putut să aibă vreo dovadă misterioasă pentru care nu eram pregătit mă făcea să vreau să fug.

Când agenta Morales a venit să ne întâmpine în sala de așteptare, înfățișarea ei m-a luat prin surprindere. Îmi imaginasem o femeie mai în vârstă, cu părul tuns scurt și haine nepotrivite. În realitate, era tânără – poate că avea treizeci și cinci de ani – și drăguță. Își purta părul brunet și ondulat strâns în coadă și avea buze pline, date cu luciu roz, exact ca Lex. Însă mersul îi era ușor masculin, probabil din cauza timpului petrecut în armată, și era serioasă, așa cum mă așteptam să fie un agent federal.

— Domnule McConnell, a spus ea, dând mâna cu Patrick.

În expresia ei era ceva de necitit, iar încordarea subtilă din colțul ochilor era aproape imperceptibilă. Pe urmă a dat din cap spre Lex.

— Domnișoară McConnell. Mulțumesc pentru că ați venit!

Lex i-a rânjit, dezgolindu-și dinții.

— Se pare că nu prea am avut de ales.

Morales stătea cu mâinile prinse ușor la spate. Cu siguranță avea o pregătire militară.

— Iar tu trebuie să fii Danny, a spus ea. Mă bucur să te cunosc după atâția ani.

S-a întins să-mi strângă mâna, dar m-am tras mai aproape de Lex. În ultimele câteva săptămâni, renunțasem la rolul traumatizatului și acum trebuia să apelez din nou la el. Danny nu s-ar fi arătat nerăbdător să atingă străini după toate prin care trecuse, iar trucul ăsta avea să-mi susțină povestea mai târziu.

Morales și-a retras mâna.

— Ce ziceți să ne întoarcem?

Agenta ne-a condus în clădire, dincolo de separeurile și birourile ca din orice firmă de asigurări sau de contabilitate din lume. În mers, Patrick a dat ușor din cap spre un tânăr aplecat peste ecranului calculatorului, pe la spatele lui Morales. Mi-am vârât mâinile în mânecile hanoracului. Și asta făcea parte din rolul meu de traumatizat, bonusul fiind că avea să mă împiedice să ating ceva din întâmplare.

— Nu ai de ce să fii agitat, Danny, mi-a spus Morales pe tonul prea blând pe care îl folosesc oamenii cu cei mici sau cu retardații. Vrem doar să îți auzim povestea ca să ne ajute să-i căutăm pe oamenii care ți-au făcut asta, bine?

— Bine.

— Iată camera în care vom sta de vorbă, mi-a spus ea când ne-am apropiat de un birou cu jaluzele trase.

Camera în care vom sta de vorbă, nu camera de interogatoriu. A deschis ușa ca să dezvăluie pe cineva aflat deja înăuntru, un bărbat aproape fără bărbie și cu o chelie prematură, care contrastau ciudat cu brațele groase și pieptul ce se vedea pe

sub cămașa descheiată. Un ratat brutalizat care hotărâse să devină dur și să intre în FBI, pentru ca, în sfârșit, el să fie cel care controlează situația. Bărbatul se juca de zor cu un reportofon electronic.

— El este partenerul meu, Timothy Lynch. Nu cred că l-ați mai întâlnit.

Lynch a dat mâna cu toată lumea și ne-a oferit cafea și suc, pe care le-am refuzat. Toți zâmbeau, iar eu nu știam dacă atmosfera tensionată din cameră era adevărată sau doar produsul emoțiilor mele.

— Bine, a spus Morales, împreunându-și mâinile. Vom avea grijă să stați comod afară, cât vom discuta cu Danny.

Orice urmă de falsă amiciție dispăruse.

— Glumești? a spus Lex.

Patrick a atins-o pe încheietura mâinii, în semn de avertisment.

— O să rămân cu fratele meu, doamnă agent.

— Domnișoară McConnell, nu aveți niciun motiv…

— Scuzați-mă, a intervenit Patrick, dar sunt avocatul lui Danny și tutorele legal, așadar, ce-ați spune să terminăm cu prostiile?

Morales a zâmbit încordată, dar nu indignată.

— Aveți dreptate. Domnule McConnell, bineînțeles că puteți rămâne. Domnișoară McConnell, veți sta comod în sala de așteptare.

— Nu plec nicăieri, a spus Lex.

— Mă tem că trebuie să insist.

— Nu!

— Lexi!

Patrick a luat-o de mână pe Lex și a tras-o în colțul camerei, unde au schimbat câteva cuvinte în șoaptă. Orice i-ar fi spus, a domolit-o. Ea și-a retras mâna din a lui, m-a sărutat pe cap și a ieșit din birou.

Noi ceilalți ne-am așezat la masă – Patrick și cu mine pe o parte, Morales și Lynch pe cealaltă –, iar

Lynch a pornit înregistrarea. Bărbatul a început cu câteva întrebări simple, de bază, ca să mă acomodez cu situația. Numele, vârsta, lucruri din astea. Prima dată, m-a surprins faptul că el îmi adresa întrebările, deși, evident, Morales era cea care comanda, dar am înțeles repede. Agenta voia ca el să-mi pună întrebările, astfel încât ea să mă poată urmări cu atenție. Stătea rezemată de spătarul scaunului încercând să pară relaxată, dar ochii o trădau. Ei observau totul, mișcându-se înainte și înapoi între Patrick și mine când răspundeam întrebărilor agentului Lynch, iar eu mă întrebam ce vedea.

— Dacă ești pregătit, Danny, a spus Lynch, aș vrea să trec la ziua în care ai fost răpit.

Am inspirat adânc și m-am uitat la Patrick. El a dat din cap și m-a strâns ușor de umăr. Morales ne urmărea.

— Sunt pregătit, am spus.

— Minunat! a spus Lynch. Spune-ne ce îți amintești! Nu te grăbi!

Am înghițit o dată, de două ori, apoi mi-am dres vocea. Mi-am impus ca vocea să-mi tremure ușor când am spus „Eram afară cu bicicleta…”

Am început povestea la care lucrasem cu Patrick în ziua precedentă, asigurându-mă că foloseam alte cuvinte atunci când am continuat. Le-am spus despre furgoneta albă care a apărut din neant, despre compartimentul ascuns din camion, despre călătoria nenorocită peste graniță, în Canada. Toată lumea a tăcut cât am vorbit. Am început să mint mai cu spor și m-am trezit înclinându-mă spre reportofon. De îndată ce am observat, m-am retras încet și mi-am adunat umerii.

— Am mers mult timp cu mașina, am spus. Din când în când, opreau într-un loc nepopulat și ne scoteau ca să ne lase să ne facem nevoile sau să ne dea ceva de băut. Apoi, ne împingeau din nou înăuntru și ne reluam călătoria.

— Ai idee cât a durat? a întrebat Lynch.

— Nu sunt sigur, am spus. Poate două sau trei zile…

M-am scufundat în minciuni. Niciodată suficient cât să pierd din vedere ce se întâmpla în jur, să urmăresc reacțiile lui Lynch și ale lui Morales ca să mă pot adapta la nevoie, dar îndeajuns încât să văd născocirile suprapuse peste prezent. Un drum luminat doar de farurile camionului, care-mi făcea ochii – atât de obișnuiți acum cu întunericul din compartimentul secret – să se contracte dureros când cineva cu mâini aspre și cu o bandană care-i acoperea jumătate de față m-a împins spre copaci ca să îmi pot face nevoile. Abia stăteam în poziție verticală, deoarece picioarele îmi erau extrem de slăbite din cauza fricii și a nemișcării. Duhoarea din compartiment când am fost îmbrâncit înăuntru, fără să mă mai opun, știind că era inutil să lupt. O privire în ochii îngroziți ai fetei cu pistrui și păr blond-roșcat a cărei căldură urma să-mi fie singurul confort de îndată ce porneam din nou la drum, înainte ca ușa să se închidă și să ucidă lumina.

Lynch clipea des. Patrick era țeapăn lângă mine. Morales îl urmărea pe Patrick.

Începea să mi se pară că nu aveam să ne oprim niciodată. Ca și când restul lumii ar fi dispărut și nimeni și nimic în afară de camionul ăsta și de drum nu ar mai fi existat. Nu opream în timpul zilei, deci și ziua încetase să mai existe. Începeam să cred că toată lumea era întunecată.

Apoi, am oprit din nou și ceva a părut diferit. Nu știu de ce, dar toți am simțit asta. Mi-am dat seama după felul în care ceilalți copilași din compartiment s-au încordat și au început să respire diferit. Afară se auzeau voci, înăbușite prin straturile de metal care ne separau, dar cu siguranță ridicate. Inima a început să-mi bată cu putere. Credeam că era poliția, că cineva urma să ne salveze. Dar când ușile s-au deschis din nou, era același bărbat cu bandană, cel cu o cicatrice pe

sprânceană. Și ăla a fost momentul în care mi-am dat seama că, pentru mine, speranța era mai periculoasă decât orice altceva.

Lynch își întorsese capul, uitându-se la perete. Îl supărasem. Și-a revenit repede și și-a pus din nou masca de băiat curajos, dar povestea mea îl afectase. Morales nu era la fel de mișcată. Expresia nu i se schimbase cât vorbisem.

Bărbatul cu bandană m-a legat din nou la ochi înainte să mă scoată din camion. Când m-a condus înapoi la umbră, am simțit căldură pe față și mi-am dat seama că era lumina soarelui. Cu tălpile, atingeam o suprafață solidă; eram într-o clădire. Am coborât un rând de scări și mi s-a făcut frig. Mirosul de umezeală și cel de mucegai mă înconjurau ca niște frunze putrezite. Mi-am imaginat zidurile din care picura apă urât mirositoare, mușchii întinzându-se pe podea și mâzga prelingându-se printre crăpături. Omul m-a băgat într-o cămăruță, mai mult o celulă, fără ferestre, fără lumină, fără nimic în afară de o saltea subțire din spumă pe podea, acoperită cu o pătură, și o găleată în colț. M-a încuiat acolo și nu s-a întors. M-am ghemuit pe saltea, mi-am tras pătura peste cap ca să-mi ascund fața și, cu toate cuvintele pe care mi le aminteam din rarele dăți în care fusesem la școala de duminică, m-am rugat lui Dumnezeu să mă trezesc din nou acasă în patul meu, cu familia mea.

Patrick s-a mișcat lângă mine. M-am întors ca să mă uit la el, dându-mi seama că între a-mi vizualiza minciunile și a-i urmări pe Lynch și pe Morales, nu-i acordasem deloc atenție. El se uita la suprafața mesei, clipind des. Brusc, m-am simțit vinovat. Nici măcar nu mă gândisem ce-ar putea trăi auzind lucrurile astea. Cu o zi în urmă, revizuiserăm povestea de o sută de ori, dar eu o dezvoltasem pe parcurs și fiecare nou detaliu trebuie să fi fost ca o lovitură pentru el.

— Vă simțiți bine, domnule McConnell? a întrebat agentul Lynch.

— Poate că doriți să ieșiți pentru o clipă, a adăugat Morales.

Patrick a scuturat din cap și a luat o sorbitură din paharul pe care agentul Lynch i-l umpluse cu apă.

— Sunt bine. Putem continua.

— Sunteți sigur? a întrebat Morales. Nu este nicio problemă…

Expresia lui Patrick era împietrită.

— Sunt bine.

— Bine, a spus Morales. Danny, când ești pregătit…

Am rămas la firul poveștii. Fără înfloriturі. Le-am povestit cum m-au lăsat singur în camera aia multe zile, deschizând ocazional ușa ca să-mi dea niște mâncare sau apă sau ca să golească găleata. Uneori, intra un bărbat și mă întreba cum mă cheamă. Când spuneam „Danny”, mă lovea. „Cum ziceai că te cheamă?” mă întreba el. „Danny”, spuneam eu. Eram sfidător. Buza de jos îmi tremura, dar îmi țineam bărbia ridicată. Apoi, eram bătut și lăsat fără mâncare câteva zile. Asta s-a întâmplat de nenumărate ori, până când toată pielea mi-a fost sfâșiată și recusută de șase ori. După a treia bătaie, am încetat să-i mai spun cum mă cheamă. După a douăzecea, chiar nu mi-am mai amintit.

Ei bine, lucrurile au început să se desfășoare cu adevărat abia după ce m-au distrus.

Morales s-a înclinat în față pe scaun, împreunându-și mâinile pe masă.

— Într-o zi, bărbatul care venea mereu să mă întrebe cum mă cheamă a apărut cu alt tip, am spus. El era diferit. Mai curat. Părea o persoană importantă. M-a întrebat cum mă cheamă, iar eu i-am spus că nu știu, ceea ce era adevărat. Mi-a zis că, de acum, o să-mi spună „J”. Toți eram numiți după literele alfabetului. M-a întrebat de unde sunt

și eu i-am răspuns „din camera aia”. Nu prea îmi aminteam altceva. Cred… că probabil mă durea prea mult să-mi amintesc, știți? Așa că am uitat. Îmi era mai ușor să cred că m-am născut în camera aia și că nu știam nimic altceva. Îmi amintesc de faptul că bărbatul a zâmbit când a auzit asta.

Agentul Lynch i-a aruncat o privire lui Morales. Ea a dat din cap atât de ușor, încât părea că-și mișcase doar ochii.

— Vom reveni la bărbatul acela, Danny, m-a asigurat Lynch. Pentru moment, povestește-ne ce s-a întâmplat în continuare, dacă poți. Dacă nu cumva ai nevoie să iei mai întâi o pauză.

Am scuturat din cap.

— Aș prefera să termin cu asta, am spus, și era adevărat.

Mă epuiza să spun minciuni și să mă conving să le cred, astfel încât să par convingător în fața celor care ascultau.

— Bineînțeles. Continuă!

— Ei m-au scos din cameră și m-au spălat, am spus. Era doar a doua sau a treia oară de când mă aflam acolo. M-au îmbrăcat cu haine noi, apoi bărbatul curat m-a urcat într-o mașină și am plecat undeva. Nu s-a deranjat să-mi acopere ochii cu ceva sau să încerce să mă lege. Presupun că știa că nu o să fug.

M-am prefăcut că mă poticnesc, dar nu mi-a fost greu. Toate minciunile bune conțineau un sâmbure de adevăr, iar eu știam cum era să fii mic și speriat și să simți că nu ai scăpare.

— M-a dus într-o altă casă din mijlocul pustiului, unde mai erau și alți copii. Acolo locuiam când nu eram… folosiți în altă parte.

Stomacul a început să mi se agite când mi-am continuat povestea, spunându-le ce mi-au zis că trebuia să fac. Ce mi-au făcut când am refuzat. Cât s-au înrăutățit lucrurile înainte de a fi de acord în cele din urmă și cât de mult s-a agravat situația după aceea.

— Tipul ăsta fuma mereu. Dacă îl enervam, mă ardea.

Mi-am tras în jos gulerul cămășii, arătându-le o arsură rotundă de țigară chiar sub claviculă. Era mai bine să profit de cicatricele adevărate și de fracturile vindecate pe care le-ar fi detectat orice aparat cu raze X.

— Mi-au rupt coastele de câteva ori. Și brațul.

— Te-au dus la spital sau la un doctor? a întrebat Lynch.

Am scuturat din cap și mi-am frecat brațul unde încă simțeam durerea oaselor care se frecau unele de celelalte.

— Nu, mi-au pus doar o atelă. Nu-și permiteau să riște să facă altceva.

Cu cât mai mult adevăr țeseam în minciunile mele, cu atât mai mult amintirile fabricate se contopeau cu cele reale. Colțul întunecat în care dormeam pe salteaua de pe podea nu mai era într-o casă ascunsă a traficanților de ființe umane, ci într-o rulotă din Saskatchewan, vocea care țipa era brusc una cunoscută, pereții apropiați erau ai dulapului în care încercam să mă ascund. Gustul metalic al fricii când auzeam pași pe hol noaptea era acum viu, ca și atunci și, curând, lacrimile pe care nu le vărsasem niciodată pentru mine mi s-au adunat în gât pentru Danny Tate cel inventat, încât îmi era greu să respir.

Patrick s-a întins și, încet și cu grijă, m-a atins pe umăr. Asta m-a ajutat. Am cedat. „Plânset” este un cuvânt prea delicat pentru felul în care m-am manifestat. Patrick m-a îmbrățișat, dar am tresărit atât de violent pentru că nu mai eram în camera aia, cu bărbatul care nu făcuse decât să-mi fie un minunat frate mai mare. Eram din nou acolo, în întuneric și frig, cu *ea* și cu *ei.*

— Danny, a spus Patrick. Este în regulă. Ești bine.

Mi-am ridicat privirea la el, amintindu-mi unde eram. Patrick părea uluit și îngrijorat și l-am lăsat

să mă strângă de umăr.

— Bine? a spus el.

Am inspirat adânc și am dat din cap. Eram în siguranță. Eram bine. Și ocazia asta foarte rară în care-mi afișasem emoțiile cu siguranță nu avea să-mi afecteze jocul.

— Știu că îți este greu, Danny, a spus Morales. Chiar îți apreciem curajul de a ne povesti toate aceste lucruri. Poți să iei o mică pauză, dacă simți nevoia.

Am scuturat din cap și m-am șters la ochi.

— Vreau doar să termin cu asta! Vreau să-i opriți!

Morales a dat din cap spre Lynch, care a întrebat:

— Ne poți spune cum ai scăpat?

— Au uitat ușa descuiată, am spus. Și am fugit.

— Acum cât timp s-a întâmplat asta?

— În urmă cu aproximativ un an.

— De ce nu ai căutat pe nimeni? a întrebat Morales, adresându-mi prima ei întrebare. De ce nu te-ai dus la poliție?

— Pare că îl acuzați, doamnă agent, a spus Patrick. Fratele meu este victima în toată această situația. Nu a venit aici să-și justifice acțiunile.

— Am fost la poliție, am spus. De aceea mă aflu acum aici.

— Îmi cer scuze. Nu am vrut să pară că te acuz, a spus Morales. Mă întreb doar de ce nu ai căutat ajutor cu un an înainte de a sosi la centrul de corecție din Vancouver.

— Eram speriat, am spus, gândindu-mă la prima dată când fugisem și la expresia de pe chipul mamei mele când trebuise să vină să mă ia înapoi. Pentru mine, bărbații care m-au luat erau ca niște zei. Atotputernici. Eram sigur că dacă aș fi spus cuiva cine eram, m-ar fi găsit și m-ar fi luat înapoi.

— Chiar și celor de la poliție? a întrebat ea.

— Mai ales lor. Am fost abuzat câțiva ani, iar poliția nu a făcut niciodată nimic în privința asta,

am spus.

Am încercat să înghit fierea pe care o simțeam în gât.

— Nu ne-au găsit și nici nu ne-au salvat, așa cum am crezut atât de mult timp că o să se întâmple. Nu au cercetat niciodată casele în care eram ținuți și nici pe bărbații care ne-au făcut asta. Credeam că singura posibilitate era ca poliția să fie complice.

Morales a oftat și mi-a aruncat o privire mai blândă.

— Îmi pare rău că nu te-au găsit, Danny.

— Și mie, am spus.

— Ce anume s-a schimbat când ai ajuns la Short Term 8? a întrebat ea. De ce ai hotărât să vorbești atunci?

— Am început să-mi amintesc cine sunt.

M-am uitat la Patrick.

— Am început să-mi amintesc de familia mea.

Patrick mi-a întâlnit privirea pentru o jumătate de secundă înainte de a se uita brusc la ceasul de la mână.

— Cred că este suficient pentru azi.

Morales s-a încruntat.

— De fapt, mai am niște…

Patrick s-a ridicat în picioare.

— V-a spus tot ce trebuie să știți despre răpirea și sechestrarea lui. Nimic altceva nu este relevant în găsirea oamenilor care i-au făcut asta. Putem să plecăm?

Morales s-a ridicat și ea, încheindu-și nasturii de la jachetă.

— Domnule McConnell, dacă ați putea să…

— Doamnă agent, am fost foarte cooperanți, a spus el, și au trecut și câteva ore de când suntem aici. Fratele meu este încă într-o stare delicată și văd că este extenuat. Nu vreau să-l suprasolicitați.

— Cred că Danny ne-a spus clar că vrea să facă tot ce poate ca să ajute.

Morales și-a întors privirea ageră spre mine.

— Nu-i așa, Danny?

— Mulțumesc, doamnă și domnule agent, a spus Patrick, fără să aștepte răspunsul meu. Haide, Danny! Să mergem!

M-am ridicat și l-am urmat pe Patrick afară din cameră. Rezistam și aș fi rămas bucuros, dacă ar fi însemnat să scap de partea asta de procedură, dar bănuiam că Patrick avea nevoie de o pauză mai mult decât mine. Părea tras la față și asudat, și puteam măcar să-l las să mă folosească drept pretext.

Lex a aruncat o revistă și a sărit în picioare când am intrat pe hol.

— În sfârșit! Cum a fost? Ești bine, Danny?

— Sunt bine, am spus. Obosit.

— A fost bine, a spus Patrick. Hai să plecăm de aici!

Când am ajuns la mașină, am aruncat o privire înapoi spre clădire. Morales stătea chiar în fața ușii și ne urmărea, iar faptul că am văzut-o m-a făcut să simt o răceală inexplicabilă în stomac.

•

Lex s-a așezat alături de mine pe bancheta din spate și m-a îmbrățișat cât Patrick ne-a condus acasă. Am cedat și m-am lipit de ea. Începea să mă afecteze. Mă așteptasem la agitație și oboseală din cauza numeroaselor ore în care mă gândisem la fiecare cuvânt pe care să-l spun, dar suferința care ieșise la iveală mă luase pe nepregătite, iar Lex era surprinzător de puternică pentru o persoană delicată ca o păpădie. Poate că mă trata ca pe un copil, dar în situația dată era bine să fiu îmbrățișat, înconjurat de blândețea ei și de mirosul de cremă de mâini cu lavandă pe care o ținea în poșetă. Mă făcea să înțeleg de ce oamenii normali își doresc așa ceva.

— A fost îngrozitor? a întrebat ea. Nici nu pot să-mi imaginez cât de îngrozitor trebuie să fi fost.

— A fost… bine, am spus.

— S-a descurcat minunat, a zis Patrick, uitându-se la noi în oglinda retrovizoare.

— Ei bine, nu o să te obligăm să mai repeți experiența. Nu-i așa, Patrick? a spus ea. Au obținut toate informațiile de care au nevoie, nu?

— Vom vedea, a spus el. Mă îndoiesc.

— Vor trebui să se descurce cu atât.

Lex și-a lipit obrazul de creștetul capului meu.

— Nu te vor obliga să retrăiești totul. S-a terminat.

Mi-am dat seama că avea dreptate. Nu mai eram băiatul rece și izolat. Acum aveam o casă, oameni care mă iubeau. Oameni pe care începeam să-i iubesc la rândul meu, oricât de imposibil ar fi părut. Poate că nu meritam toate astea, dar Danny Tate le merita, iar acum eu eram acela.

M-am întrebat dacă asta era fericirea.

•

După câteva ore, stăteam întins la soare, lângă piscină, urmărindu-l pe Patrick cum încerca să o învețe pe Mia să înoate. Lex stătea pe șezlongul de lângă mine, bând un al doilea pahar cu vin. Telefonul mi-a vibrat în buzunar. Îmi luase ceva vreme să mă obișnuiesc, dar acum chiar îl țineam deschis și-l aveam cu mine.

— Cine este? m-a întrebat Lex când am scos telefonul ca să îl verific.

Era un mesaj de la Ren. *Ești bine? Nu te-am văzut azi.*

— Fata aia de la școală, am spus.

Sunt bine, i-am scris înapoi. *Am avut treburi de făcut. Mă întorc mâine.*

Bun, pentru că lipitorile au fost foarte dezamăgite de absența ta, iar prânzul este plictisitooor fără tine.

Am zâmbit.

— Cred că Danny are o *prietenă,* a zis Lex.

— Taci! am spus.

— Ooo, chiar are!

— Este drăguță? a întrebat Patrick.

— Nu vorbesc cu niciunul din voi, am spus.

— *Danny și prietena lui stau într-un copac,* a cântat Mia.

— Nu și tu! am zis când Patrick și Lex au râs.

Faci ceva acum? a întrebat Ren.

Nu chiar, i-am spus.

Vrei să vii la mine?

M-am gândit la zeci de lucruri în același timp. La cum se uita Ren la mine, la râsul și la senzația pielii ei pe mâinile mele și la amețeala plăcută pe care o simțeam când vorbeam cu ea.

— Hei, Patrick, poți să mă duci undeva? am întrebat.

— Ce, acum? a spus el. Înseamnă că e foarte drăguță.

— Nu ai prefera să rămâi acasă în seara asta? m-a întrebat Lex. Să te relaxezi?

— De fapt, cred că măcar o vreme aș prefera să fac ceva normal, i-am răspuns.

Lex și-a țuguiat buzele.

— Nu cred…

— Este în regulă, a intervenit Patrick. Faci cum vrei, Danny! Numai lasă-mă să mă schimb.

Câteva minute mai târziu, Patrick și cu mine urcam în mașina lui.

— Ar trebui să te înscriem la școala de șoferi în vara asta, ca să-ți poți lua permisul, a spus el. Tehnic vorbind, Nicholas nu are voie să conducă cu un alt minor, deci, cu cât putem să-ți luăm mai repede o mașină, cu atât mai bine.

Am zâmbit, imaginându-mi propria mașină, mirosul de piele nouă și muzica bubuind din difuzoare. Una decapotabilă ca a lui Patrick, ca să simt căldura soarelui pe umeri, dar neagră sau, poate, roșie.

Abia când ne-am apropiat de casa lui Ren din Calabasas mi-am dat seama că nu mă gândisem la cât de utilă mi-ar fi fost o mașină, dacă ar fi trebuit să fug. La cât de departe aș fi putut să ajung, la cât de mulți bani aș fi obținut din vânzarea ei. Asta m-

a făcut să simt un spasm ciudat în stomac, deoarece, nu cu mult timp în urmă, ar fi fost primul *lucru* la care m-aș fi gândit.

Dar acum situația era alta, iar eu o știam.

Nu aveam să plec. Niciodată.

•

Am stat acasă la Ren câteva ore. I-am cunoscut pe mătușa și pe unchiul ei, care au fost drăguți și mi-au oferit tot felul de băuturi, apoi ne-am uitat la un film în camera ei. Kai, drogat la culme, a intrat aproape la finalul peliculei și ne-a anunțat că avea nevoie urgentă de niște bezele, dar că nu mai aveau în casă și că permisul îi era suspendat încă o săptămână. Ren i-a spus că-i părea rău, dar, după câteva minute de negocieri, l-am dus pe Kai la magazin și am ajuns să stăm cu el lângă focul din curtea din spate a familiei Himura, prăjind bezelele. Kai a plecat, dar Ren și cu mine am rămas acolo în lumina slabă, fără să vorbim despre ceva anume.

— Cum poți să mănânci așa ceva? am întrebat când Ren a scos o bezea înnegrită din foc.

— Așa îmi plac, a spus ea, desfăcând chestia lipicioasă cu degetele. Nu mă judeca!

— Nu aș face-o niciodată.

— Bun, pentru că eu cred că a accepta ciudățeniile cuiva este baza tuturor relațiilor bune, a spus ea. Cred în iubirea necondiționată, știi?

Necondiționată. Era un gând frumos, dacă ar fi existat cu adevărat. Poate că ar fi putut să existe.

— La ce te gândești când faci fața aia? m-a întrebat ea.

Am zâmbit și m-am uitat la foc.

— Misteriosule! a exclamat Ren oftând. Este în regulă. O să-mi spui tu cândva.

Toate astea erau minunate. Și acum erau *ale mele.* Casă, familia, fata frumoasă. Tot ce și-ar fi putut dori cineva vreodată.

•

Atunci nu am știut, dar probabil a fost cea mai fericită seară din viața mea.

Ren m-a condus acasă, iar după ce i-am urmărit farurile dispărând după curba aleii, am intrat, urmând vocile. Mia mânca struguri pe blatul din bucătărie, Patrick lucra la laptop la masa pe care se servea micul dejun, iar Lex ștergea mobilele imaculate. Nu m-au observat imediat, iar eu mi-am petrecut un moment doar uitându-mă la ei. Sorbindu-i din priviri. Iubindu-i.

Pentru o secundă, m-am întrebat unde era adevăratul Danny, dacă ar fi înțeles că era mai bine pentru toți, inclusiv pentru ei, că mă aflam aici.

Mia m-a zărit.

— Danny!

Copila a sărit de pe taburet și s-a aruncat spre mine. Am prins-o și am învârtit-o în cerc până când a țipat.

— Ai grijă! a spus Lex.

— O să leșini? am întrebat-o când am lăsat-o pe Mia din nou pe picioarele ei.

Ea a zâmbit și s-a legănat ca o bețivă.

— Poate.

— Atunci, mi-am atins scopul.

— E vremea să te culci, Mimi, a spus Lex. Du-te să te speli pe dinți și să te schimbi! Vin să-ți reglez proteza într-un minut!

Mia ne-a sărutat pe toți și a plecat la etaj. Patrick s-a uitat la Lex, care ștergea niște firimituri invizibile.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Au sunat cei de la FBI, a spus Patrick. Vor să programeze o altă întâlnire.

M-am simțit cuprins de un val de căldură.

— Atât de curând?

Patrick a dat aprobator din cap.

— De ce? am întrebat. Le-am spus tot!

Cei de la FBI nu-mi credeau povestea. Voiau să dovedească faptul că eram doar un mincinos. Brusc, mi s-a făcut greață, gustul lipicios și dulce

al bezelelor cu zahăr întorcându-mi stomacul pe dos. Lex curăța o farfurie, cu toate că stătea chiar lângă mașina de spălat vase.

— Nu vreau să-ți faci griji în privința asta, bine? a spus Patrick. Sunt sigur că nu este mare lucru, ci doar o procedură de rutină. Știu că o să fie nasol să repeți experiența, dar azi te-ai descurcat bine și poți s-o faci din nou. După aceea, o să scapi pentru o vreme. O să mă asigur de asta.

Am inspirat adânc. Eram sigur că Patrick avea dreptate. E drept că Morales tot mă făcea să mă simt neliniștit, dar nici ea, nici colegul ei nu dăduseră vreun semn concret că nu mă credeau – la naiba, Lynch practic plânsese –, deci probabil era doar o chestie de rutină.

Doar că acum simțeam că am lucruri de pierdut.

— Vrei să mănânci? a întrebat Lex. Pot să-ți pregătesc ceva.

— Nu, mulțumesc, am spus. Cred… că mă duc la culcare. Sunt obosit.

Lex a încuviințat cu o mișcare din cap.

— Dacă ai nevoie de ceva, suntem aici.

În ciuda extenuării, nu am putut adormi. Am stat întins pe pat, holbându-mă la stelele șterse de pe tavan, ascuns sub cuverturi ca să nu-mi mai fie frig din cauza aerului condiționat. În cele din urmă, m-am ridicat să blochez gura de aer și să deschid o fereastră ca să las aerul parfumat al nopții să intre, dar degeaba. Frigul îmi pătrunsese în oase.

Stomacul îmi chiorăia. În afară de bezele, nu mâncasem nimic la cină și simțeam o durere care semăna cu foamea, dar era diferită. Era o lipsă. O *dorință.* Una prea complexă ca să o pot identifica. Am aruncat cuverturile de pe mine și m-am ridicat. La urma urmei, aveam s-o trezesc pe Lex și să o rog să-mi pregătească ceva de mâncare. Ea îmi spusese să o caut dacă aș fi avut nevoie de ceva și mereu încerca să mă hrănească. Să aibă grijă de mine. Asta m-ar fi ajutat.

M-am îndreptat spre dormitorul ei și am fost un pic surprins să văd o lumină slabă prin spațiul de sub ușă. Părea că, până la urmă, nu aș fi trezit-o. Am ridicat mâna ca să bat la ușă când i-am auzit vocea șoptită, dar agitată.

— Cum de ești atât de calm? a spus ea.

După felul în care i se auzea vocea, mi-am dat seama că se plimba prin cameră. Mi-am coborât mâna și mi-am apropiat urechea de ușă.

— Nu te ajută cu nimic dacă intri în panică.

Și Patrick era înăuntru.

— Probabil că nu este nimic.

— *Urăsc* treaba asta! a spus ea. Nu ar fi trebuit să o facem. Nu ar fi trebuit să-l aducem aici.

M-am încruntat. Despre ce…

— Poate că ai dreptate, dar este prea târziu să ne răzgândim, a spus Patrick. Este aici, iar noi trebuie să ne asigurăm că totul funcționează, ca și până acum.

— Dumnezeule, la ce *ne gândeam?*

— Nu am avut de ales și știi asta.

Ea se apropia prea mult.

— Totul va fi bine.

— Nu ai de unde să știi!

— Dacă trebuie, o *să fac* eu să fie bine, a spus el. Vino aici!

Lex a scos un sunet slab, iar în cameră s-a făcut liniște.

Sau poate că, pur și simplu, nu îi mai auzeam din cauza sângelui care-mi vuia în urechi. Mici puncte negre îmi umpluseră vederea, iar eu nu eram decât un suspin tăcut, orb și gâfâit în întuneric.

Vorbeau despre mine.

M-am îndepărtat de ușă, amorțit și târâindu-mă, aproape împiedicându-mă de mine în efortul de a pleca.

Nu ar fi trebuit să-l aducem aici.

Cum putea să spună asta despre mine? Despre fratele ei?

Nu putea.

•

Ea știa. Amândoi știau.

Lex și Patrick știau că nu eram Danny.

•

Când mi-am revenit, eram… ei bine, nu știam unde mă aflam. Eram în pijamale, cu picioarele goale, pe peluza altcuiva. Probabil că fugisem din casă. Nu știam cât de departe alergasem sau cât timp trecuse și nici nu-mi păsa.

Deoarece Lex și Patrick știau.

Știau că nu eram fratele lor.

Nu! *Nu, nu, nu!* Mi-am lipit pumnii de frunte ca și când aș fi putut să-mi înghesui cuvântul în minte și să mă forțez să-l cred. Habar n-avem ce știau ei. Scurta conversație pe care o auzisem fără să vreau ar fi putut fi orice. Am încercat să-mi amintesc toate cuvintele. Lex se panica, Patrick îi spunea să se relaxeze…

Nu ar fi trebuit să-l aducem aici.

I-am auzit vorbele în gând și mi-am înfipt degetele în iarbă. Am încercat să mă gândesc la altcineva despre care ar fi putut discuta, indiferent de cât de improbabil, dar nu am reușit. Nu am izbutit să găsesc o explicație.

Brusc, totul a devenit limpede ca lumina zilei. Informațiile care nu prea se potriviseră înainte începuseră să-și găsească locul. În tot timpul ăsta, crezusem că se păcălesc singuri, ignorând intenționat indiciile deoarece își doreau atât de mult să creadă, dar era taman invers. *Eu* eram cel păcălit.

Ei mă acceptaseră imediat – un străin cu accent canadian, care locuia la mii de kilometri distanță și care era cu câțiva ani mai mare decât fratele lor, fără nicio dovadă că eram Danny. Refuzaseră să mi se facă testul ADN. Nu se îndoiseră niciodată de faptul că nu puteam să-mi aduc aminte de viața mea de dinainte să fiu răpit și nu mă forțaseră să le spun ce mi se întâmplase.

Ce idiot fusesem!

M-am gândit apoi la prima noastră întâlnire de la secția de poliție din Collingwood, încercând să-mi amintesc precis expresia din privirea lor când m-au văzut, cuvintele exacte care au fost rostite. Lex ar fi trebuit să se facă actriță, așa cum visase, pentru că se pricepea. Felul în care îmi zâmbise când…

— O, Dumnezeule! am șoptit când am mai înțeles un lucru.

În tot timpul petrecut împreună, când Lex și Patrick îmi arătaseră fotografiile de familie din telefonul ei, de fapt nu încercaseră să se apropie de mine sau să mă asigure că familia mea iubitoare mă aștepta acasă. Mă pregăteau pentru testul pe care știau că avea să mi-l dea funcționarul oficial de la Biroul de imigrări pe care îl contactase Patrick. Se asigurau că urma să-l trec.

Apoi, felul în care Lex mă urmărise atât de atent în primele mele săptămâni aici. Nu pentru că își făcea griji în privința mea, ci pentru că eram un străin în care nu putea să aibă încredere. Îi spusese Miei să își încuie noaptea ușa de la dormitor. Patrick nici măcar nu se arătase mirat când mă surprinsese studiind înregistrarea cu adevăratul Danny și mă învățase cum să trec de interviul cu FBI-ul fără să pară că îmi pregătisem povestea. Semnele mi se tot adunau în minte.

Stomacul mi s-a agitat, iar eu m-am întins pe iarbă. Roua rece a trecut prin tricoul meu subțire. Fiecare izbucnire sau conversație șoptită pe care o trecusem cu vederea sau pe care o ignorasem, brusc, avea sens. Și toate privirile afectuoase, atingerile și cuvintele de încurajare fuseseră niște minciuni.

Cine altcineva știa cine eram cu adevărat? Mia nu avea de unde și mă bazam pe asta, o oază de liniște într-o lume care, din senin, se învârtea în jurul meu. Era prea mică pentru o înșelătorie atât

de complexă sau ca să își dea seama că nu eram fratele pe care, de fapt, nu-l cunoscuse niciodată.

Nicholas își arătase fățiș îndoiala și chiar ostilitatea, ceea ce era mai greu de analizat. Era supărat pentru că știa că nu eram fratele lui sau pentru că bănuia că nu eram nici măcar când toată lumea îl asigura de asta?

În privința Jessicăi aveam mai puține îndoieli. Știa în mod sigur. Mă îndoisem mereu că o mamă și-ar fi confundat copilul cu un străin, dar presupusesem că alcoolismul și dezinteresul față de familie o împiedicaseră să-mi vadă înșelătoria. Acum detașarea părea mai puțin egoistă – și, sincer, îmi convenea –, dar și mai sinistră. Poate că nu era doar o alcoolică meschină care nu ar fi trebuit să aibă copii. Poate că trebuia să păstreze un secret important, iar singurul mod în care putea să o facă era să se ascundă. Dacă n-aș fi fost atât de hotărât să cred că-mi găsisem un cămin aici, mi-aș fi dat seama de ceea ce se întâmpla de fapt în seara în care își lovise mașina și începuse să strige că nu eram fiul ei. Dar îmi dorisem atât de mult să cred, încât mă agățasem de orice scuză superficială care mi se oferise.

Familia și căminul despre care credeam că deveneau ale mele erau niște minciuni. Nimic nu fusese adevărat.

Niciodată nu mă simțisem atât de singur! Nici când eram un băiețel și mă ascundeam în fundul dulapului de monstrul furios de afară sau când îmi era foame și frig și-mi petreceam noaptea mergând pe străzile goale, ca să nu îngheț. Să nu fii iubit era una, dar era cu totul altceva să crezi că oamenii te iubesc, apoi să afli deodată că nu este așa. Asta mă lăsa fără aer.

Multă vreme am zăcut acolo și m-am chinuit să respir. M-am gândit la toate amintirile mele, căutând mai multe indicii pe care le ratasem și aluziile că fusese ceva real. Pielea mi s-a făcut de

găină, dar nu m-am ridicat; nu am încercat să mă încălzesc.

Nu prea eram conștient de gândul care încerca să își facă loc prin tot zgomotul din mintea mea, ca un șarpe prin iarbă. A trebuit să-l aștept ceva vreme, dar, în cele din urmă, s-a concretizat.

De ce?

Întrebarea a fost blândă la început, dar insistentă.

De ce?

De ce ar fi mințit? De ce ar fi acceptat în casa și în familia lor un băiat despre care știau că era un impostor? De ce ar fi acceptat un joc atât de riscant?

Deoarece erau nevoiți să o facă, spusese Patrick.

Exista un singur motiv și am încercat să-l ignor. Să mă concentrez doar la propria tragedie, la mânia că ei mă păcăliseră la jocul pe care credeam că-l inventasem, la moartea speranțelor mele. Dar nu puteam scăpa de asta. Cu doar câteva momente în urmă, pielea mi se făcuse de găină din cauza frigului, dar acum era fierbinte, fruntea îmi asuda și căldura mi s-a intensificat în stomac, până ce m-am răsucit și am vomitat fiere pe peluza luxuriantă a vecinilor.

Exista un singur motiv pentru care familia Tate îmi permitea să pretind că eram Danny, de vreme ce nu era așa. Un singur motiv pentru care erau *nevoiți* să o facă.

Deoarece prezența mea le ascundea crima.

Deoarece unul dintre ei îl ucisese.

•

La naiba cu asta! La naiba cu ei și cu toate astea! Plecam.

M-am ridicat clătinându-mă și m-am îndreptat în direcția în care credeam că era casa. Aș fi plecat chiar atunci, doar că nu aveam încălțări. Trebuia să intru în casa familiei Tate pentru ultima dată, apoi, aș fi dispărut pentru totdeauna.

Mi-a luat cincisprezece minute ca să-mi dau seama unde eram și să mă întorc. Mașina lui Patrick era încă pe alee, iar luminile erau stinse la toate ferestrele, deci probabil că-și petrecea noaptea acolo. M-am furișat pe ușa de la intrare, apoi am rămas în hol, ascultând, dar casa era liniștită și tăcută. Am urcat pe scări la etaj câte două trepte odată. Am deschis ușa de la dormitorul meu – dormitorul lui Danny – și l-am văzut cu alți ochi. Era camera unui băiat mort. Știusem dintotdeauna că Danny era probabil mort, dar, brusc, am *simțit* asta. Frigul nu mă luase doar din cauza aerului condiționat. Danny Tate – băiatul care lipise stelele pe tavan, căruia îi plăcuseră baseballul și culoarea albastră – era mort, ucis de unul dintre oamenii de sub acoperișul ăsta.

Mi-am scos vechiul rucsac din colțul dulapului. Era gata pregătit cu niște haine de schimb. Am luat laptopul pe care mi-l cumpărase Lex, banii pe care îi adunasem preventiv, puțin câte puțin, vreme de câteva săptămâni, și cartea de credit cu numele lui Danny. În seara asta, urma să retrag bani pentru ultima dată și apoi să o arunc.

M-am uitat prin cameră. Nu aveam ce lucru de-al meu să iau. Singurul bun care-mi aparținea cu adevărat – legitimația de baseball cu băiatul zâmbitor – era în dulapul de la școală, unde îl ascunsesem. Mereu îmi dorisem să scap de băiatul ăla, iar acum, că trebuia să-l las în urmă, am simțit în stomac o înțepătură care aducea cu atingerea unui cuțit. Dar nu mai puteam face nimic pentru el acum.

Am ieșit din cameră și din casă. M-am oprit doar o dată, în fața ușii de la camera Miei. Mi-am lipit palma de ea. Fetița era singura mea consolare în toată situația asta, singura amintire care nu avea să pară otrăvită după ce plecam.

Apoi, am părăsit casa familiei Tate și nu m-am uitat înapoi.

•

Imediat ce am ieșit din Hidden Hills, am luat autobuzul spre Calabasas și am mers câțiva kilometri pe jos spre casa lui Ren. Când am ajuns acolo, luna era atât de sus pe cer, că nu făcea nicio umbră.

Nu sunt sigur de ce am simțit că trebuia să merg acolo. Nu-mi mai luasem niciodată rămas-bun când era timpul să părăsesc un loc. Excelam când venea vorba de plecat și știam că era cel mai bine să o fac direct.

Ren însă mă tulbura.

Am stat în fața porții care proteja casa mătușii și unchiului ei și m-am uitat la fereastra ei când am sunat-o. După al șaptelea apel, mi-a răspuns.

— Alo? a mormăit ea.

— Îmi pare rău că te trezesc, am spus.

— Este în regulă. Ce se întâmplă?

— Sunt afară.

— Bine, a spus ea. Asta-i cam aiurea.

— Trebuie să vorbesc cu tine, i-am zis. Poți să cobori? Este important.

Acum părea trează.

— Te simți bine?

— O să-ți explic totul, am spus, ceea ce era o minciună.

Nu intenționam să îi explic nimic. Nu voiam să dispar și să mă urască. Avea destul timp pentru asta mai târziu.

— Cobor imediat! a spus ea.

După câteva minute, poarta s-a deschis, iar Ren a ieșit purtând un halat peste pijamalele cu conuri de înghețată. Părul îi era strâns neglijent într-o coadă, iar ea purta ochelari și afișa o expresie uluită, dar tot mi-a părut incredibil de drăguță. Oamenii sunt mereu cei mai frumoși când știi că nu îi vei mai vedea niciodată.

— Ce se întâmplă? m-a întrebat ea.

— Eu… voiam doar să te văd, i-am spus.

Ceea ce, în mod ciudat, era adevărat. Nu îi păsase niciodată dacă eram sau nu Danny Tate,

deci relația noastră era unul dintre singurele lucruri personale care nu fuseseră pătate pentru totdeauna. Poate că de asta simțisem nevoia să vin aici.

Ren s-a uitat la rucsacul meu aruncat pe umăr.

— Ce se întâmplă? Pleci undeva?

— Nu, am spus.

— Ce-ai zice să intri în casă? a spus ea. Pari un pic agitat – e în regulă, toți am fost –, dar cred că ar trebui să o suni pe sora ta.

— Nu, am spus.

— Atunci, o pot suna eu și…

— Nu!

Tonul meu tăios a făcut-o să tresară, apoi s-a uitat mine așa cum mulți oameni o făceau, dar nu și ea. Ca și când nu aș fi fost un om. Ca și când aș fi fost un animal sau un obiect, ceva fundamental diferit de ea. Era ultima chestie de care aveam nevoie și, la fel de bine, ar fi putut să-mi tragă un pumn. M-am așezat pe bordură și mi-am cuprins capul cu mâinile. După un moment, s-a așezat lângă mine. Tăceam amândoi.

— Ai spus că vrei să mă cunoști cu adevărat, am zis în cele din urmă. Vorbeai serios?

— Mda, a răspuns încet și, când m-am uitat la ea, expresia din ochii ei dispăruse, iar eu eram din nou o persoană adevărată.

— Îmi e greu să fiu sincer cu oamenii, am zis.

— E de înțeles.

Era și adevărat, doar că nu din motivele pe care le credea ea. Nu din cauză că eram vreo victimă traumatizată a unei răpiri, ci pentru că învățasem să fiu un escroc la picioarele mamei și ale șirului de ratați pe care îi aducea în casa noastră. Spuneam doar ce trebuia, ca să împiedic pe cineva să ridice vocea sau mâna. Eram orice-și doreau ei să fiu în clipa aia. Tot mai des, spuneam și eram un nimic, deoarece nimicul îi făcea fericiți. Ren mi-a lovit genunchiul cu al ei.

— Dar, hei, nu e nicio grabă! Avem timp!

Doar că nu aveam.

— Am avut… am înghițit și am încercat din nou. Era… un liliac.

Confuză, și-a înclinat capul spre mine.

— Când eram în Canada, am spus. Nu am avut niciodată animale de companie și nu prea aveam prieteni sau măcar o jucărie de pluș, dar în plasa ferestrei din camera în care dormeam era o gaură, iar acolo era un mic liliac cu aripi argintii, care se strecura și dormea între geam și plasă în timpul zilei. Iar eu…

— Ce? a întrebat ea.

— Dumnezeule, nici măcar nu știu de ce îți spun povestea asta! Este stupidă.

— Nu este.

— Ei bine, eu… m-am împrietenit cu el cumva, i-am spus. L-am botezat Aripa Gri, după revista cu benzi desenate pe care am citit-o cândva, și în fiecare dimineață mă trezeam înainte de răsărit ca să-l aștept să se întoarcă după ce vâna toată noaptea. Uneori simțeam că… atâta vreme câte se întoarce, pot să rezist, știi?

Ea a dat aprobator din cap.

— Mi-era atât de teamă că într-o zi n-o s-o mai facă, așa că am așteptat, am spus.

Cuvintele preluaseră acum controlul și m-am urmărit parcă din afara trupului depănându-i povestea. Povestea asta ridicolă, dar adevărată, care-mi aparținea numai mie și pe care nu o mai spusesem nimănui niciodată. Nici măcar nu eram sigur de ce o începusem, doar că voiam să-i spun ceva adevărat înainte de a pleca de aici, iar ea să descopere cât de multe minciuni îi turnasem.

— Vorbeam cu el. Îl întrebam cum și-a petrecut noaptea și îmi imaginam povestea pe care mi-o spunea – una în care zbura noaptea, vâna molii și se ascundea de bufnițe. Apoi, îi ziceam cum a fost ziua mea. Îi spuneam tot ce mă deranja, lucruri pe care nu le mărturiseam nimănui. Liliacul ăla… mă cunoștea mai bine decât oricine altcineva din viața

mea. Poate mai bine decât o să mă cunoască vreodată cineva.

— Ce s-a întâmplat cu el? a întrebat ea.

Am încercat să ridic din umeri.

— Într-o dimineață nu s-a mai întors.

— Danny… a spus Ren.

Nu suportam să o aud rostind numele ăla. Nu după ce aflasem adevărul. M-am ridicat în picioare.

— Trebuie să plec, am spus.

S-a ridicat și ea.

— Ești sigur? Vrei să te duc acasă?

Am scuturat din cap.

— Mă descurc.

Ren s-a încruntat.

— Bine.

M-am uitat la ea pentru o secundă, gândindu-mă la ce ar fi trebuit să zic, la ce ar fi trebuit să fac, la ce ar fi spus sau făcut acum altcineva în locul meu.

Apoi m-am gândit. La naiba! Eram deja plecat. Nu aveam niciun motiv să nu fac exact ce voiam.

Am tras-o spre mine și am sărutat-o. Mi-am strecurat două degete în pantalonii ei de pijama reci și moi și cu alte două i-am atins carnea caldă și catifelată. S-a speriat, dar nu s-a retras și, încet, a ridicat o mână ca să-mi atingă maxilarul cu vârfurile degetelor.

Nu mai sărutasem niciodată așa pe cineva.

M-a împins, nu de tot, ci doar cât să-i văd îngrijorarea din ochi.

— Ce este în neregulă? a întrebat ea.

— Nu vreau să plec, i-am spus.

— Atunci, nu o face, mi-a zis ea. Chiar mă sperii!

— Îmi pare rău, am spus și m-am retras de lângă ea. Trebuie să plec!

— Danny, stai, a încercat ea să mă oprească.

Nu reușisem să spun niciunul dintre lucrurile pe care voiam să le spun și nu suportam să o aud

strigându-mă din nou pe numele ăla. M-am îndepărtat.

— Îmi pare rău, i-am spus peste umăr, am cotit, iar ea a dispărut.

•

Ăsta ar fi trebuit să fie sfârșitul. Ar fi trebuit să dispar după asta. Dar nu am făcut-o. Dacă aș fi făcut-o, nu aș fi aici să-ți spun povestea, nu-i așa?

•

Am chemat un taxi ca să mă ducă la aeroport. Cu teancul de bani pe care îi adunasem în ultimele săptămâni, am cumpărat un bilet spre Toronto la prima cursă a dimineții, apoi m-am așezat să aștept pe un scaun de sub un neon care pâlpâia.

Mult timp n-am făcut decât să mă uit în gol pe o fereastră, urmărind luminile de afară, care veneau și plecau. Apoi, am început să mă dezmorțesc. Am început să gândesc. În mintea mea, întrebarea a devenit tot mai presantă, până ce nu am mai putut să o ignor.

Chiar trebuia să plec?

Trebuia să se schimbe ceva, doar pentru că acum știam adevărul?

Pe cât de disfuncțională era, familia Tate și cu mine aveam o relație perfect simbiotică. Aveau nevoie de mine ca să alunge suspiciunea, iar eu aveam nevoie de ei ca să duc o viață oarecum adevărată. Dacă aș fi plecat, ar fi însemnat să fiu din nou pe fugă, singur și stresat. Dacă aș fi rămas știind ce știam acum, de fapt aș fi fost mai *sigur* decât înainte. Lex și Patrick știau că nu eram Danny, ceea ce însemna că nu mai trebuia să mă tem că o să mă dau de gol. Nu aș fi avut doar un acoperiș deasupra capului, și încă unul al naibii de frumos, ci și un nou tip de libertate. Și pe Mia și Ren, ceea ce deja era mai mult decât avusesem vreodată.

Din difuzoare, o voce a anunțat că începea îmbarcarea pentru zborul spre Toronto.

Oricât de ipocrit ar fi fost să continui să trăiesc drept Danny Tate, dacă aș fi fost sincer cu mine, ceea ce se întâmpla uneori, tot era o alternativă mai bună decât oricare alta. Familia Tate și cu mine ne-am fi descurcat dacă am fi continuat să trăim cu minciunile noastre.

M-am ridicat, coborându-mi privirea la biletul de avion. În stânga mea, oamenii stăteau la rând ca să se îmbarce. În dreapta mea, era ieșirea din aeroport. Am inspirat adânc de două ori, apoi am aruncat biletul în coșul de gunoi, am ieșit din terminal și am luat un taxi înapoi spre Hidden Hills.

•

Să mă strecor sub așternuturile din patul lui Danny după ce mă furișasem înapoi în casă la răsăritul soarelui m-a făcut să mă simt ca un fel de jefuitor de morminte și mi-a fost greu să dorm.

Când m-am trezit, am simțit mirosul de clătite, Lex mi-a zâmbit când am intrat în bucătărie și mi-a dat o farfurie, iar lucrurile nu mi-au părut atât de diferite.

•

Nicholas m-a dus la liceu și, ca de obicei, nu am vorbit. Ne-am despărțit de îndată ce am intrat în școală. El s-a îndreptat spre bibliotecă, unde știam că se întâlnea cu Asher înainte de ore. Eu, spre clasa doamnei Deckard, unde Ren avea franceză.

Ea a sosit cu un minut sau două înainte să sune. Am văzut-o mergând mai încet când m-a zărit că o așteptam în celălalt capăt al holului, însă schița și un mic zâmbet.

— Bună! am salutat-o când a ajuns în dreptul meu.

— Bună, ești aici, a răspuns ea. Credeam că poate n-o să te văd azi.

Ne-am lipit de perete, evitând mulțimea de copii care se îndreptau spre prima oră.

— Mda, m-am purtat ca un nebun aseară, am spus. Lucrurile m-au cam… afectat, toate deodată,

și mi-am pierdut cumpătul un pic. Îmi pare rău!

— Te simți mai bine acum? m-a întrebat ea.

Am dat aprobator din cap, chiar dacă nu era chiar așa.

Ea s-a încruntat.

— Primești ajutor, Danny? Cred că trebuie să vorbești cu cineva. Cu cineva calificat, vreau să spun.

Mi-am păstrat chipul perfect nemișcat, chiar dacă mi-am simțit inima pe undeva pe lângă stomac. O speriasem. Credea că eram nebun. Nu mai voia să vorbesc cu ea.

— Eu… mda, poate că ai dreptate, am spus.

— Este prea greu să depășești de unul singur lucrurile pe care le-ai trăit, a spus ea. Vreau să te ajut, dar aseară… Știi că poți să vorbești cu mine mereu, dar…

M-ai speriat. Nu mă descurc. Nu-mi doresc așa ceva.

— Înțeleg, am spus și m-am îndepărtat de ea.

Ren mi-a prins partea de jos a tricoului între degete și m-a tras mai aproape, vorbind mai încet.

— Așteaptă! Îmi place de tine și cred că și tu mă placi. Dar… a spus Ren și a scăpat un oftat. Pur și simplu nu cred că ești pregătit…

Clopoțelul a sunat deasupra noastră.

— Trebuie să ajung la oră! i-am spus și m-am îndepărtat.

Nu trebuia să aud și restul lucrurilor. Le auzisem de suficiente ori de la destui oameni ca să înțeleg ideea principală.

Nu te vreau.

Ren a încercat să mă prindă de încheietura mâinii.

— Danny…

— Ne vedem mai târziu, i-am spus și m-am alăturat fluxului de elevi de pe hol.

În mod normal, atunci aș fi dispărut. M-aș fi transformat într-un alt chip din mulțime, într-unul atât de insignifiant, că m-aș fi pierdut.

Doar că acum eram Danny Tate, iar mulțimea s-a despărțit în jurul meu ca Marea Roșie în fața lui Moise; fețele se întorceau spre mine, oamenii îmi rosteau numele, mă salutau lovindu-și pumnul de al meu, primeam invitații și toată atenția pe care o căpătasem și cu o zi în urmă. Acum că știam că Danny fusese omorât de unul dintre oamenii care ar fi trebuit să-l iubească cel mai mult, că era probabil oale și ulcele, brusc totul mi s-a părut scârbos și morbid. Am zărit o baie în față și m-am ascuns înăuntru, închizând ușa unui separeu în urma mea și încuind-o. M-am așezat cu picioarele încrucișate pe capacul scaunului de toaletă și mi-am cuprins capul cu mâinile, inspirând adânc.

Am ignorat scârțâitul ușii care se deschidea, până când o voce a spus:

— Danny?

La naiba!

S-a auzit o bătaie în ușa separeului.

— Hei, omule, sunt doar eu! Asher.

M-am ridicat în picioare fără tragere de inimă și am descuiat ușa.

— Bună!

Ușa toaletei a început să se deschidă.

— E defectă, încearc-o pe următoarea! a spus Asher, împingând un boboc cu ochi mari înapoi pe hol.

Apoi a închis ușa în urma puștiului și a blocat opritorul, astfel încât să nu mai poată intra nimeni. Apoi, s-a întors spre mine.

— Nu m-ai auzit când te-am strigat pe hol, mai devreme?

— Nu, îmi pare rău, am spus.

— Presupun că mulți oameni au încercat să-ți vorbească în același timp, a spus el cu o privire plină de înțeles.

— Voiai ceva? l-am întrebat.

Asher nu prea îmi mai vorbise de când Nicholas începuse să-mi aplice tratamentul tăcerii, așadar nu înțelegeam de ce s-ar fi deranjat acum, asta dacă

nu cumva fusese trimis aici cu vreo misiune din partea iubitului său, lucru care nu mă interesa deloc.

— Nu pari prea în formă, a spus el. Te simți bine? Vrei să-l chem pe Nicholas?

Am râs.

— Lui Nicholas nu-i pasă dacă mă simt bine.

— Știu că s-ar putea să pară așa, dar te înșeli, a spus Asher. Chiar trece printr-o pasă proastă, dar asta nu înseamnă că nu…

Nu-l credeam, indiferent de ce ar fi încercat să mă convingă.

— Uite ce este, mulțumesc pentru că îți faci griji, dar sunt bine, am spus. Ar trebui să plec.

Am lovit cu piciorul opritorul de sub ușă și am ieșit de acolo.

•

La doar câteva minute după începutul celei de-a doua ore, o secretară a venit să mă scoată din clasă. Mi-a spus să-mi iau lucrurile. I-am aruncat o privire lui Nicholas. Era la fel de confuz ca și mine.

Când m-am apropiat de birou, am zărit-o pe Lex așteptându-mă pe hol. Am mers mai încet. Dimineață, în agitația tuturor de a se pregăti pentru muncă și școală, reușisem să evit să le spun prea multe ei și lui Patrick. Nu eram sigur cum să o fac, acum că știam adevărul.

Când și-a ridicat privirea de la telefon și m-a văzut, mi-a făcut semn să mă apropii.

— Haide! a spus ea. Plecăm!

M-a luat de braț și m-a condus afară. Eram prins.

— De ce? am întrebat.

Ochii m-au durut din cauza strălucirii puternice a soarelui. Ea se purta normal, dar acum știam că asta nu însemna mare lucru și am început să mă gândesc la cele mai groaznice scenarii. Cei de la FBI voiau să mă vadă din nou. Lex și Patrick se săturaseră de jocul ăsta și hotărâseră să mă

denunțe. Știau că știu și aveau să mă facă să dispar la fel ca pe Danny.

— Tu să-mi spui, a zis ea când s-a urcat la volan în mașina pe care o lăsase cu motorul pornit, lângă bordură.

Dacă aș fi fugit acum, cât de departe aș fi putut să ajung înainte să mă prindă?

Lex a coborât geamul și s-a uitat la mine din spatele volanului.

— Ce faci? a spus ea. Urcă în mașină!

Dacă aș fi scăpat, cât de departe aș fi ajuns?

— Danny! a râs Lex. Urcă în mașină!

Nu era ca și când aveam cu adevărat de ales. Am deschis portiera din dreapta și am urcat. Lex a început să conducă.

— M-a sunat prietenul acela misterios al lui Nicholas, mi-a spus când am ieșit din parcarea liceului Calabasas. Pare un puști drăguț. Mi-a spus că ți-ar prinde bine o zi liberă.

M-am simțit ușurat și deranjat.

— I-am spus că sunt în regulă.

— Ei bine, atunci te-am luat degeaba, a spus ea ridicând din umeri. Dar măcar poți să-mi ții companie azi. Mă plictisesc atât de mult când sunteți toți la școală! O să ne distrăm.

— Bine, am spus.

Oricum trebuia să aflu cum să mă port în preajma lui Lex la un moment dat și măcar așa nu aș fi fost nevoit să-mi găsesc un loc la prânz.

Ea s-a întors și mi-a zâmbit și s-a dovedit că Lex era de zece ori mai mincinoasă decât mine pentru că, dacă nu aș fi știut adevărul, aș fi jurat că era sinceră.

•

M-a dus să mâncăm de prânz și am vorbit despre școala mea și operația Miei ca să i se scoată proteza și despre o sută de alte lucruri mărunte. Sincer, după ce m-am relaxat un pic, situația nu mi s-a mai părut atât de diferită. Amândoi mințeam în continuare. Singura diferență era că acum știam, la

fel cum și ea știuse dintotdeauna. Ei bine, asta și senzația amară și grețoasă din stomac ori de câte ori îmi zâmbea frumos sau mă întreba cu prefăcut interes ce făceam, dar nu pentru că îi păsa de mine, ci pentru că era treaba ei, să se descurce cu impostorul și să se asigure că totul decurgea bine. Nu-mi venea să cred ce idiot fusesem pentru că nu îmi dădusem seama mai repede. Eu, dintre toți oamenii!

Ne-am întors acasă și am găsit mașina Jessicăi – SUV-ul acum reparat, pe care îl accidentase în seara în care ar fi trebuit să îmi dau seama de adevăr – parcată pe alee, cu praful portocaliu misterios conturând modelul pneurilor. Totuși, pe ea nu am văzut-o, iar Lex și cu mine am ajuns în camera de recreere, ne-am întins pe canapea și am urmărit serialele la televizor.

— Stai, Savannah este acum cu Gage? am întrebat când două personaje s-au sărutat pasional.

Lex a dat aprobator din cap și a înghițit vreo două boabe de cafea învelite în ciocolată din pachetul pe care îl luase din bucătărie când ne-am întors. Apoi, mi l-a pasat mie.

— Mda, prietena lui…

— Cordelia?

— Da. A murit în același accident de avion în care și-a pierdut viața logodnicul lui Savannah, așa că între ei s-a creat o legătură.

— Cordelia a murit? am întrebat cu gura plină de boabe de cafea. Îmi plăcea de ea!

— Păi, ei *cred* că este moartă, a spus Lex, dar e imposibil să fi renunțat la un personaj atât de important. Presupun că este încă în viață.

După următoarea pauză publicitară, camera s-a îndreptat asupra Cordeliei, care se trezea în casa unui muntean ciudat ce o salvase din rămășițele avionului. Am râs, iar Lex a chiuit și s-a întors spre mine ca să batem cuba.

Pentru o secundă, uitasem. Când mi-am amintit însă, am suferit din nou.

Probabil că s-a văzut pe chipul meu, deoarece m-a întrebat:

— Hei, ești bine?

— Mda, eu doar… Am înghițit. E frumos.

— O, dragule! a spus ea.

S-a apropiat până a ajuns lângă mine și m-a strâns în brațe. O parte din mine o ura, dar tot mi se părea frumos. Tot mă făcea cumva să mă simt mai bine, chiar dacă știam că era o minciună.

Trebuia să fie o minciună. Atât de bine juca Lex teatru. Nu puteam să-mi permit luxul de a crede că poate chiar ajunsese să îi pese de mine dincolo de escrocherie, la fel cum începeam și eu să țin la ea.

Ar fi fost o prostie incredibilă din partea mea.

— Lex, am spus.

— Hmm?

Mai mult i-am simțit răspunsul decât l-am auzit, bâzâitul vocii ei pe corpul meu.

— Putem să ne uităm la unul dintre filmele de familie? am întrebat. De dinainte ca totul să se complice atât de mult?

Voiam să o văd din nou cu Danny. Poate cu el se purta altfel decât cu mine. Poate avea să-mi arate că o parte din relația asta pe care o aveam, sau cum s-o fi chemat ce trăiam, era reală.

Lex s-a retras și m-a privit.

— Da… Sigur, putem.

— Mulțumesc, am spus.

Ea s-a ridicat și s-a dus spre dulapul în care erau păstrate DVD-urile. A citit etichetele de pe cotoare înainte să ia unul și să-l introducă în aparat, apoi s-a așezat din nou lângă mine când a început filmul. 2009 era data din partea de jos a ecranului. Robert Tate își filma soția, care o ținea în brațe pe Mia, îmbrăcată într-un costum de baie roz cu niște delfini mici și albaștri. Jessica tot încerca să-și ascundă fața, spunându-i lui Robert să se ducă și să-i filmeze pe copii. În schimb, el a apropiat obiectivul până când chipul ei – ochii albaștri ca oceanul, obrajii ușor bronzați, o dulceață de

americancă – a ocupat tot cadrul. Jessica l-a alungat, iar Mia a început să plângă. Jessica i-a aruncat lui Robert o privire exasperată și s-a retras în cabina bărcii cu copilul.

Robert a rotit camera spre el și s-a strâmbat. O expresie care arăta că dăduse de necaz. Apoi, a întors camera spre copiii care înotau în spatele bărcii.

— O, îmi aduc aminte de asta. Era 4 Iulie, a spus Lex. Era atât de cald, încât mi se părea că o să murim dacă o să ieșim din apă chiar și pentru o secundă.

Danny a urcat în barcă. Ud, a alergat pe scări spre cabina timonei și s-a urcat pe balustradă până ce a ajuns pe o stinghie minusculă, reușind să rămână acolo doar ținându-se de bucata de metal. Lex adolescenta i-a strigat să fie atent. El a rânjit și și-a luat mâna, sărind în apă. Cât s-a uitat la înregistrare, mi-am plimbat privirea între Lex și ecran.

— Nu te temeai de nimic, a spus Lex cu un zâmbet trist.

Imaginea s-a întunecat brusc, trecând de la copiii care se jucau în apă la familia adunată sub pături, după ce soarele apusese.

— Îți amintești artificiile? m-a întrebat ea.

— Nu, am spus.

— O, Danny!

Lex și-a pus o mână pe piciorul meu.

— Îmi pare rău.

Pe ecran, au început artificiile. Robert a mișcat camera între culori și familie. Jessica îl îmbrățișa pe Nicholas, Lex și Patrick stăteau lipiți unul de celălalt sub o pătură mare, iar Danny zăcea întins pe punte, uitându-se direct spre cer.

— Nu te mișca, am auzit-o pe Jessica spunând în timp ce Robert filma artificiile de deasupra.

— Danny m-a pișcat, a spus Nicholas.

— Ba nu! a sărit Danny. Nu te mai alinta ca o fetiță!

— Taci din gură!

— Băieți! a strigat Robert.

Lex a luat telecomanda.

— Știi că îl iubesc pe tatăl tău, dar era obsedat de camera aia. Cine vrea să urmărească o înregistrare cu artificii?

Ea a derulat filmarea înainte, până ce întunericul artificiilor a fost înlocuit de o zi însorită, undeva pe o plajă. Nicholas era cel care filma de data asta. Prima dată, i-a surprins pe Robert, pe Patrick și pe Danny jucându-se cu o minge de fotbal, apoi a îndreptat obiectivul spre Jessica, vorbind la telefon mai departe pe plajă, apoi spre Lex, care o ținea pe Mia în poală în timp ce copila își afunda mânuțele dolofane în nisip.

Era ușor să uit cât de tânără fusese Lex când dispăruse Danny; avea doar șaptesprezece ani. Mai tânără decât mine și doar cu un an mai mare decât ar fi fost acum Danny. Era o soră atât de bună, îngânându-i atunci Miei un cântecel în timp ce se jucau împreună în nisip și având grijă de noi toți acum.

Dar ar fi putut să fie o criminală.

Ăsta era singurul motiv pentru care eram aici. Deoarece o crimă nu putea fi investigată, iar făptașul închis, în cazul în care crima nu se petrecuse. Cineva din familia asta îl ucisese pe Danny și se folosea de mine ca să mușamalizeze totul.

Lex și Patrick erau principalii suspecți, fiind singurii despre care *știam* că erau conștienți de minciuna mea. Dar îmi era imposibil să-mi imaginez că Lex avea vreo legătură cu moartea lui Danny, chiar dacă știam ce actriță talentată era. Evident că avusese probleme – m-am gândit la cât de bolnăvicios de slabă păruse în ultima înregistrare urmărită și la aluziile vagi la problemele care o împiedicau să termine facultatea la timp –, dar dragostea pentru frați era de necontestat. Era mama Lex, cea care umplea golul

lăsat de Jessica atunci când aceasta din urmă se retrăgea în dormitorul ei, cea care ne pregătea tuturor micul dejun în fiecare dimineață, îi ajusta proteza Miei de patru ori pe zi și mă consola acum, când nu trebuia să o facă, deși știa că eram un mincinos. Nu puteam să cred că ar fi putut să-l rănească pe Danny.

Puteam să cred că dragostea ei pentru familie ar fi făcut-o să intre în joc pentru a proteja pe altcineva.

Am urmărit cu atenție restul înregistrării, studiind toate detaliile și întorcându-mi privirea spre Lex cât de des posibil, ca să văd dacă fața ei ar fi putut să-mi ofere vreun indiciu în timp ce se uita la vechea familie. Nu știam ce căutam mai exact, de vreme ce era puțin probabil ca, în mijlocul agitației de pe plaja exotică sau implicat în vreo activitate amuzantă, unul dintre cei prezenți să-l amenințe pe Danny cu moartea în timp ce se filma. Dar, dacă am învățat un lucru, este că oamenii nu se pricep să păstreze secrete și că, în cele din urmă, totul iese la iveală. Poți să afli toate informațiile de care ai nevoie doar urmărind atent pe cineva, suficient de mult.

Încet, în timp ce urmăream înregistrarea, mi-am dat seama ce făceam.

Investigam moartea lui Danny Tate.

•

Trecuseră săptămâni bune de când mă dădeam drept Daniel Tate. De când dormeam în patul lui, de când stăteam la masă pe scaunul lui și răspundeam la numele lui. În camera de interogatoriu a FBI-ului, îi amestecasem suferința cu a mea și mă „sufocasem”, astfel încât să poată sălășlui în mine. Eram una cu Danny Tate. Simțeam o loialitate ciudată față de el, poate chiar o afecțiune, și nu puteam lăsa ceea ce i se întâmplase să rămână uitat. Cine rănește un copil ar trebui să plătească. Eram un mincinos și un

escroc și probabil o persoană îngrozitoare, dar tot credeam asta.

Aveam să aflu adevărul, deoarece Danny o merita. Și pentru că Mia, singura pe care o știam nevinovată, o merita. Puteam să le fac dreptate.

…sau, deoarece eram o persoană îngrozitoare, puteam folosi adevărul pentru mine, ca avantaj ori de câte ori aș fi avut nevoie.

Nu luasem încă o hotărâre.

•

În weekendul ăla, am creat un fișier protejat cu parolă pe laptopul meu, ca să-mi păstrez toate cercetările legate de dispariția lui Danny. În loc să dorm, îmi petreceam ore întregi căutând pe internet, tot adăugând lucruri. Din păcate, erau mult mai puține informații decât sperasem să găsesc. Un tânăr caucazian fotogenic dispăruse din cea mai sigură și bogată comunitate din America. Povestea era visul oricărui producător de programe de știri. Ar fi trebuit să fie peste tot, dar abia dacă fusese observată.

Părea că mediul rarefiat din Hidden Hills, adică tocmai elementul care transformase răpirea lui Danny într-o poveste atât de șocantă, o împiedica să devină una cunoscută de toată lumea. Porțile care înconjurau Hidden Hills se închiseseră după dispariția lui Danny, comunitatea retrăgându-se ca să-și protejeze oamenii și modul de viață. Familia Tate procedase la fel. În afară de un singur apel televizat dat de Robert, având-i pe ceilalți în fundal, și de comentariile ocazionale din partea avocatului și a purtătorului de cuvânt al familiei, clanul Tate nu vorbea niciodată în public despre Danny. Când aflasem pentru prima dată despre asta, mi se păruse o ciudățenie a bogaților pe care nu o puteam înțelege. Ca și când li s-ar fi părut ceva grosolan să-și facă reclamă în mijlocul tragediei personale. Însă am înțeles mai bine imediat ce mi-am dat seama că cineva din familie avea ceva de ascuns.

Totuși, acum, că le căutam cu adevărat, mai erau unele informații de aflat. Faptele de bază erau bine documentate în articolul recent din revista *LA,* dar și în alte publicații. Jessica sunase la poliție la ora opt seara, într-o zi de sâmbătă, ca să raporteze dispariția lui Danny. Ultima dată fusese văzut la micul dejun din dimineața aceea, când le spusese alor lui că se ducea cu bicicleta acasă la prietenul său, Andrew. Când Jessica a ajuns acasă la șase și Danny încă nu se întorsese, ea și copiii – Robert era plecat din oraș cu afaceri – au sunat la prietenii lui Danny și au mers cu mașina prin cartier în căutarea lui. Când a vorbit cu părinții lui Andrew și a aflat că Danny nu fusese acasă la ei în ziua aia, femeia a sunat la poliție.

Polițiștii au dat imediat alerta. S-au percheziționat toate casele din Hidden Hills și au fost analizate toate înregistrările de la porțile cartierului. Nu a fost găsit nimic suspect. Era ca și când Danny ar fi dispărut în neant. Desigur, era mai probabil să fi părăsit zona în portbagajul unei mașini sau în spatele uneia dintre zecile de furgonete de lucru autorizate care trecuseră dincolo de porți în ziua aceea.

Presa care *urmărea* cazul – în principal ziarul local și televiziunile de știri – era concentrată pe ideea unei amenințări exterioare. Hidden Hills era căminul unor bogați președinți de companii și stele de cinema; ce loc mai bun din care să răpești un puști de pe urma căruia puteai să ceri mai apoi o recompensă de milioane?

Dar poliția a părut să aibă de la bun început o altă părere. Judecând după numărul de ori în care fusese adus pentru a fi chestionat, îmi era clar cine era principalul suspect al celor de la FBI.

Patrick.

•

Patrick m-a găsit lângă piscină, unde o supravegheam pe Mia cât înota.

— Salut! a spus el când s-a așezat pe șezlongul de lângă mine.

— Patrick! a strigat Mia. Uite ce rapidă sunt!

Ea a înotat fără grație, dar cu mare entuziasm de-a latul capătului un pic adânc al piscinei. De când se încălzise vremea, practic locuia în apă, ieșind doar ca să se ducă la școală și să mănânce, iar degetele îi erau permanent încrețite.

— Este grozav, Mia! a lăudat-o Patrick, zâmbind larg și dezgolindu-și dinții albi.

Pentru o secundă, mi l-am imaginat cu fața împroșcată de sânge și a trebuit să scutur din cap ca să alung imaginea. Zâmbetul i-a dispărut când s-a întors spre mine.

— Trebuie să vorbim!

— Sigur! am spus.

Aveam o mână de monede pe care le aruncam pe rând, pentru ca Mia să înoate după ele. Le-am apucat pe toate și le-am azvârlit în piscină. Mia a țipat și a plonjat.

— Ce s-a întâmplat?

— Cei de la FBI, a spus Patrick. I-am amânat cât de mult am putut. Trebuie să mergem din nou mâine.

Am înghițit.

— Bine. Măcar am avut ceva timp liber, nu-i așa?

El mi-a pus o mână pe umăr, iar eu m-am întrebat de ce îl suspectaseră cei de la FBI. Era doar statistica, faptul că majoritatea criminalilor sunt tineri, iar Patrick era singurul care se potrivea profilului? Sau aveau vreo dovadă împotriva lui de care eu nu știam?

— Îmi pare rău, D, a spus el, dar, după asta, nu o să mai avem de-a face cu ei.

Mia a înotat spre marginea piscinei de lângă noi și a mai lăsat o monedă pe mica grămadă udă de pe beton.

— Sunt bogată! a exclamat ea.

•

Lex nu a fost mulțumită.

— Imposibil! a spus ea, trântind ușa dulapului după ce a scos un teanc de farfurii pentru mâncarea pe care o comandase pentru cină. Nu o să o facă!

— Lexi, știai ce urmează, a zis Patrick.

— E prea mult pentru el, a spus ea, dându-i lacrimile. Acum știam că își făcea griji pentru ea și pentru persoana pe care o ocrotea, dar, pentru o clipă, mi s-a părut că mă proteja din nou.

— Este acasă de doar câteva luni. Are nevoie de timp ca să se vindece, nu de toate interogatoriile astea constante.

— Aș vrea să pot face ceva, dar…

— Ei bine, străduiește-te mai mult! a izbucnit Lex, apoi a fugit din cameră, aruncând mâna lui Patrick atunci când acesta a încercat să o prindă, și nu a ieșit din camera ei tot restul serii.

•

Patrick și cu mine ne-am întors singuri la sediul FBI din LA. Lex a făcut ca Jessica și a dispărut după ce și-a petrecut noaptea încuiată în camera ei. Poate că dacă aș fi stat mai mult timp încuiat în camera *mea,* orice bănuială a lui Morales cum că nu eram cu adevărat un Tate ar fi dispărut.

Agenta ne-a salutat cu răceală când ne-a întâlnit pe hol. Acum înțelegeam de ce simpla ei prezență îi făcea pe Patrick și pe Lex să fie atât de încordați și de nervoși. Profesionalismul calm, mersul vioi și pantalonii eleganți și călcați îmi păreau o palmă peste față când se străduia atât de mult să-mi distrugă viața. Asta mă făcea să vreau să o scutur până ce ar fi fost la fel de nenorocită ca noi ceilalți.

— Cum îți merge la școală, Danny? a întrebat Morales când ne-a condus în birou.

— Bine, am spus.

— Reușești să recuperezi?

Simțeam că Patrick mă privea. Am ridicat din umeri.

— Sunt multe de recuperat.

— Ei bine, sunt sigură că vei reuși, a spus ea.

Ne-a condus pe amândoi în aceeași cameră de interogatoriu în care fusesem ultima dată. Lynch a intrat după un minut cu un laptop la subraț și cu două sticle de apă sub celălalt. A lăsat sticlele pe masă în fața noastră cât a deschis laptopul. Nici eu și nici Patrick nu ne-am atins de ele.

Morales și Lynch mi-au arătat zeci de fotografii, întrebându-mă dacă mi se părea cineva cunoscut. Le-am spus de o sută de ori că nu, că fusesem legat la ochi în cea mai mare parte a timpului, dar le-am arătat câțiva bărbați despre care le-am spus că semănau un pic cu cei care mă ținuseră captiv de-a lungul anilor. I-am ales la întâmplare din marea de fețe. Speram că asta avea să le dea de lucru o vreme.

— Mulțumesc, Danny! Ne este de ajutor, a spus Morales. Acum, colega mea, Margaret Hamilton, va intra și va discuta cu tine. Aș vrea să-i spui povestea ta și, în timpul acesta, domnule McConnell, aș vrea să vă vorbesc în privat, dacă nu vă supărați.

Patrick și-a încleștat ușor pumnii.

— De fapt, mă supăr. Nu știam că mă aflu aici pentru a fi chestionat. Am venit în calitate de avocat al lui Danny și trebuie să fiu prezent în timpul interogatoriului.

— Nu este un interogatoriu, domnule McConnell, a spus Morales. Danny nu are probleme. Vrem doar să vedem dacă își mai aduce aminte vreun lucru care să ne ajute să îi prindem pe cei care i-au făcut asta.

— Chiar și așa, eu nu…

— Este în regulă, am intervenit.

— Nu, Danny, nu este, a spus Patrick.

— Ba da, am insistat.

Speram că o cooperare cu Morales avea să-mi câștige ceva încredere și aș fi putut să mint la fel de ușor – dacă nu mai mult – fără să fiu sub supravegherea lui Patrick.

În plus, exista șansa ca, fiind chestionat de Morales, să îl bulversez pe Patrick suficient încât să pot afla ceva de la el.

— O să mă descurc, serios, i-am spus lui Patrick atunci când a continuat să protesteze. Să terminăm odată cu asta!

Patrick și-a încleștat maxilarul, dar cred că știa că, dacă ar fi continuat să mă contrazică, ar fi riscat să pară și mai dubios în fața unei femei care avea deja îndoieli în privința lui. Ne-am privit reciproc și un fel de sinceritate a plutit între noi. Nu eram fratele lui mai mic traumatizat; eram un escroc experimentat, iar Patrick știa asta și faptul că puteam să mă descurc.

— Bine, a zis el. Dar dacă te simți jenat, să le spui că vrei să mă vezi și să nu mai vorbești până nu ajung aici, ai înțeles?

Am dat aprobator din cap, iar Patrick a ieșit din cameră împreună cu Morales, în timp ce Margaret Hamilton a intrat și s-a așezat pe scaun. Era mai în vârstă decât Morales și nu la fel de aranjată – părul blond și ondulat devenea gri la rădăcini, ca și când nu ar fi avut timp să-l vopsească de ceva vreme, un nasture de la costum îi era descheiat, purta ochelari în loc de lentile de contact și avea o verighetă și încă un inel cu trei pietricele, de care le cumpărau soții nevestelor, ca să le reprezinte copiii.

Nu eram îngrijorat.

Agenta Hamilton s-a instalat în camera de interogatoriu și mi-a oferit un suc. Am refuzat-o politicos. Nu voiam să dau o probă din ADN-ul meu în biroul local al FBI-ului.

— Bună alegere! a spus agenta. Mereu le spun copiilor mei că li se vor caria dinții de la rădăcină din cauza sucurilor.

Încerca să creeze o legătură emoțională între noi, să mă facă să mă relaxez. Era o tactică atât de transparentă, încât m-am simțit obligat să apelez la una de-ale mele.

— Este prea dulce pentru mine, am spus, ridicând timid din umeri. Presupun că… nu sunt obișnuit cu așa ceva.

Zâmbetul i-a dispărut de pe față, iar eu am știut că mi-am atins scopul.

Agenta Hamilton m-a rugat să-i spun din nou toată povestea. Despre răpire, săptămânile de tortură, locurile în care m-au dus și lucrurile pe care m-au obligat să le fac cu bărbații de acolo. Încerca din răsputeri să fie o profesionistă, dar îi vedeam strălucirea din ochi când îi dădeam vreun detaliu macabru, iar asta mă stârnea. În mare parte, povestea era stabilită dinainte cu Patrick, dar am mai și înflorit-o din mers, deoarece toți artiștii își ascultă uneori instinctele. M-am concentrat asupra aspectelor despre care credeam că ar fi putut să impresioneze o persoană ca ea – de exemplu, felul în care mă linișteam noaptea fredonând ușor cântecul de leagăn pe care mi-l cânta mama, cu mult după ce am uitat cuvintele. Chiar a lăcrimat când am zis asta.

A durat mai mult de o jumătate de oră ca Hamilton să termine cu mine, apoi am intrat pe mâna unui alt agent. Era clar ce făceau – încercau să vadă dacă îmi schimbam povestea când o spuneam de nenumărate ori. Probabil că procedau la fel și cu Patrick, asigurându-se că poveștile noastre se potriveau.

Agentul Willis m-a luat în biroul lui pentru discuția noastră. Era un bărbat în jur de șaizeci de ani, cărunt și morocănos, al cărui șchiopătat aș fi putut să pariez că era rezultatul unei răni din timpul serviciului efectuat fie pentru FBI, fie în armată. M-am uitat repede la cele două fotografii înrămate de pe biroul lui, care erau înclinate suficient cât să le văd. Un portret de familie cu câțiva copii și nepoți și trei bărbați în haine de camuflaj, la vânătoare. Chestia cu vulnerabilitatea și emotivitatea nu avea să funcționeze cu Willis așa cum o făcuse în cazul lui Hamilton. L-ar fi

incomodat și ar fi început să caute goluri în povestea mea, ca să păstreze distanța. Așadar, cu Willis am fost dur. Danny Tate era sfidător în fața lucrurilor îndurate, nervos și rușinat de victimizarea lui.

Când Willis m-a întrebat „Cum putem să te ajutăm, Danny?", l-am privit în ochi și i-am spus „Puteți să-i găsiți pe ticăloșii ăia și să-i ucideți". Willis a dat aprobator din cap.

După ce Willis a terminat cu mine, m-a bătut cu palma pe umăr și mi-a spus că eram un puști al naibii de curajos și că ticăloșii nu vor scăpa nepedepsiți. Apoi, m-a predat următoarei persoane.

Cel de-al treilea tip cu care am stat de vorbă s-a prezentat ca Sean Graves, iar eu mi-am dat seama chiar înainte să-mi zică – după felul în care mi-a strâns mâna și tonul calm al vocii lui când mi-a zis să-i spun pe nume – că era psiholog.

Cu ăsta urma să am un pic de furcă.

Sean m-a dus într-o altfel de cameră, una cu o canapea de piele și fotoliu și cu un ficus care trebuia șters de praf.

— Așadar, Danny… te superi dacă îți spun Danny? m-a întrebat el.

— Toată lumea o face, am spus.

Rânjetul îi era tăios.

— Nu asta te-am întrebat.

Rahat!

— Danny este în regulă, am spus.

— Bine, atunci așa o să-ți spun. În primul rând, vreau să înțelegi că nu am nicio putere legală aici. Agenții au vrut doar să discut cu tine, ca să văd cum te descurci.

— Nu ești de la FBI? am întrebat.

— Sunt doar un consultant, mi-a răspuns el. Ai vrea să-mi povestești un pic despre cum stau lucrurile de când ești din nou acasă?

Nu reușeam să-mi dau seama care era treaba cu Sean. Era un tip tânăr, probabil de vreo treizeci de ani. Nu purta verighetă. Costumul lui era mai

frumos decât cele purtate de majoritatea agenților – rezultatul faptului că nu era plătit ca un agent –, dar nici nu era cine știe ce. Expresia îi era plăcută, dar plicticoasă și niciodată șovăitoare. O mască la fel de nemișcată precum cele de plastic pe care le poartă copiii de Halloween și doar ceva mai vie. Era inteligent și atent, dar, în afară de asta, misterios. Fără să îl cunosc, nu știam cine trebuia să fiu pentru el, iar asta mă neliniștea.

— Sunt bune, am spus.

Cum nu știam ce rol să joc, am decis să nu joc niciunul. Ceva îmi spunea că Sean oricum m-ar fi citit.

— Mi-a fost greu, dar este bine să fiu cu familia mea.

Sean nu a făcut decât să dea din cap.

— În ce fel ți-a fost greu?

— Ei bine, am fost nevoit să mă adaptez la multe, am spus. Știți, până și lucrurile normale îmi par noi.

— Și cum sunt relațiile cu membrii familiei tale? a întrebat el.

M-am gândit la Mia, care mi se arunca în brațe, convinsă că aveam să o prind. La Nicholas, care mă urmărea din celălalt capăt al curții aglomerate. La Lex, care încerca să mă facă să mănânc mai mult și care îmi zburlea părul când trecea pe lângă scaunul meu. La Jessica, femeia care mă întreba șovăielnic despre școală, și la Patrick, care râdea de încercările mele îngrozitoare de a schimba viteza atunci când m-a luat să conduc Jaguarul într-o parcare abandonată. Ei erau cea mai bună familie pe care o avusesem vreodată, cu toate că erau una falsă.

— Sunt bune, am spus. Toată lumea mă sprijină și…

— Danny, acum o să te opresc, a spus Sean. Încearcă să-mi răspunzi din nou, dar de data asta, spune-mi ce simți cu adevărat, nu ce crezi că ar trebui să simți.

Rahat, rahat, rahat!

Tipul ăsta era bun. Singura mea opțiune era să fiu cât de sincer posibil, dacă voiam să scap de interviu fără să mai ridic și alte suspiciuni.

— Eu… este dificil, am spus. Ei *mă sprijină,* dar știu că nu sunt același băiat care eram odată. Este ca și cum… este aproape ca și cum suntem străini câteodată.

— Pare dificil, a spus Sean.

— Este… am zis eu.

— Dar? m-a îndemnat el. Mi s-a părut că vrei să spui altceva.

Mi-am înghițit nodul adevărat pe care l-am simțit brusc în gât.

— Dar… îi iubesc. Și vreau ca ei să mă iubească, nu să-și dorească să fiu băiatul care a dispărut în urmă cu șase ani. Vreau să mă cunoască așa cum sunt acum.

— Te-ai schimbat, a spus Sean.

— Mda, am spus, și mi-am trecut mâna peste frunte. Mda, m-am schimbat.

A fost cel mai bun spectacol din viața mea, deoarece, pentru prima dată, spuneam adevărul.

•

Morales a venit să mă ia de la întâlnirea cu doctorul Sean. Mi-a spus că au terminat. Patrick mă aștepta pe hol și puteam să plecăm. Ea m-a însoțit din nou spre partea din față a clădirii.

— Îmi pare rău că a trebuit să mai vii o dată, a spus Morales. Știu că nu îți este ușor să retrăiești totul.

— Aș fi spus că ăsta era scopul vizitei, am zis eu.

Agenta Morales a părut luată prin surprindere, lucru destul de satisfăcător.

— Poftim?

— Ei bine, motivul pentru care m-ați adus înapoi este că ați vrut să vedeți cum reacționez la stres, nu-i așa? am întrebat. Dacă o să-mi schimb povestea?

Agenta a schițat un zâmbet.

— Ei bine, nu știi niciodată ce presiuni sau abordări diferite pot cauza o descoperire, și asta urmărim noi aici.

— Înțeleg, am spus.

— M-am gândit că vei înțelege, a zis ea. Ești un tânăr foarte inteligent. Foarte atent.

Morales mi-a deschis ușa spre hol. Patrick aștepta.

— A trebuit să fiu, am punctat, și am plecat împreună cu Patrick.

•

Patrick m-a condus acasă. Când l-am întrebat pe drum ce voise să afle Morales, s-a eschivat.

— Doar lucruri obișnuite, a spus el. Ți-e foame?

I-am răspuns că nu, iar Patrick m-a lăsat acasă. Mi-a zis că avea de făcut o depoziție dimineață devreme pentru care trebuia să se pregătească și m-a rugat să le transmit tuturor dragostea lui. Mașina se îndepărtase înainte să fi ajuns eu la ușa de la intrare.

De îndată ce am fost singur, am inspirat adânc și am zâmbit. O făcusem. Poate că Morales era bănuitoare, dar trecusem prin patru interviuri cu cei de la FBI, iar ei nu mă aveau cu nimic la mână. Poate că scăpasem, iar asta însemna că aici eram cel mai în siguranță.

Am intrat în casă și i-am găsit pe Nicholas și pe Mia în sufragerie; el era la laptop, iar ea urmărea un film. M-am așezat lângă Mia, care mi-a pus o pernă în poală și și-a lăsat capul pe ea.

— Unde este toată lumea? am întrebat.

— În oraș, a spus Nicholas fără să își ridice privirea de la ecran.

— Unde?

Nu era straniu că Jessica lipsea, dar era ciudat ca Lex să nu fie aici. Credeam că mă va aștepta la ușă, probabil cu mâncare în brațe.

Nicholas a ridicat din umeri. În mod evident, nu i se părea la fel de ciudat. Pe urmă, și-a închis

laptopul și a plecat din cameră.

În următoarele câteva ore am stat cu Mia, servindu-i drept pernă cât s-a uitat la film până la final, iar apoi am jucat de nenumărate ori Spit, noua ei obsesie.

— Mi-e foame, a spus în cele din urmă, iar eu m-am uitat la ceasul de pe decodorul de cablu.

Era trecut de ora șapte și nici Jessica, nici Lex nu erau acasă.

— Și mie, am spus. Hai să vedem ce este de mâncare!

Ne-am dus la frigider și ne-am uitat înăuntru.

— Oh, am spus. Nimic!

— Putem să comandăm o pizza? a întrebat Mia.

— Da, sigur, am spus. Du-te și întreabă-l pe Nicholas de care vrea.

Mia a alergat la etaj și a venit cu Nicholas după ea.

— Lex nu s-a întors încă acasă? a întrebat el când a intrat în bucătărie.

Am scuturat din cap.

— O să-i dau un telefon.

În timp ce Nicholas a sunat ca să comande două pizze mari – „Și sticksuri cu mozzarella!”, a spus Mia –, am format numărul lui Lex. A intrat căsuța vocală, așadar am încercat să-i trimit un mesaj scris. *Unde ești? Este totul în ordine?*

După o jumătate de oră, s-a auzit soneria de la poartă.

— Deschid eu! am spus.

Mia m-a urmat pe hol, cântând „sticksuri cu mozzarella, sticksuri cu mozzarella!”

Am apăsat butonul care deschidea automat poarta și ușa de la intrare, ca să-l aștept pe tipul cu pizza să intre cu mașina. Dar el era deja acolo. În spatele lui, Jessica parca.

— Bună seara! a spus tipul de la livrări.

— Hei, cum merge treaba? l-am întrebat, dar fără să fiu cu adevărat atent.

O urmăream pe Jessica dându-se jos din mașină. Părea mai mult sau mai puțin trează, ceea ce era bine. Parbrizul ei era acoperit de praf. Nu s-a clătinat pe tocuri când a venit în spatele tipului de la livrări și a intrat în casă.

— Vrei niște pizza, mamă? am întrebat-o când s-a retras.

— Sau niște sticksuri cu mozzarella? a adăugat Mia.

Jessica nu a spus nimic, ci doar a dispărut pe scări. Poate că era doar imaginația mea, dar jur că am auzit țăcănitul încuietorii când s-a ascuns în spatele ușii dormitorului ei.

— Nu mai vrea să mănânce cu noi, a spus Mia.

Am semnat bonul tipului de la livrări în timp ce Mia a luat cutiile pe care i le-a dat.

— Mânca? am întrebat. Înainte să mă întorc?

Mia a ridicat din umeri.

— De obicei, mâncam cu Magda, dar câteodată mânca și mama. Mai mult decât acum.

Deci, Jessica *mă evita*. Împreună cu Mia am dus cutiile cu pizza în bucătărie, unde Nicholas punea sucurile reci și o rolă de șervețele de hârtie pe masă.

— Mama e acasă, a spus Mia când am intrat.

— A urcat la etaj, am adăugat eu. Ei… nu îi era foame.

Nicholas a zâmbit încruntat.

— Bineînțeles că nu.

— De ce nu mai mănâncă cu noi? a întrebat Mia.

Nicholas și-a ridicat privirea spre mine, apoi s-a uitat din nou în altă parte.

— Nu știu, Mimi. Presupun că este obosită.

Noi trei am mâncat, am făcut curat și ne-am mai uitat la un film, Mia s-a dus la culcare, dar Lex tot nu era acasă. I-am trimis încă un mesaj și i-am lăsat unul vocal. Nicholas l-a sunat pe Patrick, dar nici el nu a răspuns, ceea ce nu era neobișnuit dacă lucra, așa cum spusese. Ori de câte ori se ducea la

biblioteca Facultății de Drept, își închidea telefonul.

— E ciudat! a spus Nicholas. Ceva nu e în regulă.

Dacă era atât de îngrijorat, încât să-mi adreseze de bunăvoie mai mult decât niște cuvinte monosilabice, clar era.

— Ce-ar trebui să facem? am întrebat.

Nicholas și-a scos cheile din rucsac.

— Mă duc să o caut.

— Vin și eu!

El a scuturat din cap.

— Cineva trebuie să rămână aici, cu Mia.

— Mama e la etaj, am spus.

— Cum zici tu, a spus, și nu a protestat când l-am urmat în garaj, apoi am urcat pe locul din dreapta.

— Unde crezi că este? l-am întrebat când am lăsat în urmă porțile din Hidden Hills.

— Acasă la ea, mi-a răspuns Nicholas. Poate cu una dintre prietenele ei. Nu știu. Încearcă să o suni din nou.

Am sunat a patra oară și de data asta a intrat direct căsuța vocală, fără să sune.

— Are telefonul închis, am spus.

Nicholas a condus spre casa lui Lex, pe care nu o mai văzusem. Era o căbănuță din lemn în Century City, pe o alee plină de vile mici și drăguțe. În lumina felinarului stradal, am văzut că locuința lui Lex părea neîngrijită, spre deosebire de celelalte case. Pe peluză erau petice maro de iarbă moartă, iar vopseaua începea să se cojească. Poate pentru că Lex nu stătea aici prea mult sau pentru că nu se gândise să aibă grijă de un loc care nu era nici pe departe așa de grandios ca locuința părinților. Mașina ei era parcată lângă bordură, dar Nicholas nu a părut ușurat, așadar, nici eu nu m-am simțit ușurat.

Nicholas a bătut la ușă, dar când a încercat mânerul, l-a găsit deblocat. Fără să aștepte ca Lex

să-i răspundă, a intrat, iar eu l-am urmat.

— Lex? a strigat el.

Am zărit un întrerupător pe perete și am aprins luminile. Locul era un dezastru. Scrisori nedeschise într-o grămadă lângă ușă. Haine împrăștiate pe podea. Sticle goale aliniate pe blaturi. Era greu să mă gândesc la faptul că aici locuia Lex, care, acasă, făcea mereu curat.

— Lex? a strigat din nou Nicholas.

Când nu i s-a răspuns, a început să intre prin camere. L-am urmat îndeaproape.

— La naiba! a spus el când a ajuns la o ușă deschisă.

Am venit în spatele lui și am văzut-o pe Lex în dormitor, leșinată pe cuverturi, cu o sticlă de vin pe noptieră.

Mi se părea că băuse un pic mai mult și că apoi adormise – nu era chiar o urgență –, dar Nicholas s-a grăbit lângă ea și a început să o scuture.

— Lex, trezește-te!

Ea s-a ridicat ușor și a gemut, dar nu a deschis ochii. Nicholas s-a aplecat deasupra ei și i-a ridicat una dintre pleoape cu degetele.

Ochiul era șocant de albastru, iar pupila cât un vârf de ac, acoperită aproape complet. Cunoșteam privirea aia.

Inima mi s-a oprit în piept.

— La naiba! a spus Nicholas.

Și el o cunoștea.

— Du-te în baie! Ia flacoanele cu pastile pe care le și vino înapoi!

Baia era alături, iar în spatele oglinzii am găsit șase flacoane cu medicamente prescrise de medic. Le-am luat pe toate cu mâinile tremurânde și le-am vârât în buzunarele de la blugi. Nu aveam de unde să știu pe care le luase. În camera alăturată, îl auzeam pe Nicholas strigând-o pe nume și încercând să o trezească.

Până să mă întorc, o făcuse să stea în fund, iar ea se lăsase cu toată greutatea pe umărul lui.

— Nu pot să o ridic, a spus Nicholas.

— O să o ducem în brațe, am zis eu.

Împreună, am ridicat-o pe Lex în picioare. Nu era inconștientă, dar nu era nici trează, și n-a făcut decât să atârne moale între noi în timp ce am dus-o afară, spre mașină. Eu m-am urcat cu ea pe bancheta din spate, iar Nicholas la volan.

— Să chemăm o ambulanță? am întrebat.

El a scuturat din cap și a pornit motorul.

— Așa o să fie mai rapid. Să-mi spui dacă nu mai respiră.

Am scuturat-o pe Lex ori de câte ori dădea să adoarmă.

— Rămâi trează!

Pe scaunul din față, Nicholas a claxonat mașinile care mergeau încet înaintea noastră și a înjurat când am prins semaforul pe roșu.

— Uită-te la mine, Lex! am spus, lovindu-i obrazul destul de tare ca să o fac să se concentreze. Ține-ți naibii ochii deschiși!

Când am ajuns la urgențe, Nicholas a alergat înăuntru și a ieșit cu un infirmier și cu o asistentă cu un scaun cu rotile, care au luat-o pe Lex. I-am dat medicamentele pe care le găsisem în baia ei altei asistente și le-am spus că nu știam ce luase. Apoi, Nicholas și cu mine ne-am dus în sala de așteptare și ne-am așezat pe scaunele din plastic de lângă perete. El a sunat-o pe Jessica și i-a spus ce se întâmplase, în timp ce eu l-am sunat pe Patrick și i-am lăsat un alt mesaj vocal. După ce am închis amândoi, am rămas acolo în liniște mult timp, cât ultimii stropi de adrenalină s-au risipit.

— Asta nu e prima dată când se întâmplă, știi, a spus el în cele din urmă.

Precizarea era inutilă, de vreme ce reacția lui era clar una de om care se obișnuise cu situația.

— Probabil că încă nu ți-a spus nimeni despre asta, dar Lex ia pastile de multă vreme.

— Mda? am spus.

El a dat aprobator din cap, uitându-se în gol.

— Presupun că a început cam în perioada în care a murit tatăl ei. Dar lucrurile chiar s-au înrăutățit după…

— După răpirea mea, am spus. Chiar am distrus totul, nu-i așa?

— Nu *tu,* a spus el. Animalele care te-au luat.

Amândoi am rămas tăcuți pentru un minut. Tot vedeam ochii lipsiți de concentrare și pierduți ai lui Lex. M-am simțit tulburat și gol. Ce aș fi făcut, dacă ar fi murit? Ce ar fi făcut oricare dintre noi?

— A luat o supradoză în facultate, a continuat Nicholas după o pauză lungă. Patrick a găsit-o pe jumătate moartă și a fost inconștientă două zile. A stat într-un centru de reabilitare și a cedat de vreo două ori, dar nu mai ia droguri de aproape doi ani. Cel puțin așa credeam noi.

De ce acum? Întrebarea atârna în aerul dintre noi ca mirosul antiseptic al alcoolului, dens și iute. Patrick și cu mine ne petrecuserăm ziua interogați de cei de la FBI, iar Lex înghițise un pumn de pastile cu o jumătate de sticlă de vin. M-am întrebat dacă și Nicholas vedea legătura la fel de clar ca mine.

Expresia amorțită și nepăsătoare de pe chipul lui începea să se destrame. Buzele i s-au subțiat în două linii drepte, iar fruntea i s-a încrețit când a încercat să se abțină, dar nu a reușit. Și-a cuprins fața cu mâinile și a început să plângă.

— Hei… m-am apropiat de el. Hei, este în regulă…

— Prima dată a cedat mama, apoi tata a fost dus la închisoare, iar Patrick s-a transformat într-un străin, a spus el cu o voce înăbușită, deci, dacă se întâmplă ceva cu Lex…

— O să fie bine!

Nu știam ce să fac. Trebuia să-l îmbrățișez? Nu mă pricepeam la lucruri din astea.

— Familia asta nenorocită! a răbufnit el. Cine o să aibă grijă de Mia? O să rămân blocat aici, cu

oamenii ăștia nenorociți, tocmai când urma să scap.

În cele din urmă, mi-am pus o mână pe spatele lui. La început, atingerea l-a făcut să se încordeze, dar, ușor, i-am simțit mușchii începând să se relaxeze.

— Va fi bine! Lex va fi bine!

Trebuia să fie.

— La fel o să fie și Mia și noi toți…

Mai întâi încet, pe urmă brusc, Nicholas s-a întors și m-a îmbrățișat. Pe spatele cămășii mele, și-a strâns mâinile în pumni.

— O să trecem peste asta, i-am spus, găsind cuvintele pe care îmi doream să mi le fi spus cineva cândva. Nu ești singur, bine?

— Mulțumesc, Danny, mi-a zis el și mi-a părut atât de ciudat, încât m-am întrebat dacă nu cumva era prima dată când îmi spusese pe nume.

•

Am deschis telefonul lui Nicholas când a plecat la toaletă ca să se spele pe față și i-am trimis un mesaj lui Asher, rugându-l să vină. A sosit în mai puțin de o oră, deci probabil că depășise limita legală de viteză. S-a grăbit direct spre noi, l-a tras pe Nicholas de pe scaun și l-a îmbrățișat.

— O, Dumnezeule, dragule, cum se mai simte? a întrebat el. Ce mai faci?

Uimirea inițială de pe chipul lui Nicholas s-a transformat într-un amestec de suferință și ușurare.

— Ne-au spus că este în stare stabilă, dar nu știm mai multe, a zis el. Cum de-ai venit?

— Danny mi-a trimis un mesaj în locul tău, idiotule! a spus Asher, ținându-l încă strâns.

Nicholas a întors capul ca să se uite la mine. După o clipă, a dat din cap într-un fel care mi s-a părut că însemna „mulțumesc”.

Am așteptat toți trei, împreună. Asher ne-a adus gustări de la automat și l-a dojenit pe Nicholas până a mâncat. Eu am încercat să-l sun din nou pe

Patrick. Am urmărit fără interes știrile la televizorul din sala de așteptare.

Patrick a sosit – cu respirația tăiată și panicat, explicându-ne că fusese la bibliotecă – tocmai când un doctor a venit să ne spună că erau pregătiți să o externeze pe Lex. După câteva ore de oxigen și cărbune, putea merge acasă în siguranță ca să se odihnească. Atunci când o asistentă a adus-o, Lex s-a uitat la noi și a început să plângă.

— Îmi pare atât de rău, a spus ea, cuvintele fiind practic neinteligibile, în timp ce Patrick a îmbrățișat-o, acoperindu-i trupul fragil aproape în întregime.

Lex a încercat să se întindă spre Nicholas, dar el s-a ferit, iar ea a plâns mai tare. Cu un braț în jurul taliei sale, Patrick a îndrumat-o spre ușă, spunându-ne că ne vom întâlni acasă. Stânjenit, Asher a rămas lipit de perete în picioare, păstrând distanța, până când ei au plecat. Apoi, l-a sărutat pe Nicholas, i-a spus că avea să-l sune a doua zi dimineață și a plecat și el.

Nicholas și cu mine ne-am întors cu mașina acasă, în liniște. Patrick a dus-o pe Lex în pat și ne-am culcat toți.

•

A doua zi dimineață, Lex a făcut pâine prăjită, a zâmbit și a întrebat-o pe Mia despre temele ei, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic.

•

Supradoza lui Lex mi-a demonstrat din nou cât de bine se pricepea familia asta să păstreze secretele și cât de puține știam, de fapt, despre ea. Era timpul să trec de la ce se întâmplase în ziua dispariției lui Danny, la suspecți. Poate că era doar efectul șederii în sala de așteptare, neștiind dacă Lex urma să supraviețuiască sau nu, dar mi s-a părut că ceva rău avea să se întâmple. De parcă timpul nu mai avea răbdare.

După ce toți ceilalți și-au găsit o ocupație, m-am îndreptat spre biroul lui Robert, chiar în capătul

holului de lângă dormitorul lui Danny. În dulapul pe care îl zărisem când ajunsesem prima dată și mă familiarizam cu casă, era un sertar cu dosare. Am încercat să-l deschid, dar era încuiat. Poate că o parte din secretele familiei Tate erau păstrate acolo.

Când am ajuns la birou, am închis ușa în urma mea și am început să caut o cheie pentru dulap. Dacă nu aș fi găsit una, probabil aș fi reușit să îl deschid forțat cu o șurubelniță sau cu o rangă, dar nu voiam să las urme, dacă puteam evita asta. În plus, cei mai mulți oameni nu se străduiau prea mult să ascundă cheile pentru astfel de lucruri.

M-am așezat pe scaunul de piele din spatele biroului și am început să caut prin sertare, unul câte unul. Ai fi surprins câți oameni lasă cheile în primul sertar. Totuși, Robert Tate nu era chiar atât de prost. M-am uitat atent prin toate sertarele și dulapurile din spatele biroului, dar nu am găsit decât niște articole de birotică prăfuite și, spre surprinderea mea, o cutie triunghiulară în care nu se putea afla decât un mic pistol. Încă un motiv pentru care să-l consider pe Robert suspect.

M-am ridicat și m-am uitat pe fereastră în curte. Lex era în piscină cu Mia, în timp ce Patrick lucra pe laptopul lui pe unul dintre șezlonguri. Nicholas era plecat, iar Jessica era la etaj. Aveam tot timpul din lume.

M-am mai uitat o dată în sertarul cu dosare. Să fi fost Robert Tate unul dintre oamenii ăia rari care luau în serios siguranța biroului de acasă? Când locuia într-o casă împrejmuită și într-un cartier bine păzit? Pistolul ăsta părea să sugereze, iar casa era mare. Ar fi putut să ascundă cheia oriunde. Am îndreptat lanterna telefonului spre unul dintre dulapurile din mijloc, încercând să mă uit la spațiul dintre sertar și dulap, ca să-mi dau seama ce fel de unealtă mi-ar fi trebuit ca să îl deschid.

Atunci am observat semnele.

Zgârieturile superficiale de pe podeaua de lemn, care se întindeau cam un centimetru din colțul din față al sertarului cu dosare, formau un model neclar.

Am zâmbit, am apucat dulapul și l-am înclinat în față, moment în care a râcâit podeaua. Ținând mobila cu o mână, am atins cu cealaltă spatele care fusese lipit de perete până ce am găsit cheia lipită acolo cu bandă adezivă.

Bună ascunzătoare, Robert! Dar nu destul de bună.

În dulap am găsit documente obișnuite. Declarații de impunere și financiare, multe lucruri avocățești și de afaceri pe care nu le înțelegeam. Am continuat să caut până am găsit ce voiam. În sertarul de jos erau dosare pentru toți membrii familiei.

Al Miei era primul și conținea certificatul ei de naștere și cardul de asigurări sociale, corespondența cu instituția particulară Montessori la care mersese la grădiniță și câteva desene în creion pe care trebuie să le fi făcut pentru tatăl ei. În spatele lui, mai era un dosar pe a cărui etichetă scria MIA – MEDICAL și în care se găseau facturi pentru spitalizare, declarații de asigurare și alte documente legate de diferența de lungime dintre picioarele Miei. Nimic ieșit din comun, nu că mă așteptam să găsesc ceva acolo. Mia era persoana de care eram sigur că era nevinovată.

Al doilea dosar era al lui Danny. În mare parte, semăna cu al Miei, doar că în loc să fie însoțit de un dosar cu informații medicale, am dat peste unul pe care scria DANIEL – DISPARIȚIA. Părea că Robert notase toate interacțiunile familiei cu poliția locală și cu agenții federali, când FBI-ul a preluat cazul. Am scos dosarul gros din dulap, ca să îl studiez mai târziu cu atenție.

Apoi am dat peste al lui Nicholas. Până acum, dosarul lui era cel mai subțire. Certificat de naștere, niște foi matricole, o adeverință de

internare în spital de când își rupsese încheietura mâinii în 2009 și o poveste scrisă șovăielnic cu creionul. Am scos-o din dosar și am citit-o. Era despre un cavaler care salvase un biet dragon de o prințesă crudă.

Nicholas avea unsprezece ani când a dispărut Danny. Era dificil să înțeleg cum ar fi putut *un* copil de unsprezece ani – ca să nu mai vorbim de tăcutul și controlatul Nicholas – să ucidă pe cineva, dar relația lui cu Danny fusese una cu probleme, iar el era singurul membru al familiei care părea furios când eram prin preajmă. Poate că, într-o zi, toată mânia pe care Nicholas și-o reprimase din cauza tachinărilor și a hărțuirilor meschine ale fratelui său explodase. Dacă Lex și Patrick și, probabil, Jessica, urmau să se implice într-o înșelătorie atât de riscantă și de dificilă din punct de vedere emoțional, cu siguranță motivul era că protejau o persoană la care țineau cu adevărat și pe care nu voiau să o vadă pedepsită pentru moartea lui Danny. Cine să se potrivească mai bine descrierii, dacă nu Nicholas? Apele liniștite sunt cele mai adânci și nimeni nu afișa o expresie mai calmă decât băiatul serios și secretos. Poate că nu părea în stare să ucidă pe cineva, dar, pe de altă parte, mulți criminali nu par.

Următorul dosarul era al lui Lex, însoțit și acesta de încă unul pe care scria ALEXIS – DEPENDENȚĂ.

Nicholas nu glumea. Situația era gravă.

Totul începuse în liceu. Avusese niște probleme în clasa a noua și a zecea – o suspendare pentru că se bătuse în școală și un incident în care, ca pasageră, se aflase într-o mașină al cărei șofer fusese prins fumând iarbă –, dar lucrurile se înrăutățiseră brusc în preajma sinuciderii lui Ben McConnell. Fusese arestată de câteva ori pentru posesie de droguri și spitalizată în două rânduri. Robert trăsese niște sfori ca să nu fie exmatriculată de la școală. Fusese spitalizată a treia oară după

dispariția lui Danny, pentru ceea ce doctorilor le păruse a fi o tentativă de sinucidere, în locul unui supradoze accidentale. Renunțase la școală ca să meargă șase luni la o clinică de dezintoxicare. Următorii câțiva ani se traduceau într-un ciclu de recidive, haos și mai multe internări la dezintoxicare. Fusese externată de la Promises Malibu în urmă cu aproape doi ani, iar dosarul se termina acolo. Unui observator obiectiv i s-ar fi părut că era doar o fată tulburată și răsfățată, care se lupta cu moartea tragică a tatălui ei. Și poate că asta era.

Sau poate că nu.

M-am ridicat și m-am uitat din nou pe fereastră, doar ca să mă asigur că toată lumea era încă în curtea din spate. Lex o învârtea pe Mia în apă. Era greu să mi-o imaginez rănind pe cineva, ca să nu mai vorbim de unul dintre frații la care ținea ca o mamă. Dar a trebuit să-mi aduc aminte că, în urmă cu câteva săptămâni, mi-ar fi fost greu să mi-o imaginez pe Lex pretinzând că mă credea fratele ei. Era o actriță talentată care acoperea pe cineva și poate că persoana aia era chiar ea.

Am încercat să-mi imaginez cum s-ar fi putut întâmpla. Lex, drogată din cauza pastilelor prescrise, la volan, chiar dacă i se suspendase permisul. Prea ieșită din minți ca să reacționeze la timp când Danny a țâșnit în fața mașinii cu bicicleta. Poate că s-a panicat și a ascuns cadavrul decât să-și asume fapta. Poate că de asta ea și Patrick mușamalizau totul. Nu mai aveau ce să facă pentru Danny, dar măcar puteau să o împiedice pe Lex să ajungă la închisoare. Șocul o făcuse să încerce să nu se mai drogheze, iar presiunea celor de la FBI, care dădeau târcoale, să cedeze. Era posibil.

Am trecut la dosarul următor, cel al lui Patrick.

Era gol. Presupun că și Patrick știa unde era ascunsă cheia dulapului cu acte. Sau poate că, fiind avocat, își dorise pur și simplu să-și ia dosarul, iar

Robert i-l dăduse. Nu era neapărat o chestie dubioasă.

Pe de altă parte, fratele ei era singurul pentru care Lex ar fi făcut tot ce era omenește posibil ca să îl protejeze. Erau cei mai apropiați frați pe care îi cunoscusem, probabil din cauză că împărtășeau trauma de a-și fi pierdut tatăl în urma sinuciderii, iar Patrick, în calitate de tânăr avocat ambițios și în plină ascensiune, avea multe de pierdut dacă s-ar fi aflat adevărul despre moartea lui Danny. Agenta Morales îl urmărise pe Patrick ani la rând; trebuia să aibă un motiv pentru asta.

În dosarul Jessicăi se aflau diversele ei acte personale, certificatul de căsătorie cu Robert, o grămadă de informații financiare, documentele celor două accidente și două arestări pentru condus sub influența alcoolului și dosarele internărilor la clinica de dezintoxicare. De ce bea Jessica atât de mult? Era doar o banală soție bogată și alcoolică sau mai avea niște demoni anume pe care încerca să-i înece? Dacă mi-aș fi ucis fiul, și eu aș fi vrut să trăiesc într-o lume tulbure. Sau, dacă aș fi fost deja beat, mi-ar fi fost mai ușor să-mi pierd cumpătul cu un băiat zvăpăiat căruia îi plăcea să enerveze și, din întâmplare, să reacționez exagerat.

Dosarul lui Robert era ultimul, pe fundul dulapului. Nu conținea multe, doar certificatul de naștere și niște documente de asigurări. Fie cel care întocmea dosarele nu simțea nevoia să păstreze informații despre sine, fie, mai probabil, cele mai multe dintre acte fuseseră luate ca dovezi când fusese acuzat. Nu prea îl cunoșteam pe Robert Tate. Vorbiserăm la telefon de șase ori, dar nimeni nu-mi spusese că puteam să mă duc să-l vizitez la închisoare. Poate *din cauză că* îl cunoșteam cel mai puțin, era în capul listei mele de suspecți. Preferam să-mi imaginez că un străin, și nu unul dintre oamenii la care ajunsesem să țin, era responsabil pentru uciderea lui Danny. Robert se dovedise deja capabil de infracțiuni – deși

încălcarea legilor fiscale nu se compara cu o crimă –, iar alibiul lui din ziua dispariției lui Danny era superficial. Venise acasă cu mașina de la o întâlnire de afaceri din Palo Alto, așadar, pentru cea mai mare parte a zilei, acțiunile lui nu puteau fi confirmate. Și nu era imposibil să-i găsești un motiv. Toți banii veneau de la Jessica; de la familia ei, Calvin, care deținea imperiul ambalajelor alimentare. Originile lui Robert erau mult mai modeste, iar în momentul dispariției lui Danny, aveau probleme cu afacerile. Deja evita să-și plătească taxele și sustrăgea bani de la investitori ca să rămână pe linia de plutire, iar Comisia de Valori Mobiliare și Burse făcea presiuni. Poate că plănuise să însceneze răpirea lui Danny ca să stoarcă bani de la familia Calvin pentru a-și rezolva problemele financiare și a întârzia acuzarea, dar ceva nu mersese bine, iar Danny murise.

Îmi plăcea teoria asta, dar nu aveam nicio dovadă clară și ridica două mari probleme: îmi era greu să mi-i imaginez pe Lex și pe Patrick ducând la bun sfârșit șarada asta ca să protejeze un tată vitreg aflat deja la închisoare și-mi venea greu să cred că orice om care păstra desenele și poveștile copiilor lui în dulapul cu dosare l-ar fi pus pe vreunul dintre ei în pericol în mod intenționat.

Dar, indiferent de câte scuze și dovezi găseam pentru care cineva nu era capabil de asta, exista un adevăr la care mă tot întorceam: cineva din familia Tate îl ucisese pe Danny. Mă înșelam în privința unuia dintre ei. Și nu reușeam să îmi dau seama despre cine era vorba.

•

La școală, mi-am reluat obiceiul de a mânca la prânz cu Nicholas și Asher. Experiența noastră cu Lex spărsese parțial gheața dintre mine și Nicholas, iar eu mă străduiam să o evit pe Ren de când mă refuzase. Venea deseori la șevaletul meu ca să discutăm câteva minute înainte de ora de

educație plastică și mă saluta ori de câte ori ne intersectam pe hol, dar nu mă descurcam cu ea și cu stările contradictorii pe care mi le inducea acum, colac peste pupăză. Era mai bine dacă păstram distanța.

Privirile ni s-au întâlnit în curte, iar ea mi-a zâmbit într-un fel care mi-a făcut stomacul să mi se întoarcă ciudat. O urmărisem fără să-mi dau seama.

— Cine-i femeia aia? a întrebat Asher, întrerupându-l pe Nicholas, care se plângea de profesorul de istorie. Se tot holbează la noi.

Nicholas și cu mine ne-am întors ca să ne uităm. Nu știam la ce să mă aștept, dar cu siguranță nu la agenta Morales, care discuta nonșalant cu doamna doctor Singh sub paravanul de pânză al aripii de științe.

În ciuda soarelui, mi s-a făcut frig.

— O, rahat! a exclamat Nicholas. Lex o să-și iasă din minți.

— De ce? a întrebat Asher. Cine este?

— E de la FBI, a zis Nicholas, deja în picioare.

Imediat s-a îndreptat spre cele două femei, iar eu m-am grăbit să-l urmez.

— Pot să vă ajut? a întrebat el când a ajuns lângă agenta Morales.

— Nicholas, a spus ea. Mă bucur să te văd din nou…

— Ce căutați aici? a luat-o el la întrebări. Sper că nu credeți că veți sta de vorbă cu fratele meu.

— Nicholas, te rog… a încercat să intervină Singh.

— Nici *dumneavoastră* nu ar trebui să vorbiți cu el, a spus Nicholas. Danny, întoarce-te la masă!

În orice alte condiții, m-aș fi simțit ușurat sau măcar mișcat că Nicholas mă apăra. Eram însă prea ocupat încercând să-mi dau seama ce căuta Morales aici. Am fixat-o cu privirea în încercarea de a obține vreun indiciu din expresia ei, dar

agenta nu a făcut decât să se uite la mine cu răceală.

— Ai perfectă dreptate, Nicholas! a spus Morales, abia întorcându-și ochii de la mine. Nu se cuvenea să vin aici. Danny, nu voiam decât să verific dacă ești bine și să îți mulțumesc din nou pentru că ne-ai ajutat atât de mult alaltăieri. Știu că ți-a fost greu.

— Nu e nicio problemă, am spus.

— Ei bine, plec, a spus Morales. Îmi cer scuze că te-am deranjat de la masa de prânz!

Morales și doamna doctor Singh au intrat din nou în clădire, lăsându-l pe Nicholas confuz, iar pe mine tulburat. Eram ferm convins că era un avertisment.

Înainte să plec de la școală în ziua aia, am scos legitimația de baseball din cartea pe care o ascunsesem în dulap. Crezusem că avea să fie mai în siguranță aici decât acasă, dar, în mod evident, mă înșelasem. Trebuia să găsesc o ascunzătoare mai bună pentru băiatul din fotografie.

•

Eram în camera lui Danny și mă uitam din nou peste cercetările mele, când totul s-a schimbat.

Lex era în oraș să cumpere ceva pentru cină, iar Jessica era plecată, dar țineam ușa de la dormitor încuiată, în caz că Nicholas sau Mia ar fi hotărât să intre cât studiam documentele. Fotografiam toate fișele medicale din dosarele pe care le găsisem în biroul lui Robert și mi le trimiteam prin e-mail ca să le pot pune înapoi înainte să descopere cineva că lipseau. Nu știam ce s-ar fi putut dovedi util, așa că adunam toate informațiile posibile. O întrebare începea să mi se formeze în minte când Mia a țipat brusc.

— Danny!

Vocea ei era stridentă, trecând prin pereți și distanța care ne separa.

— Nicky! Cineva!

Toate gândurile m-au părăsit. Am ieșit imediat și am coborât scările. Am găsit-o pe Mia stând pe jumătate în pragul ușii dinspre curtea interioară.

— Danny, ajutor! a strigat ea.

— Ce este?

Am verificat-o când am alergat lângă ea, dar nu părea să fie rănită sau să sângereze.

— Este un șoarece în piscină! a spus Mia.

M-am simțit într-adevăr ușurat, ca atunci când brusc atingi pământul cu picioarele după ce ratezi o treaptă.

— Iisuse, credeam că te fugărește vreun criminal cu toporul sau ceva de genul ăsta…

Ochii ei erau plini de lacrimi mari.

— Se îneacă!

— Este în regulă. O să-l ajutăm, am spus.

Aș fi făcut orice ca să-i alung frica din priviri.

Ea m-a luat de mână și m-a condus spre piscina în care, cu siguranță, un șoricel de câmp căzuse cumva. El încerca să iasă, dar pereții acoperiți cu gresie ai bazinului erau verticali și alunecoși. A început să înoate spre mijlocul piscinei, abia ținându-și capul deasupra apei.

— Fugi și adu-mi plasa, am spus.

— Nu am găsit-o!

Mia era înnebunită. A îngenuncheat lângă piscină și a spus: „Continuă să înoți, șoricelule! O să te salvăm”. Pentru o clipă, m-am gândit la liliacul care dormea la fereastra mea.

— Avem nevoie de ceva cu care să-l luăm, am spus, privind împrejur.

— Danny! a țipat ea.

M-am întors ca să mă uit. Șoarecele dispăruse sub apă.

— Danny, moare!

Fără să mă gândesc, am sărit în apă, am apucat șoarecele cu mâinile și l-am ridicat pe marginea de beton a piscinei. Mia a îngenuncheat lângă el, plângând și îndemnându-l să se trezească. Am ieșit

din piscină și l-am înghiontit pe micuț. El s-a ridicat încet, s-a scuturat și a țâșnit în iarbă.

Mia m-a îmbrățișat, iar eu am mângâiat-o pe spate.

— Poftim, este bine acum, i-am spus. L-ai salvat, Mimi!

— Mulțumesc, Danny! mi-a zis când s-a retras.

I-am șters lacrimile de pe obraji. Era udă pentru că mă îmbrățișase.

— Dar dacă se întoarce și cade din nou?

— Nu cred că o să se mai apropie vreodată de piscina asta, am spus, dar o să întindem prelata pentru orice eventualitate, bine?

Ea a zâmbit.

— Bine.

Am apăsat întrerupătorul ca să rulez prelata automată, în timp ce Mia s-a uitat cu atenție ca să se asigure că niciun șoarece de câmp nu avea să mai plonjeze în apă înainte ca piscina să fie acoperită.

— Haide! am spus. Am face bine să ne schimbăm.

Mia mi-a adus un prosop din una dintre băile de la parter și a alergat la etaj ca să își schimbe hainele ude. M-am uscat cât de bine am putut în blugii și tricoul ud înainte de a intra. Am urcat câte două trepte odată, cu pielea de găină din cauza aerului condiționat, și am simțit că-mi stă inima în loc.

Nicholas era pe podea, înconjurat de notițele lui Robert, cu laptopul meu deschis în fața lui. Și-a ridicat capul și i-am văzut ochii scânteietori. Privind în urmă, sunt surprins că a durat atât de mult ca totul să se năruie.

— Ce naiba-i cu astea? a întrebat el.

— Ce cauți aici? am spus.

— Mă duceam în biroul tatei ca să iau niște hârtie pentru imprimantă, iar ușa ta era deschisă și am văzut toate astea, a spus el, gesticulând spre teancul de hârtii împrăștiate pe podea. Nu că aș

avea acum chef să-ți răspund la întrebări, când ar trebui să-mi explici ce naiba faci cu ele.

Am închis ușa în urma mea și am început să adun hârtiile de pe podea, punându-le din nou în dosar. Și Nicholas s-a întins să le apuce.

— Încetează! a spus el. Ce înseamnă asta?

— Eu doar… am îngăimat. Mă gândeam că poate m-ar ajuta să-mi amintesc, știi? Sunt atât de multe lucruri din trecut pe care încă nu mi le aduc aminte, așa că am făcut niște cercetări…

Nicholas a sărit în picioare.

— Rahat!

— Este adevărat!

M-am apropiat de el.

— Am vrut să înțeleg ce s-a întâmplat aici cât am fost plecat, pentru că nimeni nu vrea să-mi spună…

— Încetează!

Nicholas m-a împins atât de violent, încât am căzut pe podea cu un zgomot surd.

— Minți!

Amândoi am rămas acolo în tăcere, fixându-ne unul pe celălalt cu privirea.

— Ești un mincinos, a spus el încet. Și nu ești fratele meu.

— Nicholas…

— Știam, își spunea mai mult sieși decât mie. Am știut din clipa în care te-am văzut, dar toți ceilalți… am încercat *din răsputeri* să cred, dar nu ești el. Nu ești Daniel!

Am renunțat să mai lupt. Știa. O parte din el știuse dintotdeauna. Iar eu îmi dădeam seama că nu mai aveam ce să spun ca să-l fac să uite.

— Nu, am spus. Nu sunt!

Nicholas a trecut pe lângă mine și a ieșit din dormitor. A mers apăsat pe hol, apoi a coborât scările, iar eu am alergat după el.

— Nicholas, așteaptă! am spus când a deschis ușa de la intrare și a început să alerge spre alee.

— Dacă te mai apropii, te ucid! mi-a strigat peste umăr. O să te *ucid!*

L-am prins din urmă la capătul aleii.

— Lasă-mă să-ți explic, i-am spus.

Nu m-a lăsat. Mi-a tras un pumn.

M-am ferit automat de lovitură, așa că pumnul lui doar mi-a atins tâmpla. El a țipat furios și s-a aruncat spre mine, culcându-mă la pământ. Ne-am rostogolit pe iarbă când a încercat să mă lovească, iar eu am căutat să mă apăr. Eram mai mare, dar el era mai nervos și, după câteva minute de luptă, mi-a dat cu putere un pumn în maxilar. Pentru moment, privirea mi s-a încețoșat și s-a întunecat, iar el a căzut lângă mine, ținându-se de mână.

Pentru o clipă, singurul sunet a fost respirația noastră sacadată.

Ei bine, măcar acum eram sigur de cel puțin un lucru. Nicholas nu făcuse parte din planul lui Lex și al lui Patrick.

— Cine ești? a rostit încet Nicholas, în cele din urmă.

— Nimeni, am spus.

— L-ai rănit pe fratele meu?

— Nu, i-am răspuns. Până să înceapă toată treaba asta, nici nu auzisem de fratele tău.

— De ce ai făcut asta?

M-am ridicat și mi-am pipăit maxilarul. Genunchiul îmi era zgâriat și sângera.

— Nu am vrut să o fac, am spus. Într-un fel… mi-a scăpat de sub control.

— Rahat!

Nicholas s-a ridicat și și-a îndreptat ochelarii și tricoul. Gulerul îi era șifonat acolo de unde probabil îl apucasem.

— Nu joci *întâmplător* rolul unui puști dispărut, bolnavule!

— Nu credeam că o să se ajungă atât de departe. Dar eu…

— Ce? *Ce vrei să spui?*

— Mi-a plăcut de ai tăi, bine?

Cuvintele au țâșnit din mine.

— Nu am avut niciodată o familie ca a ta.

Nicholas s-a strâmbat ca și când ar fi mirosit ceva urât și s-a ridicat în picioare.

— O, Dumnezeule, scutește-mă de povestea ta jalnică și tristă! O să mă asigur că vei putrezi în închisoare pentru ce i-ai făcut familiei mele.

Simțeam dureri și înțepături în tot corpul.

— Și cum rămâne cu ce mi-a făcut familia ta?

Nicholas s-a apropiat de mine, cu pumnii încleștați.

— Ce, te-a adăpostit? Te-a hrănit?

Nicholas trebuia să știe adevărul. Chiar dacă mă lovea din nou sau chema poliția, trebuia să afle.

— *Doar nu cred* cu adevărat că sunt Danny, nu-i așa? am spus.

Pentru o clipă, doar m-a fixat cu privirea.

— Bineînțeles că asta cred, a spus Nicholas în cele din urmă, dar vocea îi era nesigură.

— Mia crede. Poate mama ta, deși mă îndoiesc, am zis eu. Dar Lex și Patrick? Haide!

Nicholas a scuturat din cap.

— Imposibil. De ce s-ar preface?

— Ești unul dintre cei mai inteligenți oameni pe care îi cunosc, Nicholas, am spus. Trebuie să-ți fi dat seama. Cel puțin în sinea ta.

— Tacă-ți gura! mi-a zis el.

— Se prefac pentru că sunt o acoperire convenabilă.

— *Taci!*

— Deoarece nimeni nu o să investigheze moartea lui Danny, câtă vreme sunt aici.

Ca o marionetă cu sforile tăiate, Nicholas s-a prăbușit din nou pe iarbă.

•

Am stat mult timp acolo, sub liliecii indieni care flancau aleea, petalele strivite de sub noi învăluindu-ne într-un parfum putred, scârbos de dulce. Am încercat să vorbesc de câteva ori, dar Nicholas m-a întrerupt și mi-a spus să tac pentru că se gândea. Așadar, am rămas tăcuți.

M-am gândit la multe lucruri. La ce aș fi spus dacă Lex s-ar fi întors cu cina și ne-ar fi găsit pe amândoi acolo, răniți și sângerând. La cum aș fi putut să scap dacă Nicholas și-ar fi scos telefonul și ar fi sunat la poliție. La zâmbetul lui Ren și la căldura respirației ei asupra mea.

— De unde știi că Lex și Patrick știu? a întrebat în cele din urmă Nicholas.

Părea extenuat. Distrus.

— Fără să vreau, i-am auzit discutând despre asta. În plus, în sinea ta ai știut dintotdeauna că nu sunt Danny. Nu crezi că și ei știu?

— Da, a șoptit el, smulgând iarba.

— Cine te-a făcut să crezi că te înșeli?

— Lex și Patrick, mi-a răspuns și mai încet. Mă tot răzgândeam, dar mi-au zis mereu că ești chiar el și că doar eu nu vreau să cred asta. *Am vrut* să cred, dar în sinea mea am știut.

— Îmi pare rău! am spus.

El a ridicat repede capul.

— Nu ai dreptul să-mi spui așa ceva, nu după ce-ai făcut. Nu confunda cu iertarea faptul că nu te-am ucis sau că încă nu am sunat la poliție. N-o să te iert niciodată.

— Mda, am spus repede. Bine!

Nicholas și-a apăsat cu putere ochii cu podul palmelor.

— Dumnezeule! Danny…

A tăcut vreme îndelungată, apoi m-a întrebat:

— A fost unul dintre ei, nu-i așa?

— Ce? am întrebat.

Voiam să mă asigur că înțelegeam ce mă întreba înainte de a răspunde.

— Unul dintre ei… a repetat. Ei sunt responsabili pentru ce i s-a întâmplat, nu-i așa? D-aia se folosesc de tine, ca să se asigure că toată lumea crede că ești în viață. Este singurul motiv pentru care te-ar fi adus aici.

Nicholas chiar era inteligent.

— Cred că da, am spus.

— Deci, ce naiba mai cauți aici? a întrebat el. Ai fost dat în vileag sau nu ai avut o acoperire de la bun început. Din câte știi, ar putea să-ți însceneze ceva, ca să fii considerat vinovat.

Am clipit.

— Ce?

— Are logică, nu-i așa? Ești străinul. Fugarul cu – și acum doar presupun – cazier. Cred că ai cel puțin optsprezece sau nouăsprezece ani, dar, iată-te pretinzând că ești un puști și infiltrându-te în familia asta bogată. Poate că Danny a fugit sau poate că a fost răpit și a evadat, așa cum spui tu. V-ați împrietenit în vreun adăpost pentru oamenii

străzii, până când ai aflat ce fel de viață a dus. Apoi, l-ai ucis ca să-i iei locul.

— Nu asta s-a întâmplat, am spus.

— Pariez că juraților nu li s-ar părea o fantasmagorie, a spus el. Nu și atunci când Lex sau Patrick o să-ți planteze vreun obiect de-al lui Danny. Ești acoperirea și țapul ispășitor, dacă ar fi să aibă nevoie de unul.

La naiba! Avea dreptate, iar mie nu-mi venea să cred că nu mă gândisem la asta. Era ridicol, bineînțeles, dar jurații ar fi favorizat oricând o familie onestă și suferindă din comunitatea lor, și nu pe mine, un escroc bun de nimic.

— Deci, de ce mai stai pe aici? a întrebat el. Ce faci cu toate dosarele alea despre noi?

— Încerc să-mi dau seama ce i s-a întâmplat lui Danny, am spus.

— Mda, cum să nu, a bombănit el. Ce pui cu adevărat la cale? Să ne șantajezi?

— Nu. Știu că nu ai niciun motiv să mă crezi, dar este adevărat. Vreau doar să aflu cine i-a făcut rău lui Danny.

El s-a uitat la mine preț de un minut, fără să mă creadă. Și era și îndreptățit să o facă, de vreme ce nici eu nu eram sigur că mă credeam. Și-a întors capul când s-a angajat într-un fel de luptă interioară și mi-am dat seama că luase o hotărâre judecând după faptul că și-a îndreptat umerii.

— Bun, a spus el, deoarece este singura ta șansă să dovedești că nu ai fost tu.

S-a ridicat în picioare și m-a privit de sus, înălțându-se deasupra mea.

— Ești o imitație psihotică, jalnică și crudă a unei ființe umane și există un singur lucru pe care îl poți face ca să nu putrezești în închisoare pentru că te-ai dat drept fratele meu.

— Ce?

— Ajută-mă să aflu cine l-a ucis.

Apoi, s-a îndreptat din nou spre casă.

•

În dimineața următoare, m-am târât din pat spre baie și am văzut un ochi impresionant de vânăt în oglindă. Era posibil ca Nicholas să-și fi rupt mâna, dar lovea destul de bine cu stânga. Nu puteam să cobor la parter arătând așa.

M-am furișat spre camera lui Lex. În majoritatea dimineților, făcea deja micul dejun înainte să mă trezesc, dar am bătut încet la ușă, preventiv. Nu am primit niciun răspuns, așadar am intrat. Așa cum sperasem, raftul din baia ei era plin de produse cosmetice. Am scotocit atent prin ele, căutând ce îmi trebuia fără să fac prea mult deranj. În spatele unei sticle de apă de colonie pentru bărbați, am găsit un fard auriu cremos și un tub cu anticearcăn lichid lângă robinetul de apă caldă. Le-am băgat în buzunar și m-am întors în camera mea. Lex avea atât de multe sticle și loțiuni, încât mă îndoiam că avea să observe, cel puțin nu înainte să ajung acasă de la școală în după-amiaza aia cu vreo poveste cum că m-a lovit o minge la ora de sport.

După ce m-am aranjat, am coborât la parter și l-am găsit pe Nicholas, care mânca deja omletă și avea un plasture pe maxilar. Probabil că îl zgâriasem în timpul luptei.

— Ești bine? am întrebat.

— M-am tăiat când m-am bărbierit, a spus el.

— Danny, vrei niște ouă? m-a întrebat Lex de lângă aragaz.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Nicholas tresărind.

— Nu, mulțumesc, i-am răspuns. Nu mi-e foame.

— De fapt, trebuie să plecăm la școală, a zis Nicholas. Are o lucrare practică cu domnul Vaughn, iar eu am niște teme de terminat.

— O! a exclamat Lex și s-a uitat la tigaia plină de ouă. Bine!

După ce am urcat în mașină, l-am întrebat pe Nicholas ce se întâmpla. Nu aveam nicio lucrare

practică cu Vaughn și mă îndoiam de povestea lui, cu temele care trebuiau terminate.

— Nu vorbi, mi-a spus fără să se uite la mine. Nu vreau să mă enervez și să fac un accident.

Am așteptat cât a condus în tăcere spre școală. La fiecare câteva minute, apuca strâns volanul până i se albeau încheieturile degetelor rănite, iar mie-mi era greu să nu presupun că își imagina cum mă strângea de gât.

Doar câteva mașini erau în parcarea liceului Calabasas dimineața atât de devreme, dar Nicholas a parcat în colțul din spate. A lăsat motorul pornit pentru aerul condiționat, dar și-a scos centura de siguranță și s-a întors spre mine. L-am simțit incomod de aproape.

— Acum, a spus el, povestește-mi tot.

Nu am făcut-o, dar i-am zis mai multe decât zisesem vreodată cuiva. I-am explicat escrocheria pe care o făceam – cum mă dădeam drept un pușți mai tânăr și traumatizat, ca să pot obține un loc într-un cămin – și cum pretindeam că eram fratele lui doar ca să mai trag de timp. Cum am ajuns în situația asta care mă depășea.

El a zâmbit amar și a scuturat din cap.

— Te aștepți să cred că este doar o coincidență faptul că ai ales să te dai drept cineva cu o familie atât de bogată ca a noastră?

— Da, am spus.

Tu crezi asta? Nicholas nu credea.

— Rahat! Faci să pară că totul s-a întâmplat pur *și simplu,* a spus el. Ca și când n-ar fi un lucru pe care-l faci intenționat, în fiecare zi. Ai fi putut să te oprești în orice moment.

— Ai dreptate, am fost de acord. Nu am vrut să mă opresc. Nici nu vreau.

El a scuturat din cap.

— Ești un sociopat!

M-am gândit la golul pe care-l simțisem în piept o mare parte din viață, la cum alții păreau să aibă ceva care mie-mi lipsea. În ultima vreme, nu mă

mai stânjenise atât de mult, dar anulau câteva luni viața de dinainte?

— Poate că ai dreptate, am spus.

Nicholas a închis ochii și și-a întors privirea, ca și când nu ar fi putut să rișteă să se mai uite o secundă la mine.

— Știam, a spus el. Am știut din clipa în care ai coborât din avion. O știam ori de câte ori vorbeai cu mine, dar încercam din răsputeri să cred ce îmi spuneau ceilalți.

— Asta-i natura umană, am spus. Nu poți să te învinovățești.

— Nu, te învinovățesc pe tine.

Ura față de mine îi încingea trăsăturile. Simțeam căldura care emana din el.

— Te învinovățesc pe tine și pe oricine altcineva din familia mea care știa despre asta. Dumnezeule, abia aștept să scap de oamenii ăștia!

Era captiv și abia aștepta să plece. Eu voiam să rămân și știam că nu m-ar fi lăsat niciodată.

— Și mama? a întrebat el. Și ea știe?

— Nu știu, dar așa s-ar explica de ce mă evită atât de mult, i-am răspuns.

— Asta nu e o dovadă. Situația s-a înrăutățit de când ai venit aici, dar ne evită pe toți de mulți ani.

M-am gândit la Jessica pe care o văzusem în filmările de dinaintea dispariției lui Danny. Nu fusese cea mai bună mamă, dar de obicei era *acolo.*

— Ce s-a schimbat? am întrebat.

— Să mă ia naiba dacă știu! Când eram mic, era grozavă. Apoi…

— A dispărut Danny?

— Nu, a început înainte de asta, a spus Nicholas.

Se holba la volan, dar se uita la ceva ce eu nu vedeam.

— Când tatăl lui Lex și al lui Patrick s-a sinucis, a fost profund afectată. Erau destul de apropiați, chiar și la câțiva ani după divorț. El venea tot

timpul pe la noi ca să ne supravegheze când mama și tata erau ocupați cu programările Miei la doctor și cu alte lucruri. După moartea lui Ben, Lex a început să ia pastile, Patrick dădea mereu de belele, iar mama nu a mai putut să facă față situației. Ea și tata se certau tot timpul și a început să bea și mai mult, apoi a cedat nervos când Danny a dispărut. Nu prea s-a schimbat de atunci.

— Pot să te întreb ceva? am spus.

El m-a privit.

— De ce mă crezi? l-am întrebat.

— În legătură cu ce i s-a întâmplat lui Danny?

— Da.

— Este singurul lucru care are sens, nu-i așa? a zis el. Nu ar juca teatru, dacă nu ar avea ceva de ascuns. Unul dintre ei l-a ucis, lucru care ar justifica toate astea.

Deodată, mi s-a făcut frig.

— Ucis? am repetat eu.

Nu rostisem *niciodată* cuvântul ăsta, nici măcar nu-mi permisesem să mă gândesc la el.

Nicholas a dat aprobator din cap.

— Dacă dispariția lui Danny a fost o chestie accidentală, atunci de ce nu au sunat la timp la poliție? De ce să se deranjeze cu toate astea? Nu, cred că a fost ceva mult mai serios.

Era același fir logic pe care-l urmasem în seara în care descoperisem că Lex și Patrick știau cine eram cu adevărat, dar lucrurile păreau mult mai grave spuse de Nicholas.

— Chiar crezi că vreunul dintre ai tăi este capabil de așa ceva?

El s-a întors spre mine, cu o expresie împietrită.

— Oamenii ăștia nu sunt familia perfectă, așa cum pretind că sunt, bine? Nu îi cunoști așa cum îi cunosc eu și chiar nu știi cine erau atunci.

— Ai vorbit serios când ai spus că nu o să mă predai poliției dacă te ajut?

El a inspirat adânc.

— Dacă un membru al familiei mele l-a ucis pe Danny, acum crede că este în siguranță și așa vreau să rămână lucrurile. Dacă te dau de gol, asta o să-l pună în gardă. La naiba, din câte știu, ar putea fugi din țară sau ceva de genul ăsta, apoi nu o să mai aflu niciodată ce s-a întâmplat cu fratele meu!

— Înțeleg, am spus.

Probabil că l-am și crezut. În plus, aș fi putut încerca să mă car, dar cât de departe aș fi ajuns? Cu banii și legăturile familiei Tate pe urma mea, ca să nu mai spun de cei de la FBI, presupun că nu prea departe, iar încercarea de a fugi m-ar fi făcut să par și mai vinovat dacă Lex și Patrick ar fi încercat să îmi pună în cârcă moartea lui Danny. Dacă îl ajutam pe Nicholas, exista șansa, oricât de mică, să mă lase să plec în liniște când s-ar fi terminat toate astea.

— Deci, ce facem acum?

— Vreau să te duc să-l vezi pe tata, a spus el. Cred că o să reușesc să-mi dau seama din reacția lui dacă știe ceva despre ce s-a întâmplat cu adevărat cu Danny. Cu mama o să fie mai greu. Mie nu mi-ar spune niciodată nimic, dar, dacă *tu* te apropii de ea, am putea să ne facem o idee despre cât de multe știe.

— Pot să încerc, am spus.

Dar, în cazul în care nu mă transformam ca prin magie într-o sticlă de coniac, avea să-mi fie greu să mă apropii de Jessica.

— Nu încerca, fă-o! a izbucnit el, renunțând brusc să mai fie politicos, și a dat să coboare din mașină.

— Hei, așteaptă! am spus.

El s-a oprit cu portiera pe jumătate deschisă și cu spatele la mine.

— Ai spus că de fiecare dată când ți-am vorbit ai știut că nu sunt Danny, am zis eu. Cum?

Pentru o clipă, a rămas nemișcat.

— Erai prea drăguț cu mine, a spus în cele din urmă.

Apoi, a coborât din mașină și a trântit portiera în urma lui.

•

În noaptea aia, înarmat cu o farfurie de mâncare, am urcat scările spre dormitorul principal. Am bătut la ușă și, după un minut, Jessica a deschis-o. A tresărit când a dat cu ochii de mine. În spatele ei, am văzut cearșafurile șifonate și că pe noptieră stăteau îngrămădite cutii cu medicamente și un păhăruț cu un lichid maroniu. Pe lângă toate alea, mai era și un delfin de cristal, care nu-și avea locul acolo. Cu toate că era cel mai inofensiv obiect de pe noptieră, a fost singurul la care m-am uitat îndelung, pentru că era cel mai enigmatic.

— M-am gândit că nu ai mâncat, am spus și i-am întins farfuria. Am comandat de la Mangia. Știu că-ți plac vinetele lor cu parmezan, așa că am comandat și pentru tine.

— Nu prea mi-e foame, a zis și a dat să se întoarcă în cameră.

Am apucat ușa.

— Atunci, ai vrea să cobori și să stai cu noi cât mâncăm? Mia o să ne arate diorama la care a lucrat pentru ora de științe, care ar trebui…

— Mă doare capul, a spus ea. O să mă duc la culcare.

Am vrut să o apuc și să o scutur. Pentru că avea un copil – copii – care o iubeau și pe care îi alunga. Pentru că era al naibii de egoistă. Pentru că, în primul rând, făcuse copii de care nu intenționa să aibă grijă.

Dar aveam o misiune, așadar mi-am reprimat mânia.

— Bine, i-am spus zâmbind. Te iubesc, mamă!

Ea mi-a zâmbit fără tragere de inimă și a închis ușa.

Urma să fie mai greu decât crezusem.

•

Mă îndreptam din nou spre sufragerie, când Nicholas m-a prins pe scări. Se încuiase în camera

lui de când ajunseserăm acasă de la școală, uitându-se peste documentele și notițele pe care le adunasem. M-a apucat de braț și m-a tras în dormitor.

— Ce naiba? am spus.

Într-o mână, ținea un teanc de hârtii.

— Astea-s pe bune?

— Ce sunt?

— Nu le-ai modificat sau ceva de genul ăsta?

— Nici măcar nu știu ce sunt, i-am spus, dar nu m-am atins de nimic. Ce se întâmplă?

Nicholas a înjurat în șoaptă și s-a așezat pe podea. I-am luat teancul de hârtii din mână și le-am întins pe covor. Documentele medicale ale Miei, o fișă a poliției despre Daniel, un fel de raport de la spital de când își rupsese Nicholas încheietura mâinii și un formular de internare dintr-una dintre dățile în care Lex fusese la dezintoxicare. Mi-am ridicat privirea spre Nicholas, care se holba la tavan, cu mâna peste gură.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Uită-te la grupele de sânge, mi-a spus el.

M-am încruntat și am căutat informațiile în documente. Mia și Lex aveau grupa B pozitiv, iar Nicholas și Danny 0 negativ.

— Și? am spus.

Spre deosebire de Nicholas, nu eram un elev eminent care frecventa toate cursurile pentru avansați. Chiar dacă *aș fi terminat* liceul, mă îndoiesc de faptul că aș fi ajuns la concluzia lui.

— Este imposibil din punct de vedere biologic, a spus el. Eu am 0 negativ, pentru că ambii mei părinți au grupa asta. Părinții cu 0 negativ au mereu copii cu 0 negativ.

M-am uitat din nou la hârtii și, încet, am început să înțeleg ce-mi spunea.

— Dar Mia…

— Ea are B pozitiv, ceea ce înseamnă că și unul dintre părinții ei are aceeași grupă de sânge, a spus

el. Mia nu este copilul tatălui meu.

— Iisuse! am spus. Ești sigur?

El a dat din cap.

— Cred că este fata lui Ben McConnell.

•

Toate au căpătat un sens după ce mi le-a explicat Nicholas. Ca Mia să aibă B pozitiv, unul dintre părinții ei trebuia să aibă grupa asta. Ben McConnell, așa cum arăta grupa de sânge a lui Lex, o avea. Și, după cum îmi spusese Nicholas, Jessica și Ben rămăseseră apropiați după divorț, fapt care făcuse ca moartea lui să fie și mai devastatoare pentru ea.

— Ei aveau o aventură, a spus Nicholas. Trebuie să fi avut. D-aia era pe acasă tot timpul. Nu doar o ajuta pe mama făcând-o pe bona. Voia să fie aproape de ea și de Mia.

— Crezi că tatăl tău știa? am întrebat.

— Habar n-am. Cred că ar trebui să încetez să mai presupun că știu *ceva* despre familia mea.

Nicholas și-a trecut degetele prin păr.

— Mă întreb dacă asta are vreo legătură cu moartea lui Danny.

— Nu văd cum, am spus.

— Mda, probabil că ai dreptate. Singura chestie e că…

— Ce?

Nicholas a oftat.

— Ei bine, Danny era un băgăcios. Unul dintre jocurile lui preferate era să afle ceva ce nu voiai ca alții să știe despre tine, iar apoi să folosească lucrul ăla împotriva ta. În ultimii câțiva ani de dinainte de dispariția lui, noi am dus o viață cam haotică, iar lui cred că îi plăcea sentimentul că are ceva sub control, știi?

De fapt, chiar știam.

— Sau poate că îi caut scuze pentru că era doar un copil și… acum nu mai este, a continuat el. Adevărul este că, indiferent de cât de mult îl iubeam, Danny era cam bădăran. Când aveam zece

ani, mi-a ghicit parola de la calculator și a găsit jurnalul pe care îl țineam acolo.

Nicholas și-a aranjat ochelarii pe nas – era un tic nervos de-al lui.

— Am scris mult despre… știi tu, bănuiala că sunt homosexual și despre ce ar însemna asta pentru mine, lucruri personale… Știu că pentru toți ceilalți a fost evident că sunt homo cam din clipa în care m-am născut, dar nu eram pregătit să spun cuiva sau să vorbesc despre asta, așa că am scris tot în jurnalul ăla, pe care Danny l-a scos la imprimantă.

— Rahat! am exclamat.

Nicholas a dat aprobator din cap.

— L-a folosit ca să mă șantajeze luni la rând, chiar și înainte să dispară. Erau chestii copilărești, cum ar fi că mă obliga să-i fac tema la matematică sau să-i dau bomboanele mele de Halloween, dar treaba asta mă urmărea mereu. Și m-a făcut să-l *urăsc.*

Își ținea pumnii încleștați, dar pe chipul său nu se citea mânia, ci doar suferința.

— După ce a dispărut, m-am disprețuit pentru că l-am urât. Ca și când l-aș fi făcut cumva să dispară.

Vizionarea înregistrărilor familiei Tate mă determinase să îmi schimb părerea despre Danny cel Nevinovat, o imagine care fusese creată în urma dispariției lui, dar treaba asta era un pic *prea* adevărată. Probabil că nu era un lucru mai grav decât altele pe care și le făceau mulți frați când sunt copii, dar Danny nu avusese ocazia să se maturizeze și să renunțe la a se mai comporta așa. Probabil că ar fi ajuns o persoană bună, dar murise un puști răzgâiat, ceea ce m-a făcut să mă gândesc la cum și-ar fi amintit lumea de mine – dacă și-ar fi amintit – în cazul în care aș fi murit a doua zi. M-a făcut să mă întreb dacă aveam vreo șansă să schimb lucrurile.

— Deci, dacă Danny a aflat cumva despre Mia sau despre aventura mamei tale… am spus.

— Știu că pare o nebunie, dar poate că a încercat să procedeze la fel cu mama, a zis Nicholas. Poate că ea a băut și și-a pierdut cumpătul. Sau poate că el i-a spus tatei, iar tata…

Brusc, a dat cu pumnul în podea.

— Urăsc situația asta! Urăsc faptul că trebuie să-i suspectez pe toți din familia mea de ceva atât de oribil. Aș vrea să nu fi știut nimic din toate astea.

— Ce vrei să faci? am întrebat.

— Să mă mut în cealaltă parte a lumii și să nu mă mai întorc niciodată.

— Bine.

Ăsta era un impuls pe care puteam să-l înțeleg.

— Dar ce vrei să faci *azi?*

El a oftat.

— Ce-am făcut și până acum. Să mă apropii de mama. Să aflu ce știe ea.

— Și tatăl tău? am întrebat.

— Mă ocup de asta, a spus el. Vreau să încerc să găsesc și dosarul tatei despre Patrick. Îmi aduc aminte că avea multe probleme când era tânăr, dar nu am aflat niciodată detaliile. Ar putea însemna ceva și sunt sigur că toate informațiile sunt în dosarul ăla.

— Bag mâna în foc, am spus.

Putea să facă orice-și dorea, câtă vreme nu mă dea de gol.

•

Însă nu urma să fie ușor să mă apropii de Jessica. Aveam nevoie de ajutor.

Mai târziu în seara aia, m-am dus la Lex. Când m-a găsit stând la ușa ei, mi-a zâmbit și aș fi putut jura că nu se prefăcea.

— Bună, Danny! a spus ea. Ce s-a întâmplat?

— Putem să stăm de vorbă?

— Bineînțeles, a zis și a deschis mai larg ușa. Intră!

M-am așezat pe canapeaua joasă și acoperită cu mătase de la picioarele patului, iar ea a luat loc lângă mine.

— De fapt, mă bucur că ești aici, a spus ea, strivindu-și tivul de la cămașă între degete. De ieri-seară vreau să vorbesc cu tine.

— Nu este nevoie, am spus.

— Ba da, a răspuns ea. Îmi pare rău că v-am făcut pe tine și pe Nicky să treceți prin asta. Nu ar fi trebuit să mă vedeți așa sau să vă ocupați de o astfel de situație. Sper că poți să mă ierți.

— Bineînțeles, am spus încet.

Lex m-a strâns ușor de mână.

— Mă simt atât de prost! Am băut și n-am mai ținut cont de câte pastile am luat, apoi m-am trezit la spital și… A fost doar un accident stupid. Nu are nicio legătură cu tine. Știi asta, nu?

M-am întrebat dacă ea chiar credea ce spunea. Poate că Lex se pricepea la fel de bine să se mintă singură așa cum îi mințea pe ceilalți.

— Da, știu, am spus.

— Bun, a zis Lex și m-a îmbrățișat. Trebuie să-ți mulțumesc. Probabil că voi doi mi-ați salvat viața. Sunteți cei mai buni frați pe care și i-ar putea dori cineva vreodată.

Șovăind, am bătut-o ușor pe spate.

— Tu ești cea mai bună soră.

Lex a respirat sacadat și mi-am dat seama că plângea din nou. M-a ținut strâns, îngropându-și fața în gâtul meu, și i-am simțit lacrimile fierbinți pe piele. Dumnezeule, ce mai plângea!

— Mi-a fost dor de tine Danny! a spus ea și mi-am dat seama că poate nu se prefăcea.

Poate că nu se referea la trecut.

Senzația pe care mi-o dădea îmbrățișarea s-a schimbat în timp. La un moment dat, s-a transformat în mai mult decât suma părților corpului implicate, în mai mult decât căldura brațelor și a mirosului dulce al șamponului lui Lex și a gândirii la rece de care eram sigur că se afla în

spatele tuturor lucrurilor. Brusc, m-am simțit tânăr, mic și băgat în seamă, fapt care mă făcea să mă simt în siguranță. Ei bine, poate nu conta dacă totul era o prefăcătorie. Pentru că nu îmi dădeam seama de diferență.

Deodată, m-am gândit la mama, la cea adevărată. La cum nici măcar nu a tresărit când a aflat că am murit. M-am întrebat dacă mă plânsese așa vreodată și eram destul de sigur că știam răspunsul.

Lex s-a retras și a râs, ștergându-se la ochi și ștergându-mi și mie gâtul.

— Îmi pare rău! Îmi pare rău că am plâns pe tine. Sunt atât de dezordonată zilele astea! Despre ce voiai să vorbim?

— De fapt, mă întrebam dacă ai putea să mă ajuți cu ceva, am spus.

— Bineînțeles. Despre ce e vorba?

— Vreau să fac ceva pentru mama, am zis eu. Mă gândeam să luăm cina, doar noi doi. Ziua Mamei se apropie.

— Oh…

Lex s-a foit un pic.

— Nu știu, Danny. Știi cum e mama în ultima vreme…

— Mda, dar cred că este o idee bună, am spus. De când m-am întors, nu am reușit să ne petrecem deloc timpul împreună.

Lipsa unui răspuns îmi spunea cât de mult se străduia Lex să-și ascundă neliniștea.

— Așa este, a spus ea, dar nu știu…

— Cred că și ea vrea să-și petreacă timpul cu mine, am insistat. La urma urmei, este mama mea, nu?

Când Lex a zâmbit, am văzut pentru prima dată efortul din spatele gestului. Ea a dat aprobator din cap.

— Bine.

— O să mă ajuți? am întrebat. Vreau să-i fac o surpriză.

— Bineînțeles, a spus ea. Hai să-i facem o surpriză!

•

Totul era aranjat înainte să înceapă weekendul.

Lina dintre principalele probleme pe care le aveam cu Jessica era să o aduc în aceeași cameră cu mine și să o fac să nu plece. Era imposibil să vorbești cu ea și să încerci să afli ce face. Habar nu aveam când își petrecea timpul în oraș sau încuiată în dormitor. Un lucru era clar însă: Jessicăi nu-i plăcea să se dea în spectacol. Când pleca de acasă, era mereu aranjată și îmbrăcată impecabil. Dacă aș fi fost în stare să o duc la un restaurant, era posibil ca dorința ei de a păstra aparențele să o împiedice să plece.

Nu că mi-ar fi folosit la ceva. Jessica nu mi s-ar fi confesat niciodată și, chiar dacă ar fi făcut-o, nu însemna că ar fi recunoscut că era ucigașa fiului său cel mai mic. Știam asta. Dar Nicholas era insistent și, de vreme ce avea puterea de a mă trimite la închisoare, el era șeful.

Duminică dimineață, Mia ne-a trezit pe Nicholas și pe mine la răsărit și ne-a târât la parter, spre bucătărie, ca să pregătim micul dejun.

Lex și Patrick au apărut mai târziu, îndreptându-se direct spre aparatul de cafea, pe când Nicholas și cu mine o ajutam pe Mia să taie fructele și să întoarcă niște clătite. După ce-am pregătit și am pus tot pe o tavă, alături de o vază în care se afla o floare luată de Mia din buchetul de pe hol, am urcat toți la etaj ca să îi aducem Jessicăi micul dejun la pat.

Mia a intrat prima și a sărit pe patul mare, unde Jessica era atât de ascunsă sub cuverturi și perne, încât era aproape invizibilă. Copila a dezvelit-o, iar Jessica a clipit încet, trezindu-se din somn ca un înotător care scapă dintr-un curent de apă.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea nedeslușit.

— La mulți ani de Ziua Mamei! i-a urat Mia.

Nicholas a înaintat cu tava pe care era micul dejun.

Jessica părea șocată. A luat delicat tava, ca și când s-ar fi așteptat să i se sfărâme în mâini.

— O! a exclamat ea. Eu nu…

Nu a reușit să rostească propoziția până la capăt.

— La mulți ani de Ziua Mamei! a spus Patrick, aplecându-se ca să o sărute pe obraz.

Nicholas și Lex au făcut și ei același lucru, așa că am sărutat-o și eu.

Jessica a început să plângă.

— O, mamă, este în regulă! a spus Lex.

— Nu plânge, a încercat să o liniștească Patrick.

— Doar că…

Și-a șters lacrimile cu șervețelul de pe tavă, întinzându-și rimelul.

— Ce… frumos din partea voastră.

— Te iubim, mamă! a spus Nicholas.

— Toți copiii tăi sunt din nou împreună, a zis Patrick.

Toți s-au întors spre mine. Până și Jessica, deși nu s-a mai uitat la mine când a început să plângă și mai tare. Mia a îmbrățișat-o strâns pe mama ei, urmată de Patrick și de Lex, iar apoi de mine și de Nicholas. Era o îmbrățișare de familie – toți din familia Tate erau împreună – și aproape toată lumea știa că era o mare minciună.

•

Lex și Mia plănuiseră o zi întreagă de activități, lucru important pentru planul meu. Ele au dus-o pe Jessica la manichiură și pedichiură, apoi ne-am întâlnit cu toții în Santa Monica, unde fusese ideea Miei să închiriem un yacht care să ne ducă să vedem delfini. Din câte se părea, Jessicăi îi plăceau delfinii.

Ziua era planificată în așa fel încât să aibă mereu ceva de făcut și nicio șansă să bea. Speram că avea să fie gata să cedeze înainte să ajung la ea.

Jessica arăta impecabil când s-a apropiat de barcă. Armura îi era ferm fixată și mai era ceva.

Un zâmbet. Unul adevărat. A ezitat un pic atunci când i-am oferit o mână ca să o ajut să urce pe punte, dar a zâmbit din nou atât de repede, încât nimeni nu a observat.

Am văzut un banc de delfini cu dungi albe din Pacific, conform spuselor căpitanului Ron, chiar la câteva clipe după ce am părăsit portul. Jessica o îmbrățișa pe Mia, ajutând-o să se aplece cât de mult posibil peste balustradă ca să îi urmărească înotând în urma bărcii. Priveliștea m-a făcut să simt o durere în piept, iar când i-am întâlnit privirea lui Nicholas, mi-am dat seama că și el simțise același lucru.

Dar poate că era doar răul de mare. Nu mai fusesem niciodată pe o barcă. Mi-am petrecut restul călătoriei sub punte, ghemuit în poziție fetală, încercând să nu vomit. Lex a venit și a stat cu mine, dându-mi părul de pe fruntea fierbinte cu un prosop umed.

— Bietul Danny, a spus ea. Niciodată nu ți-au plăcut bărcile.

Ceea ce era o minciună sfruntată. Văzusem mai mult de o înregistrare în care Danny se juca pe barca pe care o deținea Robert. Dar atunci nu-mi păsase. I-am luat mâna și am lăsat-o să mă calmeze și să-mi vorbească blând, și am închis ochii din cauza usturimii neașteptate.

— Vă mulțumesc tuturor, a spus Jessica după ce am revenit pe uscat și ne-am îndreptat spre mașină. A fost o zi minunată!

— Încă nu s-a terminat. Mai avem o surpriză pentru tine, a spus Lex.

— Încă una? a întrebat Jessica.

În parcare aștepta o limuzină.

— Asta e pentru tine, a spus Lex. Aveți rezervare la Mélisse.

— O! Restaurantul meu preferat, a zis Jessica.

— Tu și Danny o să mergeți la cină, a continuat Lex, iar noi o să vă așteptăm acasă.

Atacul de panică al Jessicăi era vizibil.

— Nu mergem toți?

— Nu, a spus Lex. Asta e o călătorie specială, doar pentru tine și Danny.

— Ne-am gândit că ar fi frumos ca voi doi să petreceți ceva timp împreună, a adăugat Nicholas.

Chiar am văzut-o pe Jessica înghițind cu greu. I-am citit în privire încercarea de a găsi o cale de scăpare, ca să nu facă vreo scenă. Aproape am compătimit-o.

Apoi, masca i-a revenit pe chip și, știind că nu avea de ales, a zâmbit.

— Minunat!

Ne-am luat cu toții rămas-bun. Lex a îmbrățișat-o pe mama ei și am auzit-o șoptind:

— Fii drăguță! Este *fiul* tău.

Eu și Nicholas ne-am uitat unul la celălalt și după aceea am urcat împreună cu Jessica – singuri – în limuzină.

•

Mélisse era un restaurant întunecat și rafinat în care zăngănitul slab al paharelor de cristal și al argintăriei umplea aerul, genul de loc în care Jessica se simțea ca acasă. Imediat ce ne-am așezat, ea a chemat chelnerul și a comandat un pahar cu vin.

— Mă bucur atât de mult că am ocazia să-mi petrec timpul cu tine, am spus când Jessica a băut aproape jumătate de pahar dintr-o înghițitură. Mi-aș dori să putem face mai multe lucruri împreună.

— Mmm, a fost singurul ei răspuns.

Am rezistat impulsului de a o scutura.

— Când ai fost ultima dată aici?

— Oh! a oftat ea. Nu mai știu. Cu mulți ani în urmă.

Avea să fie o seară lungă. De când coborâserăm din mașină, conversația fusese cel puțin nefirească. Indiferent ce spuneam, Jessica îmi răspundea cu cele mai scurte cuvinte și propoziții posibil. Anticipasem asta, dar nu mă așteptasem să mi se pară atât de greu să joc rolul fiului iubitor. În

primul rând, era un rol cu care nu eram obișnuit. Și, mai mult decât atât, nu prea mă gândisem la Jessica de vreme ce era ca o fantomă care bântuia prin casă. Dar acum, că mă aflam într-un spațiu atât de strâmt cu ea, îmi dădeam seama cât de mult mă supărau faptul că-și ignora copiii și ideea că poate chiar îi făcuse rău unuia dintre ei. Nu voiam decât să o rănesc la rândul meu.

— Nu-mi amintesc locul ăsta, am spus.

Rolul fiului iubitor era extenuant și nu mă ajuta să mă apropii de ea. Poate aveam să reușesc, dacă insistam cu teatrul pe care îl jucam amândoi.

— M-ai adus vreodată aici?

Ea citea atent meniul.

— O dată sau de două ori, cred.

— Ei bine, nu-mi amintesc, am spus. Amintirile mele de atunci sunt neclare. Cred că în seara asta o să fie ca și când aș mânca aici pentru prima dată.

Ea nu și-a ridicat privirea, dar și-a încordat maxilarul.

— Presupun că da.

Și-a terminat paharul de vin înainte să apucăm să comandăm. Ospătarul a întrebat-o dacă mai voia unul, iar ea l-a refuzat. Probabil că nu voia să se îmbete, contrar intenției mele. Când s-a scuzat să meargă la toaletă ca să se aranjeze, l-am chemat pe ospătar și i-am spus că se răzgândise și să-i mai aducă vin. Dacă a fost surprinsă să găsească un pahar plin așteptând-o când s-a întors, nu a spus nimic.

A mâncat foarte puțin și în mare parte a reușit să nu-mi vorbească, excepție făcând comentariile ocazionale despre mâncare sau răspunsurile monosilabice la întrebările mele. Seara urma să se termine curând, iar eu nu obținusem nimic. Nicholas *nu* avea să fie încântat și, mai mult decât orice, trebuia să am grijă ca el să fie mulțumit.

Măcar continua să bea.

— Deci, unde te duci? am întrebat-o după o pauză deosebit de lungă în conversație.

Era mai bine să trec la subiect.

— Poftim?

— Când ești plecată de acasă, am spus. Tocmai mi-am dat seama că, de fapt, nu știu ce faci când sunt la școală. Unde te duci?

— Am obligații, a spus ea, apăsând cu putere furculița în farfurie, în încercarea de a apuca o frunză de salată. Fac parte din câteva comisii.

— Uneori nu te întorci decât foarte târziu, am spus.

— Mie… îmi place să fac plimbări lungi cu mașina. Mă relaxează.

Mda, „relaxată” era cu siguranță primul cuvânt care-mi venea în minte când mă gândeam la Jessica.

— Unde te duci cu mașina?

Ea a clipit un pic prea repede, iar eu am știut că orice mi-ar fi spus ar fi fost minciună.

— De cele mai multe ori, la plajă.

Pe plajă nu era praf portocaliu.

Am mâncat cât mai încet posibil, în timp ce Jessica s-a îmbătat tot mai mult. Sperasem că vinul o să-i dezlege limba, dar n-o făcea decât să fie mai lentă și mai tăcută. După ce am terminat antreurile, am insistat să comandăm desert. Ospătarul ne-a adus lista de cocktailuri și meniul cu deserturi. Sub sufleul de mandarine scria că necesită douăzeci și cinci de minute ca să se coacă, așa că l-am comandat.

— Și dumneavoastră, doamnă? a întrebat-o apoi ospătarul pe Jessica.

Ea a ezitat.

— Haide, am spus. Este o ocazie specială, mamă!

Și ăsta a impulsul de care avea nevoie.

— Nu ar trebui, dar… un coniac dublu, sec, a zis Jessica.

După ce a plecat ospătarul, m-am apropiat de ea peste masă.

— Nu-ți face griji, am spus. N-o să-i zic lui Lex.

Buzele i-au descris un zâmbet amar.

— A, da, i-ar fi foarte rușine cu mine.

— Ca și când ar avea ceva de spus, am rostit eu și m-am urât pentru asta, dar…

Jessica a râs. Era un râs mic și răutăcios, dar adevărat.

Asta era o abordare pe care nu o încercasem. Strategia dușmanului comun.

— Uneori cred că Lex își dorește pur și simplu să mă pună într-o cutiuță, am spus, ca să poată controla tot ce fac.

— Cunosc sentimentul.

— Dacă ai ști de câte ori pe zi încearcă să mă hrănească! De parcă ar crede că nu pot avea grijă de mine, că aș muri de foame dacă nu ar fi acolo ca să mă oblige să mănânc sandviciuri cu unt de arahide.

Jessica a răsucit paharul de vin, ținându-l de picior.

— Mereu a fost așa, de când era mică.

— Mda?

Ea a dat aprobator din cap.

— Cândva, am avut un câine. Un animal drăguț, dar prost. Credea că poate să-l dreseze și ar fi trebuit să o vezi cum încerca să…

Jessica a încremenit. O dăduse-n bară și o știa.

— Ce încerca să facă? am întrebat.

Ea a împins scaunul de la masă și a încercat să se ridice, dar a răsturnat paharul cu apă cu cotul. Acesta s-a rostogolit pe masă și s-a spart pe podea, udând fața de masă și covorul. Toată lumea din restaurant s-a întors să se uite. Ospătarul nostru s-a grăbit spre noi.

— Îmi pare rău, s-a bâlbâit Jessica în timp ce el a șters apa cu un șervețel. Eu… a fost un accident…

— Este în regulă, mamă, am spus.

— Nu este nimic, doamnă, a zis ospătarul.

Oamenii încă se holbau. Jessica s-a clătinat pe picioare.

— Scuză-mă, a mormăit și s-a întors ca să plece.

M-am dus după ea și am ajuns-o în fața restaurantului.

— Mamă, așteaptă! am spus și am apucat-o de braț.

Ea s-a întors spre mine când și-a tras brațul din apucătura mea, iar ochii încețoșați îi erau în lacrimi. Mi-am dat seama că era îngrozită.

— Hei, este în regulă, am spus.

De ce mai mințeam? Amândoi știam că era o farsă, așadar, de ce ne mai prefăceam? Poate pentru prima dată puteam să obțin ce voiam spunând adevărul.

— Cred că ar trebui să stăm de vorbă.

Am plătit nota la Mélisse cu cartea de credit pentru situații de urgență, apoi am condus-o pe Jessica la un Starbucks de peste drum. I-am cumpărat o cafea fără zahăr și ne-am așezat la o masă de lângă fereastră.

— Îmi pare rău că îți este atât de greu, am spus. Cu faptul că sunt aici și cu toate celelalte lucruri.

Ea și-a ridicat nesigură privirea spre mine.

— Nu am vrut să-ți fie greu. Serios!

M-am gândit la femeia din fotoliu, care schimba canalele de la televizor, și la telefonul care suna la distanță, și n-am putut să scap de mâhnirea din voce.

— Văd că Lex și Patrick insistă să mă tratezi ca și când totul ar fi la fel, dar vreau să știi că înțeleg. Cu mine nu trebuie să te prefaci.

Chipul i-a împietrit, apoi am observat o mică mișcare în jurul ochilor și al gurii, ca și când s-ar fi străduit să se abțină să spună ceva.

M-am apropiat mai mult de ea.

— Lex și Patrick nu sunt aici. Nu trebuie să ne prefacem că nu s-a schimbat nimic.

Lacrimile i s-au adunat în ochii, agățându-se de genele din partea de jos.

— Te rog să nu le spui, a șoptit ea.

— Promit, am spus.

Eram convins; Jessica nu avea cum să fie ucigașa lui Danny. De câte ori îi văzusem pe Lex sau Patrick amintindu-i să păstreze aparențele? Nu ar fi fost nevoiți să o facă dacă ea era cea care ar fi avut ceva de ascuns. N-ar mai fi părut că se teme de ei atât de mult dacă și-ar fi apărat pielea. Nu. Lăsând la o parte ce credeam despre ei, era mai probabil ca Lex sau Patrick să fi fost responsabili, iar Jessica păstra secretul ca să evite să mai piardă un copil.

— Nu-mi pot imagina cum a fost să îți lipsească fiul atât de mult timp, am spus.

Ea și-a coborât privirea spre masă și a clipit ca să-și limpezească ochii.

— Eu… n-am fost dintotdeauna o mamă atât de rea, dar după… ce s-a întâmplat…

Voiam să-i spun că, deși poate Danny nu mai era, ceilalți copii ai ei meritau o mamă iubitoare, dar ar fi însemnat să fiu prea sincer. Trebuia să se simtă în siguranță cu mine, dacă voiam să aflu ceva util de la ea.

— Știi că poți discuta cu mine, i-am spus. Știu că pare ciudat, dar, dacă ai nevoie să vorbești cu cineva despre toate astea, nimeni nu o să te înțeleagă mai bine decât mine.

Mi-a vorbit atât de încet, încât abia am reușit să o aud.

— Vreau doar ca toată lumea să fie în siguranță.

— Și eu vreau asta, i-am spus și m-am întins să-i ating mâna rece. De aceea sunt aici.

Ea și-a ridicat privirea spre mine și, foarte lent, a dat aprobator din cap.

•

Nu era o confesiune, dar era un progres. Eram destul de sigur că puteam să o fac să-mi spună ce știa, dacă aș fi avut suficient timp.

Singura întrebare era cât timp mi-ar fi acordat Nicholas.

•

Nicholas nu a fost încântat.

— Deci nu ți-a spus nimic? m-a întrebat cât am stat singuri în pauza de masă.

Îl alungase pe Asher pe banca de rezerve de la masa atleților, ca să putem discuta deschis.

— La ce te așteptai? am spus. Am făcut tot ce-am putut. Sper să pot continua și că, în cele din urmă, o să aibă tot mai multă încredere în mine. Acum tot ce știu cu siguranță este că știe că nu sunt Danny.

El a oftat.

— Ceea ce înseamnă că știe și ce i s-a întâmplat cu adevărat.

Am dat aprobator din cap.

— Protejează pe cineva.

— Trebuie să mergem la apartamentul lui Patrick și să găsim dosarele alea, a spus Nicholas. El nu vrea să ne ducem pe acolo, iar asta nu mă face decât să-mi doresc și mai mult. Ai întrebat-o pe mama unde pleacă tot timpul?

— Mda, m-a mințit că face plimbări lungi cu mașina spre plajă, am spus. Dacă vrem să aflăm, va trebui să o urmărim.

Lui Nicholas i-a sunat telefonul. Recent, cei din conducerea școlii renunțaseră la interzicerea mobilelor și nimeni nu mai îndrăznise să îmi facă vreo poză. El s-a încruntat la ecran, dar a răspuns oricum.

— Alo?… Mda, bine… Da. Mulțumesc!

Nicholas a încheiat convorbirea și a început să-și adune lucrurile.

— M-au sunat de la închisoare. Ești pe lista vizitatorilor. Putem să mergem să-l vedem pe tata.

— Ce, acum? am spus când și-a pus rucsacul pe umăr.

— Da, acum. N-am de gând să o lungesc mai mult decât trebuie să o facem, a spus el. Dacă plecăm acum, putem să ne întoarcem înainte să-și dea cineva seama că am plecat.

•

Nicholas și cu mine ne-am îndreptat spre Închisoarea Federală Lompoc, unul dintre penitenciarele de minimă securitate, cu secții luxoase pentru președinți de companii și brokeri pe care nimeni nu voia să-i supere prea mult.

Nicholas a dat semne de nerăbdare tot drumul. Îmi trebuia un plan de evadare. Nu avea să reziste săptămânile, lunile sau *anii* necesari ca să descopere ce se întâmplase cu adevărat cu Danny. Ar fi putut să se satureși să decidă că merita să mă denunțe ca impostor în orice clipă. Și, dacă am fi aflat cine îl ucisese pe Danny, șansa mea de scăpare ar fi fost și mai mică. În ultima vreme, Nicholas și cu mine ajunseserăm la un fel de armistițiu incomod, iar o parte din mine spera că avea să mă lase să plec dacă-l ajutam să-l găsească pe criminalul fratelui său, dar șansele erau mici. În afară de un bagaj făcut în dulapul lui Danny, pregătit ca să-l iau și să fug, nu mă ocupasem de alte aranjamente. Trebuia să încep sau urma să sfârșesc într-un loc mult mai groaznic decât închisoarea de care ne apropiam.

— Deci, ce o să facem? am întrebat când am parcat în fața închisorii.

Era înconjurată doar de un gard de plasă jos și, dincolo de el, se vedeau un imens gazon verde și o clădire modernă, care, la o adică, era mai drăguță decât o școală obișnuită.

Nicholas a ridicat din umeri, gest probabil dificil, având în vedere cât de încordat era.

— O să vedem cum reacționează când o să vă întâlniți. În funcție de asta, ar trebui să ne facem o idee despre cât de multe știe.

— Și chestia cu Mia? am întrebat.

— Nu știu, a spus el. Lasă-mă să mă ocup eu de asta!

— Bine. Ce speri să afli?

Personal, chiar dacă aveam îndoieli, speram al naibii de mult ca Robert Tate să-l fi ucis pe Danny. Ar fi însemnat că *nu* membrii familiei pe care îi

cunoșteam *o făcuseră.* Dar, în mod evident, nu era la fel de ușor pentru Nicholas. Spre deosebire de ceilalți din familie, el chiar părea oarecum apropiat de Robert. Vorbeau la telefon și bănuiam că unele dintre „drumețiile" lui din weekend cu Asher erau, de fapt, drumuri spre Lompoc.

El a oftat.

— Sincer, nu știu.

Ne-am înregistrat la gardianul de la recepție și am trecut printr-un detector de metale și de percheziționarea bagajului, apoi am fost conduși spre zona de vizitare.

— Știe că venim? am întrebat, brusc neliniștit.

Vorbisem cu Robert la telefon de șase ori, dar era altceva să ne vedem.

Nicholas a scuturat din cap.

— I s-a spus că o să primească o vizită, dar nu și din partea cui anume.

Am intrat într-o încăpere care semăna mult cu cantina de la fostul meu liceu, ceea ce mi se părea normal. Mai și mirosea la fel: a aer stătut și a clor diluat. Camera era plină cu mese și scaune unde bărbați în haine albastre stăteau cu membrii familiilor lor, în timp ce gardieni plictisiți supravegheau de pe margine. Nicholas a studiat locul înainte de a se îndrepta spre o masă din colțul îndepărtat. L-am urmat.

— Nicholas!

Un bărbat s-a ridicat de pe scaun și l-a îmbrățișat.

— Bună, tată! a spus Nicholas.

În mare parte, Robert Tate arăta așa cum mi-l aminteam din filmele de familie. Înalt și frumos, cu trăsături bine definite, pe care Nicholas le moștenise. Părul cărunt de pe la tâmple era un pic mai alb, totuși, și își lăsase o barbă care îl făcea să pară cam cu zece ani mai bătrân decât era de fapt.

Când l-a îmbrățișat pe Nicholas, privirea i-a căzut asupra mea.

La început, expresia nu i s-a schimbat. Nici măcar nu cred că m-a văzut cu adevărat. Dar când m-am uitat la el, și-a dat seama că nu eram copilul altui deținut, iar chipul i s-a transformat lent. A ridicat confuz din sprâncene și a făcut ochii mari. Și-a dat seama și a rămas șocat. Apoi, fața i s-a întunecat. Se îndoia.

Brațele i-au căzut din jurul lui Nicholas, iar el s-a uitat de mai multe ori la noi.

— Este… el este…

Nicholas a dat aprobator din cap. Robert tot părea confuz. A făcut un pas spre mine.

— Daniel? a șoptit el.

— Bună, tată! am spus.

M-a fixat cu privirea, a scuturat din cap și a mai făcut un pas în față. Ridurile de pe chipul lui s-au adâncit. Și-a întins mâinile și m-a tras spre el, strivindu-mă într-o îmbrățișare viguroasă și scoțând un sunet de parcă ar fi râs, ar fi suspinat și ar fi primit un pumn în stomac în același timp. M-a legănat înainte și înapoi, spunând de nenumărate ori în șoaptă:

— Danny, o, Dumnezeule, Danny!

Dacă se prefăcea, era al naibii de bun.

Îmbrățișarea a durat mult timp, poate mai mult decât oricare alta pe care o primisem vreodată, iar Robert mi-a dat drumul doar treptat, retrăgându-se ca să se uite la fața mea, dar ținându-mă de brațe. Distanța ne separa corpurile, dar el avea în continuare mâinile pe brațele mele. S-a așezat în fața mea, păstrându-mi mâinile în ale lui și fixându-mă tot timpul cu privirea, ca și când aș fi fost o creatură ciudată, dar miraculoasă.

— Mă bucur atât de mult că ești aici! a spus el.

Ochii îi erau roz și strălucitori.

— Sora ta mi-a spus că nu sunteți încă pregătiți să veniți aici, așa că am încercat să fiu răbdător, dar așteptarea e nemiloasă. Băiatul meu!

El mi-a pus mâinile pe față și s-a holbat în ochii mei, apoi și-a plecat capul și s-a scărpinat în barbă.

A vorbit din nou cu o voce răgușită din cauza lacrimilor nevărsate.

— Niciodată nu mi-am pierdut speranța, iar acum…

A început brusc să plângă.

Nicholas și cu mine ne-am uitat unul la celălalt când Robert și-a acoperit ochii cu o mână, pe cealaltă folosind-o pentru a o strânge pe a mea. În mod evident, Robert nu făcea parte din vreun plan care să ascundă moartea lui Danny. Bucuria și suferința lui erau reale, atât de evidente și de pătrunzătoare, încât am simțit că mă cutremuram. Era crud ce-i făcusem familiei lui. Nu se prefăcea; Robert nu știa că fiul lui era mort.

Eram dezamăgit. Nicholas părea ușurat.

— Este în regulă, tată, a spus Nicholas. Totul va fi în regulă, bine?

Robert a inspirat adânc de câteva ori ca să se adune. Ne-a zâmbit timid și a șoptit o scuză. Apoi, a întrebat:

— Ce face sora ta mai mică? De ce nu mi-ai spus că veniți?

— Am chiulit de la școală, a spus Nicholas. Danny și-a dorit să vină și nu am mai vrut să așteptăm.

Robert s-a întins spre fața mea.

— Lasă-mă să mă mai uit o dată la tine.

El mi-a cuprins maxilarul cu mâinile și mi-a privit fiecare centimetru al chipului. S-a holbat la mine, Nicholas s-a holbat la el, iar eu am încercat să mă uit în ochii lui Robert și să nu fixez masa cu privirea. Presupun că m-am descurcat bine, deoarece am surprins momentul în care a început cu adevărat să vadă. Să recunoască toate lucrurile care nu erau chiar în regulă. Că nu prea semănăm cu Danny.

Și Nicholas a văzut.

— Deci, tată, a spus el. Cum te tratează aici?

Asta l-a distras suficient pe Robert. El și-a coborât mâinile și s-a întors spre Nicholas.

— Nu prea rău, presupun, a spus și l-a împuns în coaste pe Nicholas cu degetul. Cel puțin nu am fost *înjunghiat.*

Nicholas și-a dat ochii peste cap, dar a zâmbit. Robert s-a întors către mine și m-a luat din nou de mână deasupra mesei.

— Deci, te-ai întors la școală? a întrebat el, cu o mică urmă de îndoială în voce.

— Mda, dar nu fac nimic, am spus. Doar stau în clasă.

El a dat aprobator din cap și s-a încruntat în același timp.

— Și tu? Nicky? Aștepți cu nerăbdare anul următor?

Am pufnit. Mereu mă surprindea un pic faptul că Nicholas reușea să treacă de toate orele de la liceul Calabasas fără să îl incendieze.

Nicholas s-a mișcat lângă mine.

— Tată, eu…

— Când afli unde o să locuiești? a continuat Robert.

M-am încruntat.

— Ce?

— Putem să vorbim mai târziu despre asta, tată, a spus Nicholas. Ți-am povestit despre piesa pe care o scrie Mia?

Robert nu a părut să observe evitarea stângace a subiectului. Când a auzit numele fetei, melancolia i s-a citit imediat pe chip. M-am întrebat dacă era mereu atât de expresiv sau dacă avea legătură cu închisoarea. Ca și când ar fi încercat să stoarcă toate emoțiile posibile în timpul vizitelor scurte și rare.

— Nu. Se descurcă bine?

Nicholas a dat din cap.

— Da, minunat! În ultima vreme, practic locuiește în piscină și proteza o să-i fie dată jos peste câteva săptămâni.

— Știi, nu te-am întrebat, pentru că știu că *ar trebui* să știu, am spus, dar problema Miei este

genetică?

Brusc, Nicholas a întors capul spre mine. Știam că riscam enervându-l, dar trebuia să aflu ce știa Robert. Trebuia să aflu dacă avea un motiv să-l ucidă pe Danny, iar Nicholas credea prea mult în tatăl lui ca să-l preseze.

— Nu, nu, a spus Robert. Pur și simplu se mai întâmplă.

— Deci nimeni din familia ta nu s-a mai confruntat cu asta? am întrebat.

Robert a strâns ușor din buze.

— Nu. Nimic de genul ăsta.

Nicholas a deviat din nou discuția, iar când Robert s-a lăsat momentan distras de o ceartă care a izbucnit la masa alăturată, mi-a aruncat o privire dură. Nu-mi păsa. Aflasem ce trebuia.

După terminarea orei de vizită, Robert m-a îmbrățișat din nou și mi-a spus cât de fericit era să mă vadă. Că mă iubea. Apoi a vrut să vorbească în particular cu Nicholas pentru o clipă. Am dat din cap și i-am lăsat singuri, întorcându-mă pe holul închisorii. Nicholas m-a urmat după câteva minute.

— Deci? am întrebat în drum mașina lui.

— Vrea să creadă că ești tu, a spus el, dar are îndoieli. Nu are cum să fie implicat.

Am încuviințat dând din cap. Bănuiala mea era corectă, dar, Dumnezeule, totul ar fi fost mult mai ușor dacă Robert l-ar fi ucis pe Danny.

— Cred că ai dreptate.

— Mda. Știam.

Ușurarea evidentă a lui Nicholas s-a transformat curând în supărare.

— Și, hei, ți-am spus că eu o să mă ocup de chestia cu Mia.

— Dar *nu aveai de gând,* am spus. Ai văzut cât de mult s-a enervat? Știe că nu este tatăl ei adevărat. Poate că asta are o legătură cu…

— *Este* tatăl ei adevărat, a zis Nicholas, în toate privințele care contează. Tu mai ești pe aici doar ca

să pot afla ce s-a întâmplat cu Danny. Asta-i tot! Nu o implica pe Mia!

— Nu poți să presupui că nu există nicio legătură între cele două lucruri, am spus. Între două secrete atât de importante.

— Toată lumea are secrete, a spus el, și niciunul dintre părinții mei nu și-ar ucide fiul dintr-un asemenea motiv. Nu are niciun sens.

Eu credeam că Nicholas se înșela – sub presiune, oamenii erau capabili de lucruri mai sinistre decât își imagina el –, dar și că Jessica și Robert erau probabil nevinovați și, cum nu voiam să risc să-l provoc mai mult, am renunțat.

Ne-am urcat în mașină, care era fierbinte după ce stătuse în soare timp de o oră. Nicholas a coborât geamurile și a pornit aerul condiționat. Curând, am ieșit pe autostradă și ne-am îndreptat spre sud, către Hidden Hills. Cât am mers, m-am gândit din nou la vizită, în căutarea indiciilor pe care le-aș fi putut rata. Eram aproape de casă când mi-am amintit un moment ciudat din timpul conversației. M-am întors spre Nicholas, care, în marea parte a drumului, se holbase în tăcere la șoseaua din fața lui.

— Hei, la ce s-a referit tatăl tău când te-a întrebat dacă aștepți cu nerăbdare anul următor? am întrebat.

Nicholas nu s-a uitat la mine.

— La nimic.

— O, haide! am zis. Știu că e *ceva.*

Nicholas a oftat.

— Bine. Dar nu poți să spui nimănui.

I-am aruncat o privire.

— Pot să țin un secret.

— Plec la facultate, a spus el.

M-am încruntat.

— Da, dar asta nu o să se întâmple decât…

— Toamna viitoare, a spus el. Absolv mai devreme. Până la sfârșitul semestrului o să am toate creditele și am intrat deja la NYU.

— Nu știam, am spus.

— Nimeni nu știe. Doar tata, a zis el. Și i-am spus doar ca să-l roage pe contabil să-mi deblocheze contul mai devreme, ca să pot să plătesc taxele.

— De ce? l-am întrebat.

— Pentru că m-am săturat de școala aia, și de familia mea, și de locul ăsta, a spus el, și nu am vrut să mă cert cu nimeni din cauza asta. Este viața mea. Este decizia mea.

— Când o să le spui? l-am întrebat.

El a ridicat din umeri.

— Doar când o să fiu obligat să o fac.

Mi-am imaginat ce veste neașteptată urma să fie pentru toată lumea. Cei din familia Tate erau distruși din multe puncte de vedere, dar erau uniți. I-ar fi nenorocit să piardă brusc pe altcineva din familie, chiar dacă ar fi plecat doar temporar, în cealaltă parte a țării.

— Tu… nu crezi că ești un pic egoist? am întrebat.

Știam că era o prostie să mă opun, de vreme ce viața mea era în mâinile lui, dar nu-mi păsa.

El a întors capul și m-a fixat cu privirea.

— Adică este viața ta, fă ce vrei, am spus, dar nu înțeleg de ce ai vrea să-ți rănești familia în halul ăsta, în mod intenționat.

— Nu cred că ai dreptul să mă critici pentru că-mi rănesc familia. De ce naiba îți pasă? a spus el.

— Îmi pasă de ei.

Pentru o clipă, mi-am adus aminte de ultima dată când am văzut-o pe mama cu telefonul lipit la ureche, cu ochi goi și chip de piatră.

— Nu știi ce norocos ești să ai o familie ca a ta!

Nicholas a râs și a apucat strâns volanul.

— O familie ca a mea? Dacă avem dreptate, unul dintre ei l-a ucis pe fratele meu. Un băiețel care, da, era o pacoste, dar era doar un băiețel. Mai mulți mint ca să-l acopere pe vinovat, fără să le pese de cât de mult ne rănește chestia asta pe noi,

ceilalți. Cum o să se simtă tata când o să afle adevărul? Sau Mia? O să sufere din nou pierderea lui Danny. Familia asta e otrăvitoare și încerc să scap cât mai pot.

— Dar nu știai nimic din toate astea când ai decis să pleci fără să le spui, am zis eu.

— Nici nu era nevoie. Au făcut destule alte lucruri.

— Dar ei te *iubesc,* am spus.

— Nu-i de ajuns.

Nicholas mi-a aruncat o privire uluită.

— De unde vii de crezi că obligația înnăscută și biologică de a mă „iubi" e suficientă, încât să scuze ce au făcut?

— Nu este o obligație.

Ceva din mine se spărgea și se rupea, ca un ghețar.

— Poate că așa ți se pare, dar nu toată lumea își iubește familia. El a rămas tăcut pentru o clipă, apoi a spus:

— Ai tăi nu te-au iubit?

— De fapt, ai mei înseamnă doar mama, am spus, și nu.

— Cred că știam asta, a zis el. Altfel nu ai fi ajuns aici, nu-i așa? M-am gândit la prima dată când fugisem de acasă, la cum mă ținuseră într-un centru de plasament temporar, până ce aveau să-mi găsească familia. Adulții mă hrăniseră, mă mângâiaseră pe brat și-mi vorbiseră cu blândețe. Un puști de acolo mă învățase un joc de cărți, iar altul îmi împrumutase o pereche de ciorapi când îmi înghețaseră picioarele. Când mama venise în cele din urmă să mă ia, țipasem ca din gură de șarpe și-mi rupsesem două degete lovind cu pumnul în perete. Aia a fost ziua în care am învățat: Nu le spune cum te cheamă, pentru că nu pot suna pe nimeni să vină să te ia.

— Presupun că nu, am spus.

— Cât de rău era? m-a întrebat.

M-am mișcat pe scaun. Era ciudat să vorbesc despre mine.

— Destul de rău!

Nicholas și-a înclinat capul spre mine.

— Este prima dată când cred ce-mi spui, a zis el.

•

La cina din seara aia, în timp ce ne înfruptam din mâncarea vietnameză comandată, Lex ne-a întrebat cum fusese la școală. Nicholas a ridicat din umeri.

— A fost bine.

— Danny? a întrebat Lex.

— Mda, am spus. A fost bine.

— Deci, nimic neobișnuit?

Nicholas a oftat și și-a coborât bețele.

— Te-au sunat.

— Da, m-au sunat de la școală, a spus ea. Unde naiba ați fost voi doi?

— Nicăieri în mod special, i-a răspuns Nicholas. Doar că nu am avut chef de școală. Ai de gând să ne pedepsești, mamă?

— Nu, dar să nu mai plecați așa, fără să spuneți nimănui, bine? a zis Lex. Mi-am făcut griji.

— Ei bine, suntem în regulă, a spus el.

— Eu de ce nu pot chiuli de la școală când nu am chef de cursuri? a întrebat Mia.

Am auzit vag cum s-a deschis ușa de la intrare.

— Vrei să te duci tu să vezi cine e? l-a întrebat Lex pe Nicholas.

— Pentru că școala *ta* nu este un exercițiu inutil și chinuitor, Mimi, a spus el.

— Salutare, copii! a spus Patrick atunci când a intrat în sufragerie.

— Bună! a răspuns Lex, la fel de surprinsă ca noi toți.

Era luni; Patrick nu venea niciodată lunea.

— Lexi, pot să-ți vorbesc secundă? a spus el.

Părea ciudat. Exagerat de formal.

— Da, bine, numai lasă-mă să…

— Ce este inutil? a întrebat Mia.

— Liceul. Mănâncă-ți supa!

Nicholas s-a întors spre Patrick.

— Ce se întâmplă?

— Nimic, a spus Patrick.

Telefonul lui Nicholas a început să sune.

— Trebuie s-o mănânc? a întrebat-o Mia pe Lex. Vreau doar niște cereale.

— Hei, pot să te sun mai târziu? a spus Nicholas la telefon.

— Măcar trei linguri, a spus Lex.

— Lexi, a insistat Patrick. Chiar trebuie să…

— *Ce?* a spus Nicholas.

Tonul lui a fost suficient de strident, încât să spintece haosul și toți ne-am întors spre el. Nicholas a împins scaunul și s-a grăbit să iasă din cameră, cu telefonul încă la ureche. Lex s-a dus după el, ignorând încercarea lui Patrick de a o apuca de braț. Mia a plecat după Lex, eu le-am urmat, iar Patrick a venit după noi.

L-am găsit pe Nicholas în cameră. Cu televizorul deschis, a schimbat canalele până ce a ajuns pe postul local de știri.

— Te sun eu, a spus la telefon și a închis.

Pe ecran, o reporteră stătea în fața biroului FBI din LA, o clădire pe care aș fi recunoscut-o oriunde. În chenarul de sub ea scria „Un nou indiciu în cazul băiatului dispărut”.

— … a spus că excursioniștii au descoperit bicicleta deosebită, făcută la comandă, în urmă cu trei luni, dar că FBI-ul a ales atunci să nu facă publică informația.

În locul reporterei, pe ecran a apărut fotografia unei biciclete roșii de teren, cu roți mari și desene aurii pictate pe cadru.

— În ultimele săptămâni, acesta este al doilea mare progres al anchetei de șase ani prin care se încearcă să se afle ce s-a întâmplat cu Daniel Tate, băiatul de zece ani care a dispărut din comunitatea exclusivistă Hidden Hills în timp ce se ducea cu

bicicleta spre casa unui prieten. Un articol din revista *LA* a trezit din nou interesul publicului pentru acest caz cu mai puțin de o lună înainte ca Tate să fie descoperit în viață în Vancouver, Canada. Cei de la FBI speră că găsirea bicicletei lui Tate este indiciul-cheie în aflarea răpitorilor lui.

— O, Dumnezeule! a șoptit Nicholas.

M-am întors și m-am uitat la Lex. Ea se uita la Patrick. Niciunul din ei nu părea surprins.

Deci *de asta* mă aduseseră aici.

Zgomotul din stânga mea m-a făcut să întorc repede capul. Jessica stătea pe scări, cu cioburile paharului de vin la picioare, holbându-se la bicicleta de la televizor.

•

Jessica s-a prăbușit printre bucățile de sticlă, copleșită de o criză de plânsete și tremurat, iar supărarea mamei ei a făcut-o pe Mia să izbucnească în lacrimi. Lex a îmbrățișat-o pe Mia, iar Patrick și cu mine ne-am dus să o ajutăm pe Jessica să se ridice. Ea respira sacadat și sângera din cauza câtorva cioburi intrate în piele. Cu câte un braț sub umerii ei, am ajutat-o să urce scările înapoi spre camera sa.

— Au g-găsit bicicleta? a întrebat ea.

— Știu că este șocant, dar e o veste bună, mamă, a spus Patrick. O să-i ajute să îi găsească pe cei care te-au răpit, Danny, nu-i așa?

— Da, am spus.

Frumoasă acoperire, Patrick! Foarte subtilă!

Am băgat-o pe Jessica în pat. Am încercat să-l urmez pe Patrick în baie când s-a dus după trusa de prim ajutor, dar Jessica mă ținea de braț cu putere.

— Hei, este în regulă, am spus încet.

Habar nu aveam cum să consolez pe cineva, mai ales într-o situație atât de ciudată ca asta, așa că am mângâiat-o ușor, cum credeam că trebuia să o fac.

— Totul va fi bine.

— Mi-e frică, a șoptit ea.

Am înghițit.

— Știu. Dar va fi bine. Sunt aici.

— Danny…

Patrick s-a întors în cameră, iar Jessica a tăcut. El i-a dat câteva pastile și un pahar cu apă.

— Ia astea!

— Patrick, am spus. Ești sigur…

— Este isterică, mi-a zis el. Are nevoie de odihnă.

I-am scos cioburile din piele și i-am curățat tăieturile și, înainte să terminăm, a adormit.

•

Extenuat, dar cu mintea în priză, m-am prăbușit pe pat. Bicicleta lui Danny, cea care dispăruse odată cu el, fusese găsită, și asta în urmă cu câteva luni. Descoperirea nu fusese făcută publică, dar, cumva, eram sigur că Patrick și Lex știuseră. Articolul din revista *LA* care-i făcuse pe toți să se gândească din nou la caz și noua dovadă erau motivele pentru care mă aduseseră aici. Apărusem la țanc, când îngrijorarea și disperarea lor era maximă.

De unde știuseră despre bicicletă?

În buzunarul de la spate, telefonul a început să vibreze. Eram prea obosit să mă întind după el. Și nici nu voiam să vorbesc cu nimeni. A continuat să vibreze și, în cele din urmă, am cedat și l-am scos din buzunar.

Pe ecran scria *Ren.*

Am ezitat, luptându-mă cu mine însumi, apoi am răspuns.

— Bună! am spus.

— Salut! a zis ea. Tocmai m-am uitat la știri și voiam să văd dacă ești bine. Vrei să vorbești despre asta?

— Credeam că toate astea sunt prea mult pentru tine și că trebuie să mă duc la psiholog, am spus.

Ea a oftat.

— Nu mi-am dorit niciodată să nu mai fiu prietena ta, Danny.

M-am rostogolit până am ajuns cu fața la perete și m-am holbat la el, găsind un loc în care vechea culoare a varului se vedea printre micile spații din albastru. Ren voia să fie prietena mea. Într-un fel, cineva *mă dorea;* voia să mă cunoască. De ce, din nou, era persoana pe care încercam să o țin la distanță?

— Ai dreptate, am spus. Îmi pare rău. Am fost un măgar.

— Nu, n-ai fost, a zis ea. Știu că nu-ți este ușor. Mie doar… mi-e dor de tine.

Am respirat sacadat.

— Și mie mi-e dor de tine.

Mi-am imaginat-o zâmbind la cuvintele mele. Mi-am imaginat-o stând lângă mine.

— Deci, a spus ea. Vrei să vorbești despre asta?

— Chiar nu.

— În cazul ăsta, ai văzut că Isabella l-a sărutat pe fratele lui Gage în episodul de ieri?

— Nu, povestește-mi!

Ren m-a pus la curent cu ce se întâmpla în serialul *A Life of Love,* iar mie mi-a făcut plăcere să o ascult. După ce-am aflat tot despre întâmplările din Bridgeport, am discutat despre proiectele noastre finale pentru ora de educație plastică, filme SF, facultăți și a fost… simplu. Frumos.

— Unchiul meu îmi tot cumpără ghiduri pentru facultăți și mi le lasă pur și simplu în dormitor, de parcă e mai subtil dacă *nu aduce vorba* despre asta, a spus ea.

Vorbea încet și calm și parcă era somnoroasă. M-am uitat la ceas; era târziu.

— Dar nici măcar nu știu dacă vreau să merg la facultate, știi? Mi se pare că e doar un mod prin care amâni să trăiești cu adevărat. Nu am cum, ca peste un an, să știu ce vreau să fac pentru restul vieții, deci ce rost are?

— Poate te stresezi prea mult cu asta, am spus. Nu trebuie să știi ce vrei să faci toată viața. Doar în următorii zece ani sau peste cinci sau zece minute. Poți să te răzgândești oricând.

— Presupun.

Ea a căscat.

— Vreau doar să fiu *fericită.*

Ochii începeau să mi se închidă.

— Șmecheria e să afli cum anume, nu-i așa?

— Hmm, a făcut ea.

Amândoi am tăcut și i-am ascultat sunetele slabe ale respirației la telefon. Apoi, am închis ochii și am adormit.

•

M-am trezit cu telefonul pe perna de lângă mine și cu un mesaj de la Ren.

Bună dimineața, rază de soare! Sforăi! :P

Am zâmbit și am încercat să păstrez un strop din sentimentul ăsta pentru mai târziu.

Lex ne-a sugerat să nu ne ducem la școală – ideea că ea avea puterea de a propune așa ceva l-a făcut pe Nicholas să ridice din sprâncene – din cauza știrii cu bicicleta, dar Nicholas era hotărât să se întoarcă la ore ca să poată absolvi la timp, iar eu voiam să o văd pe Ren, așa că am plecat.

— La naiba! a spus Nicholas când ne-am apropiat de Liceul Calabasas.

Locul forfotea de reporteri, poate chiar de mai mulți decât prima dată când venisem la școală.

— Ce vrei să faci?

— Mă descurc eu, i-am spus mult mai calm decât mă simțeam. Nu pot să intre după noi.

— O să-l sun pe Asher să văd unde este, a spus Nicholas.

Am oprit într-un loc din parcarea studenților, iar Asher a ieșit să ne întâmpine. Preventiv.

— Hei, omule, mi-a zis el când am coborât din mașina lui Nicholas. Ești bine?

Am dat aprobator din cap.

— Îhî.

— Este bine că au găsit-o, nu-i așa? a spus el. O să-i ajute să-i prindă pe răufăcători, corect?

— Sper că da, i-am răspuns, iar Nicholas și cu mine ne-am uitat rapid unul la celălalt.

Eram la jumătatea drumului spre școală când un reporter și un cameraman au ieșit din spatele unei furgonete.

— Daniel Tate? a întrebat cel dintâi, îndreptând un reportofon digital spre mine.

— Lăsați-ne în pace! a spus Nicholas.

— Daniel, ești încrezător că răpitorii tăi vor fi în sfârșit găsiți? a întrebat bărbatul, apropiindu-se de mine.

Brusc, Asher stătea între noi, cu palma de mărimea unei farfurii pe pieptul bărbatului, împingându-l înapoi.

— Fără declarații, tâmpitule! a spus el.

Mișcarea surprinsă cu coada ochiului mi-a atras atenția. M-am întors și am văzut un grup de camere îndreptate spre mine din fața școlii, unde erau parcate furgonetele celor de la știri. Reporterul ăsta idiot le atrăsese atenția. M-am întors imediat ca să-mi ascund fața.

— Nicholas, am spus. Uite!

Nicholas s-a uitat atent la camere și la obiective și a luat imediat o decizie.

— La naiba cu toate astea! a zis el. Plecăm de aici!

Ne-am întors la mașină, iar eu mi-am acoperit fața cu mâinile până când ne-am îndepărtat de școală.

•

Ne-am dus acasă, și pentru că doar mașina Jessicăi era acolo, nici măcar nu a trebuit să explicăm cuiva de ce ne-am întors. Ren mi-a trimis un mesaj ca să vadă ce fac, iar eu i-am dat codul de la poartă și am invitat-o să treacă mai târziu pe la mine. Între timp, eu și Nicholas ne-am încuiat în camera lui ca să recapitulăm tot ce știam, de vreme ce o nouă chestiune urgentă apăruse în investigația

noastră. Nu a durat mult. Pur și simplu nu erau prea multe dovezi. Într-o clipă, Danny era acolo, iar în următoarea, nu mai era.

În dimineața zilei de sâmbătă, luase micul dejun cu familia, cu excepția lui Robert, care era în Palo Alto într-o călătorie de afaceri de marți, și a lui Nicholas, care-și petrecuse noaptea și cea mai mare parte a acelei zile la un prieten. Danny îi spusese mamei că urma să meargă cu bicicleta la prietenul lui, Andrew. Bona fusese liberă în weekendul acela, așadar Jessica se dusese cu Mia la doctor și să rezolve câteva lucruri, fapt verificat de FBI. Patrick și Lex își petrecuseră ziua cu prietenii, iar câțiva dintre ei reușiseră să le confirme alibiul. Mișcările tuturor fuseseră verificate în orele de dinainte ca Jessica să sune la poliție și să raporteze dispariția lui Danny din seara aceea.

În mod evident, o parte a poveștii nu era în regulă, dar după atât de mulți ani, era greu să-ți dai seama care anume.

— E imposibil, a spus Nicholas. Dacă FBI-ul nu poate să rezolve cazul, ce ne face să credem că noi putem?

— Încrederea în noi înșine? am întrebat retoric.

El a râs, ca de obicei – nu era un râs adevărat, ci un pufnet care la fel de bine putea fi considerat o simulare a amuzamentului.

— Ai fost atent la domnul Vaughn.

— Ei bine, mă inspiră, am spus impasibil, iar el chiar a zâmbit.

Deodată, cineva a început să strige la parter. Ne-am uitat unul la celălalt și am sărit în picioare, Nicholas împingând toate hârtiile sub pat înainte de a ieși în grabă din cameră. Ne-am oprit pe palier și ne-am uitat peste balustradă, în hol. Probabil că Lex sosise acasă în timp ce noi doi lucram, deoarece ea și Jessica erau undeva la parter și se certau.

— … spui mie ce să fac. Eu sunt mama, Alexis!

— Atunci poartă-te ca atare măcar o dată în viața ta! i-a răspuns Lex. Avem *nevoie* de tine! Gândește-te la Mia; este doar o fetiță! Dacă o să te tot duci pe acolo, cineva o să observe, și apoi ce-o să se întâmple cu noi?

Jessica a vorbit mai încet – nu destul ca să nu o mai auzim, dar suficient încât cuvintele să devină neinteligibile. Răspunsul lui Lex a fost la fel de imposibil de înțeles. Apoi, Jessica a străbătut holul și a ieșit pe ușa de la intrare.

— Trebuie să o urmărim, a spus Nicholas.

— Acum? am întrebat.

Era pe lista noastră să o urmărim, dar făceam lucrurile cam prea repede pentru gustul meu.

— Bineînțeles că acum, a spus el. Ai auzit ce a spus Lex! Ar putea fi important.

Nicholas s-a întors în fugă în camera lui ca să-și ia cheile și am coborât la parter. Ne-am furișat spre ușa de la intrare astfel încât Lex să nu ne audă, iar după aceea am ocolit în grabă casa spre garaj, unde parcase Nicholas, aplecându-ne pe sub ferestre ca să nu fim văzuți. De îndată ce ne-am îndepărtat de vilă, Nicholas a pornit motorul și, până să ajungem la poarta care proteja Hidden Hills de restul lumii, am prins din urmă mașina de teren a Jessicăi. Nicholas a urmărit-o de la o distanță discretă pe autostrada pe care se îndrepta spre est.

După o oră eram încă pe drum, iar soarele cobora în oglinda retrovizoare.

Frustrat, Nicholas și-a lovit capul de tetieră.

— Unde naiba se duce?

— Ar avea de unde să știe că o urmărim? am întrebat.

— Nu-mi dau seama cum, a spus el. Suntem la o sută de metri în urma ei, iar în California de Sud sunt nouă miliarde de BMW-uri negre. Poate că a ascultat-o pe Lex și nu se duce unde ar trebui. Poate că doar îi place să se plimbe cu mașina, așa cum ți-a spus.

— Pe autostradă? am spus.

Lui Nicholas a început să-i sune telefonul, iar pe ecranul computerului de bord al mașinii scria „Asher”. S-a încruntat, dar a răspuns.

— Bună, nu prea pot…

Dar Asher vorbea deja.

— Vrei să vii la mine? a întrebat el, vocea lui umplând mașina. Tocmai am găsit cel mai prost film pe Netflix.

— Nu pot, a spus Nicholas.

— Ai o întâlnire fierbinte?

— Eu și Danny facem ceva.

— Iar? Ce se întâmplă cu voi doi?

Nicolas s-a uitat la mine.

— Ash…

— Acum câteva săptămâni abia vorbeați, iar acum chiuliți de la școală împreună și parcă sunteți siamezi. Nu mă înțelege greșit, dar ce s-a schimbat?

Nicholas a oftat.

— Ne străduim mai mult.

— Mincinosule! O, Dumnezeule, habar n-ai să minți!

Am zâmbit, iar Nicholas s-a încruntat la mine.

— Te sun mai târziu, bine? a spus Nicholas, cu degetul deja deasupra butonului care putea întrerupe convorbirea.

— Bine, mincinosule! Te iubesc!

Nicholas a apăsat butonul, iar în mașină s-a făcut liniște. Mi-a aruncat o privire urâtă, iar eu am încercat să-mi ascund zâmbetul.

— Nu este amuzant, a spus Nicholas. Urăsc să am secrete față de el.

— Atunci, de ce o faci?

— Eu doar… Trebuie să-l țin la distanță de lucrurile legate de familie, a spus Nicholas. El înțelege asta.

— De cât timp sunteți împreună? am întrebat.

— De doi ani și jumătate.

Am clipit.

— Iisuse!

Mi-a rânjit cu colțul gurii.

— Da, asta e reacția obișnuită.

— Deci cât aveai, cincisprezece ani? am întrebat. Și sunteți împreună de atunci?

El a dat aprobator din cap.

— M-a văzut în cele mai grave situații și încă nu s-a speriat.

Cuvintele lui au atins ceva din adâncul meu, iar eu știam că n-aveam să le uit așa de ușor.

— Cred… că e frumos.

— Cu siguranță face lumea să pară mai puțin înspăimântătoare, a spus el.

M-am întors și m-am uitat pe geam. Cât de mult s-ar fi schimbat viața mea, dacă și eu *aș fi avut* parte de asta la cincisprezece ani? La școală fusesem un singuratic, abia vorbeam cu ceilalți, în majoritatea zilelor, ajungeam să stau în spatele clădirii, urmărind cum cădeau frunzele din copaci în timp ce așteptam să sune clopoțelul. Cum ar fi fost dacă aș fi avut pe cineva alături de care să merg pe holurile alea sau un loc în care să fug, de vreme ce casa mea nu era sigură? Poate nu aș fi renunțat la școală la șaisprezece ani, nu aș fi fugit și nu aș fi ajuns aici, fără un nume și-un trecut propriu.

Am început să văd chipul acelei persoane imaginare, și era al lui Ren.

Nicholas m-a lovit în braț.

— Fii atent!

M-am întors și l-am văzut arătându-mi cum, în față, Jessica ieșea de pe autostradă.

•

Ea a condus pe câteva drumuri mai înguste, cu praful portocaliu ridicându-se în spatele mașinii de teren, până ce a ajuns la o parcare cu câteva mese de picnic și un indicator pe care scria PRIVELIȘTE PITOREASCĂ. Am urmărit de la distanță cum și-a parcat mașina și a stat acolo, holbându-se la întinderea vastă a deșertului.

În ciuda soarelui arzător care intra pe geam, am tremurat. Nu știam de ce. Corpul meu înțelesese scena înaintea minții.

Nicholas a ambalat brusc motorul și a dat în marșarier.

Abia la plecare am înțeles de ce Jessica se ducea în pelerinaj într-un colț părăsit al deșertului ca să stea și să se uite la întinderea nesfârșită a prafului uscat și portocaliu.

Pentru că știa că, undeva acolo, era ascuns ceva.

În drum spre casă, Nicholas și cu mine nu am vorbit. Nici măcar când a tras pe dreapta și a vomitat. Amândoi știam ce văzuserăm și niciunul dintre noi nu voia să spună cu voce tare.

Tocmai o urmăriserăm pe Jessica la mormântul lui Danny.

•

Nicholas m-a lăsat acasă și a plecat imediat, îndreptându-se spre locuința lui Asher. Presupun că dacă aș fi avut pe cineva care să mă facă să simt că lumea este un loc mai puțin înspăimântător, și eu aș fi vrut să-mi fie atunci alături. Cu mintea agitată, am intrat orbește în casă și am dat peste Lex, care se îndrepta spre ușă.

— O, Danny, eu tocmai…

Ea s-a oprit și m-a atins pe obraz, obligându-mă să o privesc în ochi.

— Ești bine?

Îngrijorarea ei m-a făcut dintr-odată să vreau să plâng. Sau să sparg ceva.

— Mda, am spus. Sunt obosit.

— Ei bine, eu ies în seara asta, a spus ea. Mia o să rămână peste noapte acasă la Eleanor, așa că m-am gândit să mă văd cu niște prietene. O să te descurci singur? Pot să renunț, dacă vrei.

— Sunt bine. Distracție plăcută!

Lex s-a uitat atent la mine.

— Ești sigur?

Deodată, mi-am dorit să rămână. Mai mult decât orice. Puteam să stăm în camera de recreere, să ne

uităm la seriale și să mâncăm floricele și totul să fie ca înainte. Nu trebuia decât să i-o cer.

— Nu, am spus. Ar trebui să pleci.

— Bine, sună-mă dacă ai nevoie de ceva!

M-a sărutat pe frunte și apoi a plecat.

Mi-am petrecut restul serii hoinărind fără rost prin casă. Nu mă puteam concentra la nimic mai mult de un minut sau două. Imaginea cadavrului unui băiețel – acum probabil doar oase înconjurate de bucăți de material – îmi tot apărea în fața ochilor. Îngropat nu prea adânc în nisip, poate descoperit de prădători, pentru care se luptau coioții sau păsările care mănâncă stârvuri. Asta făcea totul real. Nu mai era teatru, iar groaza a ceea ce tocmai făcuserăm era ametitoare. Era viața unui băiat adevărat. Moartea unui băiat în carne și oase. M-am gândit la băiatul zâmbitor de pe legitimația de baseball ascunsă în fața de pernă de la etaj și mi l-am imaginat nemișcat și rece, fără să respire, trupul său fiind aruncat ca un gunoi. Urmărind orice fir logic, eu ar fi trebuit să fiu în locul lui.

Trebuia să plec de acolo.

Acasă nu era decât o mașină, prețuitul Jaguar al lui Robert. Patrick păstra o cheie de rezervă într-un sertar cu nimicuri din bucătărie. Nu aveam permis, dar Patrick îmi dăduse câteva lecții în Jaguar. Eram destul de sigur că puteam să conduc de aici până acasă la Ren, sau LAX, sau la granița cu Canada și, în caz contrar, ei bine, poate că era oricum mai bine pentru mine.

Eram în bucătărie și scotoceam prin sertar după cheie, când s-a deschis ușa de la intrare. Ar fi trebuit să o ignor. Ar fi trebuit să mă duc în garaj, să urc în mașină și să plec.

— Alo? a strigat cineva.

Nu am recunoscut vocea.

— Este cineva acasă?

M-am dus în holul de la intrare și am găsit-o pe Jessica lângă ușă, pe unul dintre scaunele luxoase

pe care nu văzusem niciodată pe nimeni așezându-se. Un bărbat de vârstă mijlocie, care purta o cască bluetooth și un tricou șifonat, stătea aplecat peste pragul ușii deschise.

— Pot să vă ajut? am spus.

— Poți să mă plătești, a zis bărbatul.

M-am uitat pe după el și am văzut taxiul cu motorul pornit pe alee.

— Nu și-a găsit portofelul.

— O, Dumnezeule!

Am luat poșeta din poala Jessicăi. Ea și-a ridicat privirea încețoșată spre mine. Duhnea a alcool.

— De unde ați luat-o?

— Din Sherman Oaks. Din parcarea unui magazin de băuturi.

Am găsit portofelul Jessicăi și i-am dat tipului una dintre bancnotele de o sută.

— Măcar nu a încercat să conducă.

— Nu mai avea benzină, a spus el.

Bineînțeles. I-am mulțumit șoferului, iar acesta a plecat când m-am întors către Jessica.

— Poți să mergi? am întrebat-o.

Ea s-a chinuit să se ridice, iar când s-a clătinat, am prins-o de talie.

— Haide, am spus. Să te duc în pat.

— Lasă-mă… a mormăit ea.

— N-o să te las, i-am răspuns. Haide!

Am urcat încet scările, oprindu-ne des. Jessica a vorbit mai tot timpul, dar nu am înțeles decât foarte puține dintre cuvintele nedeslușite. Doar tonul chinuit îmi era clar. Deci asta făcea. Conducea până în deșert ca să fie aproape de oasele fiului ei, iar apoi se îmbăta criță. Am văzut-o pe mama stând nepăsătoare în fața televizorului, am înghițit și ținut-o și mai bine de mijloc.

În cele din urmă, am ajuns în dormitorul ei și am lăsat-o pe pat, unde și-a îngropat fața în grămada de perne. M-am dus în baie și am umplut cu apă paharul de pe raft. M-am așezat pe marginea patului și i-am întins vasul.

— Încearcă să bei un pic, i-am spus.

Ea a luat paharul cu o mâna tremurândă și a început să plângă.

— Danny… a spus Jessica plângând.

— Este în regulă, nu plânge, i-am zis și am ajutat-o să-și scoată jacheta, în timp ce ea, ca un copil, nu s-a opus. Trebuie să dormi!

— Băiatul meu, a spus ea. Danny al meu!

I-am scos pantofii și i-am aruncat împreună cu jacheta pe un scaun din apropiere. Putea să doarmă cu restul hainelor. Suspina, iar eu am ajutat-o să se întindă și am acoperit-o cu pătura. Am stins veioza de pe noptieră, dar, când am dat să mă ridic în picioare, m-a apucat de braț.

— Nu pleca! a spus ea. Danny, nu mă părăsi!

— Eu… bine.

Chiar credea că eram Danny? Băuse oare atât de mult, încât realitatea și minciuna începeau să se amestece?

— Ți-am spus, a șoptit ea. Ți-am spus!

— Ce mi-ai spus?

Ea îngăima ceva și a trebuit să mă apropii ca să înțeleg.

— Îmi pare rău! a șoptit ea. Îmi pare atât de rău!

Inima mi s-a oprit.

— Pentru ce? am întrebat-o eu. Ce-ai făcut?

Ea și-a lipit obrazul de pernă.

— Îmi pare rău, a spus de nenumărate ori, cuvintele fiind înăbușite și neclare.

Am apucat-o de umeri și am scuturat-o.

— Pentru ce? Ce s-a întâmplat, Jessica?

Nu a făcut decât să plângă și mai tare.

— Mamă, am spus, iar pe limbă, am simțit gustul de praf portocaliu al cuvântului. Ce s-a întâmplat?

— Ți-am spus să nu te plimbi cu bicicleta pe alee după lăsarea întunericului, a zis ea. Ți-am spus de atât de multe ori…

Pielea mi s-a înfierbântat.

— Nu am vrut să o fac, a spus ea. Îmi pare rău…

Am rămas acolo, tăcut și uluit, până ce Jessica a leșinat.

•

Jessica îl ucisese pe Danny.

Capul îmi ardea și-mi bâzâia și nu puteam gândi. Am ieșit în curtea din spate – observând că îmi tremurau mâinile când am deschis ușile vitrate care duceau spre curtea interioară – și mi-am scos pantofii și blugii înainte să sar în piscină. Apa rece și liniștită m-a înconjurat și nu am ieșit la suprafață decât atunci când m-au forțat plămânii care-mi ardeau. Am înotat stângaci câteva ture. Nu știam cum să înot corect, dar mișcarea îmi făcea bine.

Jessica îl ucisese pe Danny. El mergea cu bicicleta pe alee. Era întuneric și nu îl văzuse.

Fusese un accident. Niciunul din familia Tate nu îl rănise intenționat. Niciunul dintre ei nu era un criminal. Am început să râd. Am plutit pe spate, m-am uitat la cer și am râs la stele.

Crezusem că ucigașul lui Danny o făcuse intenționat, pentru că altfel nu ar fi avut niciun motiv să nu sune la poliție și să raporteze accidentul. Dar era evident ce-și dorise Jessica să ascundă. Probabil că băuse când îl lovise pe Danny cu mașina. Căsnicia ei cu Robert începea să se destrame, avusese o aventură cu fostul soț, care o lăsase însărcinată, Mia se născuse cu probleme de sănătate, Ben McConnell se sinucisese, iar ea o vedea pe Lex distrugându-se în fața ochilor ei. Singurul mecanism de a face față situației pe care-l avea la îndemână era să bea în neștire, iar eu știam foarte bine că asta nu o împiedica să urce la volan. Era conștientă că urma să ajungă la închisoare în cazul în care cineva ar fi aflat ce se întâmplase cu adevărat în acea seară și…

Am inspirat și am luat și-o gură de apă. M-am ridicat, scuipând și tușind.

În *noaptea* aia?

Asta spusese Jessica: îl avertiza mereu să nu se plimbe cu bicicleta după lăsarea întunericului. Dar familia își dăduse seama că Danny dispăruse seara devreme, când afară era încă destulă lumină.

Fie mărturisirea suspinată, de beţivă, a Jessicăi era doar o altă minciună, fie povestea oficială nu era corectă.

Am ieșit din piscină și m-am întors ud în casă. Am luat un prosop din spălătorie și mi l-am înfășurat în jurul taliei când am urcat din nou scările spre camera lui Danny.

Între timp, învățasem pe dinafară presupusa cronologie a evenimentelor din sâmbăta aia, dar de îndată ce am ajuns în camera lui Danny, tot am deschis dosarul ca să verific. Jessica a pregătit micul dejun pentru Patrick, Lex, Danny și Mia cam pe la nouă dimineața. Apoi a plecat cu Mia la doctor la zece. Când a ieșit de pe alee, l-a văzut pe Danny luându-și bicicleta din garaj ca să plece spre casa lui Andrew. Lex și Patrick au plecat de acasă la scurt timp după aceea și s-au întâlnit cu prietenii la mall, cam după o oră.

Dar dacă Jessica dăduse cu mașina peste Danny fiindcă era noapte și nu reușise să-l vadă, trebuie să se fi întâmplat cu o seară înainte. Nicholas și Robert fuseseră plecați de acasă vineri seara și toată ziua de sâmbătă, iar Mia era doar un copil, dar Lex și Patrick spuseseră că îl văzuseră pe Danny sâmbătă dimineață, înainte de a dispărea. Mințiseră în mod sigur. Trecuse aproape o zi întreagă între crima Jessicăi și clipa în care sunase la poliție ca să-l declare dispărut, timp suficient ca ei trei să-și inventeze povestea, să distrugă toate dovezile accidentului, să arunce bicicleta și corpul lui Danny în deșert și să-și stabilească niște alibiuri.

Desigur, un plan extrem, dar era greu să dai vina pe Lex și pe Patrick. Practic, erau și ei copii, și probabil îngroziți de posibilitatea ca mama, singurul părinte rămas, să ajungă la închisoare

imediat după moartea tatălui lor. Nimic nu avea să-l aducă pe Danny înapoi, așadar, de ce să nu facă tot posibilul să-și ajute mama? Apoi, au devenit complici, la fel de vinovați ca Jessica. Toți trei aveau nevoie de mine ca să nu pară suspecți. Când Jessica era pe cale să cedeze, Lex și Patrick o sprijineau. Chiar dacă nu se mai simțeau atât de protejați de o mamă care îi abandonase în favoarea alcoolului, știau că ar fi avut probleme din cauza rolului jucat în tăinuirea adevărului.

Avea sens, nu?

M-am întins după telefon ca să-l sun pe Nicholas și să-i spun să vină acasă, ca să îi pot dezvălui toată povestea. Misterul era rezolvat și nu era chiar așa de rău pe cât ne temuserăm amândoi. Niciunul din familia Tate nu era criminal.

La parter, s-a auzit soneria.

Ce mai era acum? M-am grăbit să-mi pun niște pantaloni uscați și am luat un tricou când am ieșit din dormitor. Mi l-am tras peste cap când am alergat pe scări și am deschis ușa de la intrare.

— Bună! a spus Ren. Ești ud leoarcă!

Cu tot ce se întâmplase, uitasem că o invitasem. Mi se părea că trecuseră doar câteva zile de când încercasem să merg la școală.

— Bună! am spus și mi-am aranjat tricoul când mi s-a lipit de pielea umedă. Ai venit…

— Așa cum am promis, a zis ea și a intrat în casă pe lângă mine. Apropo, ai făcut bine că ai chiulit de la școală. Parcă era la nebuni.

— Mda? am spus.

Mintea mea încă se chinuia să facă față prezenței sale aici, pe lângă toate celelalte lucruri.

Ea și-a înclinat capul spre mine.

— Ești bine?

— Eu… mda, i-am răspuns. Doar că am multe pe cap. Știi doar…

— Oh… Vrei să plec?

Ren încerca să-și ascundă dezamăgirea din vocea. În ciuda zilei pe care o avusesem, asta m-a

surprins și nu am putut să o alung.

— Nu! am spus. Rămâi!

Ren mi-a zâmbit.

— Bine!

Am ajuns pe canapeaua de la subsol, urmărind un film la televizor. Nici măcar nu-mi aduc aminte care anume, deoarece nu-l urmăream. Mă gândeam la Jessica, și la Danny, și la Nicholas.

Știam că trebuia să-l sun pe Nicholas. Dar dacă misterul era rezolvat, nu mai avea niciun motiv să mă țină prin preajmă. Deși o parte din furia lui față de mine părea să fi dispărut în ultima zi, exista șansa ca el să tragă de timp înainte să mă vadă închis pentru că mă dădusem drept fratele lui.

Dar, dacă nu i-aș fi spus adevărul, cel puțin o vreme m-ar fi lăsat să rămân ca să-l ajut să afle ce se întâmplase cu Danny. Așa aș fi avut un răgaz să îmi plănuiesc următoarea mișcare și să mă asigur că scăpăm înainte să mă poată reclama. Sau, poate, dacă aș fi reușit să manipulez lucrurile suficient timp…

Dar nu mi-am putut permite să mă gândesc la asta.

O întâmplare din film a făcut-o pe Ren să râdă și să se întoarcă spre mine, iar eu am schițat un zâmbet. S-a mișcat, trăgându-și picioarele sub ea și ajungând să-și sprijine brațul pe cotul meu. Niciunul din noi nu s-a mișcat, iar asta m-a făcut să nu mai gândesc. Pentru puțin timp.

Trebuia să-l sun pe Nicholas. Așa era corect. El era singura persoană față de care fusesem sincer și, încet, noi începeam să devenim… nu prieteni, dar *ceva.* Ceva real. Dacă nu i-aș fi spus, totul s-ar fi terminat.

Întrebarea era ce-mi doream cu adevărat.

Dacă eram sincer cu mine, știam.

Ren a întors capul și mi-a zâmbit.

— Hei!

I-am zâmbit și eu.

— Hei!

Nu l-am sunat pe Nicholas.

— … vor să vin să stau vara cu ei, dar eu nu… Danny?

— Ce? am spus.

Expresia i s-a îmblânzit când s-a apropiat de mine.

— Unde ești?

— Îmi pare rău, am spus.

După ce se terminase filmul, ieșiserăm să stăm în curtea interioară, dar mintea îmi hoinărea în continuare.

— Este în regulă, a zis ea. La ce te gândești? La bicicletă?

— Într-un fel, am spus.

— Vrei să vorbim despre asta? m-a întrebat ea. Sau ar trebui să încerc în continuare să te distrag? Poate să dansez pentru tine? Am luat lecții de step.

Am râs. Cumva, reușise să mă facă să mă simt mai bine fără să acorde importanță lucrurilor, iar eu nu știam cum anume reușise.

— Mi-e greu să-mi imaginez așa ceva.

— De ce? m-a întrebat, prefăcându-se indignată. Să știi că eram foarte talentată! Probabil că aș fi putut să devin o profesionistă.

— De ce nu ai făcut-o?

— Ni se cereau prea multe în clasa a cincea, a spus ea. Am hotărât să mă concentrez asupra educației. O, ai o geană!

S-a aplecat spre mine și mi-a mângâiat obrazul cu degetele. Am simțit cum, pe sub piele, inima-mi strânsă s-a micșorat, devenind densă și fierbinte.

Dumnezeule, voiam să o sărut! Să o sărut, să o țin strâns și să-i arăt toate părțile mele rele și să o las să-mi spună că este în regulă, că mă place oricum.

Dar nu am putut, pentru că ea nu ar fi făcut-o.

— Uite, a spus ea ținându-și vârful unui deget în fața ochilor mei ca să pot vedea geana lipită acolo. Pune-ți o dorință!

Probabil că nu îi puteam spune toate secretele mele, dar puteam să o sărut. Era atât de aproape, iar privirea era atât de blândă! Apoi, mi-am amintit cum mă respinsese ultima dată și am știut că nu pot risca.

— Haide! mi-a spus Ren, iar eu am închis ochii și am suflat.

•

Mai trebuie să-ți spun care a fost dorința mea? Sau dacă s-a împlinit?

•

În dimineața următoare, Jessica a coborât scările clătinându-se în căutarea unei căni de cafea, în timp ce noi, ceilalți, luam micul dejun. A sărutat-o pe creștet pe Mia când aceasta a îmbrățișat-o, iar când Nicholas a întrebat-o cum dormise, i-a răspuns că bine.

Apoi, mi-a întâlnit privirea și s-a uitat din nou în altă parte, iar eu nu mi-am dat seama dacă o făcuse pentru că așa mă privea de obicei – în fugă – sau pentru că își amintise ce se întâmplase cu o seară în urmă.

Circul mediatic din jurul școlii dispăruse, așadar puteam să mă întorc fără probleme. Am stat cu Ren la prânz și am vorbit despre amnezia Mirandei. Cred că am zâmbit tot timpul, chiar dacă durerea tăioasă pe care o simțeam se accentua cu fiecare clipă, deoarece știam că asta nu avea cum să dureze. Într-un fel sau altul, indiferent de ce-aș fi făcut ca să întârzii momentul, trebuia să plec și să-i părăsesc pe oamenii ăștia. Întrebarea era dacă urma să o fac fugind sau ducându-mă la închisoare.

După ce s-a sunat pentru ultima oră, m-am întâlnit cu Nicholas în parcarea elevilor, ca de obicei. Când am deschis portiera din dreapta, mi-a spus:

— O să ne ducem acasă la Patrick.

M-am oprit.

— Ce?

— Este timpul să căutăm dosarele alea, a spus el.

Găsirea dosarului despre Patrick din dulapul lui Robert era ultimul lucru concret de pe lista lui Nicholas. El spera să afle ce fel de probleme avusese Patrick ca adolescent, în caz că ar fi putut avea vreo legătură cu ce i se întâmplase lui Danny. Dar eu știam că nu avea, și ce ar fi făcut Nicholas când ar fi dispărut ultimul lucru de care se agăța? Cât timp aș fi rezistat?

— Ești sigur că vrei să faci asta azi? l-am întrebat peste capota mașinii.

— Sunt sigur.

— Nu ar fi mai bine să aștepți până mâine? am sugerat. Să chiulim de la școală și să ne ducem dimineață, când avem mai puține șanse ca Patrick să ne prindă?

— Nu, vreau să termin cu asta, a spus Nicholas.

— Dar traficul…

— Patrick lucrează mereu până târziu miercurea. Cu trafic cu tot, vom avea o oră sau două să căutăm prin apartament. Avem destul timp. Deja i-am trimis un mesaj lui Lex că ne ducem la bibliotecă.

Am aruncat o privire înapoi spre școală.

— Atunci ar trebui să-mi iau unul dintre manuale, ca să pară că învățam. Le-am lăsat în dulap…

— Urcă odată în mașină! a spus fără să mă creadă.

Nu am avut de ales. Am urcat în mașină, iar Nicholas a virat spre est din parcare, departe de Hidden Hills și spre Los Angeles.

Apartamentul lui Patrick era într-o clădire nouă, din centru. În lift, Nicholas a recunoscut că nu mai fusese acolo.

— El vine mereu să ne vadă, a spus ridicând din umeri. Este ciudat când vine vorba de intimitatea lui.

Am găsit apartamentul lui Patrick la ultimul etaj, în capătul holului. Nicholas a bătut la ușă doar ca să se asigure că nu era acasă, apoi a deschis cu cheia de rezervă pe care o luase de dimineață de pe inelul cu chei al lui Lex. Ne-am strecurat înăuntru ca niște infractori, deși asta era cea mai nevinovată infracțiune pe care o săvârșisem până acum.

Apartamentul era frumos. Era deschis și finisat cu materiale scumpe, cu ferestre vitrate care dădeau spre Los Angeles, iar cele câteva decorațiuni sugerau că o persoană cu gusturi bune îl ajutase să aranjeze locul. Dar părea neglijat și rece. În chiuvetă erau un bol folosit și o lingură, iar un teanc de plicuri și alte nimicuri erau împrăștiate în preajmă ca dovadă că, într-adevăr, Patrick locuia acolo; dar, cumva, părea gol și lipsit de viață.

— Brr! a făcut Nicholas.

Orice ar fi fost, am simțit și eu.

Am început să deschidem ușile, căutând un loc potrivit în care Patrick și-ar fi păstrat dosarele, și am găsit repede biroul. Am căutat prin sertare, în timp ce Nicholas a scotocit prin dulapul de dosare din colț.

— Nu este nimic aici, am spus după câteva minute. Doar rechizite și lucrări.

Nicholas a închis ușa dulapului cu dosare.

— La fel și aici, a spus și a deschis ușile șifonierului. O, bingo!

Am venit lângă el și mi-am coborât privirea spre seiful de pe podeaua dulapului.

— Presupun că nu știi cum să spargi un seif? m-a întrebat Nicholas.

— Nu pot spune că mă pricep, nu.

— Ei bine…

Nicholas s-a așezat cu picioarele încrucișate în fața seifului.

— Atunci, va trebui să ghicesc.

Nicholas a început să introducă numere, iar eu m-am întors la birou.

— Poate că a scris combinația undeva pe aici, am spus scotocind prin hârtiile și biletele de pe masa de lucru.

Poate că dacă aș fi găsit primul combinația, aș fi reușit să o bag în buzunar fără ca Nicholas să observe.

Nicholas a scuturat din cap.

— Ar fi ales ceva de care să-și aducă aminte. Ceva de o oarecare importanță.

Răbdător, Nicholas a început să introducă diferite combinații. Ori de câte ori trăgea de mâner și nu se clintea, trecea pur și simplu la următorul șir de numere. În cele din urmă, m-am plictisit să-l urmăresc și am început să explorez restul apartamentului. Am citit ce scria pe cotoarele cărților de pe raftul din sufragerie, în mare parte lucrări de specialitate și alte lucruri avocățești, dar amestecate cu un număr suficient de romane de spionaj. Erau și multe fotografii înrămate, cu familia. Cu Mia care sufla în lumânările de pe tortul de ziua ei. Cu Lex care stătea pe plajă și Nicholas și Mia care se jucau în fundal. Cu Nicholas și Jessica în fața a ceea ce părea o catedrală dintr-un oraș european. Cu un bărbat cu ochi blânzi și doi copii mici, care trebuiau să fie Patrick și Lex împreună cu tatăl lor, Ben McConnell. Cu Lex în adolescență, cu șuvițe roz în păr, trimițând o bezea spre cameră.

Nicio fotografie cu Danny.

Mi-am băgat capul din nou în birou.

— Cum merge?

— O să reușesc, a spus Nicholas.

— Se face târziu.

— Avem timp.

Am intrat în dormitorul lui Patrick. Dacă restul apartamentului părea neglijat, camera asta era de-a dreptul spartană. Singurele obiecte de decor erau câteva perne adunate într-un colț, unde puteam

paria că stătea mereu. Pereții erau de un gri-deschis. Cearșaful era gri-închis. Pe perete era un televizor, pe noptieră o veioză și nimic altceva în afară de o fotografie cu ramă argintie, care părea ciudat de nelalocul ei într-un spațiu atât de gol. Am întors rama spre mine ca să văd poza.

Era o fotografie cu Lex, care stătea cu obrazul în iarbă.

— Am găsit combinația! a strigat deodată Nicholas din cealaltă cameră.

La naiba!

Am pus la loc fotografia și m-am grăbit în birou, unde Nicholas căuta prin seiful acum deschis.

— Care era? am întrebat.

— Ziua de naștere a lui Lex.

Nicholas mi-a dat un dosar.

— Ți se pare cunoscut?

Era un dosar ca acelea pe care le avea Robert despre toți copiii lui. Pe eticheta scrisă de mână se citea PATRICK – JURIDICE.

La naiba, la naiba, la naiba!

Nu erau multe înăuntru. Dosarul nu se compara cu teancul de hârtii din cel medical al Miei sau al dependenței lui Lex. Era doar o colecție de câteva foi capsate, confirmând că dosarele de arestare ale lui Patrick Calvin McConnell fuseseră sigilate și șterse, împreună cu o listă de arestări.

— Iisuse! am șoptit eu.

— Ce?

Nicholas s-a aplecat peste umăr ca să citească.

11 iulie 2007 – posesie de substanțe interzise.

4 februarie 2008 – posesie de substanțe interzise

25 ianuarie 2009 – vandalism

2 noiembrie 2009 – posesie de substanțe interzise

11 noiembrie 2009 – agresiune

23 decembrie 2009 – agresiune

14 ianuarie 2010 – trafic de stupefiante

18 martie 2010 – agresiune și bătaie

— *Trafic?* a spus Nicholas.

— Și trei arestări pentru agresiune, am spus.

M-am simțit un pic mai bine. Dosarul avea să-i ofere lui Nicholas suficiente lucruri noi de investigat, toate îndepărtându-l de adevăr.

— Totuși, nu știm ce înseamnă asta, a spus el. Adică, doar să atingi pe cineva înseamnă agresiune, nu? Poate că a fost…

— Sunt *trei,* am spus, amintindu-mi cum Patrick o pălmuise pe Jessica.

Atunci gestul mi se păruse un accident, dar nu era.

— Ăsta-i exact genul de lucru pe care voiai să-l găsești.

Nicholas și-a trecut o mână prin păr.

— Știu. Rahat! Una-i *să vrei* să știi adevărul și alta…

Asta îl punea într-o lumină proastă pe Patrick. Dacă n-aș fi știut deja că Jessica era responsabilă pentru moartea lui Danny, el ar fi ajuns direct în capul listei mele de suspecți. Era mai mult decât aș fi putut să sper.

— Poate că Patrick punea ceva la cale – lua și vindea droguri –, iar Danny a aflat, am spus. Poate că a încercat să îl șantajeze, așa cum a făcut cu tine.

Nicholas a înghițit.

— Chiar era violent când era mai tânăr. Și era un tip masiv, cu toate că avea optsprezece ani, iar Danny era atât de mic…

Mi-am adus aminte cum, aproape isterică, în seara în care Patrick își pălmuise mama, Lex insistase că nu era violent și că nu ne-ar răni pe niciunul, iar Kai îmi spusese că Patrick îi făcea rost de iarbă. Dacă Jessica nu mi s-ar fi confesat, i-aș fi crezut.

•

Este amuzant cât de naivă poate fi o persoană când vrea să creadă minciunile care i se îndrugă. Chiar și un mincinos ca mine, care ar trebui să știe mai bine.

Nicholas a fotografiat toate documentele din dosarul lui Patrick și l-a încuiat din nou în seif, apoi ne-am îndreptat spre casă, în Hidden Hills. Amândoi eram tăcuți. Așa eram de obicei, dar parcă acum situația era alta. Tăceam pentru că eram prea ocupați gândindu-ne, nu pentru că el nu voia să-mi vorbească. Am ajuns acasă după o oră, iar mașina lui Patrick era pe alee.

— La naiba! a spus Nicholas. Ce caută aici?

Am intrat tiptil în casă, iar Nicholas s-a îndreptat imediat spre scări. Totuși, înainte de a ajunge la jumătatea drumului, Lex și-a băgat capul pe hol.

— Hei, băieți! a spus ea. Cum a fost la bibliotecă?

— Bine, am spus.

— Ei bine, veniți aici. Patrick a chiulit de la lucru ca să vină pe la noi, a spus ea. Tocmai voiam să luăm cina.

Nicholas a apucat mai strâns balustrada.

— Nu prea mi-e foame…

— Nu fi prostuț! Ți-am luat ce-ți place.

Nicholas mi-a aruncat o privire, iar eu am ridicat ușor din umeri. Nu putea să se ascundă la infinit și, dacă ar fi încercat, n-ar fi făcut decât le trezească bănuielile.

Am urmat-o amândoi pe Lex în sufragerie, unde Mia, Patrick și Jessica stăteau deja la masă, cu mâncare thailandeză din cutii în centru. Toată familia.

Poate că Nicholas avusese, la urma urmei, o idee bună.

Nu era nemaipomenit ca Jessica să ni se alăture la masă, dar era o raritate. Privirile ni s-au întâlnit, iar eu m-am forțat să schițez un zâmbet. Dacă o voiam de partea mea, trebuia să înțeleagă că eram acolo ca să o *protejez* pe ea și pe copiii ei, nu să-i amenințe. Ea și-a întors privirea.

Nicholas s-a așezat repede pe scaunul lui obișnuit de lângă Patrick, care stătea în capul

mesei. Eu am luat loc lângă Lex, care mi-a dat o cutie cu pui și curry, și am început să mâncăm. Eram mai conștient ca niciodată de cât de fals era totul. Eram un impostor care nu avea ce să caute acolo, un lucru pe care cei mai mulți oameni de la masa asta îl știau, dar pretindeau că habar nu aveau. În fața mea era Nicholas, care-mi păstra secretul și care ascundea că urma să plece peste doar câteva luni, fără vreo intenție să se întoarcă. Apoi era Lex, actrița desăvârșită și dependentă de droguri, și Patrick, un avocat aparent onorabil, cu un trecut violent. Și, bineînțeles, Jessica, o alcoolică și șoferița beată care își ucisese copilul. Chiar și Mia, fără să aibă vreo vină, era un copil al secretelor și al minciunilor.

Dar, din exterior, păream… perfecți. Când Mia spunea o poveste, toate zâmbetele noastre păreau veritabile. Când Lex îmi făcea cu ochiul atunci când îmi dădea orezul, căldura din pieptul meu părea adevărată. Cum de-o simțeam așa, când totul era o minciună?

Am urmărit-o cu atenție pe Jessica. Din senin, m-am gândit la ceva. Ea bea apă minerală, în loc de obișnuitul pahar cu vin. De ce o crezusem când îmi spusese că l-a ucis pe Danny? Era prima dată când mă întrebam asta și nu prea-mi venea să cred. Jessica nu făcuse decât să mintă de când intrasem în casa asta, dar acum o credeam indiscutabil? Cum de puteam să fiu atât de prost? Poate că încă încerca să îl protejeze pe adevăratul ucigaș al lui Danny, pe un alt fiu pe care îl *putea* salva, pe unul cu un trecut penal și un viitor promițător. Asta făcea de când ajunsesem aici, nu-i așa? Îl proteja pe ucigașul lui Danny prefăcându-se că-mi credea șarada? Poate confesiunea ei era doar o altă minciună.

— Ești bine? m-a întrebat încet Lex când Patrick ne-a povestit celor de la masă ce se întâmplase la lucru în ziua aceea.

Am dat aprobator din cap.

Ea a zâmbit și, apucându-mi mâna pe sub masă, a strâns-o cu afecțiune. Stomacul mi s-a întors pe dos din cauza atingerii. Pentru că era prefăcută și deoarece mă temeam atât de mult de clipa în care avea să-mi dea drumul.

Imediat după terminarea cinei, am alergat în camera lui Danny și, cu mâinile tremurându-mi, am încuiat ușa în urma mea. Voiam ca familia asta falsă și stupidă să fie pe bune. Voiam să fie adevărată și să fac parte din ea mai mult decât îmi dorisem ceva vreodată, iar sentimentul ăsta mă ucidea.

Am văzut-o pe Jessica zâmbindu-mi din partea cealaltă a mesei la Mélisse, apoi am clipit și i-am văzut mașina boțită fumegând din cauza coliziunii cu ghivecele cu flori de pe alee, ciocnirea cu o bicicletă roșie cu auriu, ciocnirea cu trupul unui băiețel. Mi-am apăsat podul palmelor peste ochi. L-am văzut pe Patrick cum a strâns maneta de viteză a Jaguarului când ne-a dus la o plimbare pe autostrada Coastei Pacificului și i-am văzut pumnul lovind fața cuiva. Poate pe-a lui Danny. Era doar un băiețel care nu ar fi meritat niciodată așa ceva. Un băiețel care mai fusese lovit de atât de multe ori, încât tresărea de fiecare dată când auzea un zgomot puternic. Un băiețel ascuns în spatele dulapului, care-și mușca buza ca să încerce să nu plângă pentru că știa că plânsul ar fi înrăutățit și mai mult lucrurile…

Tremuram din toate încheieturile. Pielea de pe brațe mi se făcuse de găină. Cu nenorocitul de aer condiționat, era mereu atât de frig în casa asta! Crescusem în zăpadă, iar sângele și oasele îmi erau destul de reci și fără el. Nu-mi aminteam să-mi fi fost vreodată cald.

S-a auzit o bătaie la ușa mea.

— Eu sunt, a spus Nicholas. Deschide ușa!

— Pleacă! i-am zis eu.

— Deschide ușa!

Am făcut-o.

— Ești în regulă? m-a întrebat Nicholas. Ai fugit cam din senin.

— Sunt bine.

— Păi atunci lasă-mă să intru, pentru că o iau razna, iar tu ești singurul cu care pot vorbi despre asta, a spus el făcându-și loc să intre.

Probabil că era destul de panicat dacă voia să stea de vorbă cu mine. S-a dus la fereastră, apoi spre birou și pat, ca și când ar fi căutat ceva, dar nu-și amintea ce anume.

— Cina asta a fost cam ciudată, nu? a spus el. Stau acolo și toți sunt atât de drăguți și se înțeleg bine pentru prima dată și eu nu pot să mă gândesc decât la faptul că sunt niște mincinoși și că unul dintre ei mi-a ucis fratele. Parcă-s hipnotizat când îl urmăresc pe Patrick cum își taie puiul și, dintr-un motiv care-mi scapă, mă tot gândesc la ziua-n care tata ne-a dus pe noi, băieții, cu cortul, iar Danny și Patrick și-au petrecut ore bune construind o plută pe care să o lanseze pe râu și la cât de mult mi-am dorit să mă alătur lor, dar mi-a fost teamă să-i las să vadă asta.

Nicholas s-a așezat pe patul lui Danny și și-a înfipt mâinile în păr.

— Poate că ai avut dreptate mai înainte. Poate că nu vreau să știu ce s-a întâmplat cu adevărat.

M-am așezat pe podea cu picioarele încrucișate și cu fața la el. Asta era o ocazie de care trebuia să profit. De obicei, Nicholas era foarte calm și sigur, nu ca băiatul pe jumătate sălbatic de pe pat. Cu zidurile ruinate la picioare, puteam să-l conving să renunțe să mai caute adevărul despre soarta lui Danny sau să se încrânceneze. Oricare variantă mi-ar fi permis să rămân mai mult aici, numai să fi știut care.

Dar eram… prea obosit. Prea obosit de jocuri și de a nu avea nimic adevărat de care să mă agăț. De a mă pregăti să pierd totul când adevărul era că, de fapt, nu aveam nimic din toate astea.

— Depinde de tine, am spus, dar cred că știi ce vrei.

El a oftat zgomotos.

— Trebuie să aflu adevărul. Pentru Danny.

— Ești un frate bun, am spus.

Dacă aș fi avut un frate, ar fi încercat să afle ce mi se întâmplase? Ar fi continuat să se uite la televizor când ar fi auzit că nu mai sunt?

Zâmbetul lui Nicholas era amar.

— Încearcă să-l convingi pe Patrick de asta!

— Faci doar ceea ce trebuie să faci.

— Presupun că da, a spus el. E drăguț din partea ta să spui măcar asta.

— Nu sunt niciodată drăguț, am zis eu.

— Nu ești atât de rău, a spus el. Nu mereu.

— De ce te porți atât de frumos *cu mine?* am întrebat. În ultima vreme ești foarte politicos și nu am făcut nimic să merit asta.

El s-a întins pe pat.

— Cred că pur și simplu nu am energie să te urăsc acum, nu când am nevoie de ajutorul tău. Adică nu mă înțelege greșit! Ce-ai făcut este o prostie și n-o să pot niciodată să te iert, dar… pălește în comparație cu faptele lor.

M-am uitat în jos, la covor.

— În plus… a continuat el, sprijinindu-se într-o mână și privindu-mă de sus. Cred că, probabil, în sinea ta, nu ești o persoană chiar îngrozitoare. Poate că mi-ar fi plăcut de tine dacă ne-am fi întâlnit într-un alt context.

În locul din pieptul meu în care aveam o gaură minunat de amorțită și care nu mă durea niciodată, am simțit o arsură intensă.

Poate dacă voiam ca situația să fie reală – ca orice din viața mea să fie real – trebuia să fac ceva în privința asta.

— Nicholas, am spus.

— Da?

— Vreau să fiu sincer cu tine.

El a pufnit din nou, fără să fie amuzat.

— Pe bune?

— Vorbesc serios, am zis eu. Trebuie să-ți spun ceva!

El s-a uitat la chipul meu, iar apoi s-a ridicat.

— Rahat! Ce este?

— Mama ta mi-a spus ceva, am rostit eu. Era beată și a crezut că sunt Danny și… *și-a cerut scuze.*

Fața lui semăna cu ceva care se spărgea cu încetinitorul.

— Pentru ce?

Am inspirat.

— Pentru că m-a lovit cu mașina.

Nicholas s-a ghemuit încet, rezemându-și fruntea pe genunchi, până ce nu i-am mai văzut fața. I-am relatat întocmai cum Jessica îl avertizase pe Danny să nu se plimbe cu bicicleta pe alee după lăsarea serii și, pentru un minut, numai respirația lui sacadată s-a auzit în camera încremenită. Apoi, el și-a ridicat privirea, afișând o expresie feroce și fragilă.

— Deci a fost un accident, a spus el. Nu l-a ucis nimeni pe Danny. A fost doar un accident îngrozitor.

Aș fi putut să confirm dând din cap. Aș fi putut să-l las să trăiască momentul de ușurare îngrozitoare la aflarea veștii că niciunul dintre oamenii pe care îi iubea nu era un criminal. Poate că ar fi fost atât de recunoscător, încât m-ar fi lăsat să plec.

Dar el își dorea să afle adevărul și, pentru prima dată în viața mea, voiam să fiu sincer cu cineva.

— Poate, am spus. Nu sunt sigur.

— Ce vrei să spui? m-a întrebat el. De ce ar recunoaște mama că l-a ucis fără să vrea pe Danny, dacă nu a făcut-o?

— Poate că încearcă să-l protejeze pe Patrick, am spus. Sau poate că Patrick a făcut-o să creadă că este cumva responsabilă. După ce-am văzut toate dosarele alea penale…

— Asta nu înseamnă neapărat ceva, a spus el. S-a bătut de câteva ori în liceu. Nu înseamnă că și-a ucis fratele. Nu. Patrick este nevinovat. E mama și a fost un accident. *Vrei* să cred că mai sunt lucruri de aflat ca să poți să rămâi mai mult aici.

Nu se înșela întru totul în legătură cu ultima parte și amândoi știam asta. Stropul ăsta de sinceritate avea efect în cazul amândurora.

— Doar mama ta? am repetat eu. Gândește-te! De ce nu a sunat pur și simplu la poliție dacă a fost un accident atât de nevinovat? Cunoscând-o pe Jessica…

Chipul lui Nicholas s-a întunecat.

— Era beată.

— Mda, am spus. Iar Patrick și Lex au ajutat-o să ascundă crima. Trebuie să o fi făcut.

El a scuturat din cap.

— Nu. Nu știi asta.

— Jessica a spus că nu l-a văzut pe Danny pentru că era întuneric, am zis eu, dar se presupune că Danny a dispărut sâmbătă, când afară era încă lumină. Dacă Jessica este cea care l-a ucis, asta înseamnă că a făcut-o cu o seară înainte.

— Iar Patrick și Lex au spus că l-au văzut pe Danny a doua zi. La naiba!

El s-a ridicat și s-a dus la fereastră, sprijininduși mâinile de pervaz și inspirând adânc.

— Deja mințeau pentru ea.

— În plus…

— Ce?

— Poți să ți-o imaginezi pe mama ta plecând cu mașina în deșert ca să scape de bicicletă și să… îngroape cadavrul?

— Nu, a rostit el încet. Numai Patrick ar fi putut să facă așa ceva. Deci, asta e? Ori fratele meu l-a ucis pe Danny într-un acces de furie pentru că era șantajat, ori, în cel mai bun caz, mama l-a ucis fără să vrea și a făcut să pară că a dispărut, astfel încât tata, Mia și cu mine să ne petrecem restul vieții

noastre îngrijorându-ne pentru el și cu speranța că se va întoarce cândva acasă?

— Cred că da, am spus.

— De când știi asta?

— De aseară.

— Și îmi spui abia acum?

— Da. Îmi pare rău!

— Retrag ce-am spus înainte, a zis și s-a întors spre mine.

Ochii îi erau în flăcări.

— Se pare că *am* energia să te urăsc. O să predau toate astea celor de la FBI. Să afle ei ce s-a întâmplat cu adevărat.

El s-a îndreptat spre ușă, dar i-am tăiat calea. Mă simțeam precum un elastic întins periculos de mult și îmi țineam pumnii încleștați pe lângă corp, ca să nu-mi tremure. Nicholas a făcut un pas înapoi. Credea, probabil, că urma să-l lovesc, când tot ce încercam să fac era să mă controlez. Mi-am ridicat mâinile, renunțând.

— Ești sigur că vrei să faci asta? am spus. Nu o să-l aducă pe Danny înapoi, dar ar putea să-ți bage jumătate din familie la închisoare.

— Nu încerci decât să-ți salvezi pielea, a spus el. Dacă îi dau în vileag pe ei, te dau în vileag și pe tine.

— E adevărat, am spus, dar nu e vorba doar de asta. Știu cum este să nu ai familie; tu nu. Chiar dacă nu sunt perfecți, chiar dacă au făcut ceva îngrozitor, ai tăi te iubesc. Se poartă frumos cu tine și le pasă de ce ți se întâmplă. Ce-ai face fără ei? Ce-ar face Mia fără ei?

— Nu face asta!

A încercat să treacă pe lângă mine, dar l-am prins de brațe. Nu voiam să mă predea, dar mai mult decât atât, voiam *să înțeleagă.*

— Imaginează-ți ce-o să însemne pentru ea să afle lucrurile astea despre oamenii pe care îi iubește. Cine o să aibă grijă de ea, cu amândoi părinții și cu Lex și Patrick la închisoare? Tu cu

siguranță nu o să pleci la facultate la anul, doar dacă nu ești dispus să o abandonezi când are cea mai mare nevoie de tine. Gândește-te cum o să fie viața ei. O să fie dusă la orfelinat. O să fie singură, speriată…

— Încetează! a spus el, încercând să scape din prinsoarea mea.

Însă, nu-mi mai puteam controla cuvintele.

— Ești atât de egoist! Nu vrei decât să fugi, să te speli pe mâini de locul și de oamenii ăștia și nu știi cât de norocos ești. Ei te iubesc.

— Sunt mincinoși! a șoptit el furios. *Ucigași* și mincinoși!

— Care te iubesc! am spus. Nu crezi că ar putea fi mai rău?

Brusc, Nicholas a părut să se liniștească. De parcă un dop ar fi fost scos și toată furia ipocrită care-l alimenta s-ar fi scurs în canalizare. S-a așezat pe podea, și-a cuprins capul cu mâinile, iar umerii au început să-i tremure cu suspine tăcute.

— Nu știu ce să fac, a spus el încet.

Deodată, mi-a părut atât de tânăr, iar eu mi-am amintit oarecum surprins că eram mai mare decât el.

M-am așezat încet lângă Nicholas. Nu știam ce să spun.

— Ce fac? a întrebat el, ridicându-și capul. Ce mai contează toate astea? Danny este mort. Oasele-i sunt undeva prin deșert. E tot ce-a mai rămas din el și nu pot să fac nimic să schimb asta.

Încet, i-am cuprins umerii cu un braț, iar el m-a lăsat. Am simțit cum o lumină extraordinară se năștea în mine. Nu mai aveam secrete față de Nicholas.

— O să aflăm ce s-a întâmplat cu adevărat, am spus. Apoi, o să știi ce să faci.

— Te urăsc, a spus el.

— Știu, i-am răspuns eu.

Însă nu s-a mișcat.

•

Am spus adevărul și lumea nu mi s-a prăbușit la picioare. Credeam că minciunile și prefăcătoriile mele mă purtau spre ce-mi doream, dar niciodată nu mă aflasem atât de aproape de a umple în sfârșit golul din mine pentru totdeauna, așa cum am simțit după ce am fost sincer cu Nicholas. Nu mai știam cine eram cu adevărat, dar pentru prima dată voiam să încerc să fiu acea persoană. Secretele erau cărămizile din zidurile mele și voiam să le dărâm definitiv.

A doua zi dimineață m-am trezit știind ce cărămidă urma să îndepărtez.

Lex și cu mine eram singuri acasă și am găsit-o citind o revistă lângă piscină.

— Bună! am spus, așezându-mă pe șezlongul de lângă ea. Poți să mă duci cu mașina undeva?

— Sigur. Unde?

— Acasă la prietena mea, Ren. Locuiește în Calabasas.

Lex s-a uitat la telefon.

— Voiam să plec peste aproximativ o jumătate de oră, ca să mă întâlnesc cu o prietenă la prânz. Poți să aștepți până atunci?

— Da, sigur.

Lex și-a înclinat capul la mine și și-a pus o mână pe piciorul meu.

— Ce mai faci? Mi se pare că nu prea te-am văzut în ultima vreme.

— Sunt bine, i-am spus.

— Te descurci la școală?

Am dat aprobator din cap.

Ea a zâmbit și mi-a mângâiat obrazul cu partea laterală a degetului mare.

— Totul e așa cum trebuia să fie dintotdeauna. Ești aici, cu noi.

Am simțit o uscăciune în gât pentru că, dintr-un motiv oarecare, eram sigur că vorbea *cu mine.*

Am dat din cap.

— Da.

Ea s-a ridicat și m-a sărutat pe frunte.

— Mă duc să mă schimb și după aia putem să plecăm.

•

Ren a răspuns la ușă.

— Bună! a spus ea, vădit surprinsă. Ce faci…

— Nu vreau să fiu prietenul tău, i-am zis pentru că știam că, dacă aș mai fi așteptat chiar și o secundă, mi-aș fi pierdut curajul. Vreau mai mult de atât. Înțeleg dacă tu nu vrei, dar eu vreau și sunt pregătit pentru asta.

Ea a deschis și a închis gura, fără să scoată niciun cuvânt.

— Uite care e treaba, am spus. Odată, cineva mi-a spus că atunci când ești cu persoana potrivită, lumea pare un loc mai puțin înspăimântător, iar mie lumea mi se pare mai puțin înspăimântătoare când sunt cu tine. Și mă plac *mai mult* când sunt cu tine. Și cred că ăsta-i un lucru bun și ceva pentru care sunt în sfârșit pregătit, deci… vreau să fim împreună.

Ea nu mi-a răspuns, ci doar s-a întins, m-a luat de mână și m-a tras în casă. M-a tras pe scări și în dormitorul ei, unde a încuiat ușa în urma noastră. Apoi m-a tras spre ea, atât de aproape, încât i-am simțit modelul puloverului și nasturele de la blugi apăsându-mi corpul, când m-a sărutat.

•

Mai târziu, Ren și cu mine stăteam ghemuiți pe patul ei, uitându-ne la un film pe laptop. Ei bine, ea urmărea filmul. În mare, eu doar o priveam.

Era un moment perfect. Simțeam căldură până în măduva oaselor.

— Ce mi s-a uscat gâtul, a spus oftând și apropiindu-se mai mult de mine. Păcat că stau atât de comod aici…

Am ridicat o sprânceană la ea.

— Presupun că va trebui să mă ridic și apoi să mă fac din nou comodă, lucru care poate fi dificil, a continuat. Trebuie să aranjez perfect pernele și să mă asigur…

Am mormăit și m-am dat jos din pat.

— Ce vrei?

— Cola fără zahăr, te rog, mi-a răspuns. Te descurci bine cu indiciile mele foarte subtile.

La parter, l-am găsit pe Kai stând deja în fața frigiderului deschis. Practic, locuia acolo.

— Salutare, omule! a spus când m-a observat.

S-a uitat cu atenție la hainele mele cam șifonate și mi-a zâmbit.

— Ce-ai mai făcut?

— Nimic, am spus.

— Corect.

Mi-a întins pumnul ca să i-l ating, apoi a început să adune ingrediente pentru un sandvici.

— Serios, să n-o rănești! Este un copil bun.

— O să încerc, am spus.

— Băiete, sandviciul ăsta o să fie *epic*. Hei, trebuie să-mi dai număra lu' sor-ta. Vreau să vorbesc cu ea. Sexy Lexi! Nu i-am tras-o în liceu și este păcat. Aproape am făcut-o de câteva ori, dar ea și fratele tău parcă erau siamezi, iar el m-ar fi ucis.

Am încercat să zâmbesc, ca să-i fac pe plac. Chiar dacă Lex nu era cu adevărat sora mea, nu voiam să aud despre posibilitatea de a i-o „trage".

Apoi mi-am dat seama că asta era o ocazie de care trebuia să profit.

— Uitasem că i-ai cunoscut pe Lex și Patrick în liceu, am spus. Patrick era destul de dur atunci, nu?

— La naiba, da! Putea să fie înspăimântător când se enerva, și era foarte protector cu Lex.

Kai s-a uitat la sandviciul lui cât și-a pus muștar la întâmplare pe două felii de pâine.

— Erau foarte apropiați, știi? Foarte apropiați. Niciun băiat nu s-a încurcat cu ea pentru că știa că putea să-i fie tăiată macaroana sau mai rău.

— La ce te referi? am întrebat.

Mi-am scos telefonul din buzunar și m-am prefăcut că-mi verificam mesajele. De fapt,

porneam înregistrarea audio. Mărturisirea Jessicăi nu mă convinsese, iar Kai, care în mod evident cunoștea trecutul lui Patrick, ar fi putut să spună vreun lucru interesant pe care aș fi vrut să-l audă Nicholas.

— Mă refer la faptul că îi bătea de îi luă naiba, omule! Fir-ar… unde am pus brânza? Tocmai ce-am umblat cu ea.

Kai a căutat prin ingredientele de pe blat. M-am întins după punga cu felii de brânză care era cam la zece centimetri de mâna lui și i-am dat-o, iar el a chicotit. Atunci mi-am dat seama cât de drogat era.

— Nu, am zis eu. La ce te-ai referit când ai spus că i se tăia macaroana?

— Ei bine, înainte să ajungă mare avocat, Patty era cel mai mare traficant din Liceul Calabasas. Dacă îl supărai, nu îți mai vindea *nimeni.*

— Serios?

— Da, la naiba! Era un dur și nimeni nu se atingea de surioara lui.

Kai a mușcat din sandvici și a început să râdă. Când a vorbit, a făcut-o cu gura plină.

— Odată, un tip a apucat-o pe Lex de fund pe hol, iar după ore, Patrick i-a lovit mașina individului cu o bâtă de baseball. A fost grozav. S-au luat la bătaie. Sunt destul de sigur că Patty l-a băgat în spital.

În mintea mea, puteam să văd totul. Pe Danny care-și băga nasul în camera lui Patrick, căutând bani pe care să-i cheltuie la jocuri cu prietenii lui sau cine știe ce informații compromițătoare. Cum a dat peste rezerva secretă a lui Patrick. Atât de multă iarbă, pastile și prafuri, încât nici măcar Robert Tate nu ar fi putut să tragă destule sfori ca să-l scape pe Patrick de belea. Danny i-a spus lui Patrick că avea nevoie de o sută de dolari ca să tacă. Atunci când Patrick a refuzat, Danny a strigat după mama lor, doar ca să-l sperie. Dar Patrick și-a pierdut cumpătul. L-a lovit pe Danny, mai tare decât intenționase, iar Danny nu s-a mai ridicat.

— Nimeni nu s-a mai pus cu Lex după aia, a continuat Kai, chiar dacă era cam cea mai atrăgătoare fată din liceu. Avea niște țâțe perfecte, dar nimeni nu ar fi riscat să o invite în oraș.

— Nici măcar tu? am întrebat.

Kai a izbucnit în râs.

— Nici măcar eu. Nu eram sinucigaș. Dar poate acum, că Patrick este onorabil, nu s-ar supăra să iau din nou legătura cu surioara lui, știi?

— Când ați încetat să mai fiți prieteni? l-am întrebat.

El a ridicat din umeri.

— Tu ai dispărut, iar ei l-au băgat la închisoare, deoarece au crezut că te-a ucis sau ceva de genul ăsta. După aia s-a îndreptat, a devenit de-a dreptul plictisitor. Nici măcar nu mai vorbea cu mine.

Părea că ultima parte chiar îl deranja.

— Ultima dată în care am vorbit cu el a fost în ziua de dinainte să fii răpit.

— A, da? am spus.

Când Kai și-a băgat din nou capul în frigider ca să ia o bere, m-am uitat la telefon, asigurându-mă că încă înregistram.

El a dat din cap.

— M-a sunat și mi-a cerut să mă duc la cinema să-i cumpăr un bilet.

— Ce?

— Era o chestie pe care o făceam uneori unul pentru celălalt, a spus Kai, dacă o comiteam. Știi, aveam o prietenă pe care părinții mei o urau. Mi-au interzis să o văd, ca în panarama de *Romeo și Julieta.* Ea locuia în Ventura, deci când mă duceam să o văd, Patrick mergea la cinema și cumpăra două bilete. Îmi dădea unul din cotoare, iar când părinții mă întrebau unde am fost, puteam să li-l arăt. Nu aveam cum să mă fi dus în Ventura, eram la film! Uneori, o făceam și eu pentru el.

Inima îmi bătea cu putere.

— Și ți-a cerut să o faci cu o seară înainte să dispar?

— În după-amiaza aia, da, a spus el.

A început să scotocească prin frigider.

— Nici măcar nu am apucat să-i dau cotorul. Era ca la grădina zoologică la tine acasă, iar el nu-mi răspundea la telefon. La naiba, aș fi putut să jur că sunt niște sandviciuri cu înghețată aici!

— Le-ai spus polițiștilor? am întrebat.

— De ce aș fi făcut-o?

— Deoarece…

Apoi mi-am dat seama. Poliția nu l-ar fi întrebat ce făcea Patrick cu o zi înainte ca Danny să fie dat dispărut.

— Măcar *un* sandvici cu înghețată…

Din câte știau, Danny era viu și nevătămat în vinerea aia, deci nu conta dacă Patrick își construise un alibi fals cu o zi înainte ca el să dispară.

Cu o zi înainte ca el să dispară…

Cu o *zi* înainte ca el să dispară…

— Stai, Patrick te-a sunat în *ziua* aia? am întrebat.

Kai a ridicat o sprânceană la mine.

— Mdaaa. Îmi aduc aminte că s-a întâmplat chiar după ore, pentru că a chiulit în după-amiaza aia, altfel m-ar fi rugat personal.

Patrick își construia cu istețime alibi pentru acea vineri *după-amiază,* cu ore bune înainte ca Jessica să pretindă că îl lovise pe Danny cu mașina.

Danny i-a găsit rezerva lui Patrick, Patrick l-a lovit, iar Danny a murit. Patrick a intrat în panică și l-a sunat pe Kai, rugându-l să se ducă la cinema, ca să poată dovedi că nu era acasă când Danny a murit. Dar a început să identifice rapid golurile din alibiul lui. Telefonul lui avea semnal de la un turn din apropiere de casă în momentul ăla, nu de la cinematograful la care s-ar fi dus Kai. Probabil că cinematograful avea un fel de sistem de supraveghere video care ar fi dovedit că Patrick nu era cu Kai. Poliția nu ar fi crezut că era un accident, nu cu cazierul lui. S-ar fi dus la

închisoare, dacă nu ar fi născocit un alibi mai bun, ceva care să-l protejeze complet.

Așadar, a sunat-o pe Lex, sora lui devotată, care îl iubea pe Danny, dar și mai mult pe el. Ea a scos-o pe Jessica la cină, a ținut-o în oraș până s-a întunecat, i-a mai dat un cocktail, poate unul cu vreo pilulă din cele vândute de Patrick și pe care le consuma Lex. Când s-au întors acasă, Jessica era amețită la volan, iar Patrick aștepta. El s-a ascuns în spatele tufelor de lângă alee, a lovit partea din spate a mașinii Jessicăi cu o bâtă de baseball și i-a lăsat trupul lui Danny acolo, lângă roată. A așteptat țipetele și vaietele femeilor care descopereau cadavrul la locul acțiunii.

Apoi, Lex și Patrick și-au convins mama, care nu era în toate mințile, să-i lase să îngroape cadavrul în deșert, unde nu l-ar fi găsit nimeni, și să simuleze o răpire. Ar fi fost prea târziu când Jessica și-ar fi regretat minciuna. Dacă ar fi spus adevărul, și-ar fi trimis cei doi copii la închisoare pentru crima ei.

Totul avea un sens.

•

Acum știam adevărul. Poate că detaliile erau înșelătoare, dar eram sigur că imaginea de ansamblu era corectă. Știam ce se întâmplase, dar nu și ce să fac.

O parte din mine voia să fugă pur și simplu. Toate astea erau prea mult pentru mine, iar la fugit mă pricepeam. Dacă Patrick își ucisese fratele și o făcuse pe mama lui să creadă că era responsabilitatea ei să îi protejeze pielea, cu siguranță era în stare să mă ucidă. Nevoia lui de a mă păstra prin preajmă ca să alimenteze povestea cum că Danny era încă în viață mă apărase, dar ar fi putut să riște să scape de mine, acum că știam adevărul.

Doar că… îi protejasem secretele până acum, nu-i așa? Poate dacă Patrick ar fi aflat cât de multe descoperisem și că aș fi dispus să intru în joc, s-ar

fi asigurat că pot rămâne. Poate că aș fi reușit să folosesc informațiile ca să obțin ce-mi doream cu adevărat.

Doar că *asta* ar fi însemnat să-l mint pe Nicholas, singura persoană cu care fusesem sută la sută sincer și căreia, poate cândva, avea să-i pese oricum de mine.

„Care este cel mai important lucru pentru mine?" cred că era adevărata întrebare. Să fiu liniștit și fericit, dar înconjurat de minciuni? Sau să risc totul pentru șansa de a avea ceva mai bun și mai pur?

Ce persoană voiam să fiu?

•

Încă nu știam. Am rugat-o pe Ren să mă conducă acasă.

— Te simți bine? m-a întrebat.

Am dat aprobator din cap.

— Îmi ascunzi ceva, a spus ea.

— Ai dreptate.

Mi-am lipit fruntea, apoi buzele de ale ei.

— Dar nu vreau să o fac. Și o să-ți spun curând. Totul. Promit.

Nu *părea* o minciună.

După ce Ren m-a lăsat acasă, m-am grăbit la etaj ca să transfer de pe telefon fișierul audio cu mărturisirea lui Kai în cel protejat de parolă de pe laptopul meu, iar apoi să-l șterg. Era mai în siguranță pe laptopul meu până ce mi-aș fi dat seama ce voiam să fac cu el.

După ce am terminat, m-am dus la fereastră și m-am uitat în curtea din spate, la piscina care strălucea la soare, la munții roșii, începătoșați, din depărtare. Cu cât rămâneam mai mult acolo, cu atât vederea părea să mi se întunece pe margini, ca și când pereții s-ar fi apropiat, ușile ar fi început să se închidă, iar eu nu puteam să fac nimic să opresc asta.

A doua zi dimineață, Lex m-a dus la școală. Nicholas plecase mai devreme cu un pretext

șubred, deoarece nu voia să mă vadă. Poate că era mai supărat decât credeam. I-am făcut cu mâna în semn de rămas-bun lui Lex și m-am îndreptat spre ușa de intrare în clădire. O mașină neagră era parcată lângă bordură și, când m-am apropiat, portiera de pe partea șoferului s-a deschis, iar agenta Morales a coborât.

Stomacul mi s-a strâns. Nicholas mă dăduse în vileag.

— Bună, Danny! mi-a spus că și când ar fi fost cel mai natural lucru din lume să se afle acolo. Putem să stăm de vorbă?

— Îmi pare rău, doamnă agent, am spus, incapabil să cred cât de calm păream, dar trebuie să înceapă orele.

Ea a făcut câțiva pași spre mine, până când am ajuns față în față.

— Uite cum stă treaba, domnule Tate: am câteva întrebări, iar tu ai răspunsurile. Poți să vii cu mine acum sau putem să așteptăm împreună cât îl sun pe fratele și avocatul tău și să-i spun să ni se alăture. Oricum ar fi, astăzi o să stăm de vorbă și ceva îmi spune că ai prefera să o faci fără supraveghetor.

Ea zâmbea, iar expresia de pe chipul ei mi-a dat fiori. Am încercat să găsesc o cale să scap de asta, o cale să fug, pentru că eram sigur că, de îndată ce aș fi plecat cu ea, nu m-aș mai fi întors. Mintea îmi era amorțită însă. Nu puteam face nimic. Am dat tăcut din cap și am urcat pe bancheta din spate a mașinii.

•

Morales m-a dus la biroul local din Los Angeles, unde agentul Lynch ne-a întâmpinat în deja cunoscuta cameră de interogatoriu. Morales mi-a oferit un pahar cu apă.

— Nu, mulțumesc, am refuzat.

Morales a zâmbit și a deschis dosarul din fața ei.

— Uite care e treaba…

— Este legal să mă interogați fără ca tutorele să fie prezent? am întrebat.

— Este perfect legal de vreme ce nu ești arestat; în plus, acele reguli se aplică doar minorilor, a spus Morales.

— Am șaisprezece ani, am zis eu.

— Desigur că ai, a spus ea, iar sfera goală de frică din mine a crescut. Ascultă, puștiule, știu că nu ești Danny Tate. Lynch de acolo o știe. Pun pariu cu majoritatea oamenilor cu care ai intrat în contact de când ai ajuns aici știu asta.

Nu spusese că știa și Nicholas. Dacă el ar fi vorbit, ar fi fost primul lucru pe care mi l-ar fi aruncat în față, că presupusul meu frate mă denunțase. Nicholas nu mă turnase însă și, chiar și în clipa aia, faptul ăla m-a făcut să mă simt un pic mai puternic.

— Vă înșelați, am spus.

— Cum o chema pe învățătoarea ta din clasa a treia? a întrebat ea. Cine a fost prima fată pe care ai sărutat-o?

— Nu-mi amintesc tot din anii de dinaintea răpirii mele. Trauma…

— Care era cartea ta preferată? Ce culoare au pereții din sufrageria bunicilor tăi? Unde ai petrecut când ți-ai sărbătorit împlinirea vârstei de nouă ani? a continuat Morales. Nu poți să răspunzi la niciuna dintre aceste întrebări pentru că nu ești Daniel Tate. Pariez că nu știai cine este Daniel Tate înainte să hotărăști să te dai drept el; altfel, te-ai fi descurcat mai bine.

— Asta nu e…

— Vrei să vezi ceva? a spus ea.

A scos o foaie de hârtie din dosarul ei și mi-a pus-o în față. Deasupra erau numele unui laborator și un șir lung de numere pe care nu le înțelegeam. Morales mi-a arătat un paragraf din partea de jos.

Probabilitate de rudenie: <0,0067%

— Este un test ADN pe care l-am făcut cu mostrele de la tine și Nicholas Tate, a spus ea.

Bila din stomacul meu s-a strâns dureros, devenind mai încordată și mai fierbinte, iar un gust

amar mi-a inundat gura.

— Nu v-am dat nicio mostră, am spus.

— Nu, dar amândoi aveați sticle de apă la prânz în ziua în care am venit să te văd la școală, a spus ea cu acel zâmbet îngrozitor și calm.

Chestia asta îi plăcea la nebunie.

— Nu puteți să faceți asta…

— Ți-ai abandonat ADN-ul, a spus ea. Este perfect legal.

— Probabil că ați găsit și alte sticle din coșul de gunoi.

— Probabil, a recunoscut ea. Ar putea să fie doar o eroare îngrozitoare. Lynch și cu mine am putea să ne înșelăm amarnic în privința ta, iar tu ai putea fi exact miracolul care pari a fi. Nu avem nicio dovadă solidă.

— Corect, am spus. Deci cred că o să plec.

— Bine, a spus ea.

— Bine?

— Sigur, după ce îmi spui – s-a întins din nou după o foaie din dosar – cine este acesta?

Pe masă, mi-a întins o copie foto. În mica imagine care ocupa doar colțul foii era un băiat cu strungăreață care zâmbea și ținea o bâtă de baseball, numele fiind imprimat cu litere mari în partea de jos.

•

Se terminase.

•

Deloc conștientă că lumea mea tocmai se sfârșise, Morales vorbea în continuare.

— A fost găsită în dulapul tău când conducerea școlii a organizat o percheziție aleatorie în căutare de droguri în ziua în care s-a întâmplat să fiu în vizită, a spus ea.

Cu câteva ore înainte de a lua fotografia acasă, deoarece prezența ei la școală mă speriase și eram îngrijorat că fotografia nu mai era în siguranță acolo.

— Numele este destul de comun și o să-mi ia o vreme să-i găsesc pe toți băieții din Canada care îl poartă, dar pe ce vrei să pariezi că o să o fac și că o să-l găsesc în cele din urmă?

Abia puteam să-mi țin capul ridicat, iar vocea mi-a părut slabă chiar și în urechile mele când am vorbit.

— Ce vreți? am întrebat.

Morales a zâmbit.

— Să te bag la închisoare.

— Nu aveți nimic, am spus. O fotografie și o sticlă de apă pe care nici măcar nu puteți dovedi că îmi aparțin.

— Așa este. Acum nu am absolut nimic. Dar cam peste zece minute, o să am un ordin judecătoresc pentru un test oficial de ADN.

Ar fi putut să blufeze, dar mă îndoiam. De îndată ce mi-ar fi luat ADN-ul, jocul s-ar fi terminat.

Mai aveam doar o carte de jucat. Dacă puteam să o fac.

Morales nu mă voia pe mine, un escroc de doi bani. Voia să rezolve cazul care-i atârnase deasupra capului timp de șase ani. M-ar fi lăsat să plec dacă i-aș fi oferit peștele mai mare pe care îl urmărea cu adevărat: pe criminalul lui Danny. Patrick. Nu puteam să-i dau dovada incontestabilă că Patrick îl ucisese pe Danny, dar puteam să o ghidez pe calea cea dreaptă. Singurul motiv pentru care nu rezolvase cazul era că, în toți anii, cercetase evenimentele din ziua greșită. De îndată ce ar fi aflat că Danny murise vineri după-amiază și nu sâmbătă seară, ar fi găsit o dovadă – înregistrările convorbirilor telefonice, imaginile camerelor de supraveghere din Hidden Hills, ceva – care să-i arate ce se întâmplase cu adevărat.

Nu trebuia decât să-i mărturisesc adevărul.

Am încercat să-mi spun că era alegerea corectă. Că Danny merita să i se cunoască soarta, iar criminalul să fie adus în fața justiției.

Dar știam că, dacă aș fi făcut-o, nu ar fi fost pentru că îmi păsa de Daniel Tate, ci pentru că voiam să-mi salvez pielea. Dacă i-aș fi spus lui Morales, nu aș fi fost mai bun decât mă făcuseră alții să cred că eram.

— Nu vreți să mă deconspirați, am spus, urându-mă cu fiecare cuvânt. Vreți să știți ce știu.

Morales și-a înclinat capul spre mine.

— Ce anume?

— Îmi oferiți imunitate absolută și mă lăsați să plec, iar eu o să vi-l dau pe ucigașul lui Danny, a fost răspunsul meu.

— Cum? a spus ea. Ai vreo dovadă?

— Solidă, nu, am spus. Dar știu unele lucruri. Unde ar trebui să căutați, cu cine ar trebui să vorbiți. Veți reuși în sfârșit să-l prindeți pe Patrick.

— Va trebui să fii mai clar în privința asta, a spus ea.

Mi-am încleștat puternic maxilarul, până când m-a durut, însă durerea nu m-a împiedicat să vorbesc.

— Am o înregistrare audio. În care cineva îmi explică cum Patrick l-a pus să-i ofere un alibi fals pentru momentul în care Danny a dispărut. O am în calculatorul meu de acasă.

— Adu-mi-o și *apoi* o să-ți ofer exonerarea, a spus ea.

•

Lynch m-a dus acasă cu mașina ca să iau dovada, în timp ce Morales a rămas la birou, ca să înceapă să întocmească documentele. El a oprit mașina la distanță de o stradă de casa familiei Tate, destul de aproape încât să vadă poarta de la intrare și capătul aleii, dar nu atât de aproape încât să fie văzut. Nu voia ca din întâmplare să-i dea de știre lui Patrick că plasa se strângea în jurul lui.

— Ai zece minute, mi-a spus el.

— Ar putea să dureze mai mult, am spus, mai ales dacă mama sau sora mea sunt acasă.

Lynch s-a strâmbat dezgustat și mi-a luat o clipă să-mi dau seama de ce. Spusesem că erau mama și sora mea și nu mă gândisem de două ori la asta.

— Numai să nu pierzi vremea, a spus el. O să urmăresc de aici, deci nu ai unde să pleci.

— Credeți-mă, am spus. Nu vreau decât să obțin imunitatea și să plec naibii de aici. N-am de gând să fac ceva ca să o dau în bară.

El s-a uitat în oglinzi ca să se asigure că nu venea nimeni, apoi mi-a făcut semn să cobor din mașină. M-am îndreptat încet și nonșalant spre casă, cu capul plecat și cu mâinile în buzunare. Am ajuns la poartă și am introdus codul de acces. De îndată ce poarta s-a închis în urma mea și am ieșit din raza vizuală a mașinii lui Lynch, am început să alerg.

— Bună, iubitule! a spus Ren când a răspuns la telefon. Unde ești?

— Pot să te rog ceva?

— Alergi? m-a întrebat ea. Respiri ciudat.

— Mda, am spus. Vrei să fugim împreună?

— Ce?

— Ren, ascultă-mă!

Am încercat să îi vorbesc calm.

— Trebuie să plec din Hidden Hills, din Statele Unite, de aici. Azi. *Acum.* Dar nu vreau să te părăsesc. Pentru prima dată în viața mea există o persoană pe care nu vreau să o pierd, și asta ești tu, deci îți cer să vii cu mine.

— Ce se întâmplă, Danny?

Ren părea alarmată.

— Spune-mi că vei veni cu mine, am zis eu. Chiar dacă doar pentru puțin timp. O să-ți povestesc totul.

Pentru o clipă, a tăcut, și apoi mi-a șoptit:

— Bine.

M-am oprit.

— Ce?

— Bine, vin, a spus ea. Anul școlar practic s-a terminat, iar eu trebuia să mă duc în Dubai ca să-

mi vizitez părinții, dar mi-au cerut să-mi amân călătoria, deci, de ce nu? O să vin cu tine.

— Serios?

— Când putem să plecăm?

Am râs, cu respirația tăiată.

— Ne putem întâlni la cinematograful la care ne-am cunoscut? Ajung în treizeci de minute.

— Acum plec, a spus ea.

— Ești cea mai bună!

— Să știi că sunt!

•

Nu aveam de gând să torn pe nimeni. Poate era o greșeală, dar nu puteam să le fac asta lui Patrick, lui Lex și Jessicăi. Urma să fug, așa cum făceam mereu. Dar acum nu aveam să fug singur, iar asta schimba cu totul lucrurile.

Casa era goală, iar eu m-am bucurat. Nu voiam să fiu nevoit să îi privesc în ochi, știind că era ultima dată când îi vedeam, și să mint. Am scos bagajul făcut pe care-l împinsesem în spatele dulapului lui Danny în urmă cu mai multe săptămâni și mi l-am aruncat pe umăr. Am luat laptopul și am găsit legitimația de baseball cu băiatul zâmbitor. Era în dicționarul de pe raft în care-l ascunsesem după ce hotărâsem – prea târziu, se părea – că dulapul de la școală nu era sigur.

Am mai aruncat o ultimă privire prin dormitorul albastru. Nu fusese niciodată al meu, dar oricum avea să-mi lipsească.

— Pa, Danny! am spus și am închis ușa.

Speram că o să mă ierte.

M-am dus în camera lui Nicholas și mi-am lăsat laptopul pe biroul lui. Înregistrarea audio a lui Kai era acolo ca să o găsească. Nicholas era inteligent; ar fi făcut legătura, la fel ca mine. Nu puteam să-i torn pe cei din familia Tate, dar dacă el voia să o facă, era dreptul lui.

Am luat o foaie de hârtie din imprimantă și i-am lăsat un mic mesaj în partea de jos. *Îmi pare rău! Mulțumesc!* Era extrem de nepotrivit, dar nu știam

ce cuvinte să folosesc pentru ce voiam să spun. Am împăturit hârtia și am pus-o sub laptop.

Am trecut pe lângă dormitorul Miei fără să mă uit la el. Nu puteam să mă gândesc la ea, nu puteam să-ncerc să-i las vreun mesaj de rămas-bun. Era prea greu.

În schimb, am intrat în dormitorul lui Lex. Mă mințise și mă folosise, dar nu-mi păsa. Și eu procedasem la fel cu ea și, undeva în sinea ei, cred că ținea cu adevărat la mine. Probabil mai mult decât oricine altcineva din viața mea. La bine sau la greu, Lex era familia mea și voiam să știe cine eram. M-am mai uitat o dată la legitimația de baseball – la bucățica din sufletul meu, singura dovadă că fusesem cu adevărat fericit odată – și i-am lăsat-o pe pernă, în adâncitura în care-și ținea capul când dormea. Speram să înțeleagă ce voiam să spun cu asta.

Am coborât la parter cu rucsacul pe umăr și m-am uitat la ceas. Trebuia să mă văd cu Ren în douăzeci de minute. Nu trebuia decât să ies din Hidden Hills. M-am dus în curtea din spate, am târât un șezlong spre zidul înalt care ne separa de vecini și m-am cățărat peste el.

După ce am mai sărit câteva garduri, am ieșit pe stradă. Acum eram cu mult în spatele mașinii lui Lynch. Câtă vreme urmărea poarta, nu mă vedea. M-am întors și am început să alerg.

După douăzeci și cinci de minute și ud de transpirație, m-am trântit în mașina lui Ren, gâfâind. Ea a râs și m-a sărutat, iar eu am ținut-o strâns, inhalându-i mirosul și încercând să mă asigur că amintirea asta avea să ardă mai strălucitor decât cele false pe care le creasem în mine.

— Ce facem acum? a spus când am ieșit pe autostradă, îndreptându-ne spre munții la care mă uitasem pe ferestre în ultimele câteva luni.

Aerul devenea mai tare și mai rece cu fiecare kilometru, iar pieptul îmi părea mai ușor cu fiecare

strat de amăgeală care dispărea când am fugit din Hidden Hills.

— Acum o să-ți spun cine sunt, i-am zis.

Ea a zâmbit și m-a luat de mână, iar împreună ne-am îndreptat spre o nouă viață și un nou adevăr al nostru.

•

Mda.

•

Sau poate că nu. Dar ar fi un final fericit, nu-i așa? Eu cred că da.

Dar poate că în loc să o sun pe Ren și să o rog să fugă cu mine, doar mi-am imaginat asta și mi-am dorit să fi fost genul de persoană care să dea telefonul ăla. Mi-am dorit să fiu genul de persoană căreia i-ar fi spus da.

Casa era goală când am ajuns, iar eu am fost ușurat. Niciodată nu-mi plăcuseră despărțirile și nu suportam să-i privesc în ochi pe cei din familia Tate și să pretind că totul era bine când urma să distrug lumea din jurul lor. Intenționam să predau dovada împotriva lui Patrick pentru a-mi salva pielea, deoarece *genul ăsta* de persoană eram. Genul care fusesem și-aveam să fiu mereu, indiferent de cât de mult îmi repugna.

M-am dus în camera lui Danny și mi-am luat laptopul, un schimb de haine și rezerva de bani. Am găsit legitimația de baseball în dicționar și o clipă m-am holbat la fața băiatului.

Dusese o viață grea, dar avea încă speranțe. Încă putea să zâmbească, să fie încântat de antrenamentul de baseball și să aprecieze albastrul perfect al cerului senin de deasupra.

Poate că aș fi reușit să învăț să fiu din nou băiatul ăla. Doborât, poate, dar nu învins. Aici, trăisem astfel de momente, înțelesesem ce ar fi putut să însemne o viață fericită și onestă. Jucasem Marco Polo cu Mia, o ajutasem pe Lex să taie legumele pentru cină, izbucnisem în râs cu Patrick când luasem prea brusc o curbă într-o parcare

abandonată în timpul lecției de condus. Vorbisem cu Ren. De fapt, toate clipele cu Ren.

Poate că era timpul să încerc să fiu eu însumi pentru prima dată.

Mi-am luat rămas-bun de la dormitorul și fantoma lui Danny când am închis ușa, apoi am atins ușa de la dormitorul lui Nicholas și al Miei când am trecut pe lângă ele. Am intrat în dormitorul lui Lex și i-am lăsat legitimația de baseball. Indiferent de ce altceva s-ar fi putut întâmpla, o iubeam pe Lex și cred că și o parte din ea mă iubea. Aveam încredere că urma să aibă grijă de băiatul zâmbitor, cu strungăreață.

Am coborât încet scările spre parter. Voiam să îmi acord timp să-mi amintesc de toate. De experiența pe care o trăisem, de casa și de familia asta, de cele mai bune și de cele mai rele lucruri din viața mea. Nu mă puteam gândi la viitor – lumea care mă aștepta după toată aventura era doar ceva mare, întunecat și gol așa că m-am gândit la trecut. Casa și oamenii din ea deja făceau parte din trecutul meu.

Am intrat în bucătărie, unde familia se reunea mereu. Acum mi se părea rece. Aproape uitasem cât de rece mi se păruse casa asta când am venit prima dată aici. Undeva pe parcurs mă acomodasem, dar acum mi-am întins palmele pe blatul din marmură și am simțit răceala strecurându-mi-se din nou în vene și-n sânge.

Era timpul. Aveam să urc în mașină cu Lynch, să-i dau dovada lui Morales, apoi să dispar, părăsind casa și familia asta pentru totdeauna.

În spatele meu, am auzit ușa de la intrare deschizându-se și pașii de pe hol.

— Danny? a strigat Patrick.

Am înghețat.

— Danny? a spus Patrick din nou.

Pe marmură, pantofii lui eleganți din piele m-au ajutat să-l aud mergând pe hol spre scări și i-am auzit vocea de la etaj.

— Ești aici?

Acum ori niciodată! M-am mișcat cât de repede și de silențios am putut spre ușa de la intrare, sperând să ies din casă înainte ca Patrick să-și dea seama că nu eram în camera mea.

Țineam o mână pe clanță când a apărut Patrick.

— Danny, a spus el. Iată-te! N-ai auzit când te-am strigat?

M-am întors cu fața la el și am reușit să ridic ușor din umeri.

— Nu. Îmi pare rău! Ce s-a întâmplat?

— Unde pleci? m-a întrebat el.

— Înapoi la școală. Mi-am uitat tema.

Era o minciună îngrozitoare, de-a dreptul transparentă. Nu aveam teme de făcut. Chiar dacă aș fi avut, cum era să mă întorc la școală? Nu era nimeni care să mă aștepte în mașină pe alee și să mă ducă acolo. Patrick s-a uitat la rucsacul meu murdar și uzat, cel pe care-l purtam cu mine dintr-un oraș în altul de ani de zile de când făceam escrocherii mărunte, nu la geanta nouă de poștaș, din piele, pe care o luam la școală când mă dădeam drept Danny.

— Ciudat, de vreme ce am auzit că Morales te-a adus acasă mai devreme, a spus el cu o voce brusc diferită.

Mai dură. Nu mai vorbea cu fratele lui mai mic; vorbea *cu mine.*

— Am un prieten în biroul local. El mă ține la curent cu lucrurile astea. Unde te duci, de fapt?

— Unde trebuie, am spus.

— La FBI? a zis el. Crezi că știi ceva?

— FBI-ul știe deja tot ce știu și eu, i-am răspuns.

Era o minciună mai bună decât ultima, iar licărul de panică din privirea lui mi-a dovedit asta.

— Pur și simplu plec de aici. Lasă-mă să plec, Patrick!

El a scuturat din cap și a mai făcut un pas spre mine. M-am retras până când clanța ușii de la

intrare mi-a intrat în spate.

— Nu pot să fac asta, a spus el.

— Nu poți să mă oprești, am spus mai calm decât mă simțeam. Răul a fost făcut, așa că ai putea foarte bine să mă lași să plec. Nu înrăutăți situația.

— Nu știu ce crezi că știi…

— Că ți-ai ucis fratele mai mic? am spus.

Cuvintele au țâșnit din mine. Nu puteam să nu mă gândesc la băiatul de pe legitimația de baseball, la cum Danny era doar puțin mai mare decât el.

— Că i-ai aruncat cadavrul pe undeva prin deșert?

Patrick s-a retras ca și când l-aș fi împins.

— *Niciodată* nu aș fi putut să-i fac rău lui Danny.

Un mincinos își cunoaște semenii. Ar fi trebuit să-i văd falsitatea, dar Patrick părea sincer. Presupun că era un mincinos mai bun decât credeam. Mai bun decât mine.

— Era doar un băiețel, Patrick! am spus. Poate că nu era perfect, dar merita o familie care să-l iubească. Nu una care să-l ucidă și să ascundă crima.

— Nu am făcut asta! a exclamat și s-a aruncat spre mine, nu ca și când ar fi vrut să mă rănească, ci să mă aducă aproape, să mă facă să înțeleg. Era fratele meu și îl iubeam. Nu l-aș fi atins niciodată.

— Dar ai făcut-o pe mama ta să creadă că l-a ucis, am spus, ferindu-mă de prinsoarea lui Patrick, și ai șantajat-o ca să ascundă crima. Ai făcut-o să trăiască cu vina și ai urmărit cum o distruge câte puțin în fiecare zi. Ce zici de asta? Cum rămâne cu Mia și cu Nicholas, nevoiți să trăiască cu speranța că Danny este în viață și că o să vină cândva acasă, când tu știi că este mort? Când știi pentru că tu l-ai ucis?

Brusc, ușa de la intrare s-a deschis, iar Lex, încărcată cu sacoșe de cumpărături, a intrat.

— Hei, ce faceți voi doi…

— Lex, pleacă de aici! a izbucnit Patrick.

— Ea știe? am întrebat. Trebuie să știe. Ai pus-o să mintă pentru tine și să spună că l-a văzut pe Danny în dimineața în care a dispărut.

Lex s-a albit la față, ca moartă, și a scăpat sacoșele din mâini.

— Lex, a spus încet Patrick. Pleacă, te rog!

Dar eu eram pornit. Pe nedreptatea celor întâmplate lui Danny, pe nedreptatea celor întâmplate băiatului de pe legitimația de baseball. Pe ceea ce le făcuse Patrick lui Nicholas, Miei și lui Lex. Pe felul în care luase familia asta minunată și o strâmbase până la nimicire.

— Ce altceva ai mai pus-o să facă? am spus. Cum i-ai spus că l-ai ucis?

Lex și-a acoperit gura cu mâinile.

— O, Dumnezeule! a spus ea.

Patrick s-a grăbit spre Lex și a îmbrățișat-o. Ea plângea și a mormăit ceva ce n-am înțeles la pieptul lui.

— Te rog! i-a spus el. Te rog, pleacă!

— El l-a ucis pe Danny, Lex! Cum poți să fii împăcată cu așa ceva? Este un monstru!

— Nu! a strigat Lex.

Ea l-a ținut și mai strâns pe Patrick.

— Îmi pare rău! Îmi pare atât de rău!

Patrick a scuturat-o.

— Nu mai spune nimic!

I-am fixat cu privirea. Lex suspina și nu erau lacrimi de suferință sau de mânie. Izvorau din ceva mai profund și mai întunecat. Iar felul în care se ținea de Patrick, disperată după consolarea lui și…

Iertarea lui.

Mi-am dat seama încet și treptat. De fiecare dată când încercam să resping gândul, venea mai puternic – era un val înalt, care nu putea fi împiedicat.

M-am uitat la Patrick, a cărui expresie era uluită și palidă.

— Nu tu l-ai ucis, am spus și m-am întors spre Lex. *Tu* ai făcut-o!

•

Patrick a lăsat-o pe Lex. Capul îmi plutea. Bineînțeles că era Lex. În timp ce Jessica mă evitase, iar Patrick își petrecuse suficient de mult timp cu mine cât să mențină iluzia, Lex fusese mereu prin preajmă. Ori ca să mă supravegheze, pentru că avea cel mai mult de pierdut, ori ca să-și domolească într-un fel bolnav mustrarea de conștiință având grijă de mine, așa cum nu avusese de fratele ei adevărat. Patrick dăduse o mână de ajutor ca să fie protejată, deoarece asta făcea Patrick; îi era devotat mai mult decât le era altora. Ea era singura pentru care crease o ficțiune atât de elaborată. El o ajutase să o convingă pe Jessica de faptul că ea fusese cea care îl ucisese pe Danny, ca să o protejeze pe Lex; probabil că el însuși îngropase cadavrul și le distrăsese atenția celor de la FBI.

— De ce ai făcut-o? am șoptit eu.

— A fost un accident, a spus Patrick.

— Pe naiba!

M-am îndepărtat de ei.

— Nu te-ai fi deranjat atât de mult ca să mușamalizezi un accident. De ce o protejezi?

Patrick a sărit la mine, dar Lex l-a oprit apucându-l de braț.

— Încetează! a spus ea. Încetează!

Apoi i-a atins obrazul cu mâna și i-a întors fața spre ea.

Era o mișcare simplă, dar cam ciudată. Felul în care degetele îi zăboveau pe pielea lui. Felul în care atingerea îl oprise pe loc și în care el se apleca spre ea. Era… intimă.

Nu cum o soră își atingea fratele și, cu un fior, am auzit vocea lui Kai în urechi.

Ce chestie ironică!

Ei erau foarte apropiați. Foarte apropiați.

Patrick îi bătuse pe toți tipii care se apropiaseră de Lex, până ce nu se mai apropiase niciunul. Era în dormitorul lui Lex la primele ore ale dimineții în ziua în care descoperisem că ei știau că nu eram Danny. Combinația de la seiful său era ziua ei de naștere, iar el ținea o fotografie de-a ei pe noptieră. Una în care stătea întinsă pe o parte cu obrazul în iarbă, și dacă el s-ar fi întins pe pat uitându-se la ea, ar fi fost aproape ca și când…

— Ce a văzut Danny? am întrebat încet. A dat peste voi doi? De asta a trebuit să moară?

Când m-au fixat cu privirea, am citit totul pe fețele lor. Aveam dreptate. Ei chiuliseră de la școală; nimeni nu trebuia să fie acasă pentru o vreme. Dar Danny plecase mai devreme de la antrenamentul de baseball. Se dusese să o caute pe Lex, deoarece voia să-i facă ceva de mâncare, și o găsise în pat cu Patrick. Goală. Poate că suferința cauzată de moartea tatălui lor îi adusese împreună sau poate că dura de mai mult timp, dar era singurul secret pe care nu putea să-l afle nimeni niciodată.

Scena s-a derulat în mintea mea ca un film, la fel ca minciunile mele, iar eu am urmărit-o suprapusă peste prezent.

Danny a fugit, iar Lex l-a prins în capul scărilor.

— Îi spun mamei! a strigat el.

— Nu spui nimănui! a spus ea, scuturându-l.

— Dă-mi drumul! Ești dezgustătoare!

Ea l-a pălmuit.

— Nu spune asta!

— O să le zic tuturor!

Danny a încercat să fugă. Lex știa că nu putea să-l lase să plece. L-a lovit în spate cu putere. Un răspuns spontan. El a căzut pe scări, lovindu-se cu capul de podeaua de marmură de la bază cu un pocnet, apoi a rămas nemișcat.

M-am holbat la podeaua de la baza scărilor, la doar câțiva metri distanță de mine. Am văzut

sângele ca și când era încă acolo.

Patrick a sărit spre mine și m-a cuprins cu mâinile de gât.

Am căzut la pământ, în balta de sânge pe care o tot vedeam în minte. Patrick își lăsa toată greutatea deasupra mea, genunchii intrându-i în mine când m-a țintuit la pământ. Lex a încercat să-l îndepărteze, dar el a împins-o de nenumărate ori. Vederea a început să mi se întunece, ca atunci când se închidea lumina odată cu ușa de la dulap. Eram singurul care știa secretul, așadar, trebuia să mor. El trebuia să o protejeze pe Lex.

Am dat din brațe, încercând să găsesc o cale să-l rănesc pe Patrick suficient, încât să-l dau jos de pe mine. Plămânii îmi ardeau, iar eu eram de nestăpânit. L-am zgâriat pe față și mi-am înfipt unghiile. Cu un ultim val de adrenalină, mi-am întins mâinile spre ochii lui Patrick și i-am împuns. El a urlat și s-a retras, ținându-se de față. Cu vederea periferică întunecată, am văzut-o pe Lex alergând din cameră, la etaj. Am inhalat aerul proaspăt pe gâtul care îmi ardea și m-am aruncat peste Patrick. Era mai greu ca mine, dar *chiar* nu voiam să mor. L-am apucat de gât. Nu era atât de frumos, nu-i așa? El s-a luptat, iar eu l-am lovit cu capul de marmură. Niciodată nu crezusem că pot să omor pe cineva, dar dacă era care pe care, poate că aș fi fost în stare.

Sugrumându-l pe Patrick, mi-am dat seama că picăturile care-i apăreau pe față nu erau ale lui, ci ale mele. Plângeam și lacrimile-mi cădeau pe el. Nu-mi dorisem asta niciodată.

Nu-mi doream decât o familie. Nu-mi doream decât să fiu iubit.

Dar presupun că nu întotdeauna primim ceea ce vrem.

Deodată, s-a auzit un bubuit; un zgomot atât de puternic, încât părea mai mult o senzație decât un sunet. Nu am simțit nimic, dar, brusc, cădeam înainte. Patrick m-a rostogolit pe spate când s-a

zbătut să iasă de sub mine, iar Lex era deasupra mea, cu pistolul lui Robert fumegând în mâna-i care tremura. Mi-am atins pieptul și am simțit umezeala. Am ridicat mâna și am văzut că era roșie. Sânge. Era sângele meu.

Mi-am simțit corpul răcindu-se odată cu sângele care curgea din mine, băltind pe marmura albă din hol, dar fără să mă doară. Deasupra mea, Lex plângea, iar Patrick îi luă pistolul din mână. Știam ce urma să se întâmple acum. Aveam să „dispar" și eu, doar că de data asta nu m-ar mai fi plâns nimeni. Aveam să putrezesc într-un mormânt puțin adânc din deșert, să mă transform mai întâi în oase și apoi în praf, în timp ce lumea s-ar fi întrebat ce se întâmplase cu Danny Tate și nu s-ar mai fi gândit niciodată la mine. Exact ce-mi dorisem de atât de multă vreme.

Lex s-a prăbușit alături, plângând cu lacrimi mari care îi strâmbau chipul frumos. Ea s-a întins spre mine, dar, dacă m-a atins cu degetele, nu am simțit.

— Îmi pare rău! a spus ea. Îmi pare rău!

Am încercat să vorbesc, dar n-am reușit. Sângele îmi gâlgâia în gât. Oricum nu știam ce i-aș fi spus. Probabil *du-te naibii.* Sau *te iert.*

Undeva s-a auzit un sunet pe care îl cunoșteam, dar lumea se îndepărta, iar eu nu mi-am dat seama ce era. Apoi le-am văzut. Cunoscutele raze roșii și albastre colorau marmura albă. Nu-mi mai aminteam ce însemnau ele, dar știam că era de bine. Am zâmbit.

După aceea, am murit.

•

Era FBI-ul. Lynch auzise sunetul pistolului și-l recunoscuse. Îi pusese pe cei de la securitatea din Hidden Hills să deblocheze poarta și să cheme întăriri. Sosise în fața ușii de la intrare cu sirena pornită, cu câteva clipe înainte să-mi dau ultima suflare. După o scurtă ezitare, timp în care Patrick și Lex mi-au distrus laptopul, iar Lynch a așteptat

sosirea poliției, Patrick a ieșit din casă cu mâinile ridicate, cu pistolul într-una din ele, protejând-o pe Lex pentru ultima dată. Ei l-au dus la închisoare, unde a recunoscut că-l ucisese pe Daniel Tate. Când l-au întrebat de ce o făcuse, nu le-a răspuns.

Nicholas s-a dus să o vadă pe agenta Morales. Voia să știe de ce pretindea ea că trupul pe care îl găsise pe podeaua holului era al fratelui său, când el era sigur că nu era așa.

— Ce vrei să-ți spun, puștiule? l-a întrebat Morales. Pașaportul emis de guvern îl identifică drept Daniel Tate. Ai lui – inclusiv tu – mi-ați spus că este Daniel Tate. Acum vrei să-mi spui că nu era?

— Nu era, a spus Nicholas. Știți că nu era.

Morales a ridicat din umeri.

— Dovedește-o!

— Faceți un test ADN…

— Corpul a fost deja incinerat, a spus Morales, la cererea mamei tale.

Nicholas a rămas nemișcat, cu toți mușchii încordați.

— Nu e în ordine. Știți că nu e. Vreți doar să puteți clasa cazul.

Morales s-a aplecat în față.

— Vrei un sfat, puștiule?

— Nu.

— Ei bine, tot o să-l primești, a spus ea. Trăiește-ți în continuare viața! Fratele tău *este* mort, iar persoana care l-a ucis o să-și petreacă restul vieții în închisoare. Tot ce ți-a mai rămas de făcut este să pui undeva o piatră de mormânt și să-ți lași părinții și sora să se împace cu gândul. Ce s-a întâmplat aici… putea fi mult mai rău.

Nicholas și-a adus aminte de ce-i spusesem odată, cum că Mia avea să rămână singură dacă adevărul despre ceea ce i se întâmplase lui Danny în urmă cu toți acești ani urma să fie deconspirat.

— Mulțumesc pentru ajutor! a spus el și a plecat.

•

În dormitorul ei, Lex se holba la legitimația de baseball. Băiatul din fotografie, cu adevăratul meu nume imprimat dedesubt, se uita la ea, zâmbind. Intenționat, mișcându-se încet, astfel încât să nu-și ardă mâna-i tremurândă, a ținut cartonașul deasupra lumânării până ce s-a aprins, s-a îndoit și s-a înnegrit.

•

După câteva săptămâni, piatra de mormânt sugerată de agenta Morales era plasată, iar Nicholas și Ren au sărit gardul cimitirului ca să se întâlnească acolo într-o seară, târziu.

Pe piatra de mormânt scria: *Daniel Arthur Tate. Fiu, frate și prieten iubit.*

Nu era exact ce îmi imaginasem, dar eram acasă.

Nicholas și Ren au stat în iarba de lângă mormântul meu și au băut pe rând dintr-o sticlă.

— Cred că voia să-mi spună, știi, a spus Ren.

La o zi după înmormântarea mea, Nicholas hotărâse să nu mai țină secrete pe care nu trebuia să le păstreze. L-a adus acasă pe Asher, ca să-i cunoască familia. Le-a spus totul despre NYU. Și când Ren l-a încolțit într-o zi la școală și i-a spus că voia să știe tot adevărul, i l-a mărturisit.

— Ultima dată când l-am văzut, mi-a promis că o să-mi spună totul.

— Ce-ai fi făcut? a întrebat-o Nicholas.

Ea a oftat.

— Nu știu.

— L-ai iubit?

Ea a luat o sorbitură lungă de alcool și a scuturat din cap.

— Nu îl cunoșteam cu adevărat.

A oftat.

— Dar poate că l-aș fi iubit pe cel care era cu adevărat. Cândva.

— Știu ce vrei să spui, a zis Nicholas.

— Când pleci? a întrebat ea.

— Săptămâna viitoare, i-a răspuns el. Asher și cu mine ne-am devansat călătoria. Eu doar… trebuie să plec de aici. Am auzit că te muți?

Ea a dat aprobator din cap.

— Mă duc la părinții mei, în Dubai.

Pentru o lungă perioadă după aceea au tăcut, dându-și unul celuilalt sticla. Aș fi vrut să vorbesc cu ei. Să le spun că îmi părea rău, să le spun adevărul, să îndrept totul.

Dar nu ai decât o viață ca să faci lucrurile astea, iar a mea se terminase.

— Ar trebui să plec, a spus în cele din urmă Nicholas, ridicându-se în picioare.

— Mda, și eu.

Ren a apăsat iarba cu mâinile, iar eu am recunoscut gestul tăcut de rămas-bun.

— Știi, n-am aflat niciodată cum îl chema cu adevărat.

Nicholas și-a coborât privirea spre piatra de mormânt pe care era gravat numele fratelui său.

— Nici eu, a spus el.

Apoi, au plecat.

•

Mi-am imaginat o sută de minciuni pe care aș putea să ți le spun despre ce mi s-a întâmplat. Poate că Ren și cu mine chiar am fugit împreună. Poate că am fost arestat împreună cu Lex și Patrick și scriu asta din celula mea de închisoare. Poate că, de fapt, sunt Nicholas ajuns la maturitate și stau în fața laptopului, în apartamentul meu din New York City, încercând să mă folosesc de cuvinte ca să-mi pun în ordine perioada aia îngrozitoare din viața mea.

Dar, destul de ciudat, cred că adevărul este cea mai bună versiune de data asta. Micul meu mormânt nu e cine știe ce, dar este un loc de care aparțin. Un loc în care oamenii pe care îi iubesc și care mă iubesc vin să mă vadă. Jessica mă vizitează deseori împreună cu Mia, care îmi aduce mereu un buchet ales de ea și îmi sărută piatra de

mormânt înainte de a pleca. Robert și Nicholas vin ori de câte ori sunt în oraș. Și, din când în când, Lex vine și stă la distanță, tăcută și palidă. Nu este mult, dar este suficient pentru mine. Sunt Daniel Tate și, în mod straniu, sunt în sfârșit liniștit.

•

Mă crezi?

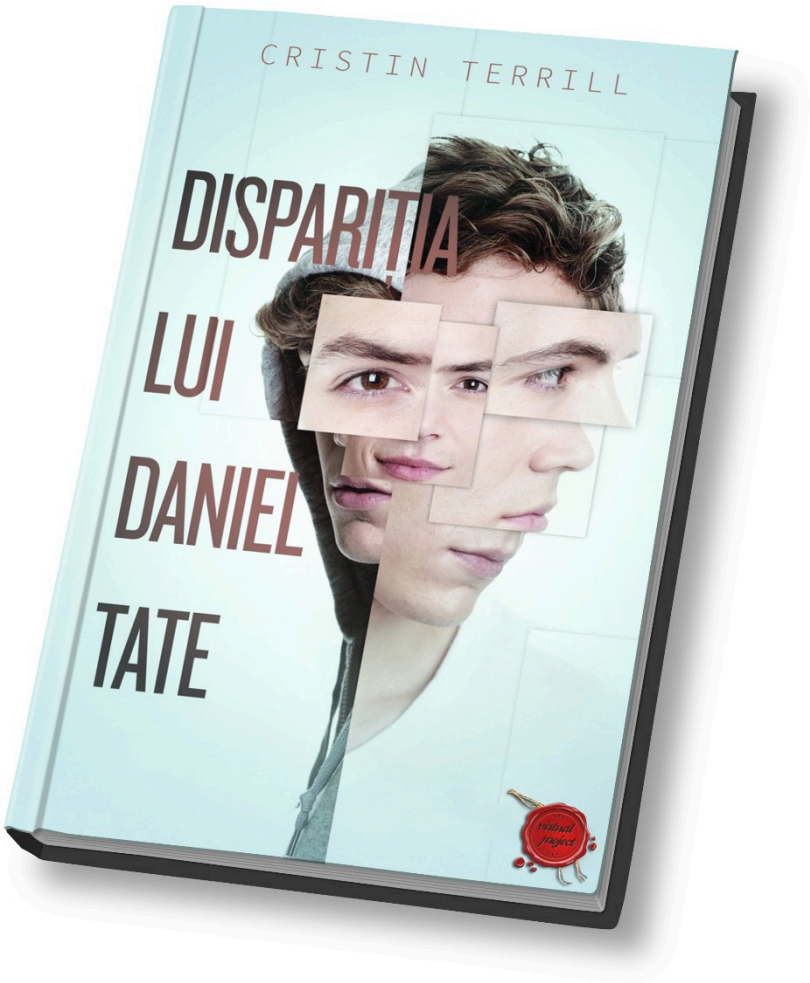

virtual-project.eu

[1] Film de acțiune american, din 2016, regizat de Paul Greengrass (n.trad.).

[2] Theodore Kaczynski, cunoscut și sub numele Unabomber, matematician american și anarhist, care a dus o campanie de atentate cu bombă prin poștă (n.trad.).

[3] Orășel montan elvețian (n.trad.).

Table of Contents

{1} 337
{2} 337
{3} 337